

INN@ *Tourism*

**Capacity building and guidelines on curriculum
development and sustainable tourism**

Deliverable D3.4

University of Palermo

Co-funded by
the European Union

Deliverable information

Grant Agreement No.	101129247
Project acronym	INNO4Tourism
Project title	Innovative Curricula for Life-Long Learning of Sustainable Tourism Workforce
Project timeframe and duration	36 months – 01/12/2023-30/11/2026
Project reference number	101129247
WP	WP3: Identification of skills demand in sustainable tourism
Task	T3.2 Curriculum development course (ToT programme)
Deliverable	D3.4 Capacity building programme on curriculum development on sustainable tourism
Status	Final version
Version number	1
Deliverable responsible	UNIPA - University of Palermo
Dissemination level	Public
Due date	30/11/2024
Date of submission	30/12/2024

Project coordinator

Name	Mauro Ferrante
Organization	UNIPA - University of Palermo - Dipartimento Culture e Società
Email	mauro.ferrante@unipa.it
Postal address:	Viale delle Scienze, Ed. 15, 90128, Palermo, Italy

Version history

Version	Date	Author	Description
1.0	24/10/2024	UNIPA – University of Palermo	
2.0	27/11/2024	UNIPA – University of Palermo	

Author list

Name	Organisation
Mauro Ferrante	UNIPA - University of Palermo, Italy
Dora Soulantika	SYMPLEXIS, Greece
Chris A. Vassiliadis	UOM - University of Macedonia, Greece
Sofia Garane	UOM - University of Macedonia, Greece

Contents

List of abbreviations	6
Syllabus	6
Chapter 1: The INNO4Tourism capacity building programme	7
Introduction	7
Aim	7
Who is it for	7
How to use it	8
The INNO4Tourism project	9
Chapter 2: Knowledge and skills for hospitality and tourism workforce	12
Introduction	12
Key learning outcomes	13
Guidelines for trainers	13
Key concepts	14
Unit 2.1.: Sustainable tourism: key principles, definitions and typologies	14
Unit 2.2.: Competences' frameworks on sustainable tourism: from theory to practice	18
Unit 2.3.: Sustainable tourism and green skills	22
Unit 2.4.: Digital skills	26
2.4.1. Information and data literacy	27
2.4.2. Communication and Collaboration	27
2.4.3. Digital content creation	28
2.4.4. Safety	29
2.4.5. Problem solving	30
Unit 2.5.: Entrepreneurship, management and soft skills	32
2.5.1. Entrepreneurship skills	32
2.5.2. Soft skills	34
2.5.3. Management skills	35
Conclusions	37
Interactive elements	38
Activity 1	38
Activity 2	38
Activity 3	39
Short evaluation	39
Additional resources	40
References	40
Chapter 3: Guidelines and key stages on curriculum development	44
Introduction	44
Key learning outcomes	44
Guidelines for trainers	45

Key concepts	45
Unit 3.1.: Definition of term "curriculum"	46
Unit 3.2.: The curriculum development cycle	47
Unit 3.3.: Curriculum Vision	48
Unit 3.4.: Needs assessment	49
Unit 3.5.: Profile of the qualifications	51
Unit 3.6.: Entry requirements	53
Unit 3.7.: The curriculum aim and learning outcomes	53
Unit 3.8.: Content and learning modules	55
Unit 3.9.: Educational methods	58
Unit 3.10.: The educational and technical team	59
Unit 3.11.: Learning resources	60
Unit 3.12.: Monitoring and evaluation	60
Unit 3.13.: The timeline	61
Unit 3.14.: EU frameworks and tools for comparability and transparency	61
Conclusions	63
Interactive elements	64
Activity 1	64
Activity 2	65
Activity 3	66
Activity 4	67
Short evaluation	67
Additional resources	68
References	68
Chapter 4: Effective educational methods	70
Introduction	70
Key learning outcomes	71
Guidelines for trainers	71
Key concepts	71
Unit 4.1.: The learning environment	71
Unit 4.2.: The learner-centred approach	73
Unit 4.3.: Experiential learning	73
Unit 4.4.: Team-based learning	74
Unit 4.5.: Learning by comparison: the benefits of co-teaching	74
Unit 4.6.: Problem-Based Learning	75
Unit 4.7.: COIL stands for Collaborative Online International Learning	76
Unit 4.8.: University-tourism sector cooperation	76
Unit 4.9.: Learners as change agents	77
Unit 4.10.: Case study: the project "Mentors for teaching" at Palermo University	78
Conclusions	78
Interactive elements	79
Activity 1	79
Activity 2	80
Activity 3	81
Short evaluation	82

Additional resources	83
References	83
Chapter 5: INNO4Tourism professional courses on sustainable development	85
Introduction	85
Key learning outcomes	85
Guidelines for trainers	86
Key concepts	86
Unit 5.1.: Innovative curricula for lifelong learning on sustainable tourism	87
Unit 5.2.: INNO4TOURISM Professional courses on Sustainable Tourism	94
Conclusions	97
Interactive elements	97
Activity 1	97
Additional resources	99
References	99
Conclusions	100
Acknowledgements	101
Annexes	102
ANNEX I	102
TEMPLATE 1 - “Curriculum development framework - Syllabus”	102
ANNEX II	105
TEMPLATE 2 - “Module design - Syllabus”	105

List of abbreviations

Acronym	Description
HEI	Higher Education Institution
Lao PDR	Lao People's Democratic Republic
NGO	Non-Governmental Organisation
SDGs	Sustainable Development Goals

Syllabus

TRAINING PROGRAMS	The manual serves as a practical learning resource providing potential users with guidelines and tools on curriculum development on sustainable tourism that can be directly applied and adapted to specific educational contexts. At the same time, it sets out and outlines the principles that underpin an effective curriculum on sustainable tourism, drawing on case studies and examples.
TARGET GROUPS	- HEIs' staff and professionals responsible for curriculum development, including academic staff, professors, researchers and institutional managers. - Educators and professionals in other educational settings such as schools, colleges and vocational training centres.
LEARNING OBJECTIVES	The manual aims to provide practical and user-driven guidance to support HEIs' staff to enhance their skills and knowledge in developing innovative and effective curricula on sustainable tourism that meet the needs of their specific context
OTHER INFORMATION	- The manual, its chapters and templates are available on an online platform developed by the University of Palermo. - The manual is available in English and in the national languages of the project partners in Thailand and Laos.

Chapter 1: The INNO4Tourism capacity building programme

Introduction

This manual is the result of a collective effort undertaken in the framework of the Erasmus+ project “INNO4Tourism - Innovative Curricula for Lifelong Learning of Sustainable Tourism Workforce”. It is based on the skills and gaps identified, as well as on the recommendations to higher education institutions (HEIs) for the development of sustainable tourism curricula in Laos PDR and Thailand, as highlighted in the transnational report delivered in the first phase of the project (Deliverable D2.3). With its structured chapters, templates and concrete examples drawn from real experiences and practices conducted as part of the INNO4Tourism project, the manual serves as a practical learning resource providing potential users with guidelines and tools on curriculum development and sustainable tourism that they can directly apply and adapt to their specific educational contexts.

Aim

- The aim of this manual is to **provide practical and user-driven guidance to support HEIs’ staff to enhance their skills and knowledge in developing innovative and effective curricula on sustainable tourism** that meet the needs of their specific context, with emphasis on short term professional courses.

Who is it for

- The manual is intended as a framework and a learning resource for **HEIs’ staff and professionals responsible for curriculum development, including academic staff, professors, researchers and institutional managers.**

-
- The manual could also be used by professionals in other educational settings such as schools, colleges and vocational training centres who are engaged in or wish to engage in the design and development of educational programmes and initiatives focusing on sustainable tourism.

How to use it

The document comprises the following chapters:

- **The chapter 1 “The INNO4Tourism capacity building programme”** provides an introduction to the manual, the specific learning outcomes, the target groups, and the overall structure.
- **The chapter 2 “Knowledge and skills for hospitality and tourism workforce”** focuses on the need for capacity building in sustainable tourism, highlighting essential areas like green skills, digital competence, and entrepreneurship management.
- **The chapter 3 “Guidelines and key stages on curriculum development”** focuses on the key stages of curriculum development, with emphasis on knowledge and skills that are essential to effective curriculum development on sustainable tourism. Particularly, the process of curriculum development is presented as a cycle whose stages are interconnected and interdependent with each other in a systemic manner.
- **The chapter 4 “Effective educational methods”** focuses on experiential, learner-centered, collaborative, and interdisciplinary educational methodologies and practices that can significantly improve learners’ active engagement, critical thinking, communication and cooperation in the framework of academic courses and programs on sustainable tourism.
- **The chapter 5 “The INNO4Tourism micro short-term course on sustainable development”** includes a detailed description of a short-term professional course (online).
- **ANNEX I - TEMPLATE 1 “Curriculum development framework”**
- **ANNEX II TEMPLATE 2 “Module design”**

The different chapters are intended to be simple and practical, along with concrete guidelines and samples that users can put into practice in their work and adapt to a variety of educational contexts.

Each chapter is structured in the following parts:

- A brief introduction
- Key learning outcomes
- Guidelines and advice to trainers
- The key concepts addressed
- Units focusing on specific contents and topics covered through the chapter.
- Interactive activities (including reflection exercises, role-playing, etc.)
- Self-evaluation
- Additional resources
- References of the chapter

The INNO4Tourism project

“INNO4Tourism - Innovative Curricula for Lifelong Learning of Sustainable Tourism Workforce” is a capacity building for higher education project, funded under the ERASMUS-EDU-2023-CBHE Call. The general objective of the INNO4Tourism project is to contribute to the alignment of HEIs in Thailand and Lao PDR with the rapidly changing hospitality and tourism labour market, in an effort to enhance the employability of students and recent graduates, along with the skills and knowledge of current employees. Through cooperation with universities and relevant organizations from Europe, INNO4Tourism aims to enable expertise and European good practices and policies to be transferred and adapted, benefitting the Asian higher education institutions (HEIs) and systems in general. It proposes an international cooperation mechanism in order to update, modernize and improve higher education in Asia, aiming at the partner countries’ socio-economic recovery, growth and prosperity in the context of the current economic globalization, decline in human development, fragility and rising socio-economic and environmental inequalities caused by the COVID-19 pandemic. The project proposes effective solutions for global challenges, externalizing relevant EU policies and initiatives

that promote inclusive sustainable growth and a green economy, thus demonstrating the EU added value.

In view of the above, the project aims to achieve the following objectives:

- Improve the academic offer of HEIs and students' access to innovative curricula on sustainable tourism in the form of online, non-degree courses.
- Improve the skills of current and future students of hospitality and tourism programmes according to the labour market needs.
- Upskill/reskill the hospitality and tourism workforce and recent graduates, addressing market gaps/needs to boost their employability.
- Strengthen the skills of HEIs' academic/ teaching staff on developing innovative curricula and introducing innovative elements in existing curricula on sustainable tourism.
- Enhance teaching skills of a teaching staff in hospitality and tourism programmes (including learner centred and problem-based teaching and learning).
- Increase the capacities of HEIs' administrative staff on active cooperation with the hospitality and tourism sector and/or other relevant stakeholders and provision of holistic career services to hospitality and tourism students and graduates.
- Enhance students' and graduate students' access to modern and holistic career services.
- Enhance the active engagement of HEIs with the business world to address mismatches between the requirements of employers and the offer of HEIs in the hospitality and tourism sector.

To address its objectives, the project has implemented a series of activities, organized across five main axes. The first step involved primary and secondary research to map the current skills demand and gaps in hospitality and identify the respective required skills and knowledge. On the basis of the research results, the project's capacity building programme for the staff of HEIs' has been designed and implemented through (a) a Training Programme on setting up UBC mechanisms and holistic career services; (b) a Curriculum Development course (Training of Trainers programme), and (c) the Training of teaching staff on the new Curricula on Sustainable Tourism.

List of Participants:

- PSU - Prince of Songkla University, Thailand
- CMU - Chiang Mai University, Thailand
- NUOL - National University of Laos, Lao PDR
- SKU - Savannakhet University, Lao PDR
- UOM - University of Macedonia, Greece
- SYMPLEXIS, Greece
- UNIPA - Università Degli Studi Di Palermo, Italy
- CESIE, Italy
- PTA - Phuket Tourist Business Association, Thailand

Chapter 2: Knowledge and skills for hospitality and tourism workforce

Introduction

Tourism plays a vital role in the global economy, contributing approximately 10% to the world's GDP and generating millions of jobs worldwide (Streimikiene et al., 2021). This industry is pivotal for many countries' socio-economic development, providing employment opportunities and driving infrastructure improvements. However, mass tourism brings several challenges, including environmental degradation, resource overuse, and negative impacts on local communities (Streimikiene et al., 2021). High tourist volumes can lead to overtourism, which not only strains natural and cultural resources but also diminishes the quality of life for local residents.

In contrast, sustainable tourism offers an alternative that addresses these negative impacts by promoting responsible travel that preserves cultural heritage and protects the environment (Abreu et al., 2024; Streimikiene et al., 2021). It encourages the use of local resources, minimizes waste, and ensures long-term economic benefits for host communities. Sustainable tourism aligns with the United Nations' Sustainable Development Goals (SDGs), emphasizing the importance of reducing environmental footprints and promoting inclusive growth in the tourism sector (UNTWO, 2017).

As such, in this introductory chapter, the main principles, forms and frameworks of sustainable tourism will be briefly discussed, along with an exploration of the skills and competencies essential for the tourism and hospitality workforce to facilitate a smooth transition to and adoption of sustainable tourism practices. The chapter also includes some hands-on activities and a short quiz that will facilitate the absorption of the theory and knowledge provided, as well as extra resources that will help learners learn more about the topics discussed.

Key learning outcomes

- **Understanding the principles of sustainable tourism:** Learners will gain a foundational understanding of sustainable tourism concepts, including its environmental, cultural, and economic dimensions.
- **Recognising the importance of green skills:** Learners will become aware of the key green skills necessary for sustainable practices.
- **Gaining awareness of digital competencies:** Learners will understand the role of digital tools and technologies in modernising tourism, particularly in managing information and enhancing customer engagement.
- **Understanding entrepreneurial and management concepts:** Learners will be introduced to essential entrepreneurial and management skills, including creativity, ethical decision-making, and planning within the tourism industry.
- **Identifying sustainable practices:** Learners will develop an understanding of various sustainable tourism practices and their significance in fostering long-term environmental and socio-economic sustainability.

Guidelines for trainers

- **Encourage active discussions:** Engage learners in discussions about the importance of sustainable tourism by using real-life examples and case studies.
- **Incorporate interactive activities:** Use group activities or role-play to help learners identify and analyse sustainable practices and challenges.
- **Highlight practical applications:** Focus on how the concepts of green skills, digital competence, and entrepreneurial thinking can be applied within the tourism industry.
- **Use multimedia resources:** Incorporate videos, infographics, or guest speakers to visually represent key sustainable tourism concepts and trends.
- **Promote critical thinking:** Ask learners to evaluate the long-term impacts of tourism practices on the environment and local communities, fostering deeper understanding and reflection.

Key concepts

The chapter focuses on the need for capacity building in sustainable tourism, highlighting essential areas like green skills, digital competence, and entrepreneurship management. Sustainable tourism practices aim to minimize environmental impact while promoting local culture and socio-economic development. Green skills are crucial for efficient resource use, waste management, and biodiversity conservation, with training programs necessary to equip the workforce for these challenges. Digital skills, such as data management and digital content creation, are increasingly important in today's market, helping businesses innovate and improve customer engagement. Additionally, fostering entrepreneurial skills and management practices is essential for modernizing tourism sectors, with a focus on creativity, ethical decision-making, and effective planning. These concepts underline the significance of integrating sustainability with innovation and education in the tourism workforce to meet evolving industry demands.

Unit 2.1.: Sustainable tourism: key principles, definitions and typologies

Sustainable tourism, as a travel concept and philosophy, aims to lessen the ecological imprint, encourage social and economic responsibility, and maintain the original cultural characteristics of the destinations. According to the World Tourism Organisation (2024), the concept of sustainable tourism refers to *“tourism that takes full account of its current and future economic, social and environmental impacts, addressing the needs of visitors, the industry, the environment and host communities”*. Stated differently, the global tourist sector should embrace a comprehensive and balanced strategy to limit any negative impacts on the environment and society, while optimising its beneficial aspects. Negative and detrimental effects of tourism can include overpopulation, environmental harm, and economic leakage, whereas beneficial ones include creating jobs, preserving cultural heritage, protecting species, and restoring landscapes (GSTC, n.d.).

Sustainable tourism constitutes a conscious approach to the global environmental and social issues at hand, aiming to recommend travel practices and methods that will enable current and future generations to enjoy the same destinations and experiences in the

long term. In order to achieve this, the tourism industry must adhere to certain sustainability standards, be long-term financially viable, and be morally and socially fair for the local populations, along with respecting the delicate balance that characterises many tourist locations; tourism must also integrate into the natural, economic, cultural, and human environments in order to support sustainable growth (Juganaru et al., 2008; UNTWO, 2024). Along these lines, the Global Sustainable Tourism Council (GSTC, n.d.) has come up with a set of criteria, categorized in four pillars: a) Sustainable management; b) Socioeconomic impacts; c) Cultural impacts; d) Environmental impacts; they function as the international benchmarks for sustainable travel and tourism, employed in generating awareness, educating the public, as well as in the measurement, assessment, and policy-making processes.

More recently, the UNTWO (2024) highlights that sustainable tourism should:

1. Utilise environmental resources as efficiently as possible to support the preservation of biodiversity and natural heritage, important ecological processes, and tourist development.
2. Honour the sociocultural authenticity of the host communities, preserve their traditional values and built and live cultural heritage, and promote tolerance and understanding between cultures.
3. Make sure that the economy is sustainable over the long run, that socioeconomic advantages are properly distributed to all stakeholders, that the host communities receive social services and steady job and income-earning possibilities, and that poverty is reduced.

To be more precise, sustainable tourism must satisfy the following principles and requirements (Upskill, n.d.):

Participate in the preservation of cultural variety and biodiversity.

Reduce the ecological footprint.

Ensure the welfare of local and indigenous communities.

Incorporate an educational component.

Prompt travellers and the tourism industry to take appropriate action.

Demand the least number of non-renewable resources to be used.

Recognise the social and physical capacities of others.

Include the least amount of earned revenue repatriated.

Sustainable tourism prioritises long-term resource management to meet social and economic requirements while preserving biodiversity, cultural integrity, and key ecological processes. To promote widespread engagement and consensus building, sustainable tourism development necessitates the informed participation of all pertinent stakeholders in addition to strong political leadership (UNTWO, 2024). In addition to providing visitors with a meaningful experience and maintaining a high level of satisfaction, sustainable tourism should also increase their understanding of sustainability concerns and encourage the adoption of sustainable travel habits (UNTWO, 2024).

Over the years, several eco-friendly practices have emerged to raise awareness of the need to adopt sustainable habits while still having fun while travelling. As a result, the term "sustainable tourism" encompasses a wide range of different concepts and forms.

The main **sustainable tourism forms** include (Juganaru et al., 2008; Sharma, 2023; Barten, 2024):

1. **Ecotourism:** Coined during the 1980s, Ecotourism focuses on responsible travel to natural areas with the aim to conserve the environment (e.g., through energy and water conservation) and improve the well-being of local people. Ecotourism promotes environmental education, sustainable practices, and minimal impact on ecosystems. In the context of sustainable development, ecotourism also entails respect for regional landmarks and cultural traditions.
2. **Community-Based Tourism:** Empowers local communities by involving them and allowing them ownership in tourism planning and activities. Travellers stay with local hosts, experiencing their cuisine, way of life, and traditions firsthand, helping local communities to benefit economically while preserving their traditions and cultures. Community tourism affords local communities complete control of their industry, regulations, and generated revenue, thus enhancing community living standards.

-
3. **Rural or Agrotourism:** Offers tourists the opportunity to experience rural life, often by staying on farms. It encourages sustainable agricultural practices and gives insight into the local food and farming culture. Rural tourism encompasses any activities taking place while visiting a rural area; agrotourism adheres to a set of vacation regulations and considers the financial impact of tourism on rural businesses and households. Thus, agrotourism entails lodging in a home (a farm or boarding house), eating food produced there, and taking part in some of the agricultural operations. However, although it does provide rural communities with a significant amount of income, the influx of travellers also has the potential to disrupt their rural lifestyles and deplete their already limited resources.
 4. **Soft Tourism:** Prioritizes experiences with a low environmental footprint, focusing on local culture and community. This form of tourism avoids mass tourism hotspots and promotes a peaceful, immersive experience, by encouraging longer stays in fewer destinations, allowing travellers to immerse themselves deeply in the local culture and environment. Soft tourism serves social (e.g., respect for conventions, traditions, social, and familial structures of the local population) and economic purposes (e.g., equitable revenue distribution, diversification of the tourism offer).
 5. **Green Tourism:** Another term which was first used in the 1980s. By implementing practices, such as using environmentally friendly products and encouraging the reuse of supplies, it was intended to minimize negative environmental impacts while generating economic benefits. However, the hotel industry misused this concept and engaged in what is known as "greenwashing," which is the practice of claiming and promoting "green tourism" without actually implementing any green tourism practices.
 6. **Responsible/Solidarity Tourism:** Refers to a social movement that aims at maintaining under control and valorising the tourist industry, to the advantage of local communities. This type of tourism entails accountability from all parties involved, including the host community, intermediaries, and visitors. This accountability is based on respecting the environment, local customs, and values, as well as a fair sharing of the revenues made.

-
7. **Adventure Tourism:** Involves physically challenging activities like hiking, rock climbing, or water sports, with a focus on sustainability. It encourages conservation of natural areas while providing thrilling experiences.
 8. **Wildlife Tourism:** Entails observing animals in their natural habitats with minimal disturbance. It raises awareness of wildlife conservation and contributes to the protection of endangered species and ecosystems.
 9. **Cultural/Ethno Tourism:** Centres on exploring local cultures, traditions, and heritage. Visitors engage in authentic cultural experiences, supporting the preservation of local customs, arts, and history.

These types of sustainable tourism may sometimes overlap, but they share the goal of minimizing negative environmental and cultural impacts while supporting local economies.

Unit 2.2.: Competences' frameworks on sustainable tourism: from theory to practice

As noted above, the primary objectives of sustainable development were to ensure environmental preservation, community engagement, and other benefits while protecting the environment from the negative externalities of development. When trying to bring sustainable tourism from theory to practice, the following fundamental principles need to be taken into consideration (Dumbrăveanu, 2004):

- a. Sustainable tourism aims at reducing the negative effects of tourism on the environment to achieve ecological sustainability; this may be achieved by returning a portion of the profits to the protected area, which helps to maintain and improve conservation.
 - b. In order to achieve social sustainability, the detrimental effects of tourism on the local population must be reduced. For instance, tourism industries that don't interfere with locals' day-to-day lives in popular tourist destinations should be sought after, which will in turn aid in avoiding confrontational circumstances.
 - c. To achieve cultural sustainability, the detrimental effects of tourism on the customs, traditions, and culture of the surrounding people must be minimized, by
-

-
- fostering a tourism industry that can distinguish the uniqueness and authenticity of regional cultures and minimize excessive external influence.
- d. One of the key tenets of sustainable tourism is its contribution to the economic growth and preservation of nearby communities and protected areas, which can be achieved by maximizing the local population's financial gains from the growth of tourism to attain economic sustainability.
 - e. Awareness, readiness, and training, by encouraging a better understanding and appreciation of the effect that the visitor has, in order to change his/her behaviour and lessen the damage. This also contains an ecological education component (for tourists, residents, local government, rural and urban populations, etc.), essential at the eco-tourism level from the perspectives of the product and the local government.
 - f. Another fundamental tenet of sustainable tourism is local control. The local community should actively participate in decision-making and be consulted on all matters pertaining to the development of sustainable tourism. Local ownership of tourist infrastructure components (like lodging structures) is crucial. Local governments and communities should be active and in charge, especially when it comes to their financial resources.

Research (e.g., Abreu et al., 2024; Yang, 2023) has shown that implementing sustainable tourism practices requires careful planning and collaboration between stakeholders to address environmental, social, and economic impacts, along with active community engagement and integration with environmental and cultural preservation efforts. Local participation is key to ensuring economic benefits while maintaining cultural integrity. Core actions include minimizing resource overuse, preserving biodiversity, promoting local culture and heritage and eco-friendly infrastructure, responsible consumption, and supporting small-scale local businesses. Tourism businesses should adopt energy-efficient practices, reduce waste, and offer eco-friendly services. Effective policies, strong governance, and continuous monitoring of tourism activities are crucial for achieving long-term sustainability and ensuring positive experiences for both tourists and hosts.

The identification and thorough analysis of indicators relevant to a certain location is necessary before policies and initiatives promoting sustainable tourism are put into

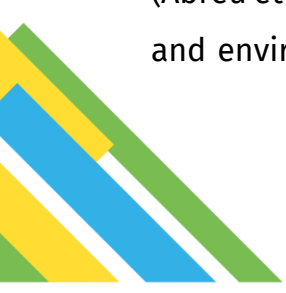

action. Utilizing specific indicators based on the problems and difficulties in a certain area might aid in promoting sustainable tourism using a common monitoring system (Torres-Delgado & Saarinen, 2017).

Dumbrăveanu (2004) suggested that the following **useful, applicable strategies**, should be used to ensure that the demands of both sustainable tourism and local populations are met:

- ✓ Designating national parks, biosphere reserves, and natural reservations, that is, places where access, length, activity, attitude, and conduct are normatively regulated; these are all part of the process of **creating protected areas**.
- ✓ **Visitor management approaches:** The tourism zoning of protected areas considers their capacity to handle different levels and amounts of visitors. Internal zoning considers clustering, dispersion, restricted or selective access (price policy), access interdiction for tourists in scientific reservations, and strictly restricted access. It's thus crucial to develop an interpretive system with an educational focus based on local, personalised, and specific goals.
- ✓ **Carrying Capacity (ecological, economic, social, psychological):** It indicates the level of usage that a certain environment can withstand over a set length of time without compromising its long-term viability. It is a strategy for establishing critical or maximum values that, if exceeded, have a detrimental impact on normal development.
- ✓ **Environmental Impact Assessment (EIA)**, a tool for assessing the repercussions of growing tourist activities, is a vital target in any eco-tourism development plan, in addition to carrying capacity. They both create effect identification and dimensioning, as well as impact classification and implementation strategies.
- ✓ Local community participation.
- ✓ Codes of ethics for travellers and tour providers.
- ✓ Laws, regulations, authorisations, and licences for tourism activities.

However, bringing sustainable tourism from theory to practice faces several barriers (Abreu et al., 2024; Yang, 2023). A major challenge is the tension between economic growth and environmental conservation, as short-term profit motives often conflict with long-

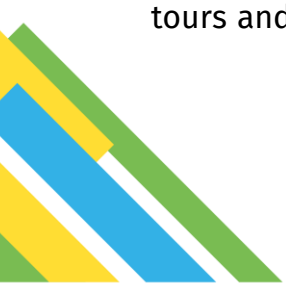

term sustainability goals. Poor governance and lack of policy enforcement can lead to over-tourism, environmental degradation, and exploitation of local communities. Additionally, inadequate infrastructure, funding, and training for sustainable practices make it difficult to implement eco-friendly tourism models. Community engagement is crucial, but cultural preservation efforts often clash with mass tourism, causing a loss of authenticity. Finally, the process is often hindered by insufficient awareness and commitment among stakeholders.

Case study - Chã de Jardim (Nascimento, 2020)

Tourist activity in the Chã de Jardim community began around 1995, when the federal, state and municipal governments created a project to transform the Pau-Ferro Forest into a state conservation unit. At that time, the families who lived in the forest, and made their living from agriculture and livestock, were relocated to the edge of the conservation unit. In return, houses and a fruit pulp factory were built to help the families make a living from fruit pulp production and tourism through visits to the Mata do Pau-Ferro State Park. However, due to a lack of training and interest from the local population, the project ended up being cancelled. In 2006, a group of 20 young people set up the Association for the Sustainable Development of the Chã de Jardim Community - ADESCO, reopened the fruit pulp factory and started planning tourism in the Pau-ferro Forest, to generate income for the community. It was from there that other projects emerged in the community, such as the Vó Maria restaurant, which is a private enterprise owned by one of the association's leaders that creates work and income opportunities for other members of the association. The Bodega Vó Maria was created as a space for members to make some supplies available for sale, such as handicrafts and other products.

ADESCO has 28 members divided into various activities such as local drivers, production at the fruit pulp factory, micro-entrepreneurs, restaurant workers and others. It offers services such as Hiking and Cycling in the Pau-Ferro Forest; Horse riding; Picnic in the forest; Grandma Maria's sunset; Juice festival; Nursery and composting workshops; Banana straw handicraft workshops. The tourism activity has generated yearly revenue for the entire community and created over 40 positions owing to the visitors who attend tours and dine at the restaurant. Most products are grown by local organic farmers and

are sold at the Vó Maria restaurant and the Areia marketplace. Currently, the village provides camping facilities and a small inn. The community has earned a number of awards, as a result of its significant social and lasting influence.

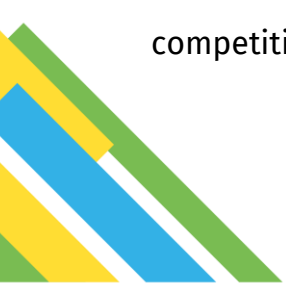
Unit 2.3.: Sustainable tourism and green skills

The sustainable future for the tourism sector depends heavily on the abilities and skills of tourism professionals; improving their skills and expertise also entails strengthening the industry's resilience and better preparing communities and destinations to handle the risks and threats brought on by the shifting socioeconomic, environmental, and geopolitical conditions. Therefore, it is crucial for tourist organisations to think about investing in capacity building and training in sustainability-related fields to maintain their competitiveness and enhance their sustainability practices (Bremner, 2020).

Throughout history, the tourism and hotel industries have significantly impacted the environment by using consumable and durable products, generating solid and hazardous waste, and over-consuming energy and water (e.g., Heesup et al., 2018; Pham Phu et al., 2018). Therefore, energy management, the adoption of alternative energy technologies, monitoring and assessment to determine the quantity of carbon emissions, and alternative strategies for lowering carbon emissions must be prioritised, along with waste management, such as reducing plastic, food waste, and general garbage from tourist and hospitality businesses (Heesup et al., 2018).

Efficient environmental management allows the sector to show their dedication to environmental responsibility, by enhancing natural resources that draw and satisfy customers and cutting back on waste, energy use, and water use, which lowers operating expenses and improves community well-being (Radwan et al., 2010).

Sustainable tourism practices are often correlated with social, economic, and environmental elements, seen as encompassing long-term development and support for future generations, high-quality service delivery and destination competitiveness, satisfying visitor demands, and improving knowledge and education (Chan, 2023). A number of factors, including economic advantages, improved marketing and competitiveness, government support and policies, knowledge and skills development,

the need to protect the environment, and social and local development in terms of collaboration, have been found to be significant drivers behind the adoption of sustainable practices (Chan, 2023).

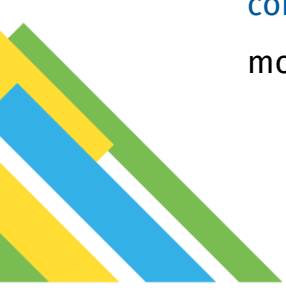
Some of the most common and popular sustainable practices in the tourism and hospitality industries are listed below (Ivanov, Ivanova, & Iankova, 2014):

- Waste separation and composting
- Contracting a business to purchase and manage waste
- Installing solar panels to generate energy/electricity and warm water
- Implementing energy-saving policies and protocols (e.g., movement-activated light sensors, energy-saving lamps and appliances)
- Water cleaning and water-saving policies and procedures (e.g., water tap photocells to regulate water usage, aerators, clean towels only upon request)
- Thermo- and hydro-insulation of the establishment
- Own food product manufacturing (e.g., milk, eggs, dairy) and using bio/eco foods and natural cosmetics
- Using biodegradable materials for cleaning
- Recycling (paper, glass, plastic, fabrics) and using recycled products

The tourism and hospitality industry requires the involvement of all stakeholders to ensure the successful implementation of sustainable practices, while green training and education are essential for both employees and clients. The capacity to identify environmental problems and propose potential solutions or adhere to certain sustainable standards is referred to as "green skills". This lead to the question:

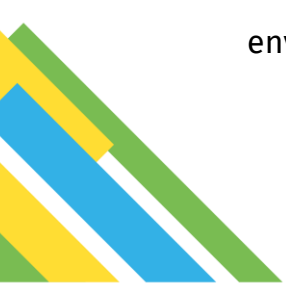
What knowledge and skills are required for the hospitality and tourism workforce to effectively implement sustainable practices?

A comprehensive skills gap assessment conducted in 2019 by the Next Tourism Generation Alliance identified a set of green (environmental) skills (NTG, 2019):

- **Ability to minimize the use and maximize the efficiency of energy and water consumption:** The successful implementation of energy efficiency measures is mostly dependent on operational management and related activities, and the
-

encouragement of environmentally conscious behaviours among employees and clients. Employers must actively seek out carbon reduction options to decrease their emissions, even if using renewable energy and technology can also help reduce carbon emissions (Carlisle et al., 2022).

- **Ability to manage waste, sewage, recycling and composting:** To safeguard locals, visitors, and the environment, municipal solid waste (MSW) must be collected, transported, processed, and disposed of in tourism areas in an economical and ecologically responsible manner. Food and beverage businesses may reduce waste by controlling portion sizes and using composting and waste reduction techniques to cut down on waste disposal, save costs, and optimise outputs (Dhir et al., 2020).
 - **Conservation of biodiversity:** Tourism can have a detrimental effect on biodiversity due to pollution, the effects of visitors, and the devastation of natural ecosystems. However, the industry's profitability is contingent upon the health of the ecosystems, as they draw tourists who value biodiverse natural landscapes (Petrosillo et al., 2006). Simultaneously, biodiversity offers a chance to raise tourists' understanding of its inherent worth and gives locals a source of revenue and incentives to protect their natural surroundings (Whitelaw et al., 2014). And yet, there is insufficiently qualified personnel in the tourist industry to support biodiversity inside and around tourism establishments.
 - **Promotion of sustainable forms of transport (e.g. public transport):** Tourism managers and workers need to be well-educated for sustainable mobility and tourism, i.e., eco-friendly and green modes of transportation that reduce or eliminate the usage of fossil fuels, given the environmental implications of tourism transportation (mostly air travel, but also sea and vehicle travel). Topics such as promoting travellers to use environmentally friendly modes of transportation, enhancing the quality of information available to travellers, figuring out ways to cut down on transportation-related emissions, lowering the number of vehicles that emit pollution, and promoting the use of public transportation should all receive attention (Hall et al., 2017).
 - **Promotion of environmentally friendly activities and products:** The skills needed to encourage environmentally conscious conduct have to do with how environmental practices are interpreted and communicated to visitors in a way
-

that encourages responsible behaviour. Consumers taking environmentally friendly actions is linked to their own environmental views but may also be impacted by a business's advocacy of its environmental credentials and environmental policies, which encourage a variety of eco-friendly behaviours, such as conservation, purchasing regional goods and handcrafted goods, or lowering the use of plastic (Carlisle et al., 2022). However, one must be wary of “greenwashing”, which is a type of marketing fluff that falsely claims that an organization's goals, policies, or goods are environmentally beneficial.

- **Knowledge of climate change:** There are two types of knowledge and actions that depend on skills: first, having a basic understanding of how the tourism sector contributes to climate change and how to mitigate and adapt the sector by modifying employee roles and responsibilities to protect the environment; second, knowing how to safeguard the industry against the current effects of climate change upon tourism (Carlisle et al., 2022).

It is thus deemed critical to provide the right skills at the right levels for professional training in both business and academia, from fundamental comprehension and awareness to operational, supervisory, and senior management levels. However, there are still differences in the industry along with a lack of understanding of the potential applications of environmental skills inside organisations (Carlisle et al., 2022).

According to the Transnational Report examining skill needs and gaps in the tourism and hospitality sectors of Thailand and Lao PDR, developed as part of the INNO4Tourism project, there is a growing recognition of the importance of sustainable tourism in both countries. Notably, over 90% of stakeholders consider green skills to be essential within the tourism and hospitality industry. In Lao PDR, respondents generally perceive that the workforce possesses green skills to a limited extent, with 51.9% acknowledging some proficiency. In contrast, Thailand reports a higher belief (76.5%) that its hospitality workforce has only partially developed these skills, with only 7.8% confident in full competency.

Training programmes are more established in Lao PDR, where 61.1% of stakeholders feel the workforce has received adequate training. However, in Thailand, only 35.3% share this

belief, indicating a significant gap in training opportunities. Interestingly, while a majority in Thailand (90.2%) advocate for integrating green skills training into university curricula and ongoing professional development, 55.6% of Lao respondents were unsure about the optimal timing for such education. Barriers to acquiring and enhancing green skills in both countries include a lack of interest and green mindset among management and operational staff, insufficient government support, and limited resources for training programmes. The data suggested a critical need for increased awareness and targeted initiatives to foster sustainable practices in the tourism sector across both nations.

Unit 2.4.: Digital skills

Digital competence is recognized as one of the Key Competences for Lifelong Learning and is critically important in today's labor market. A wide array of professions now require digital skills, which are also essential in everyday life.

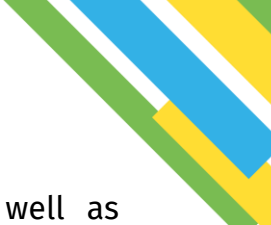
According to the European Commission (2019, p.12), “Digital competence involves the confident, critical and responsible use of, and engagement with, digital technologies for learning, at work, and for participation in society. It includes information and data literacy, communication and collaboration, media literacy, digital content creation (including programming), safety (including digital well-being and competences related to cybersecurity), intellectual property related questions, problem solving and critical thinking.”

The following discussion will briefly outline the various digital skills and competencies delineated in the DigComp (2022) framework, which identifies five primary competence areas: a) **Information and data literacy**; b) **Communication and collaboration**; c) **Digital content creation**; d) **Safety**; and e) **Problem solving**.

2.4.1. Information and data literacy

This first competence entails searching, accessing, storing, and organising digital data, information, and content, as well as assessing a source's relevance and content. It consists of three sub-categories:

1. **Browsing, searching, and filtering data, information, and digital content**: this includes describing information needs, accessing and navigating digital

environments, and seeking for data, information, and content, as well as developing and maintaining individualized search tactics.

2. **Evaluating data, information, and digital content:** this includes examining, comparing, analyzing, understanding, and critically assessing the validity and reliability of various data, information, and digital content sources and materials.
3. **Managing data, information, and digital content:** this includes organizing, saving, accessing, and processing material, data, and information in digital settings.

2.4.2. Communication and Collaboration

The second competence encompasses using digital tools for interaction, communication, and teamwork, while keeping in mind the diversity of cultures and generations; partaking in civic engagement, public and private digital services in order to contribute to society; and maintaining one's identity, reputation, and online presence. This competence is divided into six categories:

1. **Interacting through digital technologies:** this entails communicating using a range of digital platforms and being able to understand whether digital communication channels are suitable in a certain situation.
2. **Sharing through digital technologies:** this embodies utilising relevant digital technology to share data, information, and digital material to others; and serving as a mediator and being aware of citation and attribution guidelines.
3. **Engaging citizenship through digital technologies:** this encompasses using digital services, both public and private, to engage in society; and using relevant digital tools to search for chances for civic engagement and self-empowerment.
4. **Collaborating through digital technologies:** this means co-creating data, resources, and knowledge through collaborative procedures and the utilization of digital tools and technology.
5. **Netiquette:** this includes demonstrating appropriate conduct and knowledge when utilizing digital devices and engaging in digital settings; being mindful of generational and cultural diversity in digital contexts; and modifying communication strategies according to the target audience.

-
6. **Managing digital identity:** the last category entails handling the data generated by using various digital tools, environments, and services; establishing and maintaining one or more digital identities; and protecting one's own reputation.

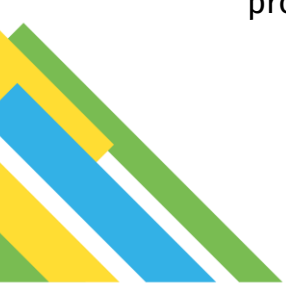
2.4.3. Digital content creation

The third competence involves creating and editing digital media; enhancing and incorporating data and material into the corpus of current knowledge, while being aware of the proper use of copyright and licences; and being able to provide easily understandable instructions for computer systems. This competence is divided into four sub-categories:

1. **Developing digital content:** expressing oneself digitally and producing and editing digital information in various formats.
2. **Integrating and re-elaborating digital content:** this includes developing fresh, unique, and useful material and knowledge by modifying, refining, and integrating new information and content into an already-existing body of knowledge and resources.
3. **Copyright and Licences:** this relates to comprehending the laws governing copyright and licences and how they relate to digital data and content.
4. **Programming:** linked to organising and creating a set of clear instructions that a computer system may follow to complete a task or solve an issue.

2.4.4. Safety

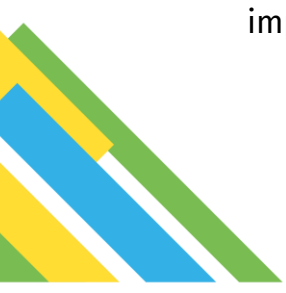
The fourth digital competence entails securing the privacy of one's digital devices, private information, and personal data; safeguarding one's mental and physical health and being informed about digital tools that promote social participation and well-being; understanding how the use of digital technology affects the environment. This competence consists of four sub-categories:

1. **Protecting devices:** this entails recognising dangers and risks in digital settings, protecting devices and digital assets, as well as being aware of safety and security protocols and treating privacy and reliability with appropriate consideration.
-

-
2. **Protecting personal data and privacy:** this links to safeguarding private information and personal data in digital settings, being able to protect oneself and others from harm while knowing how to utilise and exchange personally identifiable information, along with being aware that the use of personal data by digital services is governed by a "privacy policy".
 3. **Protecting health and well-being:** this relates to being able to use digital technology safely and staying away from threats to one's physical and mental health, having the capacity to defend oneself and other people against potential threats in digital settings (such as cyberbullying), and understanding how digital technologies might promote social participation and well-being.
 4. **Protecting the environment:** this correlates with an understanding of how using digital technologies affects the environment.

2.4.5. Problem solving

The fifth and final digital competence includes recognising issues and requirements, as well as addressing them in digital contexts; innovating processes and products via the use of digital tools; and staying up to date with digital technology developments. It consists of four sub-categories:

1. **Solving technical problems:** this relates to recognising and addressing technical issues that arise when utilising digital environments and devices (ranging from troubleshooting to more complicated problem resolution).
 2. **Identifying needs and technological responses:** this includes determining, evaluating, choosing, and employing digital tools as well as potential technology solutions in order to analyse problems and find solutions; modifying and personalising digital settings in accordance with requirements (e.g. accessibility).
 3. **Creatively using digital technology:** this relates to generating information and innovative practices and products by utilising digital tools and technology, in addition to using cognitive processing to understand and address problems in digital settings.
 4. **Identifying digital competence gaps:** this correlates with recognising the areas of improvement in one's own digital competency needs, being able to assist others
-

in developing their digital competence and seeking opportunities to grow oneself and stay up to date with the advancements in digital technology.

Similar to all other ecosystems within our economy and society, tourism is impacted and transformed by digitalisation; social media, online payments and platforms, to name a few, have a big influence on how we travel and live. Technology advancements are used in the hospitality and tourism industry to solve problems (e.g., labour shortages, food waste, high overhead costs, crises), facilitate processes (e.g., efficiency in communication, client-centred and collaborative provider services), and to enhance customer experience (e.g., through virtual and augmented reality, targeted products, services, advertising) (UNESCO, 2024). All of these affect both consumers and suppliers, in different ways and perspectives.

Digital technologies have made it possible for the tourism sector to adopt sustainable practices, such as leveraging data analytics to optimise resource consumption, putting smart city initiatives into place to lessen environmental impact, and promoting eco-friendly transportations like electric vehicle rentals and ride-sharing apps (The Digital Travel Expert, 2024). A literature review by Gutierrez et al. (2023) concluded that digital technologies foster tourism development by enabling new ways for businesses to interact with customers, create personalized experiences, and improve operational efficiency. Through tools such as virtual reality and AI-driven platforms, tourists can engage in more immersive and tailored experiences, while companies streamline services for greater customer satisfaction. Additionally, digital ecosystems expand communication between tourism businesses and customers, making information more accessible and co-creating experiences that enhance customer engagement. Another critical finding is the role of digital literacy in tourism education, where professionals are trained in both technical and ethical dimensions of digital engagement. This not only prepares them to adapt to the digital economy but also promotes responsible practices within the industry. Furthermore, it was noted that, while digital transformation is vital, there is also a growing trend for "Digital-Free" tourism, where travelers seek experiences that allow them to disconnect from technology to foster deeper connections with nature or local cultures.

With regard to the current digital skills and relevant gaps in the hospitality and tourism industry in Europe, Carlisle et al. (2023) concluded that key digital skills, such as online marketing, social media, and MS Office proficiency, are considered crucial, while advanced skills like AI, robotics, and virtual reality, though identified as less important, exhibit the largest gaps between current and future requirements. Digital skills training is essential, yet a significant number of employees lack sufficient training, with most relying on on-the-job learning. Overcoming the digital skills gap is crucial for sustaining competitiveness and efficiency in the industry.

The INNO4Tourism Transnational Report also emphasized the increasing necessity of digital skills in the tourism and hospitality sectors of Lao PDR and Thailand, with 63% and 74% of stakeholders, respectively, recognising their importance. The most crucial digital skill identified is the ability to browse, search, and filter information, followed by skills related to sharing digital content, managing data, and collaborating through digital technologies. While a notable percentage of participants to the survey have attended digital skills training programs — 44.4% in Lao PDR and 50.98% in Thailand — significant obstacles remain. Key informants in Lao PDR highlighted issues such as limited knowledge, budget constraints, and a reluctance to invest in digital technologies as barriers to adoption. In Thailand, particularly in Chiang Mai and Phuket, there is a strong emphasis on digital marketing skills, data analytics, and direct sales strategies as essential for effective decision-making and marketing campaigns. Common barriers across both countries include accessibility issues, employee resistance to learning new skills, and inadequate training in advanced digital competencies beyond basic social media use.

Unit 2.5.: Entrepreneurship, management and soft skills

Entrepreneurship, management, and soft skills are all considered crucial and are sought after in today's job market. The ability to take advantage of chances and ideas to add value for others is called “entrepreneurship” (McCallum et al., 2018). In contrast, soft skills are behavioural and interpersonal abilities that facilitate productive collaboration, while management skills refer to the ability to effectively lead a team or oversee projects

(Indeed, 2023; 2024). The following section will explore these three key lifelong competences in greater detail.

2.5.1. Entrepreneurship skills

In this section, the focus will be on the most important entrepreneurial skills, as outlined in the EU's EntreComp (McCallum et al., 2018):

1. **Spotting opportunities:** Analysing the social, cultural, and economic context for chances to provide value; determining the needs and obstacles that must be overcome; making new connections and bringing diverse aspects together to provide opportunities for profit.
2. **Creativity:** Developing concepts and chances to provide value, such as improved answers to current and upcoming problems; investigating and testing out novel strategies; pooling resources and expertise to produce worthwhile results.
3. **Vision:** Visualising future situations to help direct effort and action and creating a vision to translate ideas into action.
4. **Valuing ideas:** Determining the social, cultural, and economic worth of an idea; acknowledging its potential to provide value; and pinpointing appropriate strategies for maximizing this potential.
5. **Ethical & sustainable thinking:** Acting responsibly by evaluating the effects of value-adding ideas and entrepreneurial activity on target communities, markets, societies, and the environment; considering the sustainability of long-term social, cultural, and economic objectives and the selected course of action.
6. **Self-awareness & self-efficacy:** Reflecting on short-, medium-, and long-term needs, goals, and aspirations; assessing one's strengths and limitations; and having confidence in one's ability to influence change despite uncertainties, setbacks, and temporary failures.
7. **Motivation & perseverance:** Being committed to putting ideas into practice and meeting needs; exercising patience and never giving up on long-term goals, personal or collective; withstanding hardship, strain, and failure.

-
8. **Mobilising resources:** Acquiring and managing technical, legal, fiscal, and digital skills and resources required to put ideas into action; making the most of the resources available.
 9. **Financial & economic literacy:** Calculating the cost of transforming a concept into a value-creating activity; planning, implementing, and assessing financial choices throughout time; and overseeing finance to ensure that value-creating endeavours will endure.
 10. **Mobilising others:** Motivating and inspiring others; obtaining the assistance required to accomplish worthwhile goals; exhibiting strong leadership, persuasion, communication, and negotiating skills.
 11. **Taking initiative:** Initiating value-creating activities; welcoming challenges; acting autonomously to accomplish objectives, meet commitments, and complete scheduled tasks.
 12. **Planning & management:** Establishing short-, medium-, and long-term goals, priorities and action plans; adjusting to unanticipated changes.
 13. **Coping with uncertainty, ambiguity, and risk:** Taking decisions even with a chance of unforeseen consequences and unknown outcomes, and with incomplete or unclear information; incorporating organised methods of testing concepts and prototypes early in the value-creating process to lower the likelihood of failure; responding quickly and flexibly to rapidly changing situations.
 14. **Working with others:** Collaborating with others to generate ideas and implement them; networking; resolving disputes and confronting competition in a constructive manner.
 15. **Learning through experience:** Taking advantage of every chance to create value as a teaching moment; learning with others, such as mentors and peers; reflecting on both personal and collective successes and failures to extract valuable lessons for future endeavours.

2.5.2. Soft skills

Soft skills include behavioural and practical attitudes in customer service orientation, gender equality, cross-cultural understanding, and interpersonal communication (NGTA, 2019). Managing interpersonal connections, collaborating with others, maintaining a

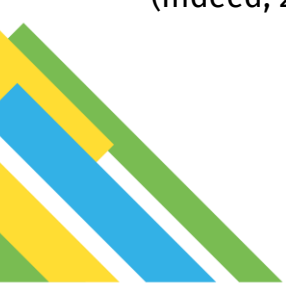
positive outlook, demonstrating respect, establishing appropriate contact, and actively listening are other examples of soft skills. In order to promote the inclusive tourism strategy, these skills demonstrate the need for greater social inclusion in the industry as well as the understanding of the requirements of marginalised groups, including resident communities, ethnic minorities, and those with disabilities (Scheyvens & Biddulph, 2018).

Examples of key soft skills include (Indeed, 2024):

1. **Communication:** To be able to communicate effectively, one must be able to actively listen to others' opinions and concerns, give and receive constructive criticism and feedback, be able to resolve conflicts, to have strong public speaking and writing skills, and talk in a respectful manner, being characterised by empathy and understanding overall.
2. **Problem-solving:** solving problems fast and efficiently might entail using industry expertise to address a problem as it arises or devoting time to study and team consultation to identify a long-term, scalable solution. Critical thinking, analytical, and decision-making skills are also needed here.
3. **Creativity:** Creative workers can come up with innovative ways to complete tasks, enhance existing procedures, or even create novel and intriguing business opportunities, and are characterised by curiosity, open-mindedness, eagerness to experiment and learn from others.
4. **Adaptability:** Many occupations and sectors value workers who can adjust to changing circumstances and methods of operation, and who are characterized by patience, flexibility, optimism.
5. **Work ethic:** The capacity to complete tasks and responsibilities in a timely, high-quality way, paying attention to details, and being characterised by integrity and dependability.

2.5.3. Management skills

A significant number of talents and competencies are needed to establish goals and then organize employees' efforts to achieve them. Essential management skills include (Indeed, 2023):

-
1. **Leadership:** Leadership includes motivating staff to focus their energies on accomplishing goals and objectives. Among the essential executive talents are persuasion, planning, communication, and interpersonal skills. Coordinating activities, forming teams, training staff, assessing them, and achieving organisational objectives are all necessary for managing a team and the work of other workers.
 2. **Planning:** It entails establishing goals and determining the necessary course of action to achieve them, as well as budgeting and creating operational short-term goals and strategic long-term plans. Planning uses analytical and forward-thinking to define and accomplish goals and objectives. Developing strategic and tactical plans, as well as laying down tasks, deadlines, calendars, and instructions to accomplish goals and objectives within the constraints of the organisation's resources, are all part of a manager's planning duties.
 3. **Strategy:** Managers use strategic planning to achieve their objectives, by creating well-thought-out strategies and carrying them out, while overcoming problems. Strategic thinking aids in achieving the organisation's long-term vision. Additionally, strategic managers can spot inefficiencies and seek appropriate solutions.
 4. **Organisation:** Setting priorities, keeping an organised environment, creating to-do lists, attending several meetings, deadlines, timetables, and projects, time management and multitasking are examples of organisational abilities. Having strong organisational abilities makes it easier to manage unforeseen circumstances, stay on top of deadlines, documents and reports, keep up with the job, and feel less stressed. Having organisational skills promotes a good work-life balance and helps prevent misunderstandings and procrastination.
 5. **Communication:** Managers must be able to interact with superiors, coworkers, and employees. Strong communication abilities guarantee that the right information is shared and that everyone is aware of their responsibilities.

In the tourism industry, good communication and interpersonal skills are essential to deliver exceptional customer care for client demands based on cultural preferences, dietary restrictions, and dietary requirements, as well as services that are accessible to

all ages and needs (Kiryakova-Dineva et al., 2019). Managerial skills are also essential in tourism and hospitality, because they foster strong interpersonal relationships, which are crucial for maintaining service quality. These skills are important at all stages of the tourism process — promotion, sales, and service delivery — and help companies achieve sustainable goals in customer service and hospitality (Kiryakova-Dineva et al., 2019). On the other hand, responsible entrepreneurship can support sustainable development by preserving the population in the area, expanding rural tourism and diversifying tourism activities, enhancing local culture and identity, and reducing environmental effects brought on by small-scale rural tourism businesses (Lordkipanidze et al., 2005).

The INNO4Tourism Transnational Report also discussed the emerging field of business entrepreneurship in Lao PDR and Thailand's tourism and hospitality sectors. In Lao PDR, entrepreneurship is gradually being incorporated into education at private schools and public colleges, with key informants stressing the importance of soft skills for the workforce. In Thailand, improving business and management skills is crucial for modernizing the tourism industry, particularly in regions like Chiang Mai and Phuket. Fostering an entrepreneurial spirit and effective management practices is vital for innovation and competitiveness.

Survey results also indicated that stakeholders in Lao PDR prioritize skills like creativity, opportunity recognition, and planning, while those in Thailand emphasize customer service and analytical skills, with planning and management being significant in both countries. However, many respondents felt that the workforce only possesses these skills to a limited extent, despite a belief in adequate training opportunities. A large majority of stakeholders in both countries agree that entrepreneurship and management skills should be taught at the university level for effective career preparation. However, they also identify several obstacles to skill acquisition, including high costs, insufficient training programs, lack of awareness regarding the importance of these skills, and limited motivation from top management.

Conclusions

In conclusion, sustainable tourism is an essential approach that balances economic growth with environmental and social responsibility. By recognizing the significant contributions of tourism to the global economy, stakeholders can work towards minimising the adverse effects associated with mass tourism, such as environmental degradation and community displacement. Emphasising community-based tourism and sustainable practices offers opportunities for local empowerment and cultural preservation. Furthermore, the integration of digital skills and entrepreneurial competencies is vital for adapting to the evolving tourism landscape. As the industry continues to grow, fostering awareness and implementing innovative strategies will be crucial in achieving sustainable development goals. Ultimately, the commitment to sustainability in tourism not only enhances the visitor experience but also ensures the well-being of local communities and ecosystems for future generations.

Interactive elements

Activity 1

Title of the activity	Sustainable vs Conventional Tourism
Time	20-30 minutes
Instructions	• Divide learners into two or more groups (according to their number). • Provide them with flipchart sheet and markers or pen and paper. • Prompt them to think and write down the differences between conventional and sustainable tourism (e.g., 5 bullet points that characterise each one). • Ask them to write down the pros and cons for both each of the two. • Present and discuss the findings.

Activity 2

Title of the activity	Case study
------------------------------	-------------------

Time	20-30 minutes
Instructions	• Divide learners into two or more groups (according to their number). • Provide them with the case study of Chã de Jardim (Unit 2.2.). • Prompt them to answer the following questions: - What type(s) of sustainable tourism is prevalent in this case? - What difficulties might they have encountered and how could they have solved them? - Are there any similar initiatives in your local countries? - If so, what type of sustainable tourism are they closer to? How do they operate? What issues do they face? - If not, how would you go about designing a similar initiative in your local context? What would you have to consider? What issues might be faced and how could they be overcome?

Activity 3

Title of the activity	Digital Skills Self-Assessment
Time	20-30 minutes
Instructions	• Ask your learners to go to https://europa.eu/europass/digitalskills/screen/home and individually test their current digital skills. • If they feel comfortable, some participants can discuss their results and share ways to enhance their skills.

Short evaluation

1. Sustainable tourism aims to minimise the negative impacts of tourism on the environment and local communities while promoting economic growth.
 - a. True
 - b. False
2. Which of the following is NOT a form of sustainable tourism?
 - a. Mass tourism

-
- b. Community-Based Tourism
 - c. Ecotourism
 - d. Soft tourism
3. Which of the following practices is commonly associated with sustainable tourism?
- a. Encouraging single-use plastics
 - b. Promoting local cultures and traditions
 - c. Overcrowding popular tourist sites
 - d. Ignoring waste management
4. Digital skills are becoming increasingly important in the tourism sector for managing customer relations and enhancing service delivery.
- a. True
 - b. False
5. Which of the following skills is essential for entrepreneurship in the tourism industry?
- a. Basic accounting skills
 - b. Proficiency in a foreign language
 - c. Creativity and problem-solving
 - d. All of the above

Additional resources

[Sustainable Tourism Concepts](#)

[The Tourism Sector Skills Toolkit](#)

[DigComp – The Digital Competence Framework for Citizens](#)

[Green and digital skills for hospitality and tourism: From industry trends to competencies within TVET](#)

[EntreComp - The Entrepreneurship Competence Framework](#)

References

Abreu, L. A. D., Walkowski, M. D. C., Perinotto, A. R. C., & Fonseca, J. F. D. (2024). Community-Based Tourism and Best Practices with the Sustainable Development Goals. *Administrative Sciences*, 14(2), 36.

- Barten, M. (2024). Sustainable Tourism Guide: What is, Why Important, Examples and More. *Revfine*. Retrieved from <https://www.revfine.com/sustainable-tourism/>. Accessed on 26/09/2024.
- Bremner, C. (2020). *Accelerating travel innovation after coronavirus*. Euromonitor International.
- Carlisle, S., Ivanov, S., & Dijkmans, C. (2023). The digital skills divide: evidence from the European tourism industry. *Journal of tourism futures*, 9(2), 240-266.
- Carlisle, S., Ivanov, S., Dijkmans, C., & Marco-Lajara, B. M. L. (2022). Environmental skills gaps in tourism and hospitality organisations: Evidence from Europe. *Tourism: An International Interdisciplinary Journal*, 70(3), 411-431.
- Chan, J. K. L. (2023). Sustainable rural tourism practices from the local tourism stakeholders' perspectives. *Global Business & Finance Review*, 28(3), 136.
- Dhir, A., Talwar, S., Kaur, P., & Malibari, A. (2020). Food waste in hospitality and food services: A systematic literature review and framework development approach. *Journal of Cleaner Production*, 270, Article 122861.
- Dumbrăveanu, D. (2004). Principles and practice of sustainable tourism planning. *MTCTANT, Bucuresti, Romania Pitoreasca*.
- European Commission: Directorate-General for Education, Youth, Sport and Culture. (2019). *Key competences for lifelong learning*. Publications Office. Retrieved from <https://data.europa.eu/doi/10.2766/569540>. Accessed on 10/10/2024.
- GSTC (n.d.). What is Sustainable Tourism?. Retrieved from <https://www.gstcouncil.org/what-is-sustainable-tourism/>. Accessed on 26/09/2024.
- Gutierriz, I., Ferreira, J. J., & Fernandes, P. O. (2023). Digital transformation and the new combinations in tourism: A systematic literature review. *Tourism and Hospitality Research*, 14673584231198414.
- Hall, C.M., Le-Klähn, D.T., & Ram, Y. (2017). *Tourism, public transport and sustainable mobility*. Channel View Publications.
- Heesup, H., Jin-Soo, L., Trang, H.L., Kim, W. (2018) Water conservation and waste reduction management for increasing guest loyalty and green hotel practices. *Int. J. Hos. Manag.*, 75, 58–66.

- Indeed (2023). Management skills: definitions and examples. Available online at <https://uk.indeed.com/career-advice/career-development/management-skills>. Accessed on 11/10/2024.
- Indeed (2024). What Are Soft Skills? (With Examples and Resume Tips). Available online at <https://www.indeed.com/career-advice/resumes-cover-letters/soft-skills>. Accessed on 11/10/2024.
- Ivanov, S. and Ivanova, M. and Iankova, K. (2014). Sustainable Tourism Practices of Accommodation Establishments in Bulgaria: An Exploratory Study. *Tourismos*, 9(2), 175-206.
- Juganaru, I. D., Juganaru, M., & Anghel, A. (2008). Sustainable tourism types. *Annals of University of Craiova-Economic Sciences Series*, 2(36), 797-804.
- Kiryakova-Dineva, T., Kyurova, V., & Chankova, Y. (2019). Soft skills for sustainable development in tourism: the Bulgarian experience. *European Journal of Sustainable Development*, 8(2), 57-57.
- Lordkipanidze, M., Brezet, H., & Backman, M. (2005). The entrepreneurship factor in sustainable tourism development. *Journal of cleaner production*, 13(8), 787-798.
- McCallum E., Weicht R., McMullan L., Price A. (2018). *EntreComp into Action: get inspired, make it happen* (M. Bacigalupo & W. O’Keeffe Eds.), EUR 29105 EN, Publications Office of the European Union, Luxembourg, 2018. ISBN 978-92-79-79360-8, doi:10.2760/574864, JRC109128
- Nascimento, F. G. D. (2020). Turismo de base comunitária como alternativa para o desenvolvimento rural: a experiência da comunidade de Chã de Jardim, Areia-PB. Retrieved from <https://www.ccta.ufpb.br/editoraccta/contents/titulos/hotelaria/turismo-de-base-comunitaria-como-alternativa-para-o-desenvolvimento-rural-a-experiencia-da-comunidade-de-cha-de-jardim-areia-pb/livro-turismo-comunitario.pdf>. Accessed on 02/10/2024.
- Next Tourism Generation Alliance (NTG) (2019). Desk Research Summary on the future of digital, green and social skills in tourism. Retrieved from <https://nexttourismgeneration.eu/wp-content/uploads/2020/07/Desk-research-report-NTG.pdf>. Accessed on 08/10/2024.
- Petrosillo, I., Zurlini, G., Grato, E., & Zaccarelli, N. (2006). Indicating fragility of socio-ecological tourism-based systems. *Ecological Indicators*, 6(1), 104-113.

- Pham Phu, S.T., Hoang, M.G., Fujiwara, T. (2018). Analysing solid waste management practice for the hotel industry. *Global Journal of Environmental Science and Management*, 4, 19–30.
- Radwan, H. R., Jones, E., & Minoli, D. (2010). Managing solid waste in small hotels. *Journal of sustainable tourism*, 18(2), 175-190.
- Scheyvens, R., & Biddulph, R. (2018). Inclusive tourism development. *Tourism Geographies*, 20(4), 589-609.
- Sharma, P. (2023). Sustainable Tourism Practices. *Enter Climate*. Retrieved from <https://enterclimate.com/blog/sustainable-tourism-practices/>. Accessed on 26/09/2024.
- Streimikiene, D., Svagzdiene, B., Jasinskas, E., & Simanavicius, A. (2021). Sustainable tourism development and competitiveness: The systematic literature review. *Sustainable development*, 29(1), 259-271.
- The Digital Travel Expert (2024). 10 Digital Transformation Tips For Great Sustainable Tourism. Accessed online at <https://digitaltravelexpert.com/digital-transformation-sustainable-tourism/> on 09/10/2024.
- Torres-Delgado, A., & Saarinen, J. (2017). Using indicators to assess sustainable tourism development: A review. *New research paradigms in tourism geography*, 31-47.
- UNESCO (2024). *Green and digital skills for hospitality and tourism: From industry trends to competencies within TVET*. Retrieved from https://unesdoc.unesco.org/in/documentViewer.xhtml?v=2.1.196&id=p::usmarcdf_0000391115&file=/in/rest/annotationSVC/DownloadWatermarkedAttachment/attach_import_07a50bf1-3cdc-4bfc-99b5-dfcd53dc05e5%3F_%3D391115eng.pdf&locale=en&multi=true&ark=/ark:/48223/pf0000391115/PDF/391115eng.pdf#Expert%20report%20v4.indd%3A.151714%3A494. Accessed on 10/10/2024.
- UNTWO (2024). Sustainable Development. Retrieved from <https://www.unwto.org/sustainable-development>. Accessed on 26/09/2024.
- UNWTO. 2017. *Tourism and the Sustainable Development Goals: Journey to 2030*. Madrid: UNWTO.
- Upskill (n.d.). Sustainable Tourism Guidelines. Retrieved from <https://upskill.study/sustainable-tourism>. Accessed on 26/09/2024.

-
- Vuorikari, R., Kluzer, S. and Punie, Y. (2022). *DigComp 2.2: The Digital Competence Framework for Citizens*, EUR 31006 EN, Publications Office of the European Union, Luxembourg, ISBN 978-92-76-48882-8, doi:10.2760/115376, JRC128415.
- Whitelaw, P.A., King, B.E., & Tolkach, D. (2014). Protected areas, conservation and tourism – Financing the sustainable dream. *Journal of Sustainable Tourism*, 22(4), 584-603.
- Yang, Y., Wani, G. A., Nagaraj, V., Haseeb, M., Sultan, S., Hossain, M. E., Shah, S. M. R. (2023). Progress in sustainable tourism research: an analysis of the comprehensive literature and future research directions. *Sustainability*, 15(3), 2755.

Chapter 3: Guidelines and key stages on curriculum development

Introduction

The term curriculum development encompasses the “process of designing the national, local or school curriculum. In order to produce a quality curriculum, this process should be planned and systematic. It should value the input of stakeholders and also cater for sustainability and long-term impact” (IBE-UNESCO, Glossary of Curriculum Terminology, 2013). In this chapter, **the process of curriculum development is presented as a cycle with each stage interconnected and interdependent in a systematic and logical progression.** Following such a model is important because it ensures coherence and alignment at all stages of the curriculum development process, allowing for a structured approach to achieving educational goals. This systematic and logical progression fosters coherence, adaptability and continuous improvement, ensuring that the curriculum effectively meets the needs of learners and stakeholders, while remaining responsive to evolving market needs and educational contexts.

Key learning outcomes

- **Knowledge of the key stages in curriculum development:** Learners will gain knowledge and skills on the curriculum development process and the key stages that are required to develop a curriculum framework successfully.
- **Understanding of curriculum adaptation:** Learners will be able to understand how a curriculum framework can be developed and tailored to various educational contexts and different learning needs.

Guidelines for trainers

- **Encourage active discussions:** Engage learners in discussions about the key principles and stages related to curriculum development by using real-life examples and case studies.
- **Incorporate interactive activities:** Use group activities or role-play to help learners to understand how a curriculum framework on sustainable tourism can be developed.
- **Highlight practical applications:** Emphasize the application of curriculum development concepts across diverse educational settings, sociocultural contexts, and characteristics of the tourism sector in different countries and regions.
- **Use multimedia resources:** Incorporate digital technologies to introduce key concepts related to curriculum development.

Key concepts

This chapter aims to offer a comprehensive overview of the essential components involved in curriculum development and implementation from a broader perspective. It also presents a framework and practical guidelines for developing and creating new curricula for professional courses or academic programs on sustainable tourism for higher education institutions (HEIs) based in Thailand and Laos, taking into account the need analysis emerged from the national and transnational reports. produced within the INNO4Tourism project.

Each unit will offer a detailed overview of the essential components involved in curriculum development and implementation, enabling learners to create meaningful and impactful educational experiences, including:

- Introduction to the key concepts and stages related to curriculum development.
- Practical guidelines that outline effective practices for designing and developing a curriculum.
- Tools, such as templates, tables and recommendations to be used and adapted in daily practices.

Unit 3.1.: Definition of term "curriculum"

The lack of a shared understanding of the term "curriculum" can lead to confusion during collaborative curriculum design activities among staff, especially among professionals from different geographic and socio-cultural contexts. When educators come together to develop a curriculum, differing interpretations may hinder effective communication and consensus-building. Additionally, the terms "curriculum design" and "curriculum development" are often used interchangeably, but they can have distinct meanings. Curriculum design focuses on the planning and structure of the curriculum, while **curriculum development encompasses the process of designing the national, local or school curriculum. In order to produce a quality curriculum, this process should be planned and systematic. It should value the input of stakeholders and also cater for sustainability and long-term impact (IBE-UNESCO, Glossary of Curriculum Terminology, 2013).** In particular, this chapter presents the process of curriculum development **as a cycle whose stages are interconnected and interdependent with each other in a systemic and logical manner.**

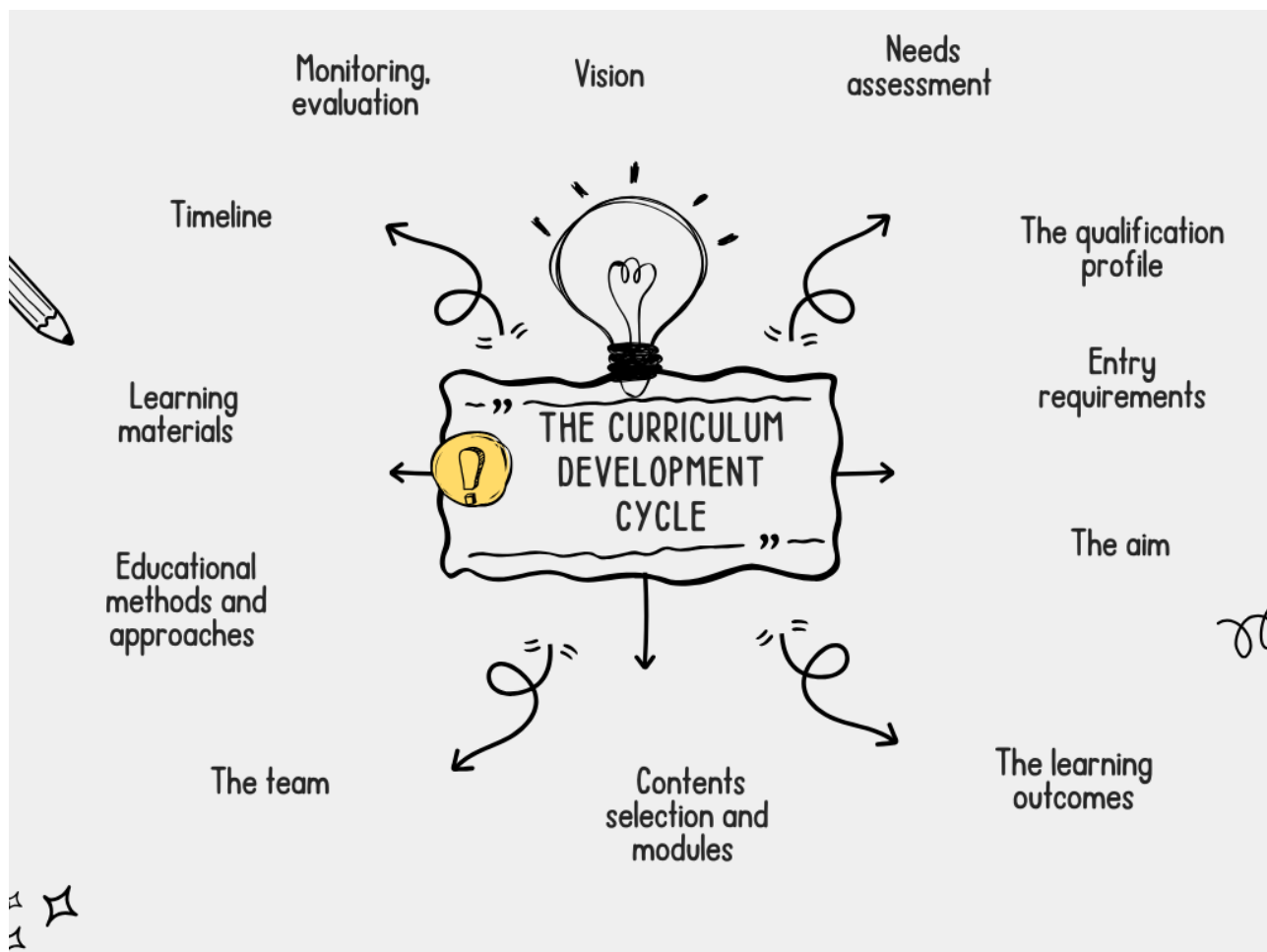
The curriculum development process should engage diverse perspectives, including collaboration and consultation with stakeholders and learners through a participatory approach. A Curriculum is also significantly shaped by various external factors, including social, physical, economic, and cultural contexts. These influences are particularly important when considering the unique learning needs and characteristics of learners within their specific communities and societal frameworks. A curriculum framework can mean very different things to people in different national and regional contexts. It is important that the reasons for adopting a framework approach to designing and developing the curriculum are carefully elaborated, and that the various purposes and functions of the curriculum are explained within the country context. Therefore, in planning and developing a new curriculum, it is crucial for educators to remain aware of these dimensions. Understanding the local context and the diverse backgrounds of learners will help create a more relevant and effective curriculum that meets the needs of all learners.

Unit 3.2.: The curriculum development cycle

As already mentioned, viewing the curriculum development as a cycle emphasizes that the curriculum should not be considered static. This means that curriculum development is not a one-time task but it should be intended as a continuous journey and circular process that continually evolves and becomes more valuable over time. The curriculum development cycle consists of essential steps that should be completed in a progressive and logical sequence. Each step builds upon the previous one, making it illogical to design learning activities before identifying learner outcomes and content. Similarly, content cannot be determined until learner outcomes are clearly described.

The key steps in curriculum development include:

- 1. Vision**
- 2. Needs assessment and analysis**
- 3. Profile of the qualification for learners in sustainable tourism**
- 4. Entry requirements**
- 5. Aims**
- 6. Learning outcomes**
- 7. Content selection and learning modules design**
- 8. Educational team**
- 9. Educational methods and approaches**
- 10. Learning materials and resources**
- 11. Timeline**
- 12. Monitoring and evaluation**

Each cycle builds upon previous experiences and insights, allowing the curriculum to evolve in response to emerging market demands, new educational priorities, and/or policy changes. This iterative approach ensures the curriculum remains relevant, effective and sustainable in the long term. A new curriculum should be built on successful curriculum development experiences and lessons learned from the past.

Unit 3.3.: Curriculum Vision

A curriculum vision is “a very important, overarching statement which provides guidance and inspiration to all users of the curriculum and all education stakeholders. The curriculum vision should foster a unity of purpose and a sense of long-term direction among those who have any responsibility for developing, delivering or monitoring the

curriculum”¹ (UNESCO 2023). It is critical that the curriculum vision be developed as the first step in the process of developing a curriculum framework.

The curriculum vision should:

- be research-based and relevant, informed by a thorough and comprehensive analysis of learning needs, market trends, and scientific studies.
- be both aspirational and inspirational: the curriculum should embed values which are “held by society at large, interpreted and expressed within an educational context”² (UNESCO 2023), providing the foundation for the construction of the curriculum. The curriculum vision should be in compliance with the sustainability values and principles referred to the environmental, economic, and socio-cultural aspects of tourism development, the 2030 Agenda for Sustainable Development, as well as to national priorities and policies on sustainable tourism and/or sustainable development;
- be expressed in a concise and succinct way so as to engage readers and learners;
- and, most importantly, be the outcome of a broad consultation process among stakeholders, learners and the educational community, so that its ownership is shared and reinforced.

Unit 3.4.: Needs assessment

The assessment of needs is the first step in the development of a curriculum (Jordan, 1997), and it is a crucial phase that forms the foundation of the curriculum development process. Conducting a thorough needs assessment is essential for identifying all basic elements that influence curriculum effectiveness and relevance. Needs assessment is critical in ensuring that curricula remain responsive to the changing demands of the job market and emerging needs of both learners and society.

¹ UNESCO (2023), Prototype of a national curriculum framework, pag. 13

² UNESCO (2023), Prototype of a national curriculum framework, pag. 15

Understanding learners' needs and characteristics: it highlights the existing strengths and weaknesses of the target audience, as well as contextual factors that affect their education and professional development. By gaining insights into learners' backgrounds, learning needs, and challenges, curriculum developers can create more tailored educational experiences.

Identifying emerging needs in the tourism and hospitality sector: it reveals new professional trends and opportunities that are crucial for keeping the curriculum aligned with the evolving job market. By addressing these emerging needs, curriculum developers can ensure that learners are well-prepared for the current and future demands of the industry.

Identifying gaps: it is crucial to identify the discrepancies between the current state of the curriculum and the desired state. This includes evaluating gaps between theoretical knowledge and practical application, as well as assessing whether existing standards, objectives, and best practices align with current educational expectations.

A consultation strategy will describe the stakeholder groups which need to be consulted during the process, why the views of each group are important and how they should be consulted (UNESCO, 2017). Various techniques can be employed to gather insights effectively, including;

- Data collection and analysis (through interviews, focus groups, workshops, surveys, questionnaires, feedback collection, etc..) to gather perceptions from diverse stakeholders, such as learners, academic staff, experts, economic, civic and social interest groups, public and private institutions.
- Specific market studies that provide data and a deeper understanding of emerging market demands, trends and essential competencies needed in the workforce.
- Literature review and analysis of scientific studies.

A well-conducted needs assessment allows curriculum developers to create targeted and effective learning experiences, ensuring that the curriculum remains relevant and responsive to the changing landscape and emerging needs of the tourism and hospitality

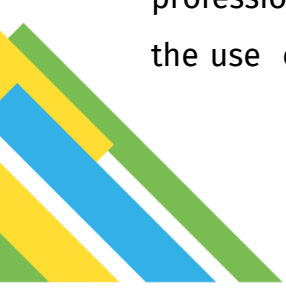
sector. The more closely aligned the curriculum is with both the learners' and the sector's needs, the more successful the educational outcomes are likely to be achieved.

As above mentioned, in the context of the **INNO4Tourism project**, a **transnational report was developed on skills demand and gaps of hospitality and tourism workforce, including recommendations for the development of the new curricula**, aimed to depict the existing situation Lao PDR and Thailand on the topic, offering a comparative overview and useful suggestions. This transnational report was based on the data collected and analyzed by the National University of Laos and Savannakhet University in Lao PDR, and by Prince of Songkhla University and Chiang Mai University in Thailand. In particular:

1. secondary research review of studies, research, and/or other literature/data on skills demand and gaps of hospitality and tourism workforce of Lao PDR and Thailand;
2. online survey of key stakeholders in the hospitality and tourism sector to explore their knowledge and views on the current demand and gaps regarding the knowledge and skills needed in the hospitality and tourism sector in Lao PDR and Thailand;
3. interviews with key informants of the hospitality and tourism sector to verify and complement the results of the literature review and the surveys, gaining better insight into the issues under investigation.

Unit 3.5.: Profile of the qualifications

The profile of the qualifications includes the key competencies that learners should possess upon completion of their course and/or academic program. Within the European Union an area of competence is defined as a combination of knowledge, skills and attitudes appropriate to the context. Competence indicates the ability to apply learning outcomes adequately in a defined context (education, work, personal or professional development). Competence is not limited to cognitive elements (involving the use of theory, concepts or tacit knowledge); it also encompasses functional

aspects (involving technical skills) as well as interpersonal attributes (e.g. social or organizational skills) and ethical values (CEDEFOP, 2011). Competences can be domain-specific, e.g. relating to knowledge, skills and attitudes within one specific subject or discipline, or general/transversal because they have relevance to all domains/subjects (UNESCO-IBE, 2013, p. 12).

In the context of developing a curriculum for sustainable tourism, the qualification profile should include:

- **Basic specialist knowledge and skills** referring to the principles, theories, concepts, and practices related to sustainable tourism. They form the foundation for addressing the environmental, social, and economic aspects of tourism sustainability.
- **Methodological skills** pertaining to the ability to analyze, evaluate, and implement sustainable tourism strategies effectively.
- **Cross-discipline knowledge and skills** encompassing fields such as environmental science, economics, languages, sociology, and ICT, that are interlinked and essential for addressing multifaceted sustainability issues in the tourism field.
- **Contextual awareness** referring to a comprehensive understanding of local cultural, social, and economic contexts. It involves the creation of a curriculum that is tailored to meet the unique needs, requirements and characteristics of a specific region and/or community.
- **Soft and transversal skills**, such as teamwork, self-sufficiency, motivation, problem-solving abilities, adaptability, intercultural sensitiveness, openness, and effective communication.

In the context of the **INNO4Tourism project**, as emerged from the transnational report, the following recommendations have been outlined for the development of new curricula:

“The tourism & hospitality sector in Lao PDR and Thailand is witnessing rapid change due to economic, social, and environmental factors. This dictates the need for a flexible workforce. Therefore, the tourism & hospitality education and training need to reflect the ongoing transitions in the tourism industry landscape and be in a position to prepare

“well-rounded” graduates who are knowledgeable and capable of taking part in tourism development”.

Unit 3.6.: Entry requirements

Establishing clear entry requirements is essential for ensuring that learners are adequately prepared to engage with the curriculum and succeed in the field of sustainable tourism. These requirements typically include a combination of qualifications, prior knowledge, skills, and personal attributes that learners are expected to possess before enrolment. This profile outlines the formal educational credentials that prospective learners must have. It might include previous degrees, diplomas, or certifications relevant to tourism, environmental studies, or related fields.

The evaluation of the entry requirements should be clearly specified and committed to a fair and transparent admissions process that provides equal opportunity for all individuals. Specific guidelines can be developed with the aim to provide greater understanding for potential applicants of the approach taken and the selection criteria considering their applications. Entry requirement criteria should state the cumulative and/or final grades (and subjects if mandatory) required to be considered for an offer, as well as any additional requirements (interviews, auditions, tests, pre-entry programmes). Applicants are therefore selected if they can meet all the necessary entrance requirements before enrolment.

Unit 3.7.: The curriculum aim and learning outcomes

Once the learning needs are assessed, analyzed, and prioritized, the next step is to develop the intended curriculum aim and learning outcomes. First, it is important to clarify the difference between learning objectives and learning outcomes.

The curriculum aim encompasses the specific goals of the curriculum, specifically what we want our target learners to achieve. The curriculum aim relate to specific educational objectives, values and philosophy³.

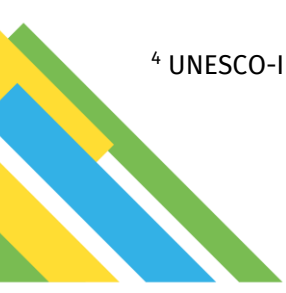
Learning outcomes are specific statements that describe what learners should be able to do upon completion of their course and/or academic program, either in terms of learning achievements (what the learners are expected to learn), products or performances (what learners are expected to deliver and/or produce), and processes (what learners are expected to do)⁴. Effective learning outcomes are essential components of a robust curriculum. They should be specific, measurable, and aligned with the desired curriculum aim. Establishing effective learning outcomes will also facilitate the selection of appropriate educational strategies and assessment methods, which will be discussed later in this chapter.

To clearly define learning outcomes, the following tips can be followed:

- Narrow your focus: define 3 or 4 complementary learning outcomes that are achievable.
- Ensure relevance: set learning outcomes that reflect the results of the learning needs assessment and align with values related to sustainable tourism.
- Use a clear language: write learning outcomes with specific verbs to describe what learners are expected to achieve.
- Avoid ambiguity: steer clear of verbs that are vague or difficult to measure (e.g., “know,” “understand,” “learn”).
- Maintain appropriate scope: avoid learning outcomes that are too broad or too narrow, as this can complicate measurement and assessment.

³ UNESCO-IBE, 2013, p. 17

⁴ UNESCO-IBE, 2013, p. 20

- Incorporate the Bloom's Taxonomy or similar: address various cognitive levels, from basic understanding to higher-order thinking, such as analysis and evaluation.
- Integrate practical and theoretical aspects: balance theoretical knowledge with practical skills relevant to the subject area.

Unit 3.8.: Content and learning modules

The next step in the curriculum development process is **selecting content and developing modules that will significantly impact the lives of learners and, ultimately, society as a whole**. At this stage, key questions arise: "To achieve the intended outcomes, what knowledge and skills must learners acquire? What attitudes and behaviours need to be developed and practised?" Additionally, it is necessary to choose the subjects and concepts that the curriculum should encompass, considering how these elements interconnect with other interlinked subjects. This requires a detailed breakdown of the components into specific learning modules. Each module must be carefully structured, revised, and designed. A well-crafted outline divides learning outcomes into specific modules, topics, and sections, forming the backbone of the curriculum. It establishes the scope (the breadth of knowledge, skills, attitudes, and behaviours) and the sequence (the order and interdependence) of the modules.

In the context of the **INNO4Tourism project**, as emerged from the transnational report, the following recommendations have been outlined for the development of new curricula and specific skills.

Higher education institutions in the two countries should put emphasis on developing curricula and programmes for learners and sector employees that focus on:

- Sustainability concept and sustainability management principles, environmental and socioeconomic impacts of tourism, tourism as a driver for achieving the Sustainable Development Goals (SDGs), understanding and complying with national and international sustainability regulations and standards.

-
- Green skills (e.g. energy and water saving practices, waste management, recycling and composting, conservation of biodiversity, environmentally friendly activities and products, green/sustainability certification etc.)
 - Entrepreneurship, business management and marketing skills that incorporate sustainability concepts
 - English and other foreign languages
 - Soft skills, incl. problem-solving, crisis management, effective planning, service-oriented mindset and ethics, teamwork, communication and negotiation skills, leadership skills, time management.
 - Digital technologies, information management, incl. Online marketing/promotion, data analytics.
 - It is also very important that new higher education curricula and programmes are flexible so that they are adaptable to the ongoing technological, cultural and social evolutions.

Suggestions for selecting content and developing modules:

Identify core topics on sustainable tourism: begin by listing the essential topics needed to achieve the desired learning outcomes. Each topic should correspond to a module with clear learning objectives, methods, and timelines.

Ensure logical flow: as the modules are structured, create a logical progression from one topic to the next. This fosters a coherent narrative that builds on prior knowledge.

Break down modules: within each module, decompose the core topic into lessons that focus on smaller areas of knowledge that support the overall learning of the topic.

Include cross-discipline modules that intersect with sustainable tourism, e.g., environmental science, economics, languages, sociology, and ICT

Key elements of a module include:

- Objectives: Clearly state what learners should achieve by the end of the module.
- Content: Detail the topics and materials to be covered.
- Teaching methods: Describe the teaching methods (lectures, activities, demonstrations, etc.).
- Timing: Allocate specific time for each module.
- Materials: List all resources and tools needed.
- Assessment: Outline how learning outcomes will be evaluated.

The curriculum map

A curriculum map is a tool used to show relationships between various aspects of the curriculum and the defined learning outcomes. A curriculum map serves as a valuable tool in the development of new curricula, helping to ensure alignment throughout the process.

As illustrated in Table 1, a basic curriculum map can be built on a matrix, with the program learning outcomes listed in rows and modules in columns. A mark is made in the cell where a module addresses an outcome.

Learning Outcomes	Module 1	Module 2	Module 3	Module 4	Module 5	Module 6
Learning outcome 1	X		X			
Learning outcome 1		X				X
Learning outcome 1	X				X	
..						

The table 2 below specifies for each module the learning objectives, content, teaching methods, and timeline.

Table 2				
Required modules	Learning objective/s	Content	Methods	Timeline
Module 1				
Module 2				
Module 3				
Module 4				
Module 5				
...				

Unit 3.9.: Educational methods

Once the learning content and modules are defined, the next step is to select the most effective and relevant educational methods and approaches for each module. Some methods are more suitable than others for achieving specific types of learning outcomes.

For example:

- Knowledge and understanding of a subject are often best developed through lectures and seminars.
- Intellectual skills, such as analysis, synthesis, evaluation, and problem-solving, can be practised and demonstrated through active learning processes, including assignments, projects, group activities, workshops.
- Practical skills should be developed through opportunities to practise in relevant learning contexts, such as laboratories, field-based experiences, or workplace placements.
- Soft skills can be fostered through learners centred, experiential and cooperative educational approaches.

A reflection regarding learning environments and delivery modes should also be addressed. A training program could be conducted in person or online. In the case of an online course or a blended format, special tools for collaborative learning, discussion management, instructor-led training, or live sessions should be defined.

In the context of the **INNO4Tourism project**, as emerged from the transnational report, the following recommendations have been outlined for the development of new curricula and suggestions on :

“Many tourism scholars agree that higher education programmes should have a critical dimension in pedagogically addressing the major social, economic and environmental problems, so as to produce more critically reflexive tourism practitioners that are not just work ready graduates (Jamal et al 2011; Belhassen and Caton, 2011; Canziani, Sönmez, Hsieh, & Byrd 2012; Hales & Jennings 2017; Camargo & Gretzel 2017). A progressive, experiential and collaborative approach, the sustainable tourism pedagogy (STP), has been proposed by Jamal et al., which can be incorporated into conventional educational programs to provide students with real-world experiences (Jamal et al. 2011; Seraphin et al. 2021; Septyandi & Prawira 2022). According to Jamal et al (2011), STP is an action- and change-oriented pedagogy that should address real world environmental and social issues, and not only theoretical, as well as promote the well-being of tourists and tourism-related businesses, and a lasting sustainable mindset among future leaders. STP moves away from the theoretical self-oriented liberal education model towards one that produces a progressive learner who is oriented towards social action, has practical knowledge and problem-solving skills and is especially sensitive to marginalized groups and power structures. STP based on six core literacies (technical, analytical, ecological, multicultural, ethical and political), defined as the integration of different types of knowledge embracing the processes through which it is accumulated, processed, and applied (Jamal et al., 2011; Camargo & Gretzel, 2017; Seraphin et al., 2021).

Unit 3.10.: The educational and technical team

The next step involves the engagement of a team of educators, experts and professionals to build qualifications and technical requirements that match the learning outcomes and modules.

The following factors should be taken into account::

- Assess the required competencies needed to align with the program's learning outcomes across all specific modules.
- Examine the job descriptions of educators, experts, and professionals involved in the program.
- Ensure these the required competencies are directly linked to the program's learning outcomes across all specific modules to ensure coherence and a comprehensive coverage of all related topics and subjects.

Unit 3.11.: Learning resources

The next step involves selecting appropriate learning resources materials that effectively support learners in acquiring the intended knowledge and skills. Ensuring that teaching materials and assessments are standardized across modules promotes consistency, which helps establish clear expectations and equitable learning experiences (UNESCO, 2014). Comprehensive, in-depth, and holistic learning resources and materials provide valuable evidence to support specific curriculum-related outcomes, ensuring that all learners have the resources they need to thrive. Incorporating open educational resources and digital tools enriches the learning environment by strengthening key concepts, offering practical applications, and boosting engagement.

Unit 3.12.: Monitoring and evaluation

Planning an evaluation strategy is a critical phase in the curriculum development process. This involves collaboratively planning assessment tools:

- to measure learning outcomes and evaluate the skills and knowledge that learners are expected to gain;

-
- to identify gaps and areas for further improvements to ensure that the curriculum remains relevant to learners' needs while staying aligned with current market trends and industry demands.
 - to assess the program's social impact on the local communities involved.
 - to review and evaluate the learning experiences, outcomes, and lessons learned to improve and/or develop new successful programs.

An effective evaluation strategy must encompass:

- Monitoring and periodic reviews of the learning program and specific modules.
- Assessment of the learning outcomes, as well as of the learners expectations, engagement and well being.
- Quality of the teaching staff.
- Evaluation of learning environment and resources.

Planning an evaluation strategy within the curriculum development process goes beyond merely assessing knowledge and skills. It aims to establish a culture of continuous improvement, encouraging critical thinking, active engagement, open communication and accountability among all stakeholders involved.

Unit 3.13.: The timeline

It is crucial to define a comprehensive and adaptable timeline that not only defines the overall duration of the course, but also influences the pace at which learners progress through the different modules. To create an effective timeline, it is needed to include a clear and explicit schedule that outlines the modules, lessons, and evaluation sessions. A well-structured timeline should:

- foresee modules and lessons that gradually build upon each other, ensuring that foundational concepts are solidified before introducing more complex topics;
 - incorporate flexibility to take into account unforeseen challenges or delays;
 - allow for adjustments based on real-time feedback from learners and all stakeholders involved.
-

Unit 3.14.: EU frameworks and tools for comparability and transparency

EQF – the European Qualifications Framework⁵: This is the common reference for making qualifications more visible and comparable across different countries and systems. The EQF consists of 8 levels, ranging from the end of compulsory education (Levels 1 to 3) to the highest qualifications such as a Doctorate degree (Level 8). It covers all levels and all subsystems of education and training, focussing on learning outcomes and the person's knowledge, skills and competencies. Qualifications in the EQF are outcomes rather than input based. Following the adoption of the EQF, the EU invited all member states to adopt a National Qualifications Framework (NQF), that is, a description by levels of all qualifications of their national education and training system. Some Member States already had their NQF, some did not.

ECTS – European Credit Transfer and Accumulation System⁶: The ECTS is a credit system designed to allow students to move between different countries. It especially applies to university, but it can also be used in other education levels. Credits are based on the workload students need to achieve the expected learning outcomes; learning outcomes relate to level descriptors in national and European qualifications frameworks. The workload indicates the time students typically need to complete all learning activities (lectures, seminars, projects, independent study time, etc.) required to achieve a qualification. Credits acquired by passing exams/completing learning activities become “currency” that students can use to navigate between one system of education and another.

ESG – Standards and guidelines for quality assurance in European Higher Education⁷: The ESG are a set of standards and guidelines for internal and external quality assurance in

⁵ The European Qualifications Framework (EQF),
<https://europass.europa.eu/en/europass-digital-tools/european-qualifications-framework>

⁶ European Credit Transfer and Accumulation System (ECTS),
<https://education.ec.europa.eu/education-levels/higher-education/inclusive-and-connected-higher-education/european-credit-transfer-and-accumulation-system>

⁷ ESG – Standards and guidelines for quality assurance in European Higher Education,
https://enqa.eu/wp-content/uploads/2015/11/ESG_2015.pdf

higher education. The ESG are not standards for quality, nor do they prescribe how the quality assurance processes are implemented, but they provide guidance, covering the areas which are vital for successful quality provision and learning environments in higher education. The ESG provide the criteria at European level against which quality assurance agencies and their activities are assessed.

ECVET - European Credit System for Vocational Education and Training⁸: The ECVET is the credit system version for Vocational Education and Training (VET), that is, a technical framework to transfer, recognise and accumulate individuals' learning outcomes in order to achieve a qualification. It has some common points with the ECTS: it is a credit accumulation system, it aims at facilitating the recognition of learning outcomes with a view to obtaining a qualification and supporting the mobility of European citizens. At the same time, it is not based on study workload, rather directly on learning outcomes; it encompasses informal and non-formal learning; and it is more labour market-oriented.

EQAVET – European Quality Assurance Reference Framework⁹: The EQAVET is a reference instrument designed to help the EU Member States supervise the continuous improvement of their vocational education and training systems based on the commonly agreed references. The EQAVET is meant, by building mutual trust between the VET systems, to make it easier for a country to accept and recognise the skills and competencies acquired by learners in different countries and learning environments.

ESCO – European Skills, Competences, Qualifications and Occupations¹⁰: ESCO is the multilingual classification of Skills, Competences, Qualifications and Occupations relevant for the EU labour market and education and training. Set up in 2017, it is still under development. The Commission developed ESCO as a complementary tool to the EQF. ESCO offers a standardised terminology to make these learning outcome descriptions understandable and comparable across borders.

⁸ ECVET - European Credit System for Vocational Education and Training, <https://www.cedefop.europa.eu/en/projects/european-credit-system-vocational-education-and-training-ecvet>

⁹ EQAVET – European Quality Assurance Reference Framework, <https://epale.ec.europa.eu/en/blog/eqavet-framework>

¹⁰ ESCO - European Skills, Competences, Qualifications and Occupations, <https://esco.ec.europa.eu/en>

Conclusions

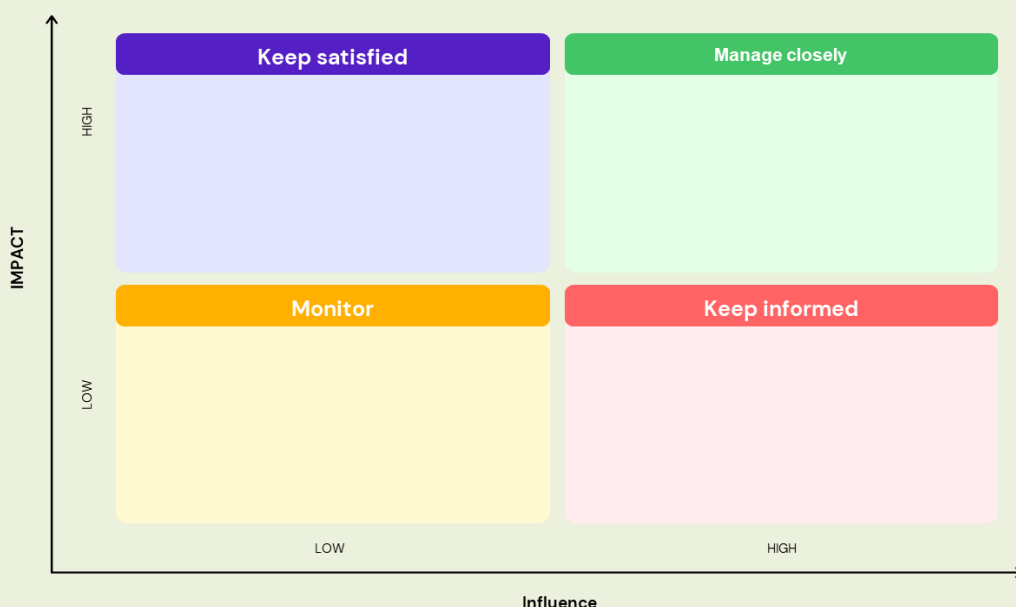
In conclusion, Chapter 3 of the curriculum development guidelines outlines an integrated, iterative process for designing, approving, and assuring the quality of curricula. It emphasizes that curriculum development is intended to be a continuous and cyclical process with interdependent stages. This process requires alignment with regulatory standards, as well as with evolving needs and demands of the tourism sector and society. Curriculum development requires the informed participation of all relevant stakeholders, as well as strong community ownership to ensure wide participation and consensus building. It requires constant monitoring of impacts, introducing the necessary preventive and/or corrective measures whenever necessary.

Interactive elements

Activity 1

Title of the activity	The stakeholder's engagement
Time	60 minutes
Instructions	• Divide learners into two or more groups (according to their number). • Provide each group with a flip chart sheet and markers or pen and paper. • Introduce participants to the stakeholder's matrix. The stakeholder's matrix includes all key public and private actors and groups at community, regional, national and international levels that should be involved to ensure that curriculum vision is the result of the outcome of a broad and participatory consultation process with stakeholders. The matrix is a strategic framework used to categorise stakeholders into four quadrants based on two primary factors, namely, their power to influence the curriculum and their level of interest and/or influence in its outcomes.

- Ask participants to identify and place in the matrix all those stakeholders who have a significant power and influence in their curriculum development process.
- Ask the following questions: Which stakeholder groups can provide the most meaningful input to our curriculum development process? What key questions should we ask each stakeholder group? What mechanisms (forums, seminars, workshops, meetings, surveys, etc.) would be most appropriate to elicit responses from each group? How can we ensure that all these stakeholders are involved in building and maintaining a shared curriculum vision?
- Engage each group to present and discuss the findings and share reciprocal feedback.

Activity 2

Title of the activity	The curriculum vision
Time	60 minutes

Instructions	Present the UNESCO definition of a curriculum vision, emphasizing the goal of achieving a unified purpose and long-term direction. • Divide learners into two or more groups (according to their number). • Provide each group with a flip chart sheet and markers or pen and paper. • Based on the main findings and results of the learning needs assessment carried out in a specific target community, region or country, invite each group to brainstorm and define the long term vision and main values of the curriculum • Provide suggestions and guidelines on how to state this curriculum vision, e.g. the statement should be concise, foster a unity of purpose and a sense of long-term direction, be based on research and relevance, be aspirational and inspirational, be the outcome of a broad and participatory consultation process with stakeholders, learners and the educational community. • After brainstorming, each group should collaboratively draft a one-paragraph vision statement that reflects their collective ideas. • Engage each group to present and discuss the findings, as well as to share reciprocal feedback. After each presentation, open the floor for brief feedback from other groups, focusing on how well the vision aligns with the UNESCO guidelines and any additional suggestions for improvement. • At the end, engage all participants to share feedback on their learning achievements. Ask participants to reflect on how this collaborative process can be applied in their daily work and institutions.
---------------------	---

Activity 3

Title of the activity	The curriculum development framework
Time	120 minutes
Instructions	• Divide learners into two or more groups (according to their number). • Provide each group with a flip chart sheet and markers or pen and paper.

	- Engage each group to develop a curriculum framework on sustainable tourism and hospitality in a specific country and/or region, by using and filling in the Template 1: “Curriculum development framework”. A curriculum framework “sets the parameters, directions and standards for curriculum policy and practice” (IBE-UNESCO, 2017, pag. 6-7-8). - Facilitate group brainstorming, open communication and collaborative content development. - Encourage each group to present and discuss their findings, discuss insights, and exchange constructive feedback. - Conclude the session by inviting all participants to reflect on and share feedback about what they have learned. . Annex -Template 1: “Curriculum development framework”: This template provides a set of headings, sub-headings and a sequence for information designed to facilitate the development, presentation and validation of the curriculum framework. Interested users may add any additional headings they find relevant.
--	--

Activity 4

Title of the activity	Learning module’ design
Time	60 minutes
Instructions	- Divide learners into two or more groups (according to their number). - Assign to each group a specific learning module that makes up the curriculum. - Provide each group with flip chart sheets and markers or pen and paper. - Engage each group to structure a specific learning module, by using and filling in the Template 2 “Module design”. - Facilitate group brainstorming, open communication and collaborative content development. - Encourage each group to present and discuss their findings, discuss insights, and exchange constructive feedback.

- Conclude the session by inviting all participants to reflect on and share feedback about what they have learned. .
- **Annex -Template 2: “Module design”**
This template provides a set of headings, subheadings and sequence for information designed to facilitate the development, presentation and validation of learning modules that make up a curriculum. Interested users may add any additional headings they find relevant.

Short evaluation

1. Planning an evaluation strategy is a crucial phase in the curriculum development process.
a. True
b. False
2. The curriculum development cycle consists of essential steps that:
a. should be completed in a progressive and logical sequence
b. are disconnected each other
c. can be implemented independently and without a logical sequence
d. are static
3. What are the key elements of a learning module?
a. Objectives, learning outcomes, methods, timing, materials, assessment
b. Objectives, learning outcomes, content, methods, timing, materials, assessment
c. Objectives, learning outcomes, content, methods, assessment
d. Content, methods, timing, materials, assessment
4. Learning outcomes are statements that describe what learners should be able to do by the end of the program, course, or learning activity, in particular what skills, knowledge, or competencies they should acquire.
a. True
b. False
5. Conducting a thorough needs assessment is essential for identifying various elements that influence curriculum effectiveness.

a. True

b. False

Additional resources

[Curriculum Development Guidelines - CEDEFOP](#)

[Council of Europe Experts - Curriculum Development Good Practice Guide](#)

[Prototype of a national curriculum framework: Training tools for curriculum development - UNESCO](#)

[Skills for industry curriculum guidelines 4.0 - Publications Office of the EU](#)

References

Council of Europe (2011). Towards a European Higher Education Area: Curriculum development good practice guide. Available at https://pjp-eu.coe.int/bih-higher-education/images/curriculum_development_good_practice_guide_eng_feb2011_-_abbyy.pdf

DiPietro, C., Dyjur, P., Fitzpatrick, K., Grant, K., Hoessler, C., Kalu, F., Richards, J., Skene, A., & Wolf, P. (2022), Educational Development Guide Series: No. 4. A Comprehensive Guide to Working with Higher Education Curriculum Development. Educational Developers Caucus. Available at <https://prism.ucalgary.ca/server/api/core/bitstreams/4a60c3e9-139b-496d-b791-a5f43e49335f/content>

European Commission, Executive Agency for Small and Medium-sized Enterprises (EASME) (2018). Skills for Industry - Curriculum Guidelines 4.0. Available at <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/845051d4-4ed8-11ea-aece-01aa75ed71a1>

Kolomitro, Queen's University Centre for Teaching and Learning (2017). Curriculum design handbook. Available at <https://www.aku.edu/qtl/Documents/Queens%20Curriculum%20Design%20Handbook.pdf>

-
- O'Neill (2015). Curriculum Design in Higher Education: Theory to Practice. Available at https://www.ucd.ie/teaching/t4media/curriculum_design_in_higher_education.pdf
- UNESCO (2017), Prototype of a National Curriculum Framework. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000260045?posInSet=2&queryId=N-EXPLORE-ac404d96-0c2b-4f8c-9624-4ceae0843056>
- UNESCO (2017). Developing and implementing curriculum frameworks. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000250052>
- UNESCO (2013). Glossary of Curriculum Terminology. Available at https://openlearning.unesco.org/assets/courseware/v1/111c351f93f6c17c82675935a739f317/asset-v1:UNESCO+UNESCO-04+2021_01+type@asset+block/IBE_GlossaryCurriculumTerminology2013_eng.pdf
- UNESCO (2014). Textbooks and Learning Resources: Guidelines for Developers and Users Textbooks and Learning Resources, available at https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000226135_eng
- University of Sussex, (2024). Curriculum Development Handbook. Available at <https://www.sussex.ac.uk/adqe/curriculum/curriculumdevelopment>
- University of Tennessee (2019). Teaching and Learning Innovation's curriculum development guide. Available at <https://teaching.utk.edu/curriculum-development/the-curriculum-development-guide/>

Chapter 4: Effective educational methods

Introduction

Using effective educational methods and practices that support and facilitate the learning process is an essential piece of a strong curriculum. At a time when higher education programs are increasingly competence-based, educators are expected to go beyond a transmission model of education. UNESCO “stresses the need for universities to become more open institutions able to integrate diverse cultures and knowledge systems, and take a more democratic approach to knowledge sharing. It urges for a much stronger presence in society through awareness raising, outreach and partnerships. The objective is for sustainability to become a core practice and purpose of higher education institutions, reflected in structures, programmes and activities, putting students in contact with real-world problems and immersive experiences (UNESCO, 2022)”¹¹. Experiential, learner-centred, collaborative and interdisciplinary educational methodologies and practices can provide a very effective way to nurture key competences and values essential for lifelong learning and personal growth. Lifelong learning throughout each person’s working life seems to be crucial to navigating changing labour markets in an increasingly digitalized economy, as it helps individuals maintaining existing work-related skills and acquiring new in-demand ones (OECD, 2019). The COVID-19 pandemic and its impact have shown the value and need to integrate digital and online learning sustainably into HEIs and training systems. All curricula should be digitally enhanced, accessibility committed, student-centred, and quality assured (European Union, 2022).

¹¹ UNESCO, 2022. Knowledge-driven actions: transforming higher education for global sustainability, pag.5, available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000380519>

Key learning outcomes

Understanding of innovative educational methodologies: gaining insights of several experiential, learner-centred, collaborative, and interdisciplinary educational methodologies and practices that can significantly improve learners' active engagement, critical thinking, communication and cooperation in the framework of academic courses and programs on sustainable tourism.

Learning on how to apply these educational methodologies into practice: learning on how to apply and adopt experiential, learner-centred, collaborative, and interdisciplinary educational methodologies and practices in a variety of educational settings and learning environments.

Guidelines for trainers

- **Discover the most effective educational methods:** identify the most effective experiential, learner-centred, collaborative, and interdisciplinary educational methods and practices that are tailored to meet your learners' needs and to achieve meaningful learning outcomes.
- **Create a suitable learning environment:** establish an appropriate learning atmosphere and create a suitable learning environment to foster learners' active engagement, critical thinking, communication, and cooperation.

Key concepts

The chapter introduces experiential, learner-centred, collaborative, and interdisciplinary educational methodologies and practices that can lead to innovative and more individually tailored education programs and courses focused on sustainable tourism. While not intended to provide an exhaustive list, this chapter focuses on educational methodologies and approaches that have proven effective in fostering a positive learning environment and achieving more holistic learning outcomes.

Unit 4.1.: The learning environment

A new approach towards education on sustainable tourism implies designing a new curriculum framework that takes into account the need to create the educational culture

and learning environment that would lead to the development of highly skilled, emotionally intelligent, and innovative professionals. The learning environment, both physical and virtual, can be organised in a myriad of different ways, and it needs to stem from the specific learning objectives and desired outcomes.

Some of the key principles for creating an active and engaging learning environment would include the following elements:

- **Learner-centred approach:** learners need to be put at the centre of the curriculum design, in order to foster their engagement and life-long learning. Learners should be involved in designing their learning programmes, assessing their own progress and experience, as well as in assessing educators' performance.
- **Problem-driven learning:** stimulating learners to work on concrete real-life problems and challenges for which there are no established answers. This approach encourages learners to contextualise their theoretical learning in relation to how it would be useful in the world around them.
- **Cooperative learning:** encouraging collaborative working in multidisciplinary teams, while fostering at the same time the development of soft and communication skills.
- **Experience-based learning:** facilitating the acquisition of hands-on experience by building projects and problems around real-life cases and work experiences.
- **Multidisciplinary orientation:** enhancing the sustainable tourism courses and academic programs with learning topics and contents that stimulate analytical and critical thinking, entrepreneurship, employability, green and digital skills, as well as social and ethical perspectives for sustainable development.
- **Learning ecosystem approach:** connecting learners to employers and other key stakeholders through work placements, apprenticeships, internships, matchmaking events.

- **Technology-enabled learning:** encouraging the use of technology and software applications for digital learning (e.g. e-learning, gamification, Massive Open Online Courses (MOOCs), augmented and virtual reality, artificial intelligence, etc.).

Unit 4.2.: The learner-centred approach

The learner-centred approach was introduced in the Leuven Communiqué of 2009, which reasserted the importance of the teaching mission of higher education institutions and the necessity for ongoing curricular reform geared towards the development of learning outcomes. Learner-centred pedagogy is based on the assumption that, in the classroom setting, learners come from pluridimensional backgrounds, so educators must utilize varied educational methods that satisfy the needs and capabilities of learners (Sylvester Donkoh, 2024). This requires adopting a learner-centred approach that incorporates the needs, insights and characteristics of learners when designing the curriculum. By doing so, the curriculum can better align with learners' abilities and interests, creating more effective and engaging educational experiences.

Unit 4.3.: Experiential learning

Experiential learning is the process by which educators intentionally engage learners in “learning by doing” and practical experiences. Experiential learning emphasizes the central role that experience plays in the learning process, drawing from people's own experiences and knowledge. Experiential learning is based on the work of David A. Kolb, defining experiential learning as a cycle that involves (1) concrete experience, followed by (2) observation and experience, followed by (3) forming abstract concepts, followed by (4) testing in new situations (Kolb, 1984). Experiential learning is also connected to the four pillars of education established by UNESCO: learning to know, learning to do, learning to live together, and learning to be as four fundamental types of learning (UNESCO, APEID International Conference on Education, 2014). Experiential learning both in face-to-face and virtual classrooms supports learners to develop not only cognitive skills, but also social, emotional, and intercultural skills.

Unit 4.4.: Team-based learning

Team-based learning (TBL) is an educational method in which learners are guided to apply conceptual knowledge through a recurring sequence of activities that involve individual work, teamwork, and immediate feedback. The TBL method was invented by Dr. Larry Michaelsen in the 1970s when enrolment in his business school course increased from 40 to 120 learners. He was concerned that his learners could apply concepts to real-world problems rather than simply learning about them. TBL is now a well-documented and accepted educational method, validated through its adoption by many disciplines and across many countries around the world. TBL consists of a specific process, from pre-work to peer evaluation, including the following four principles that should be included to define a learning activity:

1. **Properly formed & managed groups**
2. **Accountability of all learners and groups**
3. **Immediate and reciprocal feedback of learners**
4. **Assignments that promote both learning and team development**

TBL can enhance learners' engagement, performances and collaboration, while at the same time contributing to overcome challenges, such as communication barriers, conflicts, expectations, and diverse learning styles. TBL can also increase learners' confidence in completing complex tasks and address holistic and interdisciplinary topics.

Unit 4.5.: Learning by comparison: the benefits of co-teaching

Co-teaching is the result of close collaboration between two or more educators, who share responsibilities for a given group of learners and subject(s). This partnership can take many forms, as seen here in the models described by Cook and Friend (1995):

- **One teaching, one assisting.** Both educators are present in the classroom, but one takes a leading role while the other supports learners and the leading instructor.

- **Station teaching.** Educators divide course contents into more than one segment and teach their content to smaller groups as they rotate. Similarly, this type of co-teaching may also take the form of two educators rotating to teach different contents to the same group of learners.
- **Parallel teaching.** Educators divide the group of learners according to certain criteria and agreements.
- **Alternative teaching.** One educator teaches the large group while the other leads a small group (typically 3–6 learners) for the purpose of differentiation.
- **Team teaching.** Both educators are in the classroom with the entire group, and both lead the class.

Unit 4.6.: Problem-Based Learning

Problem-based learning (PBL) is an active approach to learning in which learners collaborate in understanding and solving complex, ill-structured problems. Because of their complex and structured nature, these problems require learners to share their current knowledge, negotiate among alternative ideas, search for information, and construct principled arguments to support their proposed solutions (Lu, Bridges, & Hmelo-Silver, 2014). Problem-based learning connects learning with real-world problems, ideally problems that learners can directly relate to. Through PBL, learners not only strengthen their teamwork, communication, and research skills, but they also sharpen their critical thinking and problem-solving abilities essential for life-long learning.

The general framework of a problem-based learning experience includes:

- **Identifying and analysing complex and real-world problems that directly impact learners and/or the communities they live in.**
- **Exploring solutions from a variety of angles and point of views.**
- **Turning the identified solutions into common strategies and actions.**

Unit 4.7.: COIL stands for Collaborative Online International Learning

COIL stands for Collaborative Online International Learning, which refers to "online learning in an international setting, with interactive involvement of learners and faculties from different international and intercultural backgrounds in and outside the classroom" (Leask , 2020). Aims of a COIL project include: improving knowledge about common subjects, topics and/or real life challenges, increasing international and intercultural exchange, cooperative and peer to peer learning, as well as improving languages-based competences and communicative skills.

Stages in a COIL project includes:

- Icebreakers: initial conversation activities to get learners to know each other and to foster mutual trust collaboration.
- A collaborative task assigned to each group of learners which requires each participant's personal contribution and the development of joint outputs.
- Evaluation: turn the COIL experience into an activity of reflection and a new awareness.

Unit 4.8.: University-tourism sector cooperation

COIL projects are based on the involvement of teachers and students, with different geographical origins, language and culture, for the development of collaborative teaching and learning processes using online communication tools. These projects are an accessible alternative to democratise the experiences of internationalisation (at home) of students and teachers, as well as an opportunity to enrich the process of building individual and collective knowledge, offering challenging dynamics of working in heterogeneous teams.

Moving towards a paradigm of lifelong learning, strategic cooperation between higher education institutions and the tourism industry should be enhanced to build up a

sustainable tourism ecosystem. University-tourism industry cooperation can bring multiple mutual benefits, enabling each to gain from the expertise of the other. This strategic cooperation can take place in many forms (e.g. internships/apprenticeships, mentoring, project banks, think tank competitions, summer schools etc.), including:

- **Cooperation with the tourism sectors:** tourism companies, providers, start-ups, as well as cultural and natural parks, museums, tourism information points).
- **Cooperation with tourism support structures:** e.g. industry associations, cluster organisations and other public stakeholders engaged in sustainable tourism.
- **Cooperation with other educational institutions** (via joint programs, courses, platforms, networks etc.), as well as governments, civil society organizations, NGOs and the local communities involved.

Unit 4.9.: Learners as change agents

Finally, defining a curriculum strategy implies viewing learners as change agents and actively engaging them in curriculum development and implementation.

Possible forms of learners' engagement include:

- **Consultation:** it is typically carried out by means of surveys or focus groups. They are likely to reach high numbers of learners, leading to large datasets and are relatively quick and cost effective.
 - **Collaboration:** usually it involves learners in improving existing processes or projects; for example, they may be asked to join a project board or participate in a periodic review. This allows learners to influence processes that have a direct impact on them.
 - **Co-production:** it is a way of engaging learners as equals, where they define the terms of their engagement and the role they are playing, leading to a deeper understanding of the learner experience and the development of a sense of co-ownership.
-

Unit 4.10.: Case study: the project “Mentors for teaching” at Palermo University

The project “MENTORE - Modifying and ENhancing Teaching through Peer Observation and Reflections with Experts¹²” is carried out by the Palermo University. The project encourages collaboration and the exchange of experiences between professors with different backgrounds and disciplines. The “mentor” professors support the mentee professors in a path of professional growth, providing support, advice and food for thought for the optimization of their teaching methodologies. Mentors support mentees in analyzing and critically reflecting on their teaching, helping them to identify strengths and areas for improvement. Together, they identify strategies and solutions to implement new innovative teaching methodologies and make learning more effective and engaging for learners. Being a “peer-to-peer” process, each teacher participating in the project plays both the role of mentor and mentee. The benefits of this co-mentoring process are many: teachers have the opportunity to increase their teaching skills, acquire new educational methodologies and approaches, and develop greater awareness of their educational role. From the point of view of the institution as a whole, the project promotes the creation of a network of collaborative relationships between educators, based on mutual support and the sharing of experiences and knowledge. More than ten years after the project was born, the collaborative network is now the backbone of a community with over one hundred and fifty teachers, providing numerous opportunities for social and informal interaction that strengthen their sense of belonging and the desire to collaborate.

Conclusions

In conclusion, effective teaching methods and practices are essential to build a strong curriculum, especially as higher education increasingly emphasizes competency-based approaches. Numerous studies highlight that experiential, learner-centered, collaborative, and interdisciplinary methodologies can significantly enrich professional

¹² MENTORE - Modifying and ENhancing Teaching through Peer Observation and Reflections with Experts, <https://fitforthem.unipa.it/rep:6533b85dfe1ef96bd12be5d1>

development in higher education by offering alternatives that go beyond the mere acquisition of knowledge. HEIs and educators must therefore move beyond traditional instructional models to foster learners' engagement and achieve impactful learning outcomes.

Interactive elements

Activity 1

Title of the activity	Sustainable tourism: definition, values and principles through experiential and cooperative learning
Time	60 minutes
Instructions	• Introduce the learners to the theme of “sustainable tourism” by reading some related statements. The number of statements may vary depending on the participants and the time available. • Divide learners into groups according to their number and the provided statements. Give each group a large sheet of paper and a set of markers. • Each group is asked to brainstorm and thoroughly explain their assigned statement, drawing on the knowledge and experiences of each member. • Following this first part, each group is asked to present the main findings to the larger audience. Summarize on a flip chart the conclusions that emerge by each group. • Conclude the session by inviting all participants to reflect on and share feedback about what they have learned. Here are some examples of possible statements: • <i>Sustainability principles refer to the environmental, economic, and socio-cultural aspects of tourism development. A suitable balance must be established between these three dimensions to guarantee its long-term sustainability.</i> • <i>Sustainable tourism should make optimal use of environmental resources, maintaining essential ecological processes and helping to conserve natural heritage and biodiversity.</i> • <i>Sustainable tourism should respect the socio-cultural authenticity of host communities, conserve their built and living cultural heritage and</i>

	<i>traditional values, and contribute to inter-cultural understanding and tolerance.</i> • <i>Sustainable tourism ensures viable, long-term economic operations, providing socio-economic benefits to all stakeholders that are fairly distributed, including stable employment and income-earning opportunities and social services to host communities, and contributing to poverty alleviation.</i> • <i>Sustainable tourism requires the informed participation of all relevant stakeholders, as well as strong political leadership to ensure wide participation and consensus building.</i> • <i>Achieving sustainable tourism is a continuous process and it requires constant monitoring of impacts, introducing the necessary preventive and/or corrective measures whenever necessary.</i> Note: If the activity is managed remotely, it is suggested to use e-learning tools that allow participants to take stances and form groups.
--	--

Activity 2

Title of the activity	Negative effects and impact of tourism through problem-based learning
Time	60 minutes
Instructions	• Introduce to the learners the following question: <i>What negative effects and impact tourism has in your local community?</i> • Divide them into two or more groups (according to their number). • Each group is asked to answer the above question by brainstorming, examining the issue in depth, and integrating the feedback of all learners within the group. The identified negative effects and impact should be real-world, relevant, and directly impacting the local community each learner lives in. • Once learners have a solid and vast understanding of these negative effects and impact, they begin exploring solutions from a variety of angles and points of view. • Once learners have defined several viable solutions, they put together a plan that outlines a comprehensive

	set of solutions that together hypothetically address the identified negative effects and impact. • Following this first part, each group is asked to present the main findings to the larger audience. Summarize on a flip chart the conclusions that emerge by each group. • Conclude the session by inviting all participants to reflect on and share feedback about what they have learned.
--	---

Activity 3

Title of the activity	Forming groups through the four principles of the Team-based learning (TBL)
Time	30 minutes
Instruction	Divide learners into two or more groups (according to their number) by using the four principles of the Team-based learning (TBL): • Properly formed & managed groups: make sure that a group has been properly formed by ensuring a diverse range of backgrounds, previous coursework, nationalities, interests, and other characteristics. This helps in bringing novel perspectives which translates into better-performing groups. Coalitions should be avoided. Coalitions are usually created by a few team members sharing the same ethnicity, language, background, or simply being close friends from before. This can hinder the cohesion of a team as a whole in the long-run. Learners should stay on the same team throughout the course. This is to give time for groups to develop into high performing teams. • Accountability: it is important to ensure that learners are not only accountable to the educator and/or the facilitator, but also to their teammates. Furthermore, groups should also be accountable as a unit. Team accountability is also assured through peer evaluation. • Feedback: it is important to ensure that learners provide and share feedback throughout the learning process. • Assignments that promote both learning and team development: it is important to design activities and assignments that require team interaction in order to encourage learners to address the learning

concepts and to solve complex problems together as a team.

Having these 4 principles in mind when conducting a TBL session, it will support learners to become increasingly capable of acquiring, sharing, and applying knowledge and skills within a group and work towards a common goal.

Short evaluation

1. Experiential learning is the process by which educators intentionally engage learners in “learning by doing” and reflection experiences. :
a. True
b. False
2. Which of the following is NOT included in the four principles of Team-based Learning?
a. Coaching
b. Accountability
c. Feedback
d. Assignments that promote team development:
3. Which of the following statements is NOT associated with problem-based learning?
a. Identifying and analysing complex and real-world problems that directly impact learners and/or the communities they live in
b. Providing learners with a holistic view of the subject through a top-down approach
c. Exploring solutions from a variety of angles and point of views
d. Putting the identified solutions into strategies and actions
4. Co-teaching is the result of close collaboration between two or more educators, who share responsibilities for a given group of learners and subject(s).
a. True
b. False
5. Possible forms of learners’ engagement in curriculum development include:
a. Consultation, collaboration and co-training
b. Co-responsibilities and collaboration

c. Collaboration and co-training

d. Consultation, collaboration and co-production

Additional resources

[UNWTO Education Toolkit - EDUCATION TOOLKIT For the incorporation of tourism as a subject in high schools.](#)

[SALTO -Tools For Learning in non-formal education](#)

[SALTO - Guide.pdf Support Young Women and Professionals in the field of Alternative and Sustainable Tourism](#)

[Council of Europe – Compass: Manual for human rights education](#)

References

Bacharach, Heck, Dahlberg, (2008). Co-teaching in Higher Education. *Tlc* 53, 9–16

Buckingham, López-Hernández, Strotmann, (2021). Learning by Comparison: The Benefits of Co-Teaching for University Professors' Professional Development

Caradonna, (2020). Il Progetto “Mentori per la didattica” dell'Università di Palermo dopo sei anni dalla nascita e le iniziative future. Genova University Press, pp. 271-279.

Ciencas, Ozan, Oland, Grzeskowiak, Podlewski, Turowska-koska, Drobnik, (2009). The first attempt at initiating problem-based learning as a method of teaching. *The Kaohsiung Journal of Medical Sciences*, 25(5), 271–275. Available at [http://doi.org/10.1016/S1607-551X\(09\)70073-7](http://doi.org/10.1016/S1607-551X(09)70073-7)

Council of Europe. Brander, De Witte, Ghanea, Gomes, Keen, Nikitina, Pinkeviciute, (2023). *Compass: Manual for Human Rights Education with Young People* (2nd edition). Available at <https://rm.coe.int/compass-2023-eng-final-web/1680af992c>

European Union, (2022). *The Future of Digital and Online Learning in Higher Education*. Available at <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/90c23493-7cc9-11ec-8c40-01aa75ed71a1/language-en>

Falconer, (2016). Why Not Try Active Learning? Available at www.wileyonlinelibrary.com

- Kibble, Bellew, Asmar, Barkley, (2016). Team-based learning in large enrollment classes. *Adv Physiol Educ* 40: 435–442
- Levintova, Mueller, (2015). Sustainability: Teaching an Interdisciplinary Threshold Concept through Traditional Lecture and Active Learning. *Canadian Journal for the Scholarship of Teaching and Learning*, 6(1), 20. Available at <http://doi.org/10.5206/cjsotl-rcacea.2015.1.3>
- Lu, J., Bridges, S., & Hmelo-Silver, C. E. (2014). Problem-based learning. In R. K. Sawyer (Ed.), *The Cambridge handbook of the learning sciences* (2nd ed., pp. 298–318). Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9781139519526.019>
- Maggio, Lombardo, Martino, (2015), La formazione e l'aggiornamento dei docenti chimici dell'Università di Palermo: le attività del Progetto Mentore e del TLC-CIMDU. STEBICEF Department – University of Palermo. Available at <https://chimicanellascuola.it/index.php/cns/article/view/198/333>
- Moro, Christian & McLean, (2017). Supporting students' transition to university and problem-based learning. *Medical Science Education*, 27, 353–361. Available at <http://doi.org/10.1007/s40670-017-0384-6>
- Parmelee, Michaelsen, Cook, Hudes, (2012), Team-based learning: a practical guide: AMEE guide. No. 65. *Med Teach* 34: e275–e287
- Smith, (2010). 'David A. Kolb on experiential learning', *The encyclopedia of pedagogy and informal education*. Available at <https://infed.org/mobi/david-a-kolb-on-experiential-learning/>
- Sylvester Donkoh, (2024). The Use and Challenges of Learner-Centered Pedagogy: Basic School Teachers' Perspective. Available at <https://www.ej-edu.org/index.php/ejedu/article/view/774>
- Thwin, Phyu Aye & Lwin, (2018). Simple interactive lecturing strategies for fostering students' engagement and active Participation. *Medical Science Education*, 28, 203–209
- UNESCO, (1996). *Education for the 21st century: learning to learn*. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000102622>
- UNESCO. (2014). *The heart of education: learning to live together; selected papers presented at the 16th UNESCO-APEID International Conference*. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000227373>

UNESCO, (2022). Knowledge-driven actions: transforming higher education for global sustainability. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000380519>

Chapter 5: INNO4Tourism professional courses on sustainable development

Introduction

The evolving challenges in the tourism industry emphasize that higher education institutions and industry stakeholders must increasingly incorporate sustainability values into tourism curricula to build a resilient, responsible workforce that can contribute meaningfully to sustainable development goals within the tourism sector. Therefore, higher education institutes should more and more provide and be able to offer structured professional development programs that enhance the learners career in the hospitality and tourism sector, while at the same time nurturing effective responses to contemporary global challenges. As a result of cooperation and capacity building in the field of higher education between universities in Europe and Asia in the framework of the Erasmus+ project INNO4Tourism, this chapter presents some examples of professional courses on Sustainable Tourism developed by following the curriculum life cycle approach and framework as outlined in Chapter 3.

Key learning outcomes

- **Gaining knowledge about professional courses on sustainable development:** Understanding the framework and content of a professional course designed for equipping learners with knowledge and skills on sustainable tourism, with a strong emphasis on sustainability, green and digital transformation, environmental and social impacts, and socially responsible practices.

Guidelines for trainers

- **Discover examples of professional courses on Sustainable Tourism:** Gain insights and practical examples of professional courses on sustainable tourism.
- **Get inspired:** Draw inspiration from these professional courses to create new academic and professional curricula that embed sustainability principles into tourism education.

Key concepts

Drawing on the skills demands and gaps identified in the current hospitality and tourism workforce in Thailand and Lao PDR by partner universities as part of the INNO4Tourism project, this chapter presents the outcomes of group works conducted by participants from the Prince of Songkla University (PSU), the Chiang Mai University (CMU), and the Savannakhet University in Thailand, and participants from the National University of Laos (NUOL) in Laos, in the Training of Trainers Program “Innovative curricula for lifelong learning of sustainable tourism workforce”, coordinated by the University of Palermo in Italy and the University of Macedonia (UOM) in Greece, and implemented in the framework the Erasmus+ project INNO4Tourism. University representatives from Laos and Thailand engaged in collaborative workshops and group activities to design new curriculum frameworks. These workshops facilitated peer-to-peer learning, the exchange of best practices, and collaborative problem-solving, allowing participants to address common challenges and adapt successful strategies from one country to another. These pilot curricula serve as prototypes and a source of inspiration that other institutions can refer to, adapt, and further develop to meet the unique needs of their local communities and regions.

Unit 5.1.: Innovative curricula for lifelong learning on sustainable tourism

Title	Integrated Sustainable Tourism Management
Type of curriculum	Professional course
Duration	90 hours (45 hours/module - a total of 2 modules)
Venue	Thailand, Phuket
Introduction	
This course is designed to provide learners with a comprehensive understanding of the principles, practices, and strategies required to manage tourism in a way that promotes sustainability and long-term success for both the environment and local communities.	
Needs assessment	
- Skill demands in the tourism industry: digital technologies, adaptability, service-oriented mindset, language, computer skills, green and sustainability skills, entrepreneurial and managerial skills. - Urgent actions needed to equip the workforce with vital skills in three key areas including sustainability and green, digital and entrepreneurship. - Importance of developing skills both in universities and through lifelong learning platforms. - Collaboration among key stakeholders should be increased: government, public bodies, business associations, operators, and HEIs.	
Curriculum Vision	
The vision of this innovative professional courses is to: “Equip learners with four pillars of skills including sustainability management, digital literacy, creative and critical thinking, and entrepreneurship in a dynamic hospitality and tourism environment in compliance	

with the UNWTO Global Code of Ethics for Tourism”.

Profile of the qualification

Upon completion of the course, learners will be able:

- To demonstrate basic knowledge in: Sustainability management, Digital literacy, Creative and critical thinking Entrepreneurship.
- To demonstrate competence in applying relevant tools of analysis in order to develop tourism strategies.
- To acknowledge cross disciplined knowledge and issues and apply them to strategy development and implementation in hospitality and tourism businesses
- To develop sustainable tourism initiatives that are socially sensitive and economically sustainable.
- To foster teamwork, problem solving skills in a culturally diverse environment.

Entry requirements

Qualifications: Minimum requirements of high school diploma, Prior knowledge: At least 2 years working experience in hospitality and tourism.

Skills: Basic English communication skills (Min. of TOEIC 500 or equivalent), ability to use Microsoft Word and Office.

Personal attributes: Outgoing, strong team player, open to others and diversity.

Selected candidates are required to take an interview and write a statement of purposes.

The curriculum aim

At the completion of the program, learners will possess the following attributes:

Be responsible leaders with sustainable mindsets with well-rounded knowledge who stay abreast with the update knowledge in a dynamic and competitive hospitality and

tourism environment.		
Learning outcomes		
By completing the course, learners will achieve the following learning outcomes:		
Knowledge		
- Demonstrate cross discipline knowledge and sustainability in hospitality and tourism context. - Apply sustainable practices and management into hospitality and tourism operations. - Propose new, creative and sustainable tourism and hospitality business plan.		
Skills		
- Work well with others in a multicultural environment. - Demonstrate leadership and positive attitude.		
Attitudes		
- Adopt relevant up-to-date technology in tourism and hospitality.		
Learning modules		
The specific learning modules of the course are:		
Title	Subjects	Credits
Module 1: Hospitality and Tourism Sustainable Business Operations and Management	- Sustainable principles - Global Code of Ethics for Tourism - Tourism impacts on the environment - BCGs/Zero waste concept - Stakeholders management	3 credits (45 hours)

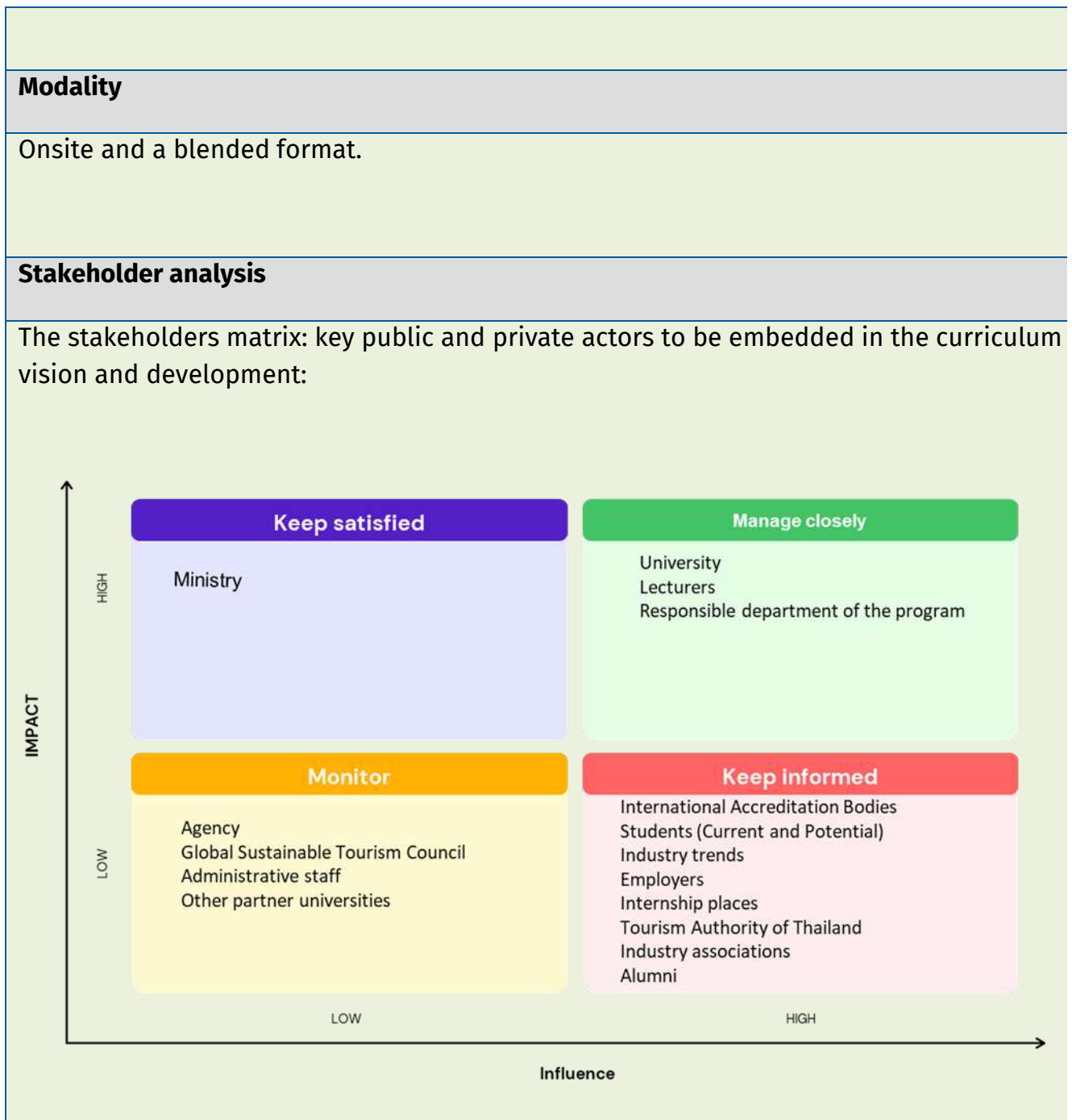
	- Social responsibility for tourism and hospitality business - Fundamentals of energy saving management for tourism and hospitality business	
Module 2: Hospitality and Tourism Entrepreneurship	- Management of tourism and hospitality business - Design of a business model - Customer journey experience and service design - Basic accounting for small business - Marketing for hospitality and tourism business - Business finance for small business - ICT application for small hospitality and tourism business operations	3 credits (45 hours)

Employment opportunities

Upon completion of the professional course in Sustainable Tourism, learners will be able to pursue a variety of career options within both the hospitality and tourism sectors. Career examples in the private tourism sector include, but aren't limited to: Sustainable tourism consultant/advisor, analyst, officer, coordinator, educator.

Credit value

6 credits (90 hours).

Title	Sustainable Tourism Management
Type of curriculum	Professional course
Duration	225 hours hours (45 hours/module - a total of 5 modules)

Venue	Laos
Introduction	
This course prepares learners to balance tourism growth with environmental and social responsibility. It combines principles of environmental science, policy, and community engagement, focusing on practical application and essential skills through fieldwork and internships. With growing demand for eco-conscious travel, learners gain valuable knowledge and skills in analysis, technology, and communication to lead sustainable practices in the industry. Learners are equipped to lead sustainable tourism initiatives that respect cultural heritage, conserves resources, and promotes lasting benefits for destinations, communities, and ecosystems.	
Needs assessment	
- The demand for professionals skilled in sustainable tourism is experiencing significant growth, including skills on digital technologies, adaptability, service-oriented mindset, language, computer skills, green and sustainability skills, entrepreneurial and managerial skills. - Increased market and tourists demand for sustainable tourism practices. - Raised knowledge, awareness and sensitivity on regulatory and policy developments on sustainable tourism. - Enhanced corporate commitment to sustainability.	
Curriculum Vision	
The vision of this innovative professional courses is to: “To produce quality graduate in sustainable tourism for global society. The courses are to equip students with a deep, research-based understanding of the environmental, legal, and socio-economic dimensions of sustainable tourism. This course emphasizes market relevance, scientific rigor, and an analytical approach to addressing the real-world challenges and demands of the evolving tourism industry.”	
Profile of the qualification	

Upon completion of the course, learners will be able:

- To understand how to create tourism strategies that benefit local communities economically and socially in a sustainable manner.
- To implement practices that reduce the environmental footprint of tourism activities, including resource conservation and pollution reduction.
- To understand ethical issues in tourism, including environmental ethics and social responsibility, to ensure ethical tourism practices.
- To utilize digital tools and technologies to enhance sustainable practices, such as using data to track environmental impact, adopting digital platforms for eco-friendly marketing, or implementing energy management systems.
- To communicate sustainability practices clearly and effectively to different stakeholders, including tourists, local communities, and businesses.

Entry requirements

Qualifications: Minimum requirements of high school diploma, Prior knowledge: At least 2 years working experience in hospitality and tourism.

Skills: Basic English communication skills (Min. of TOEIC 500 or equivalent), proficiency in Microsoft Word and Office.

Personal attributes: Committed, strong team collaborator, creative and open-minded.

The curriculum aim

The course aims to:

- **Develop foundational environmental knowledge on sustainable tourism**
- **Foster key competences in sustainability**
- **Increase ethical, cultural, and social awareness for sustainable tourism management**
- **Enhance analytical and critical thinking skills in the tourism sector**

- **Prepare learners to meet market demand for sustainable practices**

Learning outcomes

By completing the course, learners will achieve the following learning outcomes:

Knowledge

- Explain the theory and principles of sustainable development, promotion and management of tourism.
- Gain technical knowledge on essential environmental science relate to tourism.

Skills

- Have analytical abilities to critically evaluate environmental, social, and economic challenges in tourism and develop innovative solutions.
- Have green skills (Apply sustainable concepts into practices).
- Communicate effectively.
- Innovative and critical thinking skill.

Attitudes

- Provide tourism service with ethic standard
- Demonstrate professional standard in working context

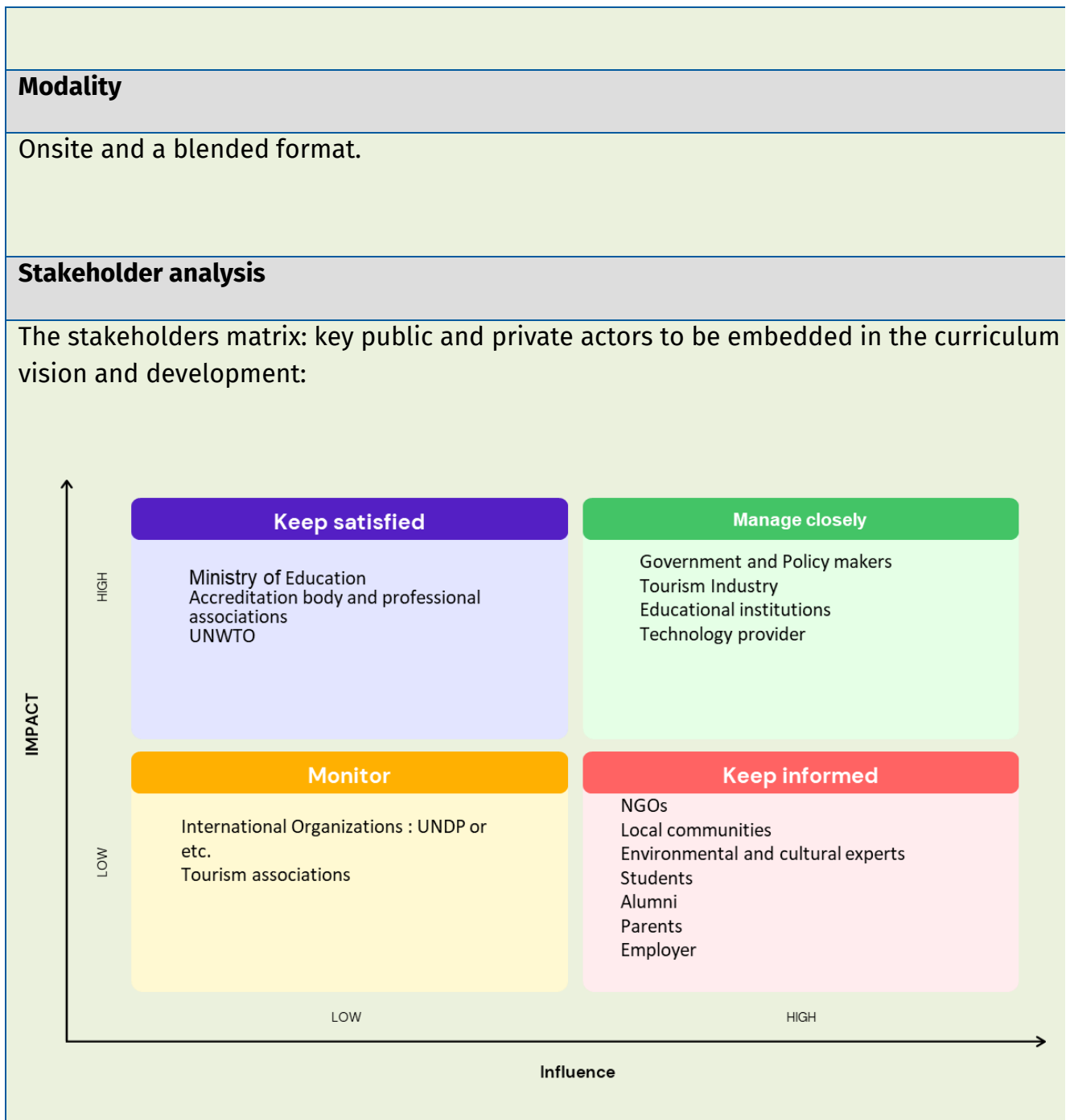
Learning modules

The specific learning modules of the curriculum are:

Title	Subjects	Credits
Module 1: Introduction to Environmental Science for Tourism	- Fundamentals of Ecology and Ecosystems - Biodiversity and Conservation - Climate Change and Its Impacts on Tourism	3 credits (45 hours)

	- Pollution and Waste - Management in Tourist Destinations - Sustainable Resource Use - Analyzing Environmental Impact in Tourist Locations	
Module 2: Environmental Law and Policy in Sustainable Tourism	- Overview of Environmental Law and Regulations - Key International Agreements (e.g., Paris Agreement, UN Sustainable Development Goals) - National and Local Environmental Policies on Tourism - Compliance and Enforcement Mechanisms - Case Studies of Environmental Law Applications in Tourism - The Role of Tourism Operators and Regulators	3 credits (45 hours)
Module 3: Sustainability and Tourism in Global Society	- The Role of Tourism in Sustainable Development - Socio-Economic Impacts of Tourism on Local and Global Communities - Ethical Tourism and Community Involvement - Sustainable Tourism Practices Across Different Cultures - Marketing and Promoting Sustainable Destinations	3 credits (45 hours)

Module 4: Digital Innovation in Eco-Tourism Operations	- Introduction to Eco-Tourism and Digital Technology Integration - Virtual Reality (VR) Applications in Eco-Tourism - Augmented Reality (AR) for Enhancing Tourist Engagement - Digital Storytelling for Environmental Education - Design and Development of Eco-Friendly Digital Experiences - Challenges and Future Trends in Digital Eco-Tourism Innovation	3 credits (45 hours)
Module 5: Internship in the eco-tourism sector	This internship offers hands-on experience in the eco-tourism industry, allowing students to apply their knowledge of sustainable tourism in real-world settings. Learners will work with eco-tourism businesses, conservation organizations, or tourism boards, engaging in projects that promote environmental responsibility, cultural preservation, and community involvement.	3 credits (45 hours)
Employment opportunities		
Upon completing this professional course, learners will have diverse career opportunities in the rapidly growing field of sustainable tourism, including roles such as sustainable tourism manager, eco-tourism consultant, destination development specialist, environmental policy advisor for tourism, community engagement coordinator.		
Credit value		
15 credits (225 hours).		

Unit 5.2.: INNO4TOURISM Professional courses on Sustainable Tourism

In line with the Transnational Report on “Skills demand and gaps of hospitality and tourism workforce and recommendations for the development of the new curricula” developed in the framework of the INNO4Tourism project, the following short term professional courses on Sustainable Tourism are recommended to be developed and piloted by the partner Universities in Thailand, Prince of Songkla University (PSU), Chiang

Mai University (CMU), and Savannakhet University, and the National University of Laos (NUOL).

Short term professional courses	Modules
Modality	Online
Duration	From 45 to 90 hours
Sustainable Tourism	- Core principles and values of sustainable tourism - The three pillars of sustainable tourism: environmental, social, and economic - Connecting sustainable tourism to Global Sustainable Development Goals (SDGs) - Ethics and cultural sensitivity in tourism: the global code of ethics for tourism - Community engagement and sustainable tourism - Social responsibility for tourism and hospitality business - Measuring tourism's impact: tools, metrics, and frameworks - Sustainable tourism standards and certifications - Case studies on sustainable tourism practices
Sustainable Management in the Hospitality and Tourism sector	- Management of tourism and hospitality business - Design of business model - Customer journey experience and service design - Basic accounting for small business - Marketing for hospitality and tourism business - Business finance for small business

Green and Sustainable Practices in the Hospitality and Tourism Sector	- Introduction to green and sustainable tourism - Energy efficiency and conservation in hospitality - Renewable energy sources (solar, wind, geothermal) - Water conservation techniques and technologies - Waste management and reduction and the BCGs/Zero waste concept - Sustainable procurement and supply chain management - Green certifications and standards in hospitality - Case studies on green and sustainable tourism practices
E-service in the hospitality and tourism sector	- E-service and business environment - Evolution and form of E-service innovation - Creating business competitiveness through innovation - Creativity ability of E-service Service planning and development - Technology commercialization - Analysis, evaluation and problem solving for E-service innovation - Case study of service innovation towards best practices
Information System for Supply Chain and Customer Relationship Management	- Essential understanding the supply chain in business sector - Framework to analyze supply chain - The impact of drivers and obstacles to supply

	chain performance - Demand, supply and strategic planning - Structural data and information of supply chain system - Essential understanding the customer relationship management - Functional CRM modules and information of CRM system - Case study and application in SCM and CRM
ICT for Sustainable Tourism Business	- ICT application for small hospitality and tourism business operations. - Tourism application usage - Tourism data management and analysis
Digital Marketing for Tourism	- Smart tourism business - An overview of digital marketing - The role of content in digital marketing and digital marketing strategy - Social media marketing and digital-based marketing mix - The on-line customer experience - Social media marketing impacts on events & destinations - Essential components of digital marketing for tourism business entrepreneurs - The ways to increase tourism through digital marketing
Ethical principles	- Ethical principles in Sustainable Tourism

	- Intercultural sensitivity - Ownership and empowerment of local communities - Organization management and policies
--	---

Conclusions

This chapter has outlined the design and objectives of possible structures of professional courses on Sustainable Tourism developed under the INNO4Tourism project. Recognizing that sustainability has become central to the tourism industry, the courses respond directly to needs identified by the INNO4Tourism project's transnational assessment, which highlighted significant gaps in sustainability and digital competencies within the current hospitality workforce, particularly in Thailand and Lao PDR. It is important to emphasize, however, that alternative models can be developed and tailored to the unique characteristics of each country, learners' needs, and the characteristics of the higher education institutions involved.

Interactive elements

Activity 1

Title of the activity	SWOT analysis
Time	60 minutes
Instructions	• Divide learners into two or more groups (according to their number). • Provide each group with a flip chart sheet and markers or pen and paper. • Introduce to learners what a SWOT analysis is a simple and widely used framework for comparing the strengths and weaknesses of a project, with the opportunities and threats in the external environment. • Identify strengths: ask learners to reflect on the unique

qualities of the curriculum (internal factors). What makes it stand out? What sets it apart from others? What are its unique resources, capabilities, or skills that give it a competitive advantage? In what ways is it innovative? Is it aligned with the current needs and trends of the tourism sector? Examples of strengths include the organisation's resources, competencies, culture, as well as key factors that enhance its effectiveness and distinctiveness such as its vision, innovative dimension, interdisciplinary approach, incorporation of learners' centred approaches and methodologies, use of technologies, strong emphasis on ethics, comprehensive knowledge and practical skills that are essential for leading sustainable initiatives in the tourism sector, etc..

- Identify weaknesses: ask learners to consider the weak points of the curriculum (internal factors). What are the weaknesses and curriculum? Are there areas where it could be improved? Does it effectively integrate perspectives from other interdisciplinary subjects? Is it matching the current needs and trends of the tourism sector? Is it addressing real-world sustainable development challenges in the tourism sector? Examples of weaknesses include: outdated course content, lack of resources, inefficient processes, limited focus on innovation, interdisciplinary approach and use of technologies.
- Identify opportunities: ask learners to look for potential opportunities that the curriculum might include (external factors) These might include changes and/or emerging market opportunities in the tourism sector, use of technologies, emerging customer needs, new partnerships, etc..
- Identify your threats: finally, ask learners to consider any potential threats that could harm the curriculum. These might include changes and/or emerging market opportunities and needs in the tourism sector that the curriculum is not taking into account, changes in regulations, economic downturns, etc..
- Analyse and prioritise: once strengths, weaknesses, opportunities, and threats, ask learners to analyse and prioritise them into the curriculum development framework, by valorising strengths and opportunities, while at the same time

	addressing weaknesses and minimising threats.
--	---

- Conclude the session by inviting all participants to reflect on and share feedback about what they have learned.

Additional resources

[EU Tourism Platform | EU Tourism Platform \(europa.eu\)](#)

[Sustainable EU Tourism – Shaping the Tourism of Tomorrow - European Commission \(europa.eu\)](#)

[UNWTO - Sustainable development \(unwto.org\)](#)

[IBE-UNESCO - Glossary of Curriculum Terminology](#)

References

Busby, (2003). The concept of sustainable tourism within the higher education curriculum: A British case study. Journal of Hospitality, Leisure, Sport and Tourism Education. Available at <https://doi.org/https://doi.org/10.3794/johlste.22.57>

Ioanna Farsari, (2021). Pedagogy for sustainable tourism: reflections on the curriculum space of a master programme in Sweden. Available at <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/15313220.2021.1978127#abstract>

Higgins Desbiolles, (2020). Diversity in tourism: A perspective article. Tourism Review. Available at <https://doi.org/https://doi.org/10.1108/TR-06-2019-0226>

Ring, Dickinger, & Wöber (2008). Designing the ideal undergraduate program in tourism: expectations from industry and educators. Journal of Travel Research, <https://doi.org/https://doi.org/10.1177/0047287508328789>

Wilson, & Von der Heidt (2013). Business as usual? Barriers to education for sustainability in the tourism curriculum. Journal of Teaching in Travel & Tourism, <https://doi.org/https://doi.org/10.1080/15313220.2013.786337>

UNESCO, (1996). Education for the 21st century: learning to learn. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000102622>

UNESCO, (2017). Developing and implementing curriculum frameworks. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000250052>

UNESCO, (2013). Glossary of Curriculum Terminology. Available at
https://openlearning.unesco.org/assets/courseware/v1/111c351f93f6c17c82675935a739f317/asset-v1:UNESCO+UNESCO-04+2021_01+type@asset+block/IBE_GlossaryCurriculumTerminology2013_eng.pdf

UNWTO, (1999). Sustainable Development of Tourism - An Annotated Bibliography. Available at <https://www.e-unwto.org/doi/epdf/10.18111/9789284403127>

Conclusions

In conclusion, this manual represents a comprehensive and practical guide tailored for higher education institutions (HEIs) staff, professionals, researchers and institutional managers, to enhance their capacity in developing sustainable tourism curricula that align with contemporary industry needs and global sustainability goals. The manual also extends its utility beyond HEIs, making it a valuable resource also for educators and professionals in schools, colleges, and vocational training centres that are interested to develop educational curricula on sustainable tourism. This inclusivity reflects the broad applicability of its principles and practices, ensuring that a wide range of end-users can benefit from its insights, and ultimately contributing to the creation of innovative and impactful educational programs on sustainable tourism. A curriculum should be intended as a systemic, circular, dynamic and impactful process that supports the educational and professional development of learners, fosters sectoral innovation, and contributes to the sustainable development of society as a whole. Nevertheless, it is essential to acknowledge that the most important efforts in designing and implementing a curriculum should be done by its leaders, educators, learners, stakeholders and the broader educational system involved.

Acknowledgements

We would like to express our sincere gratitude to all professionals, institutions and organizations engaged in the framework of the INNO4Tourism project for their invaluable support and contributions in completing this manual.

Special thanks are due to:

Prof. John Buschman, Chaplin School of Hospitality and Tourism Management at the Florida International University.

Assistant Prof. Suzanne Bagnera, Chaplin School of Hospitality and Tourism Management, Academic Affairs, Florida International University.

Finally, we would also like to express our gratitude to the participants and national delegations from Thailand and Laos PDR for their constructive criticism and valuable feedback provided during the trainings for trainers on sustainable tourism implemented in Italy, Palermo, and in Greece, Thessaloniki, in the framework of the INNO4Tourism project, which contributed to enhancing the quality of this manual.

Annexes

ANNEX I

TEMPLATE 1 - “Curriculum development framework - Syllabus”

This template provides a set of headings, sub-headings and a sequence for information designed to facilitate the development, presentation and validation of the curriculum framework. Interested users may add any additional headings they find relevant.

TEMPLATE 1	
Curriculum development framework	
Title	Insert the full curriculum's title
Type of curriculum	Bachelor, master, short/long term professional course, other (specify)
1.	Introduction to the curriculum subject
	This should consist of a brief introduction to the subject course that outlines its most prominent features, main characteristics and unique aspects that define the particular qualification, including how it relates to employment and possibilities for further studies within the immediate local, regional and national or international context.
2.	Needs assessment
	This should consist of a synthesis of the main findings and results of the learning needs assessment carried out in the target community, region or country, including learners' needs and characteristics, emerging needs in the focus sector, as well as new professional trends and opportunities that are crucial for keeping the curriculum aligned with the evolving job market.

3.	Curriculum Vision
	This should consist of an inspiring, overarching and concise statement on the long term vision and main values of the curriculum which provides guidance and inspiration to all users of the curriculum as well as to all education stakeholders. The curriculum vision should foster a unity of purpose and a sense of long-term direction, it should be based on research and relevance, be aspirational and inspirational. The curriculum vision should be the outcome of a broad and participatory consultation process with stakeholders, learners and the educational community, so that its ownership is shared and reinforced.
4.	Profile of the qualification
	This should outline the essential knowledge and skills that learners should possess upon completion of their course and/or academic program in line with industry needs and societal expectations.
5.	Entry requirements
	This should outline the entry requirements that are essential for being selected and enrolled in the academic program and/or course, including a combination of qualifications, prior knowledge, skills, and personal attributes that learners are expected to possess. Identify in broad terms the generic assessment criteria, including previous degrees, diplomas, or certifications relevant to the academic program and/or course.
6.	The curriculum aim
	This should consist of a brief, clear and fulfilling statement on the specific goals of the curriculum, specifically what we want our target learners to achieve. The curriculum aim relate to specific educational objectives, values and philosophy.
7.	Learning outcomes
	This should describe the specific learning outcomes that summarise what learners should be able to do by the end of the academic program and/or course, detailing the skills, knowledge, or competencies they should acquire, described either in terms of learning outcomes (what the learners are expected to learn), products or performance (what learners will produce as a result of a learning activities) or processes (describing the

focus of learning activities).

8. Learning modules

This should describe the specific learning modules that form the backbone of the curriculum. For each module describe the scope (the breadth of knowledge, skills, attitudes, and behaviours) and the sequence (the order and interdependence) of the modules. Explain the levels, pre-requisites, requisites and credit values of the modules within the curriculum, if appropriate.

Use a diagram if this helps to show the complete set of modules and how they relate to each other.

9. Educational approach

This should describe the most effective and relevant educational methods and approaches proposed within the curriculum that are more suitable than others for achieving the learning outcomes and the specific learning modules.

10. Learning materials

This should provide a description of the subject learning resources that are available to learners. This could also indicate the broader set of institutional resources that learners can access.

11. Monitoring and evaluation

This should provide a description of the evaluation strategy and tools for assessing the learning outcomes and measuring the skills and knowledge that learners are expected to acquire.

12. Employment opportunities

This should outline an overview of the professional development and employment opportunities in the relevant sector(s) available after completing the program and/or academic course

13	The educational and technical team
	This should include an overview of the team of educators, experts and professionals to build qualifications and technical requirements that match the learning outcomes and modules within the curriculum.
14.	Duration
	This should provide details of the length and duration of the academic program and/or course, e.g. in hours, months, etc..).
15.	Credit value
	Indicate the credit value assigned to the academic program and/or course in line with EU and/or other international and/or national accreditation systems.
16.	Certification
	This should provide details on the type of certification obtained after completing the program and/or academic course
17.	Modality
	In presence, online or a blended format
18.	Faculty/School/Department
	As appropriate, including contact details, e.g. email, telephone number, office availability

ANNEX II

TEMPLATE 2 - “Module design - Syllabus”

This template provides a set of headings, subheadings and sequence for information designed to facilitate the development, presentation and validation of learning modules that make up a curriculum. Interested users may add any additional headings they find relevant.

Module 1	
1.	Title
Insert the full module title	
2.	Indicative syllabus content
This should consist of a brief description of the module content- syllabus, including its specific features and characteristics.	
3.	Pre-requisites
This should outline the entry requirements and/or any specific modules that must be passed before this one.	
4.	Module aim
This should consist of a brief, clear and fulfilling statement on the specific goal/s of the learning module, specifically what we want our target learners to achieve.	
5.	Learning outcomes
This should describe the specific learning outcomes that summarise what learners should be able to do by the end of the module. Insert 2-3 learning outcomes starting for example - 'On successful completion of this module the student will be able to...')	

6.	Educational approach
	This should describe the most effective and relevant educational methods and approaches proposed for achieving the learning outcomes within this specific learning module.
7.	Learning resources
	This should provide a description of the subject learning resources that are available to learners in relation to the learning module.
8.	Evaluation
	This should provide a description of the evaluation strategy and tools for assessing the learning outcomes and measuring the skills and knowledge that learners are expected to acquire.
9.	Module status
	This should outline the role of the module as an obligatory core or an option module)
10.	Educational team
	This should include an overview of the team of educators, experts and professionals to build qualifications and technical requirements that match the learning outcomes and modules within the curriculum.
11.	Length
	This should provide details of the length and duration of the academic program and/or course, e.g. in hours, months, etc..).
12.	Credit value
	Indicate the credit value assigned to the academic program and/or course in line with EU and/or other international and/or national accreditation systems.

13.	Modality
	In presence, online or a blended format
14.	Faculty/School/Department
	As appropriate, including contact details, e.g. email, telephone number, office availability

Prince of Songkla University (PSU)
en.psu.ac.th

Chiang Mai University (CMU)
cmu.ac.th

National University Of Laos
nuol.edu.la/index.php/en

Savannakhet University
sku.edu.la

University Of Macedonia
www.uom.gr/en

symplexis

Symplexis
symplexis.eu

**Università
degli Studi
di Palermo**

Università degli Studi di Palermo
www.unipa.it/mobilita/en

CESIE
cesie.org/en

Phuket Tourist Association
www.phukettourist.com

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them.

Project Number: 101129247

**Co-funded by
the European Union**

INNO *Tourism*

การพัฒนาขีดความสามารถและแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรและ

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

งาน D3.4

มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม

Co-funded by
the European Union

ข้อมูลที่ต้องส่งมอบ

หมายเลขข้อตกลงการให้ทุน	101129247
ชื่อย่อของโครงการ	INNO4Tourism
ชื่อโครงการ	หลักสูตรนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
ระยะเวลาและช่วงเวลาของโครงการ	36 เดือน – 01/12/2023-30/11/2026
หมายเลขอ้างอิงของโครงการ	101129247
WP	WP3: การระบุทักษะที่ต้องการในด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
ภาระงาน	T3.2 หลักสูตรการพัฒนาหลักสูตรการศึกษา (ToT programme)
ผลลัพธ์	D3.4 โครงการพัฒนาศักยภาพด้านการพัฒนาหลักสูตรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
สถานะ	ฉบับสมบูรณ์
หมายเลขเวอร์ชัน	1
ผู้รับผิดชอบ	UNIPA - มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม
ระดับการเผยแพร่	สาธารณะ
กำหนดส่ง	30/11/2024
วันที่ส่ง	30/12/2024

ผู้ประสานงานโครงการ

ชื่อ	มอโร เฟอรันเต
องค์กร	UNIPA - มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม - ภาควิชาวัฒนธรรมและสังคม
อีเมล	mauro.ferrante@unipa.it
ที่อยู่ทางไปรษณีย์	Viale delle Scienze, Ed. 15, 90128, Palermo, Italy

ประวัติการปรับปรุง

เวอร์ชัน	วันที่	ผู้เขียน	คำอธิบาย
1.0	24/10/2024	มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม	
2.0	27/11/2024	มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม	

รายนามผู้เขียน

ชื่อ	องค์กร
มอโร เฟอรันเต	มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม ประเทศอิตาลี
โดรา โซลันติกา	ซิมเปตซิส ประเทศกรีซ
คริสต์ เอ วาซิเลียตัส	มหาวิทยาลัยแห่งมาเซโดเนีย ประเทศกรีซ
โซเฟีย กาเรนเด	มหาวิทยาลัยแห่งมาเซโดเนีย ประเทศกรีซ

สารบัญ

รายการคำย่อ.....	8
แผนการสอน.....	8
บทที่ 1 โครงการพัฒนาศักยภาพ INNO4Tourism.....	9
บทนำ	9
วัตถุประสงค์	9
กลุ่มเป้าหมาย	10
วิธีการใช้	10
บทที่ 2 ความรู้และทักษะสำหรับแรงงานในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว.....	15
บทนำ	15
ผลการเรียนรู้หลัก	16
แนวทางสำหรับผู้ฝึกอบรม	17
แนวคิดหลัก	17
หน่วยที่ 2.1 การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: หลักการสำคัญ คำจำกัดความ และประเภท	18
หน่วยที่ 2.2 กรอบความสามารถด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ	24
หน่วยที่ 2.3 การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและทักษะสีเขียว	29
หน่วยที่ 2.4 ทักษะด้านดิจิทัล	35
2.4.1. ความรู้ด้านสารสนเทศและข้อมูล	36
2.4.2. การสื่อสารและการทำงานร่วมกัน	36
2.4.3. การสร้างเนื้อหาทางดิจิทัล	37
2.4.4. ความปลอดภัย	38

2.4.5. การแก้ไขปัญหา	39
หน่วยที่ 2.5 การเป็นผู้ประกอบการ การจัดการ และจรรยาบรรณ	42
2.5.1. ทักษะการเป็นผู้ประกอบการ	43
2.5.2. จรรยาบรรณ (Soft skills)	45
2.5.3. ทักษะการจัดการ	46
บทสรุป	49
กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม	50
แบบประเมินแบบย่อ	52
แหล่งข้อมูลเพิ่มเติม	53
อ้างอิง	53
บทที่ 3 แนวทางและขั้นตอนสำคัญ ในการพัฒนาหลักสูตร.....	57
บทนำ	57
ผลการเรียนรู้หลัก	57
แนวทางสำหรับผู้สอน	58
แนวคิดหลัก	58
หน่วยที่ 3.1 คำนิยามของคำว่า "หลักสูตร"	59
หน่วยที่ 3.2 กระบวนการพัฒนาหลักสูตร	60
หน่วยที่ 3.3 วิสัยทัศน์ของหลักสูตร	62
หน่วยที่ 3.4 การประเมินความต้องการ	63
หน่วยที่ 3.5 รายละเอียดคุณสมบัติ	66
หน่วยที่ 3.6 ข้อกำหนดในการเข้าศึกษา	68
หน่วยที่ 3.7 เป้าหมายและผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตร	69
หน่วยที่ 3.8 เนื้อหาและโมดูลการเรียนรู้	70

หน่วยที่ 3.9 วิธีการทางการศึกษา	74
หน่วยที่ 3.10 คณะทำงานด้านการศึกษาและเทคนิค	76
หน่วยที่ 3.11 ทรัพยากรการเรียนรู้	76
หน่วยที่ 3.12 การติดตามและประเมินผล	77
หน่วยที่ 3.13 กำหนดเวลา	78
หน่วยที่ 3.14 กรอบงานและเครื่องมือของสหภาพยุโรป เพื่อความสามารถในการเปรียบเทียบและความโปร่งใส	79
บทสรุป	81
กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม	82
แบบประเมินแบบย่อ	86
แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม	87
อ้างอิง	87
บทที่ 4 วิธีการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ	89
บทนำ	89
ผลการเรียนรู้หลัก	90
แนวทางสำหรับผู้สอน	90
แนวคิดหลัก	91
หน่วยที่ 4.1 สภาพแวดล้อมการเรียนรู้	91
หน่วยที่ 4.2 การเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	93
หน่วยที่ 4.3 การเรียนรู้จากประสบการณ์จริง	93
หน่วยที่ 4.4.: การเรียนรู้แบบกลุ่ม	94
หน่วยที่ 4.5 เรียนรู้ด้วยการเปรียบเทียบ: ประโยชน์ของการสอนร่วมกัน	95
หน่วยที่ 4.6 การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน	96
หน่วยที่ 4.7 COIL (Collaborative Online International Learning)	96

หน่วยที่ 4.8 ความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยและภาคการท่องเที่ยว	97
หน่วยที่ 4.9 ผู้เรียนเป็นตัวแทนแห่งการเปลี่ยนแปลง	98
หน่วยที่ 4.10 กรณีศึกษา: โครงการ “ที่ปรึกษาสำหรับการสอน” ที่มหาวิทยาลัยปาแลร์โม	99
บทสรุป	100
กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม	100
แบบทดสอบแบบย่อ	104
แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม	105
อ้างอิง	106
บทที่ 5 หลักสูตรวิชาชีพ INNO4Tourism เกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน	108
บทนำ	108
ผลการเรียนรู้หลัก	108
แนวทางสำหรับผู้สอน	109
แนวคิดหลัก	109
หน่วย 5.1 หลักสูตรนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	110
หน่วยที่ 5.2 หลักสูตรมืออาชีพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน INNO4TOURISM	117
บทสรุป	121
กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม	121
แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม	123
อ้างอิง	123
บทสรุป.....	125
กิตติกรรมประกาศ	126
ภาคผนวก	127
ภาคผนวก 1	127

รายการคำย่อ

คำย่อ	คำอธิบาย
HEI	สถาบันอุดมศึกษา
Lao PDR	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
NGO	องค์กรพัฒนาเอกชน
SDGs	เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

แผนการสอน

โปรแกรมการฝึกอบรม	คู่มือเล่มนี้ทำหน้าที่เป็นแหล่งเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์ โดยให้แนวทางและเครื่องมือในการพัฒนาหลักสูตรเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งสามารถนำไปใช้และปรับให้เข้ากับบริบทการศึกษาที่เฉพาะเจาะจงได้โดยตรงในเวลาเดียวกัน ได้กำหนดและสรุปหลักการที่สนับสนุนหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยอิงจากกรณีศึกษาและตัวอย่าง
กลุ่มเป้าหมาย	- เจ้าหน้าที่และผู้เชี่ยวชาญของสถาบันอุดมศึกษาที่รับผิดชอบในการพัฒนาหลักสูตร รวมถึงคณาจารย์ ศาสตราจารย์ นักวิจัย และผู้จัดการสถาบัน - ผู้สอนและผู้เชี่ยวชาญในสถาบันการศึกษาอื่น ๆ เช่น โรงเรียน วิทยาลัย และศูนย์ฝึกอบรมวิชาชีพ
วัตถุประสงค์การเรียนรู้	คู่มือนี้มีเป้าหมายเพื่อให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์และสนับสนุนเจ้าหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนาทักษะและความรู้ในการสร้างหลักสูตรที่เป็นนวัตกรรมและมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ตอบสนองต่อความต้องการของบริบทเฉพาะของพวกเขา
ข้อมูลอื่น ๆ	- คู่มือ บทต่างๆ และแม่แบบต่างๆ - บนแพลตฟอร์มออนไลน์ที่พัฒนาโดยมหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม - คู่มือมีให้บริการในภาษาอังกฤษและภาษาไทยและลาว

บทที่ 1 โครงการพัฒนาศักยภาพ INNO4Tourism

บทนำ

คู่มือนี้เป็นผลจากความร่วมมือที่ดำเนินการในกรอบของโครงการ Erasmus+ “INNO4Tourism - หลักสูตรนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน”

มันอิงจากทักษะและช่องว่างที่ได้รับการระบุ รวมถึงคำแนะนำที่มอบให้แก่สถาบันอุดมศึกษา (HEIs) สำหรับการพัฒนาหลักสูตรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในประเทศลาวและประเทศไทย

ซึ่งได้ถูกเน้นในรายงานข้ามชาติที่จัดทำในระยะที่ 1 ของโครงการ (ผลลัพธ์ D2.3) ด้วยบทที่มีโครงสร้าง แม่แบบ และตัวอย่างที่ชัดเจนที่ได้จากประสบการณ์จริงและการปฏิบัติที่ดำเนินการเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ

INNO4Tourism คู่มือฉบับนี้จึงทำหน้าที่เป็นแหล่งเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์

โดยให้แนวทางและเครื่องมือเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนซึ่งผู้ใช้ที่มีศักยภาพสามารถนำไปใช้และปรับให้เข้ากับบริบทการศึกษาของตนได้โดยตรง

วัตถุประสงค์

- วัตถุประสงค์ของคู่มือนี้คือการให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์และขับเคลื่อนโดยผู้ใช้เพื่อสนับสนุนเจ้าหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนาทักษะและความรู้ในการสร้างหลักสูตรที่เป็นนวัตกรรมและมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ตอบสนองความต้องการของบริบทเฉพาะของพวกเขา
- โดยเน้นที่หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น

กลุ่มเป้าหมาย

- คู่มือนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นกรอบงานและแหล่งเรียนรู้สำหรับเจ้าหน้าที่และผู้เชี่ยวชาญของสถาบันอุดมศึกษาที่รับผิดชอบในการพัฒนาหลักสูตรรวมถึงคณาจารย์ ศาสตราจารย์ นักวิจัย และผู้จัดการสถาบัน
- คู่มือฉบับนี้ยังสามารถใช้โดยผู้เชี่ยวชาญในสถาบันการศึกษาอื่น ๆ เช่น โรงเรียน วิทยาลัย และศูนย์ฝึกอบรมวิชาชีพที่มีส่วนร่วมหรือประสงค์ที่จะมีส่วนร่วมในการออกแบบและพัฒนาโปรแกรมการศึกษาและโครงการที่มุ่งเน้นการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

วิธีการใช้

เอกสารนี้ประกอบด้วยบทต่อไปนี้

- บทที่ 1 “โครงการพัฒนาศักยภาพ INNO4Tourism” ให้การแนะนำเกี่ยวกับคู่มือ ผลลัพธ์การเรียนรู้เฉพาะกลุ่มเป้าหมาย และโครงสร้างโดยรวม
- บทที่ 2 “ความรู้และทักษะสำหรับแรงงานในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว” มุ่งเน้นไปที่ความจำเป็นในการพัฒนาศักยภาพในด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเน้นพื้นที่สำคัญ เช่น ทักษะสีเขียว ความสามารถด้านดิจิทัล และการจัดการผู้ประกอบการ
- บทที่ 3 “แนวทางและขั้นตอนสำคัญในการพัฒนาหลักสูตร” มุ่งเน้นไปที่ขั้นตอนสำคัญของการพัฒนาหลักสูตร โดยเน้นความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการพัฒนาหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพในด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กระบวนการพัฒนาหลักสูตรถูกนำเสนอเป็นวงจรที่แต่ละขั้นตอนเชื่อมโยงและพึ่งพากันในลักษณะระบบ
- บทที่ 4 “วิธีการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ” มุ่งเน้นไปที่วิธีการและแนวปฏิบัติทางการศึกษาที่เน้นประสบการณ์ ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ความร่วมมือ และสหวิทยาการ ซึ่งสามารถปรับปรุงการมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น

และความร่วมมือของผู้เรียนได้อย่างมีนัยสำคัญในกรอบของหลักสูตรและโปรแกรมการศึกษาด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

- บทที่ 5 “หลักสูตรระยะสั้น INNO4Tourism เกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน” รวมถึงคำอธิบายรายละเอียดของหลักสูตรระยะสั้นสำหรับมืออาชีพ (ออนไลน์)
- ภาคผนวก 1 - แม่แบบ 1 “กรอบการพัฒนาหลักสูตร”
- ภาคผนวก 2 - แม่แบบ 2 “การออกแบบโมดูล”

บทต่าง ๆ เหล่านี้มีจุดประสงค์เพื่อให้ใช้งานงานได้งานและได้จริง พร้อมด้วยแนวทางและตัวอย่างที่ชัดเจนที่ผู้ใช้สามารถนำไปใช้ในงานของตนและปรับให้เข้ากับบริบทการศึกษาที่หลากหลาย

แต่ละบทมีโครงสร้างดังนี้

- บทนำสั้น ๆ
- ผลการเรียนรู้หลัก
- แนวทางและคำแนะนำสำหรับผู้ฝึกอบรม
- แนวคิดหลักที่กล่าวถึง
- หน่วยการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่มุ่งเน้นเนื้อหาและหัวข้อเฉพาะที่ครอบคลุมในบท
- กิจกรรมเชิงโต้ตอบ (ได้แก่ กิจกรรมสะท้อนคิด บทบาทสมมติ เป็นต้น)
- การประเมินตนเอง
- แหล่งข้อมูลเพิ่มเติม
- อ้างอิงของบท

โครงการ INNO4Tourism

“INNO4Tourism - หลักสูตรนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน”
เป็นโครงการพัฒนาศักยภาพสำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งได้รับทุนสนับสนุนภายใต้โครงการ ERASMUS-
EDU-2023-CBHE วัตถุประสงค์ทั่วไปของโครงการ INNO4Tourism
คือการสนับสนุนการปรับตัวของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวให้สอดคล้องกับตลาดแรงงานด้านการบริการและการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว
โดยมีความพยายามที่จะเพิ่มโอกาสในการจ้างงานของนักศึกษาและบัณฑิตใหม่
รวมถึงทักษะและความรู้ของพนักงานปัจจุบัน ผ่านความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยและองค์กรที่เกี่ยวข้องจากยุโรป
โครงการ INNO4Tourism
มีเป้าหมายที่จะถ่ายทอดและปรับใช้ความเชี่ยวชาญและแนวปฏิบัติและนโยบายที่ดีของยุโรป
ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อสถาบันอุดมศึกษา และระบบการศึกษาของเอเชียโดยทั่วไป
โครงการนี้เสนอกลไกความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อเพิ่มข้อมูลใหม่ ปรับปรุง
และพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาในเอเชีย โดยมีมุ่งหวัง การฟื้นฟู การเติบโต
และความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจและสังคมคู่ค้าในบริบทของโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน
การลดลงของการพัฒนามนุษย์ ความเปราะบาง และความไม่เท่าเทียมทางสังคม เศรษฐกิจ
และสิ่งแวดล้อมที่เพิ่มขึ้นซึ่งเกิดจากการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19
โครงการนี้เสนอวิธีแก้ปัญหาที่มีประสิทธิภาพสำหรับความท้าทายระดับโลก
โดยการนำเสนอแนวทางนโยบายและโครงการของสหภาพยุโรปที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการเติบโตอย่างยั่งยืนและเศรษฐกิจสีเขียว โดยแสดงให้เห็นถึงคุณค่าที่เพิ่มขึ้นของสหภาพยุโรป
จากที่กล่าวมาข้างต้น โครงการนี้มีเป้าหมายที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ต่อไปนี้

- ปรับปรุงข้อเสนอทางวิชาการของสถาบันอุดมศึกษาและการเข้าถึงหลักสูตรนวัตกรรมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของนักศึกษาในรูปแบบของหลักสูตรออนไลน์ที่ไม่ได้ปริญญา
- ปรับปรุงทักษะของนักเรียนปัจจุบันและอนาคตในหลักสูตรการบริการและการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน
- พัฒนาทักษะ/ปรับทักษะของแรงงานในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว รวมถึงบัณฑิตใหม่ โดยตอบสนองต่อช่องว่าง/ความต้องการของตลาดเพื่อเพิ่มโอกาสในการได้งานทำ
- เสริมสร้างทักษะของคณาจารย์/บุคลากรทางการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรอย่างมีนวัตกรรมและการแนะนำองค์ประกอบในหลักสูตรที่มีอยู่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- พัฒนาทักษะการสอนของคณาจารย์ในหลักสูตรการบริการและการท่องเที่ยว (รวมถึงการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการเรียนการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน
- เพิ่มขีดความสามารถของเจ้าหน้าที่บริหารของสถาบันอุดมศึกษาในการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันกับภาคการบริการและการท่องเที่ยวและ/หรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ และการให้บริการด้านอาชีพแบบองค์รวมแก่ผู้เรียนและบัณฑิตด้านการบริการและการท่องเที่ยว
- เพิ่มการเข้าถึงการให้บริการด้านอาชีพที่ทันสมัยและแบบองค์รวมแก่นักศึกษาทั้งในระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา
- ส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของสถาบันอุดมศึกษากับโลกธุรกิจเพื่อแก้ไขความไม่สอดคล้องกันระหว่างความต้องการของนายจ้างและข้อเสนอของสถาบันอุดมศึกษาในภาคการบริการและการท่องเที่ยว

เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ข้างต้น

โครงการได้ดำเนินกิจกรรมหลายชุดซึ่งจัดเป็นห้าแกนหลัก

ขั้นตอนแรกเกี่ยวข้องกับการวิจัยขั้นปฐมภูมิและทุติยภูมิเพื่อสร้างแผนที่ความต้องการทักษะในปัจจุบันและช่องว่างใน

อุตสาหกรรมบริการ

และระบุทักษะและความรู้ที่จำเป็น

จากผลการวิจัย

โครงการพัฒนาศักยภาพสำหรับบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษาได้รับการออกแบบและดำเนินการผ่าน

(ก)

โปรแกรมการฝึกอบรมเกี่ยวกับการจัดตั้งกลไก UBC และการให้บริการด้านอาชีพแบบองค์รวม (ข)

หลักสูตรการพัฒนาหลักสูตร (โปรแกรมการฝึกอบรมผู้ฝึกสอน) และ (ค)

การฝึกอบรมคณาจารย์เกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

รายชื่อผู้เข้าร่วม

- PSU - มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประเทศไทย
- CMU - มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประเทศไทย
- NUOL - มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว สปป. ลาว
- SKU - มหาวิทยาลัยสุวรรณเขต สปป. ลาว
- UOM - มหาวิทยาลัยมาเซโดเนีย ประเทศกรีซ
- ซิมเพลซิส ประเทศกรีซ
- UNIPA - มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม ประเทศอิตาลี
- CESIE ประเทศอิตาลี
- PTA - สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภูเก็ต ประเทศไทย

บทที่ 2

ความรู้และทักษะสำหรับแรงงานในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว

บทนำ

การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจโลก โดยมีส่วนสนับสนุนประมาณ 10% ของ GDP โลก และสร้างงานหลายล้านตำแหน่งทั่วโลก (Streimikiene et al., 2021)

อุตสาหกรรมนี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของหลายประเทศ

โดยสร้างโอกาสในการจ้างงานและส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน อย่างไรก็ตาม

การท่องเที่ยวที่มีจำนวนมากนำมาซึ่งความท้าทายหลายประการ รวมถึงการเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม

การใช้ทรัพยากรเกินขนาด และผลกระทบเชิงลบต่อชุมชนท้องถิ่น (Streimikiene et al., 2021)

ปริมาณนักท่องเที่ยวที่สูงสามารถนำไปสู่ปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมือง (overtourism)

ซึ่งไม่เพียงแต่เปื้อนเบียนทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังลดคุณภาพชีวิตของชาวบ้านในพื้นที่อีกด้วย

ในทางกลับกัน

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเสนอทางเลือกที่ตอบสนองต่อผลกระทบเชิงลบเหล่านี้โดยการส่งเสริมการเดินทางอย่างรับผิดชอบ

(responsible travel) ที่รักษามรดกทางวัฒนธรรมและปกป้องสิ่งแวดล้อม (Abreu et al., 2024; Streimikiene

et al., 2021) การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนี้สนับสนุนการใช้ทรัพยากรท้องถิ่น ลดของเสีย

และรับประกันผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจในระยะยาวแก่ชุมชนเจ้าบ้าน

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ (SDGs)

โดยเน้นความสำคัญของการลดรอยเท้าทางสิ่งแวดล้อมและส่งเสริมการเติบโตที่ครอบคลุมในภาคการท่องเที่ยว
(UNTWO, 2017)

ดังนั้น ในบทนำนี้ หลักการ รูปแบบ และกรอบของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะถูกกล่าวถึงอย่างย่อ
พร้อมกับการสำรวจทักษะและความสามารถที่จำเป็นสำหรับแรงงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ
เพื่ออำนวยความสะดวกในการเปลี่ยนผ่านและการนำแนวปฏิบัติการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมาใช้
บทนี้ยังรวมถึงกิจกรรมเชิงปฏิบัติและแบบทดสอบสั้น ๆ ที่จะช่วยให้นำทฤษฎีและความรู้ที่นำมาเป็นไปได้อย่างขึ้น
รวมถึงแหล่งข้อมูลเพิ่มเติมที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่กล่าวถึงมากขึ้น

ผลการเรียนรู้หลัก

- **เข้าใจหลักการของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน**

ผู้เรียนจะได้รับความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวมถึงมิติด้านสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม
และเศรษฐกิจ

- **ตระหนักถึงความสำคัญของทักษะสีเขียว (green skills)**

ผู้เรียนจะตระหนักถึงทักษะสีเขียวที่จำเป็นต่อการปฏิบัติอย่างยั่งยืน

- **รับรู้เกี่ยวกับขีดความสามารถทางดิจิทัล**

ผู้เรียนจะเข้าใจบทบาทของเครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัลในการทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทันสมัย
โดยเฉพาะในการจัดการข้อมูลและเพิ่มการมีส่วนร่วมของลูกค้า

- **เข้าใจแนวคิดการเป็นผู้ประกอบการและการจัดการ**

ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ทักษะการเป็นผู้ประกอบการและการจัดการที่สำคัญ รวมถึงความคิดสร้างสรรค์
การตัดสินใจเชิงจริยธรรม และการวางแผนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

- **ระบุแนวปฏิบัติที่ยั่งยืน** ผู้เรียนจะพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับแนวปฏิบัติการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่าง ๆ และความสำคัญของแนวปฏิบัติเหล่านั้นในการส่งเสริมความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจในระยะยาว

แนวทางสำหรับผู้ฝึกอบรม

- **ส่งเสริมการอภิปรายเชิงรุก**
มีส่วนร่วมกับผู้เรียนในการอภิปรายเกี่ยวกับความสำคัญของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยใช้ตัวอย่างและกรณีศึกษาในชีวิตจริง
- **ใช้กิจกรรมเชิงโต้ตอบ**
ใช้กิจกรรมกลุ่มหรือการแสดงบทบาทสมมติเพื่อช่วยให้ผู้เรียนระบุและวิเคราะห์แนวปฏิบัติที่ยั่งยืนและความท้าทายต่าง ๆ
- **เน้นประยุกต์การนำไปใช้งาน** มุ่งเน้นไปที่วิธีการที่แนวคิดเกี่ยวกับทักษะสีเขียว ชีตความสามารถทางดิจิทัล และการคิดเชิงผู้ประกอบการสามารถนำไปใช้ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้
- **ใช้สื่อมัลติมีเดีย** ใช้วิดีโอ อินโฟกราฟิก
หรือวิทยากรรับเชิญเพื่อแสดงแนวคิดและแนวโน้มการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่สำคัญในรูปแบบที่เห็นได้ชัดเจน
- **ส่งเสริมการคิดอย่างมีวิจารณญาณ** (critical thinking)
ให้ผู้เรียนประเมินผลกระทบระยะยาวของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมความเข้าใจและการสะท้อนคิดที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

แนวคิดหลัก

บทนี้เน้นถึงความจำเป็นในการพัฒนาศักยภาพในด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเน้นพื้นที่สำคัญเช่น ทักษะสีเขียว ชีตความสามารถด้านดิจิทัล และการจัดการเชิงผู้ประกอบการ แนวปฏิบัติการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีเป้าหมายเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและในขณะเดียวกันยังส่งเสริมวัฒนธรรม

รมท้องถิ่นและการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ทักษะสีเขียวมีความสำคัญต่อการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ
การจัดการขยะ และ การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ
โดยจำเป็นต้องมีโปรแกรมการฝึกอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับแรงงานสำหรับความท้าทายเหล่านี้ ทักษะดิจิทัล
เช่น การจัดการข้อมูลและการสร้างเนื้อหาดิจิทัล มีความสำคัญมากขึ้นในตลาดปัจจุบัน
ช่วยให้ธุรกิจสร้างสรรค์สิ่งใหม่และปรับปรุงการมีส่วนร่วมของลูกค้า นอกจากนี้
การส่งเสริมทักษะการเป็นผู้ประกอบการและแนวทางการจัดการเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับการทำให้ภาคการท่องเที่ยว
ทันสมัยขึ้น โดยมุ่งเน้นที่ความคิดสร้างสรรค์ การตัดสินใจอย่างมีจริยธรรมและการวางแผนที่มีประสิทธิภาพ
แนวคิดเหล่านี้เน้นความสำคัญของการบูรณาการความยั่งยืนกับนวัตกรรมและการศึกษาในแรงงานด้านการท่องเที่ยว
เพื่อรองรับความต้องการที่เปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรม

หน่วยที่ 2.1 การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: หลักการสำคัญ คำจำกัดความ และประเภท

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในฐานะแนวคิดและปรัชญาการเดินทาง มีเป้าหมายเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
ส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมและเศรษฐกิจ และรักษาลักษณะทางวัฒนธรรมดั้งเดิมของจุดหมายปลายทาง
แนวคิดของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามหลักคิดขององค์การการท่องเที่ยวโลก (2024) หมายถึง
“การท่องเที่ยวที่คำนึงถึงผลกระทบต่อทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันและอนาคตอย่างเต็มที่
โดยตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว อุตสาหกรรม สิ่งแวดล้อม และชุมชนเจ้าบ้าน” กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ
ภาคการท่องเที่ยวทั่วโลกควรนำกลยุทธ์ที่ครอบคลุมและสมดุลมาใช้เพื่อจำกัดผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม
ในขณะเดียวกันก็เพิ่มประโยชน์ที่มีอยู่ให้สูงสุด
ผลกระทบเชิงลบและที่เป็นอันตรายของการท่องเที่ยวสามารถรวมถึงการมีประชากรเกินขนาด

ความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม และการรั่วไหลทางเศรษฐกิจ ในขณะที่ผลกระทบเชิงบวก ได้แก่ การสร้างงาน การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม การปกป้องสายพันธุ์ และการฟื้นฟูภูมิทัศน์ (GSTC, n.d.)

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นแนวทางที่จํานี้กต่อการจัดการกับปัญหาสิ่งแวดล้อมและสังคมระดับโลก โดยมีเป้าหมายเพื่อบรรณำแนวทางและวิธีการเดินทางที่ช่วยให้ผู้คนในปัจจุบันและอนาคตสามารถเพลิดเพลินกับจุดหมายปลายทางและประสบการณ์เดียวกันในระยะยาว เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต้องปฏิบัติตามมาตรฐานความยั่งยืนบางประการ

มีความสามารถในการดำเนินงานทางการเงินในระยะยาว

และมีความยุติธรรมทางศีลธรรมและสังคมสำหรับประชากรท้องถิ่น

รวมถึงเคารพความสมดุลที่ละเอียดอ่อนซึ่งเป็นลักษณะของสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง

การท่องเที่ยวต้องบูรณาการเข้ากับสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ เศรษฐกิจ วัฒนธรรม

และมนุษย์เพื่อสนับสนุนการเติบโตอย่างยั่งยืน (Juganaru et al., 2008; UNTWO, 2024) ในแนวทางนี้

สภาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนระดับโลก (GSTC, n.d.) ได้จัดทำชุดเกณฑ์ซึ่งแบ่งออกเป็นสี่เสาหลัก: ก)

การจัดการอย่างยั่งยืน; ข) ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคม; ค) ผลกระทบทางวัฒนธรรม; ง)

ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม

ทำซึ่งจะเป็นเกณฑ์มาตรฐานระดับนานาชาติสำหรับการเดินทางและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ใช้ในการสร้างความตระหนักรู้ การให้ความรู้แก่สาธารณะ รวมถึงในกระบวนการวัดผล ประเมินผล

และการกำหนดนโยบาย

เมื่อเร็ว ๆ นี้ UNTWO (2024) เน้นย้ำว่าการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควร

1. ใช้ทรัพยากรสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อสนับสนุนการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพและมรดกทางธรรมชาติ กระบวนการทางนิเวศวิทยาที่สำคัญ และการพัฒนาการท่องเที่ยว

2. เคารพความเป็นอัตลักษณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนเจ้าบ้าน

รักษาคุณค่าทางประเพณีและมรดกทางวัฒนธรรมที่สร้างขึ้นและยังคงอยู่

และส่งเสริมความอดกลั้นและความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรม

3. ทำให้มั่นใจว่าเศรษฐกิจมีความยั่งยืนในระยะยาวที่ผลประโยชน์ทางสังคมและเศรษฐกิจกระจายไปยังผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกคนอย่างเหมาะสม

ซึ่งทำให้ชุมชนเจ้าบ้านได้รับบริการทางสังคมและโอกาสในการทำงานและสร้างรายได้อย่างต่อเนื่องและทำให้ความยากจนลดลง

เพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้น การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องปฏิบัติตามหลักการและข้อกำหนดดังต่อไปนี้ (Upskill, n.d.)

มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางวัฒนธรรมและความหลากหลายทางชีวภาพ

ลดรอยเท้าทางนิเวศวิทยา

รับรองสวัสดิการของชุมชนท้องถิ่นและชุมชนพื้นเมือง

รวมองค์ประกอบทางการศึกษาเข้าไปด้วย

กระตุ้นนักท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้ดำเนินการที่เหมาะสม

เรียกร้องให้ใช้ทรัพยากรที่ไม่สามารถทดแทนได้ให้น้อยที่สุด

ตระหนักถึงความสามารถทางสังคมและกายภาพของผู้อื่น

รวมจำนวนรายได้ที่น้อยที่สุดที่ถูกนำกลับประเทศเข้าไปด้วย

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนให้ความสำคัญกับการจัดการทรัพยากรในระยะยาวเพื่อให้ตอบสนองความต้องการทางสังคม

และเศรษฐกิจ ในขณะเดียวกันก็รักษาความหลากหลายทางชีวภาพ ความสมบูรณ์ทางวัฒนธรรม

และกระบวนการทางนิเวศวิทยาที่สำคัญ เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางและการสร้างความเห็นพ้องต้องกัน

นอกเหนือจากความเป็นผู้นำทางการเมืองที่เข้มแข็งแล้วการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจำเป็นต้องมีการมีส่วนร่วม

ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

(UNTWO,

2024)

นอกจากการมอบประสบการณ์ที่มีความหมายและรักษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวให้สูงแล้ว การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนยังควรเพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับความกังวลด้านความยั่งยืนและส่งเสริมการนำพฤติกรรม การเดินทางที่ยั่งยืนมาใช้ด้วย (UNTWO, 2024)

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา

แนวปฏิบัติที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมหลายอย่างได้เกิดขึ้นเพื่อสร้างความตระหนักถึงความจำเป็นในการนำพฤติกรรมที่ยั่งยืนมาใช้ในขณะที่ยังคงสนุกสนานกับการเดินทาง ดังนั้น คำว่า "การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน" จึงครอบคลุมแนวคิดและรูปแบบที่หลากหลาย

รูปแบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนหลัก ๆ ได้แก่ (Juganaru et al., 2008; Sharma, 2023; Barten, 2024):

- 1. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ** การท่องเที่ยวเชิงนิเวศถูกสร้างขึ้นในช่วงทศวรรษ 1980 เพื่อมุ่งเน้นการเดินทางอย่างรับผิดชอบไปยังพื้นที่ธรรมชาติด้วยเป้าหมายเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (เช่น การประหยัดพลังงานและน้ำ) และปรับปรุงความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศส่งเสริมการศึกษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม การปฏิบัติอย่างยั่งยืน และผลกระทบต่อระบบนิเวศน้อยที่สุด ในบริบทของการพัฒนาที่ยั่งยืน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศยังรวมถึงการเคารพสถานที่สำคัญในท้องถิ่นและประเพณีทางวัฒนธรรมด้วย
- 2. การท่องเที่ยวเชิงชุมชน** เสริมสร้างชุมชนท้องถิ่นโดยการมีส่วนร่วมและให้พวกเขามีความเป็นเจ้าของในแผนการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่าง ๆ นักท่องเที่ยวพักกับเจ้าบ้านท้องถิ่น ได้สัมผัสกับอาหาร วิถีชีวิต และประเพณีของพวกเขาโดยตรง ช่วยให้ชุมชนท้องถิ่นได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจในขณะที่ยังคงรักษาประเพณีและวัฒนธรรมของพวกเขาไว้ การท่องเที่ยวโดยชุมชนช่วยให้ชุมชนท้องถิ่นสามารถควบคุมอุตสาหกรรม กฎระเบียบ และรายได้ได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งจะช่วยยกระดับมาตรฐานการครองชีพของชุมชนได้

3. การท่องเที่ยวเชิงเกษตรหรือการท่องเที่ยวชนบท มอบโอกาสให้กับนักท่องเที่ยวได้สัมผัสชีวิตชนบท

โดยมักจะพักอาศัยอยู่ในฟาร์ม

การท่องเที่ยวแบบนี้ส่งเสริมการเกษตรอย่างยั่งยืนและให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับวัฒนธรรมอาหารและการเกษตรในท้องถิ่น การท่องเที่ยวชนบทครอบคลุมกิจกรรมใด ๆ ที่เกิดขึ้นขณะเยี่ยมชมพื้นที่ชนบท

การท่องเที่ยวเชิงเกษตรปฏิบัติตามกฎระเบียบการพักผ่อนหย่อนใจและพิจารณาผลกระทบทางการเงินของการท่องเที่ยวต่อธุรกิจและครัวเรือนในชนบท ดังนั้น การท่องเที่ยวเชิงเกษตรจึงรวมถึงการพักในบ้าน (ฟาร์มหรือบ้านพัก) การรับประทานอาหารที่ผลิตที่นั่น

และการเข้าร่วมในบางส่วนของการทำงานทางการเกษตร อย่างไรก็ตาม

แม้ว่ามันจะนำรายได้จำนวนมากเข้าสู่ชุมชนชนบท

แต่การหลั่งไหลเข้ามาของนักท่องเที่ยวก็มีผลกระทบต่อวิถีชีวิตชนบทของพวกเขาและทำให้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดหมดไป

4. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/การท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ให้ความสำคัญกับประสบการณ์ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมต่ำ โดยมุ่งเน้นที่วัฒนธรรมและชุมชนท้องถิ่น รูปแบบการท่องเที่ยวนี้หลีกเลี่ยงจุดท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวหนาแน่นและส่งเสริมประสบการณ์ที่เงียบสงบและเต็มอิ่ม ด้วยการสนับสนุนให้พักนานขึ้นในจุดหมายปลายทางเพียงไม่กี่แห่ง

ช่วยให้นักท่องเที่ยวสามารถดื่มด่ำกับวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมท้องถิ่นได้อย่างลึกซึ้ง

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศช่วยตอบสนองวัตถุประสงค์ทางสังคม (เช่น การเคารพต่อขนบธรรมเนียม ประเพณี โครงสร้างทางสังคมและครอบครัวของประชากรในท้องถิ่น) และเพื่อวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ

5. การท่องเที่ยวสีเขียว อีกคำหนึ่งที่เริ่มใช้ครั้งแรกในทศวรรษ 1980 โดยการนำแนวปฏิบัติมาใช้ เช่น

การใช้ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการส่งเสริมการใช้ซ้ำของอุปกรณ์

จึงมีเป้าหมายเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในทางลบในขณะที่สร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจโดยการนำแนวปฏิบัติต่างๆ เช่น การใช้ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการส่งเสริมการใช้ซ้ำของวัสดุ

สิ่งนี้มีจุดประสงค์เพื่อลดผลกระทบต่องสิ่งแวดล้อมในทางลบในขณะเดียวกันก็สร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจ
อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมโรงแรมได้ใช้ประโยชน์จากแนวคิดนี้ในทางที่ผิดและมีส่วนร่วมในสิ่งที่เรียกว่า
"การฟอกเขียว" ซึ่งเป็นการกล่าวอ้างและส่งเสริม "การท่องเที่ยวสีเขียว"
โดยไม่ได้นำแนวปฏิบัติการท่องเที่ยวสีเขียวมาใช้จริง

6. การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบ/ความสามัคคี

หมายถึงขบวนการทางสังคมที่มุ่งหวังในการควบคุมและสร้างคุณค่าให้กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
เพื่อประโยชน์ของชุมชนท้องถิ่น การท่องเที่ยวประเภทนี้ต้องการความรับผิดชอบต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง
รวมถึงชุมชนเจ้าบ้าน พ่อค้าคนกลาง และนักท่องเที่ยว ความรับผิดชอบต่อขึ้นอยู่กับการเคารพสิ่งแวดล้อม
ขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น และคุณค่า รวมถึงการแบ่งปันรายได้อย่างเป็นธรรม

7. การท่องเที่ยวเชิงผจญภัย

เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่ทำหายทางกายภาพ เช่น การเดินป่า การปีนเขา
หรือกีฬาทางน้ำ โดยมุ่งเน้นที่ความยั่งยืน
การท่องเที่ยวรูปแบบนี้ส่งเสริมการอนุรักษ์พื้นที่ธรรมชาติในขณะที่มอบประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นแก่นักท่องเที่ยว

8. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สัตว์ป่า

เกี่ยวข้องกับการสังเกตสัตว์ในถิ่นที่อยู่ตามธรรมชาติของพวกมันโดยมีการรบกวนน้อยที่สุด
การท่องเที่ยวรูปแบบนี้ช่วยเพิ่มความตระหนักเกี่ยวกับการอนุรักษ์สัตว์ป่าและมีส่วนช่วยในการปกป้องสัตว์ใกล้สูญพันธุ์และระบบนิเวศ

9. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม/ชาติพันธุ์

มุ่งเน้นการสำรวจวัฒนธรรมท้องถิ่น ประเพณี และมรดก
ผู้มาเยือนมีส่วนร่วมในประสบการณ์ทางวัฒนธรรมที่แท้จริง โดยการสนับสนุนการอนุรักษ์ประเพณี ศิลปะ
และประวัติศาสตร์ท้องถิ่น

ประเภทของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเหล่านี้อาจมีการทับซ้อนกันบ้าง

แต่พวกเขามีเป้าหมายเดียวกันในการลดผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมในขณะเดียวกันยังสนับสนุนเศรษฐกิจท้องถิ่นอีกด้วย

หน่วยที่ 2.2 กรอบความสามารถด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ

ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น วัตถุประสงค์หลักของการพัฒนาที่ยั่งยืนคือการรักษาสีเขียวสิ่งแวดล้อม การมีส่วนร่วมของชุมชน และผลประโยชน์อื่น ๆ ในขณะที่ปกป้องสิ่งแวดล้อมจากผลกระทบเชิงลบของการพัฒนา เมื่อพยายามนำการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ หลักการพื้นฐานต่อไปนี้จำเป็นต้องพิจารณา (Dumbrăveanu, 2004):

ก.

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีเป้าหมายเพื่อลดผลกระทบเชิงลบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดความยั่งยืนทางนิเวศวิทยา ซึ่งสามารถทำได้โดยการนำส่วนหนึ่งของกำไรกลับคืนสู่พื้นที่คุ้มครอง ซึ่งช่วยในการรักษาและปรับปรุงการอนุรักษ์

ข. เพื่อให้บรรลุความยั่งยืนทางสังคม จำเป็นต้องลดผลกระทบเชิงลบของการท่องเที่ยวที่มีต่อประชากรในท้องถิ่น ตัวอย่างเช่น

ควรแสวงหาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่รบกวนชีวิตประจำวันของคนในท้องถิ่นในจุดหมายปลายทางยอดนิยมของนักท่องเที่ยว ซึ่งจะช่วยเหลือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดการเผชิญหน้าได้ ซึ่งจะช่วยเหลือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งได้

ค. เพื่อบรรลุความยั่งยืนทางวัฒนธรรม จำเป็นต้องลดผลกระทบด้านลบของการท่องเที่ยวที่มีต่อประเพณี วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมของชาวเมืองโดยรอบให้เหลือน้อยที่สุด

การมีส่วนร่วมของท้องถิ่นเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจไปพร้อม

ๆ

กับการรักษาความสมบูรณ์ทางวัฒนธรรม การดำเนินการหลัก ได้แก่ การลดการใช้ทรัพยากรที่มากเกินไป

อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ

ส่งเสริมวัฒนธรรมและมรดกท้องถิ่นและโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การบริโภคอย่างรับผิดชอบ

และสนับสนุนธุรกิจขนาดเล็กในท้องถิ่น ธุรกิจการท่องเที่ยวควรใช้แนวทางการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ ลดขยะ

และนำเสนอบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นโยบายที่มีประสิทธิภาพ การกำกับดูแลที่เข้มแข็ง

และการติดตามกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการบรรลุความยั่งยืนในระยะยาว

และการสร้างประสบการณ์เชิงบวกให้กับทั้งนักท่องเที่ยวและเจ้าบ้าน

การระบุและวิเคราะห์ตัวบ่งชี้ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ใดสถานที่หนึ่งอย่างละเอียดถี่ถ้วนเป็นสิ่งจำเป็นก่อนที่จะนำนโยบาย

และแผนริเริ่มที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไปปฏิบัติ

การใช้ตัวบ่งชี้เฉพาะตามปัญหาและความยากลำบากในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งอาจช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดย

ใช้ระบบตรวจสอบร่วมกัน (Torres-Delgado & Saarinen, 2017)

Dumbrăveanu (2004) แนะนำควรใช้กลยุทธ์ที่มีประโยชน์และสามารถนำไปใช้ได้ดังต่อไปนี้

เพื่อให้แน่ใจว่าตอบสนองความต้องการทั้งการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและประชากรในท้องถิ่น

การกำหนดอุทยานแห่งชาติ

เขตสงวนชีวมณฑล

และเขตสงวนธรรมชาติ

นั่นคือ

สถานที่ที่มีการควบคุมการเข้าถึง ระยะเวลา กิจกรรม ทัศนคติ และความประพฤติอย่างเคร่งครัด

ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสร้างพื้นที่คุ้มครอง

แนวทางการบริหารจัดการผู้มาเยือน

การแบ่งเขตการท่องเที่ยวของพื้นที่คุ้มครองพิจารณาความสามารถในการจัดการกับระดับและจำนวนของนัก

ท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน

การแบ่งเขตภายในพิจารณาถึงการรวมกลุ่ม

การกระจาย

การเข้าถึงที่จำกัดหรือเลือกสรร

(นโยบายราคา)

การห้ามเข้าถึงสำหรับนักท่องเที่ยวในเขตสงวนทางวิทยาศาสตร์ และการเข้าถึงที่ถูกจำกัดอย่างเคร่งครัด

ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะพัฒนาระบบการตีความที่มุ่งเน้นการศึกษาโดยอิงจากเป้าหมายท้องถิ่น

เป้าหมายส่วนบุคคล และเป้าหมายเฉพาะเจาะจง

✓ ความสามารถในการรองรับ (ด้านนิเวศวิทยา เศรษฐกิจ สังคม จิตวิทยา)

บ่งชี้ระดับการใช้งานที่สภาพแวดล้อมหนึ่งๆ

สามารถทนทานได้ตลอดระยะเวลาที่กำหนดโดยไม่กระทบต่อความยั่งยืนในระยะยาว

เป็นกลยุทธ์ในการกำหนดค่าวิกฤตหรือค่าสูงสุดที่หากเกินอาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาปกติ

✓ การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA),

เครื่องมือสำหรับประเมินผลกระทบจากกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้น

ถือเป็นเป้าหมายสำคัญของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทุกแผน

นอกเหนือไปจากขีดความสามารถในการรองรับ ทั้งสองอย่างนี้สร้างการระบุและกำหนดขนาดผลกระทบ

ตลอดจนการจำแนกผลกระทบและกลยุทธ์การนำไปปฏิบัติ

✓ การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

✓ จรรยาบรรณสำหรับนักเดินทางและผู้ให้บริการทัวร์

✓ กฎหมาย กฎระเบียบ คำสั่ง และใบอนุญาตในการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยว

อย่างไรก็ตาม การนำการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจากทฤษฎีสู่การปฏิบัติต้องเผชิญกับอุปสรรคหลายประการ (Abreu et al., 2024; Yang, 2023).

ความท้าทายที่สำคัญคือความตึงเครียดระหว่างการเติบโตทางเศรษฐกิจและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

เนื่องจากแรงจูงใจในการแสวงหากำไรในระยะสั้นมักขัดแย้งกับเป้าหมายความยั่งยืนในระยะยาว

การบริหารจัดการที่ไม่ดีและการบังคับใช้ตามนโยบายที่ไม่เพียงพออาจนำไปสู่การท่องเที่ยวที่มากเกินไป

การทำลายสิ่งแวดล้อม และการเอารัดเอาเปรียบชุมชนท้องถิ่น นอกจากนี้ โครงสร้างพื้นฐาน เงินทุน

และการฝึกอบรมที่ไม่เพียงพอสำหรับแนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืนยังทำให้การนำรูปแบบการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมาใช้เป็นเรื่องยาก

การมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นสิ่งสำคัญ

แต่ความพยายามในการอนุรักษ์วัฒนธรรมมักขัดแย้งกับการท่องเที่ยวจำนวนมาก ส่งผลให้สูญเสียความแท้จริง สุดท้ายแล้ว กระบวนการนี้มักจะได้รับการขัดขวางโดยการขาดความตระหนักและความมุ่งมั่นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

กรณีศึกษา - ชาเดจาร์ดีม (Nascimento, 2020)

กิจกรรมการท่องเที่ยวในชุมชน ชาเดจาร์ดีม (Chã de Jardim) เริ่มต้นขึ้นประมาณปี พ.ศ. 2538 เมื่อรัฐบาลกลาง รัฐ และเทศบาลได้จัดทำโครงการที่จะเปลี่ยนป่าเปา-เฟอร์โร (Pau-Ferro) ให้เป็นหน่วยอนุรักษ์ของรัฐ ในเวลานั้นครอบครัวที่อาศัยอยู่ตามป่าและทำมาหากินด้วยการเกษตรและเลี้ยงสัตว์ก็ถูกย้ายมาอยู่บริเวณขอบของเขตอนุรักษ์ เพื่อเป็นการตอบแทน ได้มีการสร้างบ้าน และโรงงานผลิตเยื่อผลไม้ เพื่อช่วยเหลือครอบครัวเหล่านั้นให้สามารถเลี้ยงชีพด้วยการผลิตเยื่อผลไม้และการท่องเที่ยวโดยการเยี่ยมชมอุทยานแห่งชาติมาตาโดเปา-เฟอร์โร (Mata do Pau-Ferro State Park) อย่างไรก็ตาม เนื่องจากขาดการฝึกอบรมและความสนใจจากประชาชนในพื้นที่ โครงการนี้จึงถูกยกเลิกในที่สุด ในปี พ.ศ. 2549 กลุ่มเยาวชนจำนวน 20 คนได้ก่อตั้งสมาคมเพื่อการพัฒนาชุมชนชาเดจาร์ดีมอย่างยั่งยืน หรือ ADESCO ขึ้น และเปิดโรงงานผลิตเยื่อผลไม้ขึ้นใหม่ และเริ่มวางแผนการท่องเที่ยวในป่า เปา-เฟอร์โร เพื่อสร้างรายได้ให้กับชุมชน จากจุดนั้นเองที่โครงการอื่น ๆ ได้เกิดขึ้นในชุมชน เช่น ร้านอาหารโว มาเรีย (Vó Maria) ซึ่งเป็นองค์กรเอกชนที่ผู้นำคนหนึ่งของสมาคมเป็นเจ้าของ ซึ่งสร้างโอกาสด้านอาชีพและรายได้ให้กับสมาชิกคนอื่น ๆ ในสมาคม โบเดกา โว มาเรีย (Bodega Vó Maria) ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นพื้นที่ให้สมาชิกรวบรวมของต่าง ๆ มาจำหน่าย เช่น งานหัตถกรรมและผลิตภัณฑ์อื่น ๆ

ADESCO มีสมาชิกจำนวน 28 ราย แบ่งออกเป็นกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ เช่น คนขับรถท้องถิ่น การผลิตในโรงงานผลิตเยื่อผลไม้ ผู้ประกอบการรายย่อย คนงานร้านอาหาร และอื่น ๆ มีบริการต่างๆ เช่น เดินป่าและปั่นจักรยานในป่าเปา-เฟอร์โร ซี่ม้า ปิกนิกในป่า ชมพระอาทิตย์ตกของคุญยามาเรีย เทศกาลน้ำผลไม้

กิจกรรมการท่องเที่ยวสร้างรายได้ให้กับชุมชนโดยรวมทุกปีและสร้างตำแหน่งงานมากกว่า

40

ตำแหน่งนี้เองมาจากผู้เยี่ยมชมที่เข้าร่วมทัวร์และรับประทานอาหารในร้านอาหาร

ผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่ปลูกโดยเกษตรกรอินทรีย์ในท้องถิ่น และจำหน่ายที่ร้านอาหารโว มาเรีย และตลาดอาเรีย (Areia Market)

ปัจจุบันหมู่บ้านมีสถานที่กางเต็นท์และโรงแรมขนาดเล็ก

ชุมชนแห่งนี้ได้รับรางวัลมากมายจากอิทธิพลทางสังคมที่สำคัญและยั่งยืน

หน่วยที่ 2.3 การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและทักษะสีเขียว

อนาคตที่ยั่งยืนของภาคการท่องเที่ยวขึ้นอยู่กับความสามารถและทักษะของผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว

การพัฒนาทักษะและความเชี่ยวชาญยังรวมถึงการเสริมสร้างความสามารถในการรับมือของอุตสาหกรรมและการเตรียม

ชุมชนและจุดหมายปลายทางให้พร้อมมากขึ้นเพื่อรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามที่เกิดจากสภาพทางสังคม เศรษฐกิจ

ธุรกิจ สิ่งแวดล้อม และภูมิรัฐศาสตร์ที่เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้น

จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่องค์กรการท่องเที่ยวจะต้องพิจารณาลงทุนในการเสริมสร้างศักยภาพและการฝึกอบรมในสาขาที่เกี่ยวข้องกับความยั่งยืน เพื่อรักษาความสามารถในการแข่งขันและปรับปรุงแนวทางปฏิบัติด้านความยั่งยืนของตน

(Bremner, 2020)

(Bremner, 2020)

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและโรงแรมได้สร้างผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญด้วยการใช้ผลิตภัณฑ์ที่สิ้นเปลืองและทนทาน ก่อให้เกิดขยะมูลฝอยและขยะอันตราย และใช้พลังงานและน้ำมากเกินไป (เช่น Heesup et al., 2018;

Pham Phu et al., 2018) ดังนั้น การจัดการพลังงาน การนำเทคโนโลยีพลังงานทางเลือกมาใช้ในการติดตามและประเมินผลเพื่อกำหนดปริมาณการปล่อยคาร์บอน และกลยุทธ์ทางเลือกในการลดการปล่อยคาร์บอน

การติดตามและประเมินผลเพื่อกำหนดปริมาณการปล่อยคาร์บอน และกลยุทธ์ทางเลือกในการลดการปล่อยคาร์บอน

การติดตามและประเมินผลเพื่อกำหนดปริมาณการปล่อยคาร์บอน และกลยุทธ์ทางเลือกในการลดการปล่อยคาร์บอน

จะต้องได้รับการให้ความสำคัญควบคู่กับการจัดการขยะ เช่น การลดการใช้พลาสติก ขยะอาหาร และขยะทั่วไปจากธุรกิจการท่องเที่ยวและการบริการ (Heesup et al., 2018)

การจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพช่วยให้ภาคส่วนต่างๆ

แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นต่อความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมได้

ด้วยการเพิ่มทุนทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดและสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้า และลดขยะ ลดการใช้พลังงาน และลดการใช้น้ำ ซึ่งจะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและปรับปรุงความเป็นอยู่ที่ดีของชุมชน (Radwan et al., 2010)

แนวทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมักมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม โดยถือว่าครอบคลุมถึงการพัฒนาและการสนับสนุนในระยะยาวสำหรับคนรุ่นใหม่อนาคต

การให้บริการที่มีคุณภาพสูงและความสามารถในการแข่งขันของจุดหมายปลายทาง

การตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว และการพัฒนาความรู้และการศึกษา (Chan, 2023)

ปัจจัยหลายประการ เช่น ข้อได้เปรียบทางเศรษฐกิจ การตลาดและการแข่งขันที่ดีขึ้น

การสนับสนุนและนโยบายของรัฐบาล การพัฒนาความรู้และทักษะ ความจำเป็นในการปกป้องสิ่งแวดล้อม

ตลอดจนการพัฒนาทางสังคมและในท้องถิ่นในแง่ของความร่วมมือ

ได้รับการพบว่าเป็นแรงผลักดันที่สำคัญเบื้องหลังการนำแนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืนมาใช้ (Chan, 2023)

แนวทางปฏิบัติเพื่อความยั่งยืนที่พบได้ทั่วไปและเป็นที่ยอมรับมากที่สุดในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการบริการมีดังต่อไปนี้ (Ivanov, Ivanova, & Iankova, 2014)

- การแยกขยะและการทำปุ๋ยหมัก
- การทำสัญญากับธุรกิจเพื่อซื้อและจัดการขยะ
- ติดตั้งแผงโซลาร์เซลล์เพื่อผลิตพลังงาน/ไฟฟ้าและน้ำอุ่น

- การดำเนินการตามนโยบายและข้อปฏิบัติต่าง ๆ เกี่ยวกับการประหยัดพลังงาน (เช่น เซ็นเซอร์แสงที่เปิดใช้งานเมื่อเคลื่อนไหว หลอดไฟประหยัดพลังงาน และเครื่องใช้ไฟฟ้า)
- นโยบายและขั้นตอนการทำความสะอาดน้ำและการประหยัดน้ำ (เช่น โฟโตเซลล์ก๊อกน้ำเพื่อควบคุมการใช้น้ำ เครื่องเติมอากาศ ทำความสะอาดผ้าเช็ดตัวเฉพาะเมื่อมีการร้องขอ)
- การฉนวนกันความร้อนและกันความชื้นของสถานประกอบการ
- การผลิตผลิตภัณฑ์อาหารของตนเอง (เช่น นม ไข่ ผลิตภัณฑ์นม) และการใช้ผลิตภัณฑ์อาหารชีวภาพ/เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และเครื่องสำอางธรรมชาติ
- การใช้วัสดุที่ย่อยสลายได้ทางชีวภาพในการทำมาความสะอาด
- การใช้รีไซเคิล (กระดาษ แก้ว พลาสติก ผ้า) และการใช้ผลิตภัณฑ์รีไซเคิล

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่ายเพื่อให้มั่นใจว่าสามารถ
 นำแนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืนไปปฏิบัติได้สำเร็จ

ในขณะที่การฝึกอบรมและการศึกษาที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับทั้งพนักงานและลูกค้า
 ความสามารถในการระบุปัญหาสิ่งแวดล้อมและเสนอแนวทางแก้ไขที่เป็นไปได้หรือปฏิบัติตามมาตรฐานที่ยั่งยืนบาง
 ะการเรียกว่า "ทักษะสีเขียว" ซึ่งนำไปสู่คำถามที่ว่า ...

**แรงงานในภาคการบริการและการท่องเที่ยวต้องมีความรู้และทักษะอะไรบ้างเพื่อนำแนวปฏิบัติที่ยั่งยืนไปปฏิบัติได้
 อย่างมีประสิทธิภาพ?**

การประเมินช่องว่างทักษะที่ครอบคลุมซึ่งดำเนินการในปี 2562 โดย Next Tourism Generation Alliance
 ระบุชุดทักษะสีเขียว (สิ่งแวดล้อม) (NTG, 2562) ไว้ดังนี้

- ความสามารถในการลดการใช้และเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานและน้ำให้สูงสุด

การดำเนินการตามมาตรการประหยัดพลังงานให้ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับจัดการปฏิบัติการ

และกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการส่งเสริมพฤติกรรมที่ใส่ใจสิ่งแวดล้อมในหมู่พนักงานและลูกค้า นายจ้างต้องแสวงหาทางเลือกในการลดการปล่อยคาร์บอนอย่างจริงจังเพื่อลดการปล่อยก๊าซ แม้ว่าการใช้พลังงานหมุนเวียนและเทคโนโลยีจะช่วยลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนได้เช่นกัน (Carlisle et al., 2022)

- **ความสามารถในการจัดการขยะ น้ำเสีย การรีไซเคิล และการทำปุ๋ยหมัก** ขยะมูลฝอยของเทศบาล (MSW)

จะต้องได้รับการรวบรวม ขนส่ง และแปรรูป และกำจัดในพื้นที่ท่องเที่ยวในลักษณะที่ประหยัดและรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมเพื่อปกป้องคนในท้องถิ่น นักท่องเที่ยว และสิ่งแวดล้อม ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่มสามารถลดขยะได้โดยการควบคุมขนาดส่วนและใช้เทคนิคการทำปุ๋ยหมักและการลดขยะเพื่อลดการกำจัดขยะ ประหยัดต้นทุน และเพิ่มประสิทธิภาพผลผลิต (Dhir et al., 2020)

- **การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ**

การท่องเที่ยวอาจส่งผลเสียต่อความหลากหลายทางชีวภาพเนื่องจากมลภาวะ ผลกระทบของนักท่องเที่ยว และการทำลายล้างระบบนิเวศธรรมชาติ อย่างไรก็ตาม ผลกำไรของอุตสาหกรรมขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของระบบนิเวศ เนื่องจากระบบนิเวศดึงดูดนักท่องเที่ยวที่มีความสำคัญกับวิถีชีวิตธรรมชาติที่มีความหลากหลายทางชีวภาพ (Petrosillo et al., 2006) ในเวลาเดียวกัน ความหลากหลายทางชีวภาพยังเสนอโอกาสในการสร้างความเข้าใจให้กับนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับคุณค่าโดยธรรมชาติของมัน และเป็นแหล่งที่มาของรายได้และแรงจูงใจให้คนในท้องถิ่นปกป้องสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของพวกเขา (Whitelaw et al., 2014) อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังมีบุคลากรที่มีคุณสมบัติไม่เพียงพอต่อการสนับสนุนความหลากหลายทางชีวภาพภายในและรอบ ๆ สถานประกอบการด้านการท่องเที่ยว

- การส่งเสริมรูปแบบการขนส่งที่ยั่งยืน

(เช่น

ระบบขนส่งสาธารณะ)

ผู้บริหารและพนักงานด้านการท่องเที่ยวจำเป็นต้องได้รับการศึกษาที่ดีเพื่อให้สามารถขับเคลื่อนและการท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน นั่นคือ

รูปแบบการขนส่งที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมที่ลดหรือจัดการใช้เชื้อเพลิงฟอสซิล เนื่องจากการขนส่งทางการท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (ส่วนใหญ่เป็นการเดินทางทางอากาศ แต่รวมถึงการเดินทางทางทะเลและยานพาหนะด้วย) หัวข้อต่างๆ เช่น

การส่งเสริมให้ผู้เดินทางใช้การขนส่งที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การปรับปรุงคุณภาพข้อมูลที่มีให้กับผู้เดินทาง การคิดหาวิธีลดการปล่อยมลพิษที่เกี่ยวข้องกับการขนส่ง การลดจำนวนยานพาหนะที่ปล่อยมลพิษ และการส่งเสริมการใช้ระบบขนส่งสาธารณะ ควรได้รับความสนใจทั้งหมด (Hall et al., 2017)

- การส่งเสริมกิจกรรมและผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ทักษะที่จำเป็นในการส่งเสริมพฤติกรรมที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมนั้นเกี่ยวข้องกับวิธีการตีความและสื่อสารแนวทางปฏิบัติด้านสิ่งแวดล้อมให้กับผู้มาเยี่ยมชมในลักษณะที่ส่งเสริมพฤติกรรมที่รับผิดชอบ

การดำเนินการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมของผู้บริโภคมีความเชื่อมโยงกับมุมมองด้านสิ่งแวดล้อมของตนเอง แต่ยังอาจได้รับผลกระทบจากการสนับสนุนข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมและนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมของธุรกิจ

ซึ่งส่งเสริมพฤติกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมหลากหลาย เช่น การอนุรักษ์

การซื้อสินค้าในภูมิภาคและสินค้าหัตถกรรม หรือการลดการใช้พลาสติก (Carlisle et al., 2022)

อย่างไรก็ตาม เราต้องระวัง “การฟอกเขียว”

ซึ่งเป็นกลวิธีทางการตลาดรูปแบบหนึ่งที่กล่าวอ้างเท็จว่าเป้าหมาย นโยบาย

หรือสินค้าขององค์กรเป็นประโยชน์ต่อสิ่งแวดล้อม

- ความรู้เรื่องการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มีความรู้และการกระทำอยู่สองประเภทซึ่งขึ้นอยู่กับทักษะต่าง

ๆ ประการแรกคือมีความเข้าใจพื้นฐานว่าภาคการท่องเที่ยวส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอย่างไร และจะบรรเทาและปรับตัวของภาคส่วนนี้ได้อย่างไร

โดยการปรับเปลี่ยนบทบาทและความรับผิดชอบของพนักงานเพื่อปกป้องสิ่งแวดล้อม

และประการที่สองคือวิธีปกป้องอุตสาหกรรมจากผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่มีต่อการท่องเที่ยวในปัจจุบัน (Carlisle et al., 2022)

ดังนั้น

จึงถือว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดให้มีทักษะที่เหมาะสมในระดับที่เหมาะสมสำหรับการฝึกอบรมระดับมืออาชีพทั้งในด้านธุรกิจและวิชาการ ตั้งแต่ความเข้าใจและความตระหนักรู้พื้นฐานไปจนถึงระดับปฏิบัติการระดับการกำกับดูแล และระดับผู้บริหารระดับสูง อย่างไรก็ตาม ยังคงมีความแตกต่างในอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้ทักษะด้านสิ่งแวดล้อมที่อาจเกิดขึ้นภายในองค์กร (Carlisle et al., 2022)

ตามรายงานข้ามชาติที่ตรวจสอบความต้องการและช่องว่างด้านทักษะในภาคการท่องเที่ยวและบริการของประเทศไทยและ สปป. ลาว ซึ่งพัฒนาเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ INNO4Tourism มีการตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในทั้งสองประเทศเพิ่มมากขึ้น ที่น่าสังเกตคือ กว่า 90% ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียพิจารณาว่าทักษะสีเขียวเป็นสิ่งจำเป็นในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ ใน สปป. ลาว ผู้ตอบแบบสอบถามโดยทั่วไปมองว่ากำลังแรงงานมีทักษะสีเขียวในระดับจำกัด โดยมี 51.9% ที่ยอมรับว่ามีความชำนาญบางส่วน ในทางตรงกันข้าม ประเทศไทยรายงานความเชื่อที่สูงกว่า (76.5%) ว่ากำลังคนในอุตสาหกรรมบริการของตนพัฒนาทักษะเหล่านี้เพียงบางส่วนเท่านั้น โดยมีเพียง 7.8% ที่มั่นใจในความสามารถเต็มที่

โครงการฝึกอบรมมีการจัดทำขึ้นใน สปป. ลาว มากกว่า โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย 61.1% รู้สึกว่าแรงงานได้รับการฝึกอบรมที่เพียงพอ อย่างไรก็ตาม ในประเทศไทยมีเพียง 35.3% เท่านั้นที่มีความเชื่อดังกล่าว ซึ่งบ่งบอกถึงช่องว่างที่สำคัญในโอกาสในการฝึกอบรม ที่น่าสนใจคือ แม้ว่าคนส่วนใหญ่ในประเทศไทย (90.2%) สนับสนุนให้มีการบูรณาการการฝึกฝนทักษะสีเขียวเข้ากับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยและการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง

อง แต่ผู้ตอบแบบสอบถามชาวลาว 55.6% ไม่แน่ใจว่าช่วงเวลาใดเหมาะสมที่สุดสำหรับการศึกษาในลักษณะดังกล่าว
อุปสรรคต่อการได้รับและการพัฒนาทักษะสีเขียวในทั้งสองประเทศ ได้แก่
การขาดความสนใจและทัศนคติสีเขียวในหมู่ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ การสนับสนุนจากรัฐบาลไม่เพียงพอ
และทรัพยากรสำหรับโปรแกรมการฝึกอบรมมีจำกัด
ข้อมูลชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นอย่างยิ่งในการเพิ่มความตระหนักรู้และการริเริ่มที่ตรงเป้าหมายเพื่อส่งเสริมแนวทางปฏิบัติ
ที่ยั่งยืนในภาคการท่องเที่ยวในทั้งสองประเทศ

หน่วยที่ 2.4 ทักษะด้านดิจิทัล

ความสามารถด้านดิจิทัลได้รับการยอมรับว่าเป็นหนึ่งในความสามารถหลักสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิตและมีความสำคัญ
อย่างยิ่งในตลาดแรงงานในทุกวันนี้ อาชีพต่าง ๆ มากมายในปัจจุบันต้องการทักษะด้านดิจิทัล
ซึ่งจำเป็นต่อชีวิตประจำวันด้วยเช่นกัน

ตามรายงานของคณะกรรมการยุโรป (European Commission) (2019, หน้า 12),
“ความสามารถด้านดิจิทัลเกี่ยวข้องกับการใช้และมีส่วนร่วมกับเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างมั่นใจ มีวิจารณญาณ
และรับผิดชอบเพื่อการเรียนรู้ การทำงาน และการมีส่วนร่วมในสังคม ซึ่งรวมถึงความรู้ด้านข้อมูล
การสื่อสารและการทำงานร่วมกัน ความรู้ด้านสื่อ การสร้างเนื้อหาดิจิทัล (รวมถึงการเขียนโปรแกรม) ความปลอดภัย
(รวมถึงความเป็นอยู่ที่ดีทางดิจิทัลและความสามารถที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัยทางไซเบอร์)
คำถามที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญา การแก้ปัญหา และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ”

การอภิปรายต่อไปนี้จะสรุปทักษะและความสามารถด้านดิจิทัลต่างๆ ที่กำหนดไว้ในกรอบงานของ DigComp (2022)
โดยระบุพื้นที่ความสามารถหลัก 5 ประการ ได้แก่ ก) **ความรู้ด้านข้อมูลและข้อมูล** ข)
การสื่อสารและการทำงานร่วมกัน ค) การสร้างเนื้อหาดิจิทัล ง) ความปลอดภัย และ จ) การแก้ปัญหา

2.4.1. ความรู้ด้านสารสนเทศและข้อมูล

ความสามารถขั้นแรกนี้เกี่ยวข้องกับการค้นหา การเข้าถึง การจัดเก็บ และการจัดระเบียบข้อมูลดิจิทัล ข้อมูล และเนื้อหา ตลอดจนการประเมินความเกี่ยวข้องและเนื้อหาของแหล่งข้อมูล ประกอบด้วยหมวดหมู่ย่อยสามหมวด

1. การเรียกดู การค้นหา และการกรองข้อมูล ข้อมูล และเนื้อหาดิจิทัล ซึ่งรวมถึงการอธิบายความต้องการข้อมูล การเข้าถึงและการนำทางสภาพแวดล้อมดิจิทัล และการค้นหาข้อมูล ข้อมูลข่าวสาร และเนื้อหา ตลอดจนการพัฒนาและดูแลรักษากลยุทธ์การค้นหาแบบรายบุคคล
2. การประเมินข้อมูล สารสนเทศ และเนื้อหาดิจิทัล ซึ่งรวมถึงการตรวจสอบ การเปรียบเทียบ วิเคราะห์ การทำความเข้าใจ และการประเมินอย่างมีวิจารณญาณถึงความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูล แหล่งข้อมูล และสื่อเนื้อหาดิจิทัลต่าง ๆ
3. การจัดการข้อมูล สารสนเทศ และเนื้อหาดิจิทัล ซึ่งรวมถึงการจัดระเบียบ การบันทึก การเข้าถึง และการประมวลผลเนื้อหา ข้อมูล และข้อมูลในบริบทดิจิทัล

2.4.2. การสื่อสารและการทำงานร่วมกัน

ความสามารถที่สองครอบคลุมถึงการใช้เครื่องมือดิจิทัลเพื่อการโต้ตอบ การสื่อสาร และการทำงานเป็นทีม โดยคำนึงถึงความหลากหลายของวัฒนธรรมและรุ่น การมีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อสังคม บริการดิจิทัลของภาครัฐและเอกชนเพื่อมีส่วนสนับสนุนต่อสังคม และการรักษาเอกลักษณ์ ชื่อเสียง และการปรากฏตัวออนไลน์ของตนเอง ความสามารถนี้แบ่งออกเป็น 6 ประเภท:

1. การโต้ตอบผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งเกี่ยวข้องกับการสื่อสารโดยใช้แพลตฟอร์มดิจิทัลหลากหลาย และต้องสามารถทำความเข้าใจว่าช่องทางการสื่อสารดิจิทัลเหมาะสมกับสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งหรือไม่

2. การแบ่งปันผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล สิ่งนี้รวมถึงการใช้อุปกรณ์ดิจิทัลที่เกี่ยวข้องในการแบ่งปันข้อมูล สารสนเทศ และสื่อดิจิทัลกับผู้อื่น

และการทำหน้าที่เป็นตัวกลางและตระหนักถึงแนวทางการอ้างอิงและการระบุแหล่งที่มา

3. การมีส่วนร่วมของพลเมืองผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล

ครอบคลุมถึงการใช้บริการดิจิทัลทั้งภาครัฐและเอกชนเพื่อมีส่วนร่วมในสังคม

และการใช้เครื่องมือดิจิทัลที่เกี่ยวข้องเพื่อค้นหาโอกาสในการมีส่วนร่วมของพลเมืองและการเสริมอำนาจให้กับตนเอง

4. การทำงานร่วมกันผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งหมายถึงการร่วมกันสร้างข้อมูล ทรัพยากร

และความรู้ผ่านขั้นตอนการทำงานร่วมกันและการใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัล

5. มารยาทเน็ต

ซึ่งรวมถึงการแสดงพฤติกรรมและความรู้ที่เหมาะสมเมื่อใช้อุปกรณ์ดิจิทัลและมีส่วนร่วมในสถานการณ์ดิจิทัล

การคำนึงถึงความหลากหลายทางรุ่นและวัฒนธรรมในบริบทดิจิทัล

และการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การสื่อสารตามกลุ่มเป้าหมาย

6. การจัดการตัวตนดิจิทัล หมดสุดท้ายประกอบด้วยการจัดการข้อมูลที่สร้างขึ้นโดยใช้เครื่องมือดิจิทัล

สภาพแวดล้อม และบริการต่างๆ การสร้างและดูแลรักษาตัวตนดิจิทัลหนึ่งรายการหรือมากกว่า

และการปกป้องชื่อเสียงของตนเอง

2.4.3. การสร้างเนื้อหาทางดิจิทัล

ความสามารถที่สามเกี่ยวข้องกับการสร้างและแก้ไขสื่อดิจิทัล

การปรับปรุงและรวมข้อมูลและวัสดุเข้าในคลังความรู้ปัจจุบัน

ขณะเดียวกันต้องตระหนักถึงการใช้ลิขสิทธิ์และใบอนุญาตอย่างถูกต้อง

และสามารถจัดทำคำแนะนำที่เข้าใจง่ายสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ ความสามารถนี้แบ่งออกเป็น 4 หมวดหมู่ย่อย

1. การพัฒนาเนื้อหาทางดิจิทัล การแสดงออกทางดิจิทัลและการผลิตและแก้ไขข้อมูลดิจิทัลในรูปแบบต่าง ๆ
2. การบูรณาการและการสร้างเนื้อหาดิจิทัลใหม่ ซึ่งรวมถึงการพัฒนาเนื้อหาและข้อมูลใหม่ๆ ที่สดใหม่ ไม่ซ้ำใคร และเป็นประโยชน์ โดยการดัดแปลง ปรับปรุง และบูรณาการข้อมูลและเนื้อหาใหม่ๆ ลงในแหล่งความรู้และทรัพยากรที่มีอยู่แล้ว
3. ลิขสิทธิ์และใบอนุญาต
สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจกฎหมายที่ควบคุมลิขสิทธิ์และใบอนุญาตและความเกี่ยวข้องกับข้อมูลและเนื้อหาดิจิทัล
4. การเขียนโปรแกรม
เชื่อมโยงกับการจัดระเบียบและการสร้างชุดคำสั่งที่ชัดเจนซึ่งระบบคอมพิวเตอร์สามารถปฏิบัติตาม เพื่อทำงานให้เสร็จสมบูรณ์หรือแก้ไขปัญหา

2.4.4. ความปลอดภัย

ความสามารถด้านดิจิทัลประการที่สี่ ได้แก่ การรักษาความเป็นส่วนตัวของอุปกรณ์ดิจิทัล ข้อมูลส่วนตัว และข้อมูลส่วนบุคคลของตนเอง การปกป้องสุขภาพจิตและสุขภาพกายของตนเอง และการได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องมือดิจิทัลที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางสังคมและความเป็นอยู่ที่ดี การเข้าใจว่าเทคโนโลยีดิจิทัลส่งผลต่อสิ่งแวดล้อมอย่างไร ความสามารถนี้ประกอบด้วยหมวดหมู่ย่อยสี่หมวด ได้แก่

1. การป้องกันอุปกรณ์ ซึ่งหมายถึงการรับรู้ถึงอันตรายและความเสี่ยงในสภาพแวดล้อมดิจิทัล การปกป้องอุปกรณ์และสินทรัพย์ดิจิทัล ตลอดจนการตระหนักถึงขั้นตอนด้านความปลอดภัยและความมั่นคง และการปฏิบัติต่อความเป็นส่วนตัวและความน่าเชื่อถือด้วยการพิจารณาอย่างเหมาะสม
2. การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและความเป็นส่วนตัว
การเชื่อมโยงนี้จะไปที่การปกป้องข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลส่วนบุคคลในแวดวงดิจิทัล

ความสามารถในการปกป้องตนเองและผู้อื่นจากอันตราย

ขณะเดียวกันก็ต้องรู้วิธีใช้และแลกเปลี่ยนข้อมูลส่วนบุคคล

รวมไปถึงการตระหนักรู้ว่าการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลโดยบริการดิจิทัลนั้นอยู่ภายใต้ "นโยบายความเป็นส่วนตัว"

3. การปกป้องสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี

สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างปลอดภัยและอยู่ห่างจากภัยคุกคามต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิต

การมีความสามารถในการป้องกันตนเองและผู้อื่นจากภัยคุกคามที่อาจเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมดิจิทัล (เช่น การกลั่นแกล้งทางไซเบอร์)

และความเข้าใจว่าเทคโนโลยีดิจิทัลอาจส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางสังคมและความเป็นอยู่ที่ดีได้อย่างไร

4. การปกป้องสิ่งแวดล้อม สัมพันธ์กับความเข้าใจว่าการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลส่งผลต่อสิ่งแวดล้อมอย่างไร

2.4.5. การแก้ไขปัญหา

ความสามารถด้านดิจิทัลประการที่ห้าและประการสุดท้าย ได้แก่ การรับรู้ถึงปัญหาและความต้องการตลอดจนการแก้ไขปัญหาเหล่านั้นในบริบทดิจิทัล การสร้างสรรค์กระบวนการและผลิตภัณฑ์ผ่านการใช้เครื่องมือดิจิทัล และการติดตามความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งประกอบด้วยหมวดหมู่ย่อยสี่หมวดดังนี้

1. การแก้ไขปัญหาทางเทคนิค

สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการรับรู้และแก้ไขปัญหาทางเทคนิคที่เกิดขึ้นเมื่อใช้สภาพแวดล้อมและอุปกรณ์ดิจิทัล (ตั้งแต่การแก้ไขปัญหาเบื้องต้นไปจนถึงการแก้ปัญหาที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น)

2. การระบุความต้องการและการตอบสนองทางเทคโนโลยี สิ่งนี้รวมถึงการกำหนด ประเมิน เลือก

และใช้เครื่องมือดิจิทัลรวมถึงการแก้ไขทางเทคโนโลยีที่เป็นไปได้ เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและหาทางแก้ไข

การปรับเปลี่ยนและปรับแต่งการตั้งค่าดิจิทัลตามความต้องการส่วนบุคคล (เช่น การเข้าถึง)

3. การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างสร้างสรรค์

สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการสร้างข้อมูลและแนวทางปฏิบัติและผลิตภัณฑ์ที่เป็นนวัตกรรมโดยใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัล

นอกเหนือจากการใช้การประมวลผลทางปัญญาเพื่อทำความเข้าใจและแก้ไขปัญหาในสภาพแวดล้อมดิจิทัล

4. การระบุช่องว่างความสามารถด้านดิจิทัล

สิ่งนี้สอดคล้องกับการตระหนักถึงพื้นที่ที่ต้องปรับปรุงในความต้องการด้านความสามารถดิจิทัลของตนเอง

ความสามารถช่วยเหลือผู้อื่นในการพัฒนาความสามารถดิจิทัล

และการแสวงหาโอกาสในการเติบโตและติดตามความก้าวหน้าในเทคโนโลยีดิจิทัล

เช่นเดียวกับระบบนิเวศอื่น ๆ ในเศรษฐกิจและสังคมของเรา

การท่องเที่ยวได้รับผลกระทบและถูกเปลี่ยนแปลงโดยการดิจิทัล; โซเชียลมีเดีย การชำระเงินออนไลน์

และแพลตฟอร์มต่าง ๆ มีอิทธิพลอย่างมากต่อวิธีที่เราเดินทางและใช้ชีวิต

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีถูกนำมาใช้ในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยวเพื่อแก้ปัญหา (เช่น

การขาดแคลนแรงงาน ขยะอาหาร ต้นทุนสูง วิกฤตต่างๆ) อำนวยความสะดวกในกระบวนการ (เช่น

ประสิทธิภาพในการสื่อสาร บริการที่มุ่งเน้นลูกค้าและการทำงานร่วมกัน) และเพื่อยกระดับประสบการณ์ของลูกค้า

(เช่น ผ่านเทคโนโลยีความเป็นจริงเสมือน (Virtual Reality) และความเป็นจริงเสริม (Augmented Reality) ผลิตภัณฑ์

บริการ และการโฆษณาที่มุ่งเป้า) (UNESCO, 2024)

ทั้งหมดนี้มีผลกระทบต่อทั้งผู้บริโภคและผู้จัดหาในลักษณะและมุมมองที่แตกต่างกัน

เทคโนโลยีดิจิทัลทำให้ภาคการท่องเที่ยวสามารถนำแนวปฏิบัติที่ยั่งยืนมาใช้ได้ เช่น

การใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร

การนำโครงการเมืองอัจฉริยะมาใช้เพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

และการส่งเสริมการขนส่งที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น การเช่ารถยนต์ไฟฟ้าและแอปพลิเคชันแชร์รถ (The Digital

Travel Expert, 2024). การทบทวนวรรณกรรมโดย Gutierrez et al. (2023)

สรุปว่าเทคโนโลยีดิจิทัลส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยการเปิดโอกาสใหม่ให้ธุรกิจได้มีปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า

สร้างประสบการณ์ที่เป็นส่วนตัว และปรับปรุงประสิทธิภาพการดำเนินงาน

ผ่านเครื่องมือเช่นความเป็นจริงเสมือนและแพลตฟอร์มที่ขับเคลื่อนด้วย AI

นักท่องเที่ยวสามารถมีส่วนร่วมในประสบการณ์ที่ดื่มด่ำและปรับแต่งได้มากขึ้น ในขณะที่บริษัทต่างๆ

ปรับปรุงบริการเพื่อความพึงพอใจของลูกค้ามากขึ้น นอกจากนี้

ระบบนิเวศดิจิทัลยังขยายการสื่อสารระหว่างธุรกิจการท่องเที่ยวและลูกค้า

ทำให้ข้อมูลเข้าถึงได้ง่ายขึ้นและร่วมสร้างประสบการณ์ที่เพิ่มการมีส่วนร่วมของลูกค้า

การค้นพบที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือบทบาทของความรู้ด้านดิจิทัลในการศึกษาด้านการท่องเที่ยว

โดยที่ผู้เชี่ยวชาญจะได้รับการฝึกอบรมทั้งมิติทางเทคนิคและจริยธรรมของการมีส่วนร่วมทางดิจิทัล

สิ่งนี้ไม่เพียงแต่เตรียมความพร้อมให้พวกเขาปรับตัวเข้ากับเศรษฐกิจดิจิทัลเท่านั้น

แต่ยังส่งเสริมการปฏิบัติที่รับผิดชอบภายในอุตสาหกรรมอีกด้วย นอกจากนี้ ยังสังเกตได้ว่า

แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัลจะมีความสำคัญ แต่ยังมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นสำหรับการท่องเที่ยวแบบ "ปลอดดิจิทัล"

ซึ่งนักท่องเที่ยวแสวงหาประสบการณ์ที่หลุดรอดจากเทคโนโลยี

เพื่อสร้างการเชื่อมโยงที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นกับธรรมชาติหรือวัฒนธรรมท้องถิ่น

เมื่อพิจารณาถึงทักษะดิจิทัลในปัจจุบันและช่องว่างที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยวในยุโรป

Carlisle et al. (2023) สรุปว่าทักษะดิจิทัลที่สำคัญ เช่น การตลาดออนไลน์ โซเชียลมีเดีย และความสามารถในการใช้

MS Office ถือเป็นสิ่งสำคัญ ในขณะที่ทักษะขั้นสูง เช่น AI หุ่นยนต์ และความเป็นจริงเสมือน

แม้จะระบุว่ามีค่าน้อยกว่า แต่ก็ยังมีช่องว่างที่ใหญ่ที่สุดระหว่างความต้องการในปัจจุบันและอนาคต

การฝึกอบรมทักษะดิจิทัลมีความจำเป็น แต่พนักงานจำนวนมากยังขาดการฝึกอบรมที่เพียงพอ

โดยส่วนใหญ่ต้องพึ่งพาการเรียนรู้ในระหว่างทำงาน

การเอาชนะช่องว่างทักษะดิจิทัลถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการรักษาความสามารถในการแข่งขันและประสิทธิภาพในอุตสาหกรรม

รายงานข้ามชาติ

INNO4Tourism

ยังเน้นย้ำถึงความจำเป็นที่เพิ่มขึ้นของทักษะดิจิทัลในภาคการท่องเที่ยวและการบริการของ สปป. ลาว และประเทศไทย โดยมีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียร้อยละ 63% และ 74%

ตามลำดับที่ตระหนักถึงความสำคัญของทักษะเหล่านี้ ทักษะดิจิทัลที่สำคัญที่สุดที่ระบุไว้คือความสามารถในการเรียกดู ค้นหา และกรองข้อมูล รองลงมาคือทักษะที่เกี่ยวข้องกับการแบ่งปันเนื้อหาดิจิทัล การจัดการข้อมูล และการทำงานร่วมกันผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล

แม้ว่าผู้เข้าร่วมการสำรวจจำนวนไม่น้อยได้เข้าร่วมโปรแกรมการฝึกอบรมทักษะดิจิทัล — 44.4% ใน สปป. ลาว และ 50.98% ในประเทศไทย — แต่ยังคงมีอุปสรรคสำคัญอยู่ ผู้ให้ข้อมูลใน สปป. ลาว เน้นย้ำถึงปัญหาต่างๆ เช่น

ความรู้ที่จำกัด ข้อจำกัดด้านงบประมาณ และความลังเลใจที่จะลงทุนในเทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการนำมาใช้ ในประเทศไทย โดยเฉพาะเชียงใหม่และภูเก็ต

ให้ความสำคัญอย่างมากกับทักษะการตลาดดิจิทัล การวิเคราะห์ข้อมูล และกลยุทธ์การขายตรง ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการตัดสินใจและแคมเปญทางการตลาดที่มีประสิทธิภาพ

อุปสรรคทั่วไปที่พบในทั้งสองประเทศ ได้แก่ ปัญหาการเข้าถึง การต่อต้านของพนักงานในการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ และการฝึกอบรมที่ไม่เพียงพอในด้านความสามารถดิจิทัลขั้นสูงที่นอกเหนือไปจากการใช้โซเชียลมีเดียขั้นพื้นฐาน

หน่วยที่ 2.5 การเป็นผู้ประกอบการ การจัดการ และจรรยาบรรณ

การเป็นผู้ประกอบการ การจัดการ และจรรยาบรรณ (Soft Power)

ทั้งหมดถือเป็นสิ่งสำคัญและเป็นที่ต้องการในตลาดงานปัจจุบัน

ความสามารถในการใช้ประโยชน์จากโอกาสและแนวคิดเพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับผู้อื่นเรียกว่า "การเป็นผู้ประกอบการ"

จรรยาวัธคือความสามารถด้านพฤติกรรมและมนุษยสัมพันธ์ที่เอื้อต่อการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

ในขณะที่ทักษะการจัดการหมายถึงความสามารถในการเป็นผู้นำทีมหรือดูแลโครงการอย่างมีประสิทธิภาพ (Indeed, 2023; 2024) ส่วนถัดไปจะสำรวจความสามารถตลอดชีวิตทั้งสามนี้อย่างละเอียดมากขึ้น

2.5.1. ทักษะการเป็นผู้ประกอบการ

เนื้อหาด้านล่างเน้นไปที่ทักษะการเป็นผู้ประกอบการที่สำคัญที่สุดตามที่ระบุไว้ในเอกสาร

EntreComp

ของสหภาพยุโรป (McCallum et al., 2018)

1. **การมองหาโอกาส** วิเคราะห์บริบททางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจเพื่อหาช่องทางในการสร้างคุณค่า; กำหนดความต้องการและอุปสรรคที่ต้องข้ามผ่าน
สร้างการเชื่อมต่อใหม่และนำแง่มุมที่หลากหลายมารวมกันเพื่อสร้างโอกาสในการทำกำไร
2. **ความคิดสร้างสรรค์** พัฒนาแนวคิดและโอกาสในการสร้างคุณค่า เช่น
การตอบคำถามที่ดีขึ้นสำหรับปัญหาปัจจุบันและอนาคต การสำรวจและทดสอบกลยุทธ์ใหม่ๆ
การรวมทรัพยากรและความเชี่ยวชาญเพื่อสร้างผลลัพธ์ที่มีคุณค่า
3. **วิสัยทัศน์** การมองเห็นสถานการณ์ในอนาคตเพื่อช่วยกำหนดทิศทางและการกระทำ
และการสร้างวิสัยทัศน์เพื่อแปลงแนวคิดให้เป็นการกระทำ
4. **การประเมินมูลค่าความคิด** การกำหนดคุณค่าทางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจของแนวคิด
การตระหนักถึงศักยภาพในการสร้างคุณค่า และการระบุกลยุทธ์ที่เหมาะสมเพื่อเพิ่มศักยภาพนี้ให้สูงสุด
5. **การคิดอย่างมีจริยธรรมและยั่งยืน**
การกระทำอย่างรับผิดชอบโดยการประเมินผลกระทบของแนวคิดที่เพิ่มมูลค่าและกิจกรรมการเป็นผู้ประกอบการ
การต่อชุมชน ตลาด สังคม และสิ่งแวดล้อมที่เป็นเป้าหมาย พิจารณาความยั่งยืนของวัตถุประสงค์ทางสังคม
วัฒนธรรม และเศรษฐกิจในระยะยาวและแนวทางที่เลือก

6. การตระหนักรู้ตนเองและการรับรู้ความสามารถของตนเอง การไตร่ตรองถึงความต้องการ เป้าหมาย
และแรงบันดาลใจในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว การประเมินจุดแข็งและข้อจำกัดของตนเอง
และการมีความมั่นใจในความสามารถของตนเองในการสร้างอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลง
แม้จะเผชิญความไม่แน่นอน อุปสรรค และความล้มเหลวชั่วคราวก็ตาม
7. แรงจูงใจและความอดทน มีความมุ่งมั่นที่จะนำแนวคิดไปปฏิบัติจริงและตอบสนองความต้องการ
อดทนและไม่ยอมแพ้ต่อเป้าหมายระยะยาว ไม่ว่าจะเป็นส่วนตัวหรือส่วนรวม ทนต่อความยากลำบาก
ความตึงเครียด และความล้มเหลว
8. การระดมทรัพยากร การจัดหาและจัดการทักษะและทรัพยากรด้านเทคนิค กฎหมาย การเงิน
และดิจิทัลที่จำเป็นต่อการนำแนวคิดไปปฏิบัติจริง โดยใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด
9. ความรู้ทางการเงินและเศรษฐกิจ การคำนวณต้นทุนของการเปลี่ยนแนวคิดให้เป็นกิจกรรมที่สร้างมูลค่า
การวางแผน การดำเนินการ และการประเมินทางเลือกทางการเงินตลอดเวลา
และการควบคุมดูแลด้านการเงินเพื่อให้แน่ใจว่าความพยายามในการสร้างมูลค่าจะคงอยู่ต่อไป
10. การระดมคน สร้างแรงบันดาลใจและแรงจูงใจแก่ผู้อื่น
การได้รับความช่วยเหลือที่จำเป็นเพื่อบรรลุเป้าหมายที่คุ้มค่า แสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้นำที่แข็งแกร่ง
ทักษะในการโน้มน้าวใจ การสื่อสาร และการเจรจา
11. การริเริ่ม เริ่มกิจกรรมที่สร้างคุณค่า พร้อมรับความท้าทาย ปฏิบัติตัวอย่างอิสระเพื่อบรรลุเป้าหมาย
ปฏิบัติตามข้อผูกพัน และทำงานตามกำหนดเวลาให้เสร็จสิ้น
12. การวางแผนและการจัดการ การกำหนดเป้าหมายระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว ลำดับความสำคัญ
และแผนปฏิบัติการ ปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดคิด
13. การรับมือกับความไม่แน่นอน ความคลุมเครือ และความเสี่ยง
การตัดสินใจแม้ว่าจะมีผลลัพธ์ที่ไม่คาดคิดและผลลัพธ์ที่ไม่ทราบได้ และมีข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์หรือไม่ชัดเจน
การนำวิธีการที่เป็นระเบียบในการทดสอบแนวคิดและต้นแบบมาใช้ในช่วงต้นของกระบวนการสร้างมูลค่าเพื่อ

ลดความน่าจะเป็นที่จะล้มเหลว

การตอบสนองอย่างรวดเร็วและยืดหยุ่นต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

14. การทำงานร่วมกับผู้อื่น ร่วมมือกับผู้อื่นในการสร้างสรรค์แนวคิดและนำไปปฏิบัติ การสร้างเครือข่าย

การแก้ไขข้อพิพาทและการเผชิญหน้ากับการแข่งขันในลักษณะที่สร้างสรรค์

15. การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ การใช้ประโยชน์จากทุกโอกาสในการสร้างคุณค่าเป็นช่วงเวลาแห่งการสอน

การเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น เช่น ที่ปรึกษาและเพื่อนร่วมงาน

การไตร่ตรองถึงความสำเร็จและความล้มเหลวทั้งในระดับส่วนตัวและส่วนรวม

เพื่อเรียนรู้บทเรียนอันมีค่าสำหรับความพยายามในอนาคต

2.5.2. จรณทักษะ (Soft skills)

จรณทักษะ ได้แก่ ทักษะคิดเชิงพฤติกรรมและเชิงปฏิบัติในด้านการให้บริการลูกค้า ความเท่าเทียมทางเพศ

ความเข้าใจข้ามวัฒนธรรม และการสื่อสารระหว่างบุคคล (NGTA, 2019) การจัดการการเชื่อมต่อระหว่างบุคคล

การทำงานร่วมกันกับผู้อื่น การรักษาทัศนคติเชิงบวก การแสดงความเคารพ การสร้างการติดต่อที่เหมาะสม

และการรับฟังอย่างกระตือรือร้น เป็นตัวอย่างอื่นๆ ของจรณทักษะ เพื่อส่งเสริมกลยุทธ์การท่องเที่ยวแบบครอบคลุม

ทักษะเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการรวมทางสังคมที่มากขึ้นในอุตสาหกรรม

ตลอดจนความเข้าใจในความต้องการของกลุ่มที่ถูกละเลย เช่น ชุมชนผู้อยู่อาศัย ชนกลุ่มน้อย และผู้พิการ (Scheyvens

& Biddulph, 2018)

ตัวอย่างจรณทักษะที่สำคัญ ได้แก่ (Indeed, 2024)

1. การสื่อสาร

การที่จะสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น

บุคคลนั้นต้องสามารถรับฟังความคิดเห็นและข้อกังวลของผู้อื่นอย่างตั้งใจ

สามารถให้และรับคำวิจารณ์และข้อเสนอแนะที่สร้างสรรค์

สามารถแก้ไขข้อขัดแย้งได้

มีทักษะการพูดและการเขียนต่อสาธารณะที่ดี

และสามารถพูดจาอย่างเคารพผู้อื่น

โดยต้องแสดงความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจผู้อื่นโดยรวม

2. การแก้ไขปัญหา

การแก้ปัญหาย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพอาจต้องใช้ความเชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หรือใช้เวลาในการศึกษาและปรึกษาร่วมกับทีมเพื่อระบุวิธีแก้ปัญหาที่ยั่งยืนในระยะยาว นอกจากนี้ ยังต้องใช้ทักษะการคิดวิเคราะห์ การวิเคราะห์ และการตัดสินใจอีกด้วย

3. ความคิดสร้างสรรค์

คนงานที่มีความคิดสร้างสรรค์สามารถคิดหาวิธีใหม่ ๆ ในการทำงานให้เสร็จสมบูรณ์

ปรับปรุงกระบวนการที่มีอยู่

หรือแม้กระทั่งสร้างโอกาสทางธุรกิจที่แปลกใหม่และน่าสนใจ

และมีลักษณะเฉพาะคือมีความอยากรู้อยากเห็น

มีความคิดเปิดกว้าง

กระตือรือร้นที่จะทดลองและเรียนรู้จากผู้อื่น

4. ความสามารถในการปรับตัว

อาชีพและภาคส่วนต่าง ๆ

๑

มากมายให้ความสำคัญกับคนงานที่สามารถปรับตัวตามสถานการณ์และวิธีการปฏิบัติงานที่เปลี่ยนแปลงไป

และมีลักษณะที่อดทน ยืดหยุ่น และมองโลกในแง่ดี

5. จรรยาบรรณในการทำงาน

ความสามารถในการทำงานและความรับผิดชอบให้สำเร็จลุล่วงอย่างตรงเวลาและมีคุณภาพสูง

ใส่ใจรายละเอียด และมีความซื่อสัตย์สุจริตและเชื่อถือได้

2.5.3. ทักษะการจัดการ

การสร้างเป้าหมายและจัดระเบียบการทำงานของพนักงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้นจำเป็นต้องใช้ความสามารถและทักษะมากมาย ทักษะการบริหารจัดการที่สำคัญ ได้แก่ (Indeed, 2023)

1. ความเป็นผู้นำ

ความเป็นผู้นำรวมถึงการกระตุ้นให้พนักงานมุ่งความสนใจไปที่การบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์

ทักษะที่สำคัญของผู้บริหาร ได้แก่ การโน้มน้าวใจ การวางแผน การสื่อสาร และทักษะในการเข้ากับผู้อื่น การประสานงานกิจกรรม การจัดตั้งทีม การฝึกอบรมพนักงาน การประเมินพนักงาน และการบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร

ล้วนมีความจำเป็นต่อการจัดการทีมและการทำงานของพนักงานคนอื่น ๆ

2. การวางแผน

การวางแผนนั้นเกี่ยวข้องกับการกำหนดเป้าหมายและกำหนดแนวทางปฏิบัติที่จำเป็นเพื่อบรรลุเป้าหมาย รวมถึงการจัดทำงบประมาณและการสร้างเป้าหมายระยะสั้นในการดำเนินงานและแผนระยะยาวเชิงกลยุทธ์

การวางแผนใช้การวิเคราะห์และการคิดล่วงหน้าเพื่อกำหนดและบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์

การพัฒนาแผนเชิงกลยุทธ์และเชิงยุทธวิธี ตลอดจนการกำหนดงาน กำหนดเส้นตาย ปฏิทิน และคำแนะนำเพื่อบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ภายในข้อจำกัดของทรัพยากรขององค์กร

ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่การวางแผนของผู้จัดการ

3. กลยุทธ์

ผู้บริหารใช้การวางแผนเชิงกลยุทธ์เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์โดยการสร้างกลยุทธ์ที่วางแผนมาอย่างดีและดำเนินการตามกลยุทธ์นั้นไปพร้อมกับเอาชนะปัญหาต่างๆ

การคิดเชิงกลยุทธ์ช่วยให้บรรลุวิสัยทัศน์ระยะยาวขององค์กรได้

นอกจากนี้

ผู้จัดการเชิงกลยุทธ์ยังสามารถระบุจุดที่ไม่มีประสิทธิภาพและหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้

4. การจัดการ

การกำหนดลำดับความสำคัญ การรักษาสภาพแวดล้อมที่เป็นระเบียบ

การสร้างรายการสิ่งที่ต้องทำ การเข้าร่วมประชุมหลาย ๆ ครั้ง กำหนดเวลา ตารางเวลา และโครงการ

การจัดการเวลาและการทำงานหลายอย่างพร้อมกัน ซึ่งเป็นตัวอย่างของความสามารถในการจัดระเบียบ

การมีทักษะในการจัดระเบียบที่ดีทำให้สามารถจัดการกับสถานการณ์ที่ไม่คาดฝันได้ง่ายขึ้น

ติดตามกำหนดเวลา เอกสาร และรายงานต่าง ๆ ได้ทันเวลา ทำงานได้อย่างราบรื่น และรู้สึกเครียดน้อยลง

การมีทักษะในการจัดระเบียบส่งเสริมสมดุลระหว่างการทำงานและชีวิตที่ดี

และช่วยป้องกันความเข้าใจผิดและการผิดวันประกันพ่วง

5. การสื่อสาร ผู้บริหารต้องสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน และพนักงานได้
- ทักษะการสื่อสารที่แข็งแกร่งรับประกันว่าข้อมูลที่ถูกต้องจะถูกแบ่งปันและทุกคนจะตระหนักถึงความรับผิดชอบของตน

ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ทักษะการสื่อสารและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ดีมีความจำเป็นต่อการให้บริการดูแลลูกค้าอย่างเหนือชั้นเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าโดยพิจารณาจากความชอบทางวัฒนธรรม ข้อจำกัดด้านอาหาร และข้อกำหนดด้านอาหาร รวมถึงบริการที่เข้าถึงได้สำหรับทุกวัยและทุกความต้องการ (Kiryakova-Dineva et al., 2019)

ทักษะการจัดการยังมีความจำเป็นในด้านการท่องเที่ยวและบริการ เพราะทักษะดังกล่าวช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่แข็งแกร่งซึ่งมีความสำคัญต่อการรักษาคุณภาพการบริการ ทักษะเหล่านี้มีความสำคัญในทุกขั้นตอนของกระบวนการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นการส่งเสริมการขาย การขาย และการให้บริการ และช่วยให้บริษัทบรรลุเป้าหมายที่ยั่งยืนในการบริการลูกค้าและการต้อนรับ (Kiryakova-Dineva et al., 2019) ในทางกลับกัน

การประกอบการที่มีความรับผิดชอบสามารถสนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืนได้โดยการรักษาประชากรในพื้นที่

ขยายการท่องเที่ยวในชนบทและทำให้กิจกรรมการท่องเที่ยวมีความหลากหลาย

เสริมสร้างวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ท้องถิ่น

และลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากรูทกิจการท่องเที่ยวในชนบทขนาดเล็ก (Lordkipanidze et al., 2005)

รายงานข้ามชาติ INNO4Tourism ยังได้กล่าวถึงสาขาใหม่ของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ ใน สปป. ลาว และภาคการท่องเที่ยวและบริการของประเทศไทยด้วย ใน สปป.ลาว การประกอบการกำลังค่อย ๆ

ถูกนำเข้ามาผนวกเข้ากับการศึกษาในโรงเรียนเอกชนและวิทยาลัยของรัฐ

โดยผู้ให้ข้อมูลเน้นย้ำถึงความสำคัญของทักษะทางสังคมสำหรับแรงงาน

ในประเทศไทย

การพัฒนาทักษะทางธุรกิจและการจัดการถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการปรับปรุงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

โดยเฉพาะในภูมิภาค

เช่น เชียงใหม่ และภูเก็ต

การส่งเสริมจิตวิญญาณผู้ประกอบการและแนวทางการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนวัตกรรมและการแข่งขัน

ผลการสำรวจยังระบุว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียใน สปป.ลาว ให้ความสำคัญกับทักษะต่างๆ เช่น ความคิดสร้างสรรค์

การรับรู้โอกาส

และการวางแผน

ในขณะที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในประเทศไทย

ให้ความสำคัญกับการบริการลูกค้าและทักษะการวิเคราะห์

โดยการวางแผนและการจัดการมีความสำคัญในทั้งสองประเทศอย่างไรก็ตาม

ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนมากรู้สึกว่าการมีทักษะเหล่านี้เพียงพอ

แม้ว่าจะเชื่อว่ามีโอกาสในการได้รับการฝึกอบรมที่เพียงพอก็ตาม

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียส่วนใหญ่ในทั้งสองประเทศเห็นด้วยว่าควรสอนทักษะการเป็นผู้ประกอบการและการจัดการในระดับ

มหาวิทยาลัยเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับอาชีพที่มีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ตาม

พวกเขายังระบุถึงอุปสรรคหลายประการต่อการเรียนรู้ทักษะ ได้แก่ ต้นทุนที่สูง โปรแกรมการฝึกอบรมที่ไม่เพียงพอ

การขาดการตระหนักถึงความสำคัญของทักษะเหล่านี้ และแรงจูงใจที่จำกัดจากผู้บริหารระดับสูง

บทสรุป

โดยสรุป

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นแนวทางที่จำเป็นซึ่งสร้างสมดุลระหว่างการเติบโตทางเศรษฐกิจ

และความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม

โดยการตระหนักถึงการมีส่วนร่วมที่สำคัญของ

การท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจโลก

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถทำงานเพื่อลดผลกระทบอันไม่พึงประสงค์

ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจำนวนมาก

เช่น

การเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมและการย้ายถิ่นของชุมชน

การเน้นการท่องเที่ยวเชิงชุมชนและการปฏิบัติอย่างยั่งยืนเปิดโอกาสให้เกิดการเสริมพลังให้กับชุมชนท้องถิ่นและการอนุรักษ์วัฒนธรรม

นอกจากนี้

การบูรณาการทักษะดิจิทัลและความสามารถทางการเป็นผู้ประกอบการเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการปรับตัวให้เข้ากับภูมิทัศน์การท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไป

ในขณะที่อุตสาหกรรมยังคงเติบโตต่อไป

การสร้างความรู้ความตระหนักรู้และการดำเนินการตามกลยุทธ์นวัตกรรมจะเป็นสิ่งสำคัญในการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

ท้ายที่สุดแล้ว

การมุ่งมั่นสู่ความยั่งยืนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไม่เพียงแต่เพิ่มประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังรับประกันความเป็นอยู่ที่ดีของชุมชนท้องถิ่นและระบบนิเวศสำหรับคนรุ่นต่อไปด้วย

กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม

กิจกรรม 1

ชื่อกิจกรรม	การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กับ การท่องเที่ยวแบบเดิม
เวลา	20-30 นาที
วิธีการ	● แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม หรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เรียน) ● จัดเตรียมกระดานฟลิปชาร์ตและปากกาเคมี หรือปากกาและกระดาษให้พวกเขา ● กระตุ้นให้พวกเขาคิดและเขียนความแตกต่างระหว่างการท่องเที่ยวแบบเดิมและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (เช่น ประเด็นสำคัญ 5 ประการที่อธิบายความแตกต่างแต่ละอย่าง) ● ให้แต่ละกลุ่มเขียนข้อดีและข้อเสียของทั้งสองสิ่งลงไป ● นำเสนอและอภิปรายผล

กิจกรรม 2

ชื่อกิจกรรม	กรณีศึกษา
-------------	-----------

เวลา	20-30 นาที
วิธีการ	● แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม หรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เรียน) ● ให้กรณีศึกษาของ ชาเตจาร์ติม (Chã de Jardim) (หน่วยที่ 2.2) แก่ผู้เรียน ● กระตุ้นให้พวกเขาตอบคำถามต่อไปนี้ - ประเภทการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนใดบ้างที่แพร่หลายในกรณีนี้ - พวกเขาอาจพบกับความยากลำบากอะไรบ้างและพวกเขาจะแก้ไขปัญหาเหล่านั้นได้อย่างไร - มีโครงการที่คล้ายกันในประเทศของคุณหรือไม่ - หากเป็นเช่นนั้น การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนประเภทใดที่ใกล้เคียงกับโครงการเหล่านั้นมากที่สุด พวกเขาดำเนินการอย่างไร พวกเขาเผชิญกับปัญหาอะไรบ้าง - หากไม่เป็นเช่นนั้น คุณจะทำแบบโครงการที่คล้ายคลึงกันในบริบทท้องถิ่นของคุณได้อย่างไร คุณต้องพิจารณาอะไรบ้าง อาจต้องเผชิญปัญหาใดบ้าง และจะเอาชนะปัญหาเหล่านั้นได้อย่างไร

กิจกรรม 3

ชื่อกิจกรรม	การประเมินตนเองด้านทักษะดิจิทัล
เวลา	20-30 นาที
วิธีการ	● ให้ผู้เรียนเข้าไปที่ https://europa.eu/europass/digitalskills/screen/home และทำแบบทดสอบทักษะดิจิทัลปัจจุบันของตนเองเป็นรายบุคคล ● หากพวกเขาารู้สึกสบายใจ ผู้เข้าร่วมบางคนก็สามารถหารือเกี่ยวกับผลลัพธ์ของตน และแบ่งปันวิธีปรับปรุงทักษะของตน

แบบประเมินแบบย่อ

1. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมุ่งเน้นที่จะลดผลกระทบด้านลบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนท้องถิ่นให้เหลือน้อยที่สุดพร้อมส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจ

ก. ถูก

ข. ผิด

2. ข้อใดต่อไปนี้เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ก. การท่องเที่ยวจำนวนมาก

ข. การท่องเที่ยวเชิงชุมชน

ค. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ง. การท่องเที่ยวเชิงนันทนาการ

3. แนวปฏิบัติต่อไปนี้ข้อใดที่มักเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ก. ส่งเสริมการใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว

ข. การส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น

ค. สถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมที่แออัด

ง. การละเลยการจัดการขยะ

4. ทักษะดิจิทัลกำลังมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นในภาคการท่องเที่ยวสำหรับการจัดการความสัมพันธ์กับลูกค้าและปรับปรุงการให้บริการ

ก. ถูก

ข. ผิด

5. ทักษะใดต่อไปนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเป็นผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ก. ทักษะการบัญชีขั้นพื้นฐาน

ข. ความสามารถทางภาษาต่างประเทศ

ค. ความคิดสร้างสรรค์และการแก้ไขปัญหา

ง. ถูกทุกข้อ

แหล่งข้อมูลเพิ่มเติม

[Sustainable Tourism Concepts](#)

[The Tourism Sector Skills Toolkit](#)

[DigComp – The Digital Competence Framework for Citizens](#)

[Green and digital skills for hospitality and tourism: From industry trends to competencies within TVET](#)

[EntreComp - The Entrepreneurship Competence Framework](#)

อ้างอิง

Abreu, L. A. D., Walkowski, M. D. C., Perinotto, A. R. C., & Fonseca, J. F. D. (2024). Community-Based Tourism and Best Practices with the Sustainable Development Goals. *Administrative Sciences*, 14(2), 36.

Barten, M. (2024). Sustainable Tourism Guide: What is, Why Important, Examples and More. *Revfine*. Retrieved from <https://www.revfine.com/sustainable-tourism/>. Accessed on 26/09/2024.

Bremner, C. (2020). *Accelerating travel innovation after coronavirus*. Euromonitor International.

Carlisle, S., Ivanov, S., & Dijkmans, C. (2023). The digital skills divide: evidence from the European tourism industry. *Journal of tourism futures*, 9(2), 240-266.

Carlisle, S., Ivanov, S., Dijkmans, C., & Marco-Lajara, B. M. L. (2022). Environmental skills gaps in tourism and hospitality organisations: Evidence from Europe. *Tourism: An International Interdisciplinary Journal*, 70(3), 411-431.

Chan, J. K. L. (2023). Sustainable rural tourism practices from the local tourism stakeholders' perspectives. *Global Business & Finance Review*, 28(3), 136.

- Dhir, A., Talwar, S., Kaur, P., & Malibari, A. (2020). Food waste in hospitality and food services: A systematic literature review and framework development approach. *Journal of Cleaner Production*, 270, Article 122861.
- Dumbrăveanu, D. (2004). Principles and practice of sustainable tourism planning. *MTCTANT, Bucuresti, Romania Pitoreasca*.
- European Commission: Directorate-General for Education, Youth, Sport and Culture. (2019). *Key competences for lifelong learning*. Publications Office. Retrieved from <https://data.europa.eu/doi/10.2766/569540>. Accessed on 10/10/2024.
- GSTC (n.d.). What is Sustainable Tourism?. Retrieved from <https://www.gstcouncil.org/what-is-sustainable-tourism/>. Accessed on 26/09/2024.
- Gutiérrez, I., Ferreira, J. J., & Fernandes, P. O. (2023). Digital transformation and the new combinations in tourism: A systematic literature review. *Tourism and Hospitality Research*, 14673584231198414.
- Hall, C.M., Le-Klähn, D.T., & Ram, Y. (2017). *Tourism, public transport and sustainable mobility*. Channel View Publications.
- Heesup, H., Jin-Soo, L., Trang, H.L., Kim, W. (2018) Water conservation and waste reduction management for increasing guest loyalty and green hotel practices. *Int. J. Hos. Manag.*, 75, 58–66.
- Indeed (2023). Management skills: definitions and examples. Available online at <https://uk.indeed.com/career-advice/career-development/management-skills>. Accessed on 11/10/2024.
- Indeed (2024). What Are Soft Skills? (With Examples and Resume Tips). Available online at <https://www.indeed.com/career-advice/resumes-cover-letters/soft-skills>. Accessed on 11/10/2024.
- Ivanov, S. and Ivanova, M. and Iankova, K. (2014). Sustainable Tourism Practices of Accommodation Establishments in Bulgaria: An Exploratory Study. *Tourismos*, 9(2), 175-206.
- Juganaru, I. D., Juganaru, M., & Anghel, A. (2008). Sustainable tourism types. *Annals of University of Craiova-Economic Sciences Series*, 2(36), 797-804.
- Kiryakova-Dineva, T., Kyurova, V., & Chankova, Y. (2019). Soft skills for sustainable development in tourism: the Bulgarian experience. *European Journal of Sustainable Development*, 8(2), 57-57.

- Lordkipanidze, M., Brezet, H., & Backman, M. (2005). The entrepreneurship factor in sustainable tourism development. *Journal of cleaner production*, 13(8), 787-798.
- McCallum E., Weicht R., McMullan L., Price A. (2018). EntreComp into Action: get inspired, make it happen (M. Bacigalupo & W. O’Keeffe Eds.), EUR 29105 EN, Publications Office of the European Union, Luxembourg, 2018. ISBN 978-92-79-79360-8, doi:10.2760/574864, JRC109128
- Nascimento, F. G. D. (2020). Turismo de base comunitária como alternativa para o desenvolvimento rural: a experiência da comunidade de Chã de Jardim, Areia-PB. Retrieved from <https://www.ccta.ufpb.br/editoraccta/contents/titulos/hotelaria/turismo-de-base-comunitaria-como-alternativa-para-o-desenvolvimento-rural-a-experiencia-da-comunidade-de-cha-de-jardim-areia-pb/livro-turismo-comunitario.pdf>. Accessed on 02/10/2024.
- Next Tourism Generation Alliance (NTG) (2019). Desk Research Summary on the future of digital, green and social skills in tourism. Retrieved from <https://nexttourismgeneration.eu/wp-content/uploads/2020/07/Desk-research-report-NTG.pdf>. Accessed on 08/10/2024.
- Petrosillo, I., Zurlini, G., Grato, E., & Zaccarelli, N. (2006). Indicating fragility of socio-ecological tourism-based systems. *Ecological Indicators*, 6(1), 104-113.
- Pham Phu, S.T., Hoang, M.G., Fujiwara, T. (2018). Analysing solid waste management practice for the hotel industry. *Global Journal of Environmental Science and Management*, 4, 19-30.
- Radwan, H. R., Jones, E., & Minoli, D. (2010). Managing solid waste in small hotels. *Journal of sustainable tourism*, 18(2), 175-190.
- Scheyvens, R., & Biddulph, R. (2018). Inclusive tourism development. *Tourism Geographies*, 20(4), 589-609.
- Sharma, P. (2023). Sustainable Tourism Practices. *Enter Climate*. Retrieved from <https://enterclimate.com/blog/sustainable-tourism-practices/>. Accessed on 26/09/2024.
- Streimikiene, D., Svagzdiene, B., Jasinskas, E., & Simanavicius, A. (2021). Sustainable tourism development and competitiveness: The systematic literature review. *Sustainable development*, 29(1), 259-271.

- The Digital Travel Expert (2024). 10 Digital Transformation Tips For Great Sustainable Tourism. Accessed online at <https://digitaltravelexpert.com/digital-transformation-sustainable-tourism/> on 09/10/2024.
- Torres-Delgado, A., & Saarinen, J. (2017). Using indicators to assess sustainable tourism development: A review. *New research paradigms in tourism geography*, 31-47.
- UNESCO (2024). *Green and digital skills for hospitality and tourism: From industry trends to competencies within TVET*. Retrieved from https://unesdoc.unesco.org/in/documentViewer.xhtml?v=2.1.196&id=p::usmarcdef_0000391115&file=/in/rest/annotationSVC/DownloadWatermarkedAttachment/attach_import_07a50bf1-3cdc-4bfc-99b5-dfcd53dc05e5%3F_%3D391115eng.pdf&locale=en&multi=true&ark=/ark:/48223/pf0000391115/PDF/391115eng.pdf#Expert%20report%20v4.indd%3A.151714%3A494. Accessed on 10/10/2024.
- UNTWO (2024). Sustainable Development. Retrieved from <https://www.unwto.org/sustainable-development>. Accessed on 26/09/2024.
- UNWTO. 2017. *Tourism and the Sustainable Development Goals: Journey to 2030*. Madrid: UNWTO.
- Upskill (n.d.). Sustainable Tourism Guidelines. Retrieved from <https://upskill.study/sustainable-tourism>. Accessed on 26/09/2024.
- Vuorikari, R., Kluzer, S. and Punie, Y. (2022). *DigComp 2.2: The Digital Competence Framework for Citizens*, EUR 31006 EN, Publications Office of the European Union, Luxembourg, ISBN 978-92-76-48882-8, doi:10.2760/115376, JRC128415.
- Whitelaw, P.A., King, B.E., & Tolkach, D. (2014). Protected areas, conservation and tourism – Financing the sustainable dream. *Journal of Sustainable Tourism*, 22(4), 584-603.
- Yang, Y., Wani, G. A., Nagaraj, V., Haseeb, M., Sultan, S., Hossain, M. E., Shah, S. M. R. (2023). Progress in sustainable tourism research: an analysis of the comprehensive literature and future research directions. *Sustainability*, 15(3), 2755.

บทที่ 3 แนวทางและขั้นตอนสำคัญ ในการพัฒนาหลักสูตร

บทนำ

การพัฒนาหลักสูตรครอบคลุมถึง "กระบวนการออกแบบหลักสูตรระดับชาติ ระดับท้องถิ่น หรือระดับโรงเรียน เพื่อผลิตหลักสูตรที่มีคุณภาพกระบวนการนี้ควรมีการวางแผนและเป็นระบบ

ควรให้ความสำคัญกับความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและยังต้องให้ความสำคัญกับความยั่งยืนและผลกระทบในระยะยาวด้วย" (IBE-UNESCO, Glossary of Curriculum Terminology, 2013). ในบทนี้

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรถูกนำเสนอเป็นวัฏจักรซึ่งแต่ละขั้นตอนเชื่อมโยงและพึ่งพากันอย่างเป็นระบบ

และมีตรรกะ

การปฏิบัติตามโมเดลดังกล่าวมีความสำคัญ

เนื่องจากช่วยให้เกิดความสอดคล้องและสอดคล้องกันในทุกขั้นตอนของกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

และทำให้สามารถใช้แนวทางที่มีโครงสร้างชัดเจนในการบรรลุเป้าหมายทางการศึกษาได้

การดำเนินการอย่างเป็นระบบและมีเหตุผลนี้ส่งเสริมความสอดคล้อง ความยืดหยุ่น และการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ทำให้มั่นใจได้ว่าหลักสูตรตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในขณะเดียวกันก็ยังตอบสนองต่อความต้องการของตลาดที่เปลี่ยนแปลงไปและบริบททางการศึกษา

ผลการเรียนรู้หลัก

- ความรู้เกี่ยวกับขั้นตอนสำคัญในการพัฒนาหลักสูตร

ผู้เรียนจะได้รับความรู้และทักษะเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรและขั้นตอนสำคัญที่จำเป็นในการพัฒนา

กรอบหลักสูตรที่ประสบความสำเร็จ

- **ความเข้าใจเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนหลักสูตร**

ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจวิธีการพัฒนาและปรับเปลี่ยนกรอบหลักสูตรให้เหมาะสมกับบริบททางการศึกษาและความต้องการในการเรียนรู้ที่หลากหลาย

แนวทางสำหรับผู้สอน

- **ส่งเสริมการอภิปรายอย่างกระตือรือร้น**

ดึงดูดผู้เรียนให้มีส่วนร่วมในการอภิปรายเกี่ยวกับหลักการและขั้นตอนสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรโดยใช้ตัวอย่างและกรณีศึกษาจากชีวิตจริง

- **บูรณาการกิจกรรมเชิงปฏิบัติ**

ใช้กิจกรรมกลุ่มหรือการแสดงบทบาทสมมติเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการพัฒนาโครงสร้างหลักสูตรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

- **เน้นการประยุกต์ใช้จริง** เน้นการประยุกต์ใช้แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรในหลากหลายบริบททางการศึกษา สังคมวัฒนธรรม และลักษณะเฉพาะของภาคการท่องเที่ยวในประเทศไทยและภูมิภาคต่างๆ

- **ใช้สื่อมัลติมีเดีย** ผสมผสานเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อนำเสนอแนวคิดหลักที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร

แนวคิดหลัก

บทนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอภาพรวมที่ครอบคลุมขององค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและการนำหลักสูตรไปใช้ในมุมมองที่กว้างขึ้น

นอกจากนี้ยังนำเสนอกรอบแนวคิดและแนวทางปฏิบัติสำหรับการพัฒนาและสร้างหลักสูตรใหม่สำหรับหลักสูตรวิชาชีพหรือโปรแกรมการศึกษาระดับอุดมศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสำหรับสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยและลาว โดยคำนึงถึงความต้องการที่เกิดขึ้นจากรายงานระดับชาติและข้ามชาติที่ผลิตขึ้นภายในโครงการ

แต่ละหน่วยสาระจะนำเสนอภาพรวมโดยละเอียดขององค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและการนำหลักสูตร
รไปใช้ ทำให้ผู้เรียนสามารถสร้างประสบการณ์การศึกษาที่มีความหมายและมีผลกระทบ รวมถึง

- บทนำเกี่ยวกับแนวคิดหลักและขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร
- แนวทางปฏิบัติที่ระบุถึงแนวปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพสำหรับการออกแบบและพัฒนาหลักสูตร
- เครื่องมือ เช่น แม่แบบ ตาราง และคำแนะนำที่จะนำไปใช้และปรับใช้ในแนวปฏิบัติประจำวัน

หน่วยที่ 3.1 คำนิยามของคำว่า "หลักสูตร"

การขาดความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับคำว่า

"หลักสูตร"

อาจนำไปสู่ความสับสนระหว่างกิจกรรมการออกแบบหลักสูตรร่วมกันในหมู่เจ้าหน้าที่

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ผู้เชี่ยวชาญจากบริบททางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมทางสังคมที่แตกต่างกัน

เมื่อนักการศึกษามารวมตัวกันเพื่อพัฒนาหลักสูตร

การตีความที่แตกต่างกันอาจขัดขวางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและการสร้างฉันทามติ นอกจากนี้ คำว่า

"การออกแบบหลักสูตร" และ "การพัฒนาหลักสูตร" มักถูกใช้สลับกัน แต่มีความหมายที่แตกต่างกัน

การออกแบบหลักสูตรมุ่งเน้นไปที่การวางแผนและโครงสร้างของหลักสูตร ในขณะที่

การพัฒนาหลักสูตรครอบคลุมกระบวนการออกแบบหลักสูตรระดับชาติ ท้องถิ่น หรือโรงเรียน

เพื่อผลิตหลักสูตรที่มีคุณภาพ กระบวนการนี้ควรได้รับการวางแผนและเป็นระบบ

ควรมอบคุณค่าให้กับการรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

และยังต้องคำนึงถึงความยั่งยืนและผลกระทบระยะยาว (IBE-UNESCO, Glossary of Curriculum

Terminology, 2013) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บทนี้แสดงกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

เป็นวัฏจักรที่มีขั้นตอนเชื่อมโยงกันและพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันในลักษณะระบบและตรรกะ

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรควรมีส่วนร่วมจากมุมมองที่หลากหลาย

รวมถึงการร่วมมือและปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้เรียนผ่านแนวทางการมีส่วนร่วม

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

ผ่านการปรึกษาหารือและการมีส่วนร่วมอย่างจริงจัง

นอกจากนี้

หลักสูตรยังได้รับอิทธิพลอย่างมากจากปัจจัยภายนอกต่าง ๆ เช่น สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ

และสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ปัจจัยเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพิจารณาความต้องการและลักษณะเฉพาะในการเรียนรู้ของผู้เรียนภายในชุมชนและกรอบสังคมของตนเอง

กรอบหลักสูตรอาจมีความหมายแตกต่างกันไปในแต่ละบริบทระดับชาติและระดับภูมิภาค

สิ่งสำคัญคือต้องอธิบายเหตุผลในการนำแนวทางกรอบมาใช้ในการออกแบบและพัฒนาหลักสูตรอย่างรอบคอบ

รวมทั้งอธิบายวัตถุประสงค์และหน้าที่ต่างๆ

ของหลักสูตรภายในบริบทของประเทศ

ดังนั้น

ในการวางแผนและพัฒนาหลักสูตรใหม่

จึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักการศึกษาที่จะตระหนักถึงมิติเหล่านี้

การทำความเข้าใจบริบทท้องถิ่นและภูมิหลังที่หลากหลายของผู้เรียนจะช่วยสร้างหลักสูตรที่มีความเกี่ยวข้องและมีประ

สิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งตอบสนองความต้องการของผู้เรียนทุกคน

หน่วยที่ 3.2 กระบวนการพัฒนาหลักสูตร

ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว

การมองกระบวนการพัฒนาหลักสูตรเป็นวงจรเน้นย้ำว่าหลักสูตรไม่ควรหยุดนิ่ง

นั่นหมายความว่า การพัฒนาหลักสูตรไม่ใช่ภารกิจครั้งเดียว

แต่ควรเป็นการเดินทางอย่างต่อเนื่องและเป็นกระบวนการวนรอบที่พัฒนาและมีคุณค่ามากขึ้นเรื่อยๆ ตามกาลเวลา

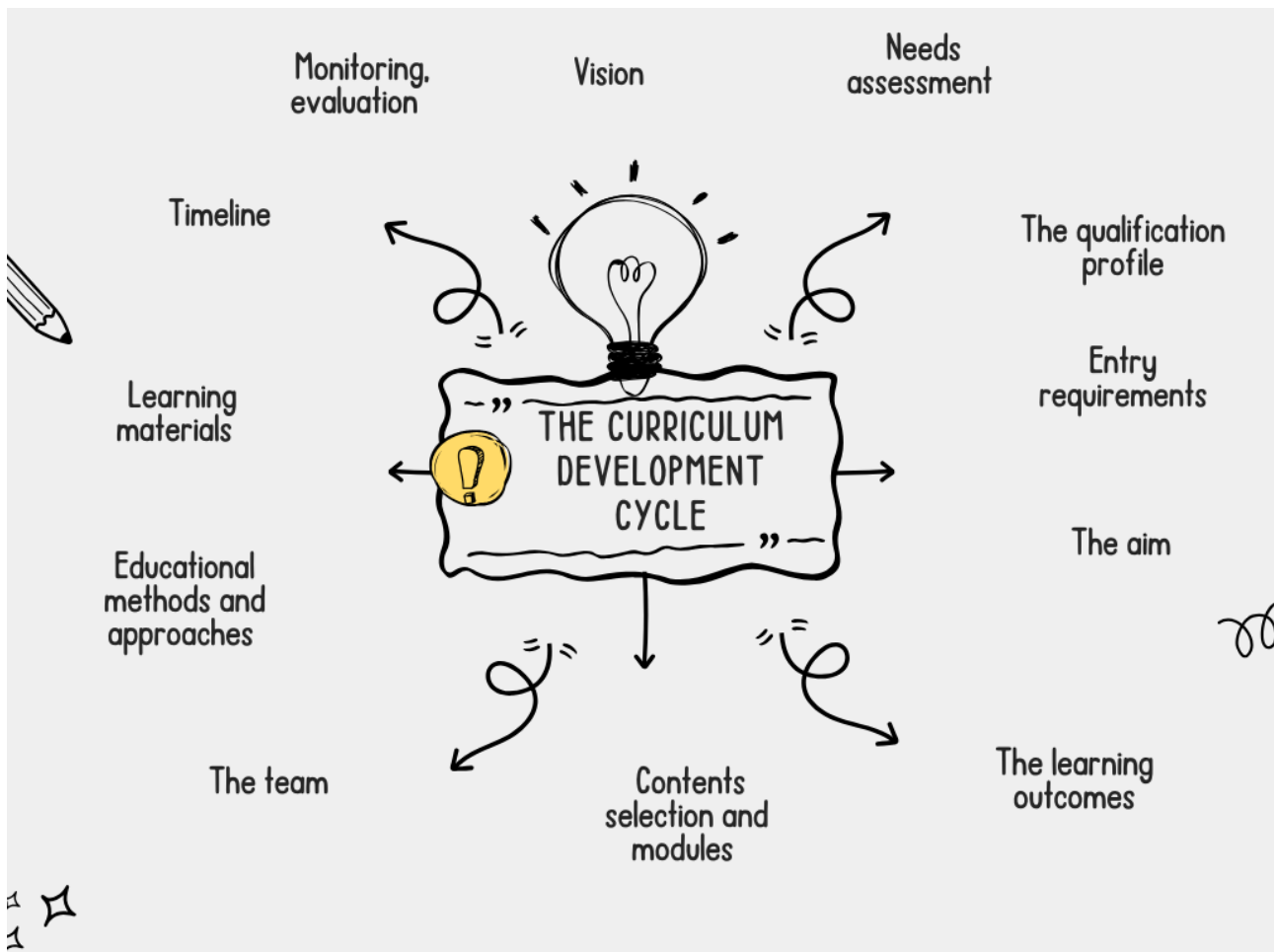
วงจรการพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญที่ควรดำเนินการตามลำดับอย่างเป็นระบบและมีเหตุผล

แต่ละขั้นตอนสร้างฐานบนขั้นตอนก่อนหน้า

ทำให้การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ก่อนกำหนดผลลัพธ์และเนื้อหาของผู้เรียนเป็นเรื่องไร้เหตุผล ในทำนองเดียวกัน
เนื้อหาไม่สามารถกำหนดได้จนกว่าผลลัพธ์ของผู้เรียนจะถูกระบุอย่างชัดเจน

ขั้นตอนสำคัญในการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่

1. วิสัยทัศน์
2. การประเมินความต้องการและการวิเคราะห์
3. โปรไฟล์คุณสมบัติของผู้เรียนในสาขาการทอ่งที่เกี่ยวข้องอย่างยั่งยืน
4. ข้อกำหนดเบื้องต้น
5. วัตถุประสงค์
6. ผลการเรียนรู้
7. การเลือกเนื้อหาและการออกแบบโมดูลการเรียนรู้
8. ทีมงานทางการศึกษา
9. วิธีการและแนวทางการศึกษา
10. สื่อการเรียนรู้และแหล่งข้อมูล
11. กำหนดเวลา
12. การติดตามและประเมินผล

การพัฒนาหลักสูตรแต่ละรอบจะอาศัยประสบการณ์และข้อมูลเชิงลึกจากรอบก่อนหน้า

ทำให้หลักสูตรสามารถพัฒนาได้ตามความต้องการของตลาดที่เกิดขึ้นใหม่ ความสำคัญทางการศึกษาใหม่ และ/หรือ การเปลี่ยนแปลงนโยบาย วิธีการแบบวนซ้ำนี้ช่วยให้มั่นใจได้ว่าหลักสูตรยังคงมีความเกี่ยวข้อง มีประสิทธิภาพ และยั่งยืนในระยะยาว

หลักสูตรใหม่ควรสร้างขึ้นจากประสบการณ์การพัฒนาหลักสูตรที่ประสบความสำเร็จและบทเรียนที่ได้เรียนรู้จากอดีต

หน่วยที่ 3.3 วิสัยทัศน์ของหลักสูตร

วิสัยทัศน์ของหลักสูตร คือ is “คำกล่าวสำคัญยิ่งยวด” ครอบคลุม

และให้แนวทางและแรงบันดาลใจแก่ผู้ใช้งานหลักสูตรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการศึกษาทุกคน

วิสัยทัศน์หลักสูตรควรส่งเสริมความสามัคคีในเป้าหมายและความรู้สึกของทิศทางระยะยาวในหมู่ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบ

เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่วิสัยทัศน์หลักสูตรจะต้องได้รับการพัฒนาเป็นขั้นตอนแรกในกระบวนการพัฒนากรอบหลักสูตร

วิสัยทัศน์ของหลักสูตรควร

- อิงหลักวิชาการและมีความเกี่ยวข้อง โดยอาศัยการวิเคราะห์ความต้องการการเรียนรู้ แนวโน้มของตลาด และงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์อย่างรอบคอบและครอบคลุม
- สร้างแรงบันดาลใจและความหวัง หลักสูตรควรฝังรากแก้วด้วยค่านิยมที่ “สังคมโดยรวมยึดถือ นำมาตีความ และแสดงออกในบริบททางการศึกษา”² (UNESCO 2023) ซึ่งเป็นรากฐานในการสร้างหลักสูตร วิสัยทัศน์ของหลักสูตรควรสอดคล้องกับค่านิยมและหลักการด้านความยั่งยืน โดยอ้างอิงถึงด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และสังคมวัฒนธรรมของการพัฒนาการท่องเที่ยว วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน 2030 รวมถึงนโยบายและความสำคัญระดับชาติเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและ/หรือการพัฒนาอย่างยั่งยืน
- แสดงออกอย่างกระชับและชัดเจน เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านและผู้เรียน
- และที่สำคัญที่สุด เป็นผลมาจากกระบวนการหารืออย่างกว้างขวาง กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผู้เรียน และชุมชนการศึกษา เพื่อให้เกิดการแบ่งปันและเสริมสร้างความเป็นเจ้าของ

หน่วยที่ 3.4 การประเมินความต้องการ

การประเมินความต้องการเป็นขั้นตอนแรกในการพัฒนาหลักสูตร

(Jordan,

1997)

และเป็นขั้นตอนสำคัญที่เป็นรากฐานของกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

การดำเนินการประเมินความต้องการอย่างละเอียดถี่ถ้วนมีความสำคัญต่อการระบอบองค์ประกอบพื้นฐานทั้งหมดที่มีอิทธิ

¹ UNESCO (2023), Prototype of a national curriculum framework, pag. 13

² UNESCO (2023), Prototype of a national curriculum framework, หน้า 15

พลต่อประสิทธิภาพและความเกี่ยวข้องของหลักสูตร

การประเมินความต้องการมีความสำคัญในการทำให้มั่นใจว่าหลักสูตรยังคงตอบสนองต่อความต้องการที่เปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงานและความต้องการใหม่ของผู้เรียนและสังคม

การทำความเข้าใจความต้องการและลักษณะของผู้เรียน เน้นย้ำถึงจุดแข็งและจุดอ่อนที่มีอยู่ของกลุ่มเป้าหมาย รวมถึงปัจจัยทางบริบทที่ส่งผลต่อการศึกษาและการพัฒนาอาชีพของพวกเขา โดยการรับรู้ถึงภูมิหลัง ความต้องการในการเรียนรู้ และความท้าทายของผู้เรียน ผู้พัฒนารายวิชาสามารถสร้างประสบการณ์การศึกษาที่ปรับแต่งได้มากขึ้น

การระบุความต้องการใหม่ๆ ในภาคการท่องเที่ยงและการบริการ เปิดเผยถึงแนวโน้มและโอกาสทางอาชีพใหม่ ๆ ที่สำคัญต่อการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับตลาดแรงงานที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ด้วยการตอบสนองต่อความต้องการใหม่ ๆ เหล่านี้ ผู้พัฒนาหลักสูตรสามารถมั่นใจได้ว่าผู้เรียนมีความพร้อมสำหรับความต้องการในปัจจุบันและอนาคตของอุตสาหกรรม

การระบุช่องว่าง เป็นสิ่งสำคัญในการระบุความแตกต่างระหว่างสถานะปัจจุบันของหลักสูตรและสถานะที่ต้องการ ซึ่งรวมถึงการประเมินช่องว่างระหว่างความรู้เชิงทฤษฎีและการประยุกต์ใช้จริง รวมถึงการประเมินว่ามาตรฐาน วัตถุประสงค์ และแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดที่มีอยู่สอดคล้องกับความคาดหวังทางการศึกษาในปัจจุบันหรือไม่

กลยุทธ์การปรึกษาหารือจะอธิบายถึงกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่จำเป็นต้องได้รับการปรึกษาหารือในระหว่างกระบวนการ เหตุผลที่ความคิดเห็นของแต่ละกลุ่มมีความสำคัญ และวิธีการที่ควรใช้ในการปรึกษาหารือ (UNESCO, 2017) เทคนิคต่าง ๆ สามารถนำมาใช้เพื่อรวบรวมข้อมูลเชิงลึกได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึง

- การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล (ผ่านการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่ม การประชุมเชิงปฏิบัติการ แบบสอบถาม การเก็บรวบรวมข้อเสนอแนะ ฯลฯ) เพื่อรวบรวมมุมมองจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลาย

เช่น ผู้เรียน อาจารย์ นักวิชาการ กลุ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม
สถาบันภาครัฐและเอกชน

- การศึกษาตลาดเฉพาะเจาะจงที่ให้ข้อมูลและความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับความต้องการของตลาดเกิดใหม่
แนวโน้ม และความสามารถที่จำเป็นในกำลังแรงงาน
- การทบทวนวรรณกรรมและการวิเคราะห์ผลงานจากการศึกษาอย่างเป็นระบบ

การประเมินความต้องการที่ดีจะช่วยให้ผู้พัฒนาหลักสูตรสามารถสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ

ทำให้มั่นใจได้ว่าหลักสูตรยังคงมีความเกี่ยวข้องและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของภูมิทัศน์และความต้องการใหม่ ๆ ของภาคการท่องเที่ยวและการบริการ ยิ่งหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและภาคส่วนมากเท่าใด ผลลัพธ์ทางการศึกษาที่ประสบความสำเร็จก็ยิ่งมีแนวโน้มมากขึ้นเท่านั้น

ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น	ในบริบทของโครงการ	INNO4Tourism
มีการพัฒนารายงานข้ามชาติเกี่ยวกับความต้องการทักษะและช่องว่างของแรงงานด้านการบริการและการท่องเที่ยว รวมถึงคำแนะนำสำหรับการพัฒนารอบหลักสูตรใหม่ เพื่อแสดงสถานการณ์ปัจจุบันของ สปป. ลาว และประเทศไทย ในหัวข้อนี้ โดยนำเสนอภาพรวมเชิงเปรียบเทียบและข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์		
รายงานข้ามชาตินี้ได้อ้างอิงจากข้อมูลที่รวบรวมและวิเคราะห์โดยมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวและมหาวิทยาลัยสะหวันนะเขตใน สปป.ลาว และโดยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง		

1. การทบทวนงานวิจัยทุติยภูมิ	เพื่อศึกษาผลงานวิจัย	เอกสาร	และข้อมูลอื่นๆ
เกี่ยวกับความต้องการทักษะและช่องว่างทางแรงงานในภาคการท่องเที่ยวและโรงแรมของ สปป. ลาว และประเทศไทย			

2. การสำรวจออนไลน์ กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักในภาคการท่องเที่ยวและโรงแรม
เพื่อสำรวจความรู้และมุมมองเกี่ยวกับความต้องการและช่องว่างในปัจจุบันเกี่ยวกับความรู้และทักษะที่จำเป็น
ในภาคการท่องเที่ยวและโรงแรมของ สปป.ลาว และประเทศไทย
3. การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ในภาคการท่องเที่ยวและโรงแรม
เพื่อยืนยันและเสริมผลการทบทวนเอกสารและการสำรวจ
เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่ดีขึ้นเกี่ยวกับประเด็นที่กำลังศึกษา

หน่วยที่ 3.5 รายละเอียดคุณสมบัติ

รายละเอียดคุณสมบัติประกอบด้วยความสามารถหลักที่ผู้เรียนควรมีเมื่อสำเร็จการศึกษาหลักสูตรและ/หรือหลักสูตรการ
ศึกษา ภายในสหภาพยุโรป พื้นที่ความสามารถถูกกำหนดให้เป็นการรวมกันของความรู้ ทักษะ
และทัศนคติที่เหมาะสมกับบริบท

ความสามารถบ่งบอกถึงความสามารถในการนำผลการเรียนรู้ไปใช้ได้อย่างเหมาะสมในบริบทที่กำหนด (การศึกษา
การทำงาน การพัฒนาส่วนบุคคลหรืออาชีพ) ความสามารถไม่จำกัดเพียงองค์ประกอบทางความรู้
(เกี่ยวข้องกับการใช้ทฤษฎี แนวคิด หรือความรู้โดยปริยาย) แต่ยังรวมถึงด้านการทำงาน
(เกี่ยวข้องทักษะทางเทคนิค) รวมถึงคุณลักษณะระหว่างบุคคล (เช่น ทักษะทางสังคมหรือองค์กร)
และคุณค่าทางจริยธรรม (CEDEFOP, 2011) ความสามารถอาจเฉพาะเจาะจง เช่น เกี่ยวข้องกับความรู้ ทักษะ
และทัศนคติภายในวิชาหรือสาขาวิชาหนึ่งๆ หรือทั่วไป/ข้ามศาสตร์ เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับทุกโดเมน/วิชา
(UNESCO-IBE, 2013, หน้า 12)

ในบริบทของการพัฒนาหลักสูตรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โปรไฟล์คุณสมบัติควรประกอบด้วย

- **ความรู้และทักษะเฉพาะทางขั้นพื้นฐาน** เกี่ยวกับหลักการ ทฤษฎี แนวคิด
และการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งเป็นรากฐานในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจของความยั่งยืนทางการท่องเที่ยว
- **ทักษะด้านระเบียบวิธี** เกี่ยวกับความสามารถในการวิเคราะห์ ประเมิน
และนำกลยุทธ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- **ความรู้และทักษะข้ามสาขาศาสตร์** ครอบคลุมสาขาต่างๆ เช่น วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม เศรษฐศาสตร์
ภาษาศาสตร์ สังคมวิทยา และ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT)
ซึ่งมีความเชื่อมโยงกันและมีความสำคัญในการแก้ไขปัญหาความยั่งยืนหลายด้านในสาขาการท่องเที่ยว
- **ความตระหนักในบริบท** หมายถึงความเข้าใจอย่างครอบคลุมเกี่ยวกับบริบททางวัฒนธรรม สังคม
และเศรษฐกิจในท้องถิ่น ซึ่งเกี่ยวข้องกับการสร้างหลักสูตรที่ปรับให้เหมาะสมกับความต้องการ เงื่อนไข
และลักษณะเฉพาะของภูมิภาคและ/หรือชุมชนใดชุมชนหนึ่ง
- **จรรยาวัช และ ทักษะข้ามพิสัย** เช่น การทำงานเป็นทีม ความสามารถในการพึ่งพาตนเอง แรงจูงใจ
ความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการปรับตัว ความอ่อนไหวทางวัฒนธรรม ความเปิดกว้าง
และการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

ในบริบทของโครงการ	INNO4Tourism	ตามที่ปรากฏในรายงานข้ามชาติ
ข้อเสนอแนะต่อไปนี้ได้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อการพัฒนาหลักสูตรใหม่		
“ภาคการท่องเที่ยวและการบริการใน สปป.ลาว และประเทศไทย กำลังประสบกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเนื่องจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งกำหนดความจำเป็นในการมีแรงงานที่มีความยืดหยุ่น ดังนั้นการศึกษาและการฝึกอบรมด้านการท่องเที่ยวและการบริการจำเป็นต้องสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องในภูมิทัศน์ของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว		

ที่มีความรู้และมีความสามารถในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว”

หน่วยที่ 3.6 ข้อกำหนดในการเข้าศึกษา

การกำหนดคุณสมบัติเบื้องต้นที่ชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้มั่นใจว่าผู้เรียนมีความพร้อมเพียงพอที่จะเรียนรู้หลักสูตรและประสบความสำเร็จในสาขาท่องเที่ยวยั่งยืน คุณสมบัติเหล่านี้มักประกอบด้วยวุฒิการศึกษา ความรู้พื้นฐาน ทักษะ และลักษณะส่วนบุคคลที่ผู้เรียนควรมีก่อนการลงทะเบียน

โปรไฟล์นี้ระบุถึงวุฒิการศึกษาอย่างเป็นทางการที่ผู้เรียนที่คาดหวังต้องมี ซึ่งอาจรวมถึงปริญญา ใบประกาศนียบัตร หรือใบรับรองก่อนหน้านี้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง

การประเมินคุณสมบัติเบื้องต้นของผู้สมัครควรมีความชัดเจนและมุ่งมั่นที่จะดำเนินการรับสมัครอย่างเป็นธรรมและโปร่งใส เพื่อให้โอกาสเท่าเทียมกันสำหรับทุกคน

สามารถพัฒนารายละเอียดเพิ่มเติมเพื่อให้ผู้สมัครเข้าใจแนวทางการพิจารณาและเกณฑ์การคัดเลือกได้ดียิ่งขึ้น

เกณฑ์คุณสมบัติเบื้องต้นควรระบุเกรดเฉลี่ยสะสมและ/หรือเกรดสุดท้าย (รวมถึงรายวิชาที่กำหนด)

ที่จำเป็นต้องพิจารณาในการเสนอรับ และข้อกำหนดเพิ่มเติมอื่นๆ (สัมภาษณ์ การอดิชั่น การทดสอบ

โปรแกรมก่อนเข้าศึกษา) ดังนั้น

ผู้สมัครจะได้รับการคัดเลือกหากสามารถตอบสนองคุณสมบัติเบื้องต้นทั้งหมดก่อนการลงทะเบียนเรียน

หน่วยที่ 3.7 เป้าหมายและผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตร

หลังจากประเมิน วิเคราะห์ และจัดลำดับความสำคัญของความต้องการทางการเรียนรู้แล้ว

ขั้นตอนต่อไปคือการพัฒนาเป้าหมายและผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตรที่ตั้งใจไว้ ก่อนอื่น

สิ่งสำคัญคือต้องชี้แจงความแตกต่างระหว่างวัตถุประสงค์การเรียนรู้และผลลัพธ์การเรียนรู้

เป้าหมายของหลักสูตร

ครอบคลุมเป้าหมายเฉพาะของหลักสูตร

โดยเฉพาะสิ่งที่เราต้องการให้ผู้เรียนเป้าหมายของเราบรรลุ

เป้าหมายของหลักสูตรเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ค่านิยม และปรัชญาเฉพาะ³

ผลลัพธ์การเรียนรู้

เป็นข้อความเฉพาะที่อธิบายสิ่งที่ผู้เรียนควรจะสามารถทำได้เมื่อจบหลักสูตรและ/หรือโปรแกรมการศึกษา

ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของความสำเร็จทางการเรียน (สิ่งที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะเรียนรู้) ผลลัพธ์หรือการแสดงผล

(สิ่งที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะส่งมอบและ/หรือผลิต) และกระบวนการ (สิ่งที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะทำ)⁴

ผลลัพธ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเป็นส่วนประกอบสำคัญของหลักสูตรที่แข็งแกร่ง

ผลลัพธ์เหล่านี้ควรมีความเฉพาะเจาะจง สามารถวัดได้ และสอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตรที่ต้องการ

การกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพจะช่วยอำนวยความสะดวกในการเลือกกลยุทธ์ทางการศึกษาและวิธีการ

ประเมินที่เหมาะสม ซึ่งจะกล่าวถึงในภายหลังในบทนี้

เพื่อกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน สามารถปฏิบัติตามคำแนะนำต่อไปนี้

³ UNESCO-IBE, 2013, หน้า 17

⁴ UNESCO-IBE, 2013, หน้า 20

- **จำกัดขอบเขต** กำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ 3-4 รายการที่สอดคล้องกันและสามารถบรรลุได้
- **ความเกี่ยวข้อง**
กำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับผลการประเมินความต้องการการเรียนรู้และสอดคล้องกับคุณค่าที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- **ใช้ภาษาที่ชัดเจน**
เขียนผลลัพธ์การเรียนรู้โดยใช้คำกริยาเฉพาะเจาะจงเพื่ออธิบายสิ่งที่ผู้เรียนคาดหวังว่าจะบรรลุ
- **หลีกเลี่ยงความคลุมเครือ** หลีกเลี่ยงการใช้คำกริยาที่คลุมเครือหรือยากที่จะวัด (เช่น “รู้,” “เข้าใจ,” “เรียนรู้”)
- **รักษาขอบเขตที่เหมาะสม** หลีกเลี่ยงผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กว้างเกินไปหรือแคบเกินไป
เนื่องจากอาจทำให้การวัดและการประเมินซับซ้อน
- **ผสมผสานทักษะภาพรวมและทักษะเชิงวิเคราะห์** ครอบคลุมระดับความรู้ความเข้าใจที่หลากหลาย
ตั้งแต่ความเข้าใจพื้นฐานไปจนถึงการคิดระดับสูง เช่น การวิเคราะห์และการประเมินผล
- **ผสมผสานด้านทฤษฎีและปฏิบัติ** สมดุลความรู้เชิงทฤษฎีกับทักษะเชิงปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อนั้น

หน่วยที่ 3.8 เนื้อหาและโมดูลการเรียนรู้

ขั้นตอนต่อไปในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรคือ

การเลือกเนื้อหาและพัฒนาโมดูลที่จะส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อชีวิตของผู้เรียน

และในที่สุดก็คือสังคมโดยรวม ในขั้นตอนนี้ คำถามสำคัญเกิดขึ้น ได้แก่ "เพื่อบรรลุผลลัพธ์ที่ตั้งใจไว้

ผู้เรียนต้องมีความรู้และทักษะอะไรบ้าง ควรพัฒนาและฝึกฝนทัศนคติและพฤติกรรมอย่างไร" นอกจากนี้

ยังจำเป็นต้องเลือกวิชาและแนวคิดที่หลักสูตรควรครอบคลุม

โดยพิจารณาถึงความเชื่อมโยงระหว่างองค์ประกอบเหล่านี้กับวิชาอื่นๆ

ที่เกี่ยวข้อง

ซึ่งต้องมีการแบ่งย่อยองค์ประกอบต่าง ๆ

ออกเป็นโมดูลการเรียนรู้เฉพาะเจาะจงอย่างละเอียด

แต่ละโมดูลต้องได้รับการออกแบบ

ปรับปรุง

และจัดโครงสร้างอย่างรอบคอบ

โครงร่างที่ดีจะแบ่งผลลัพธ์การเรียนรู้ออกเป็นโมดูล หัวข้อ และส่วนย่อยเฉพาะเจาะจง ซึ่งเป็นแกนหลักของหลักสูตร

โครงร่างดังกล่าวจะกำหนดขอบเขต (ความกว้างของความรู้ ทักษะ ทักษะ ทักษะ และพฤติกรรม) และลำดับ

(ลำดับและความสัมพันธ์) ของโมดูล

ในบริบทของโครงการ

INNO4Tourism

ตามที่ปรากฏในรายงานข้ามชาติ

ข้อเสนอแนะต่อไปนี้ได้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อการพัฒนาหลักสูตรใหม่และทักษะเฉพาะทาง

สถาบันอุดมศึกษาในทั้งสองประเทศควรเน้นการพัฒนาหลักสูตรและโปรแกรมสำหรับผู้เรียนและพนักงานในภาคการ

ท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นไปที่

- แนวคิดความยั่งยืนและหลักการบริหารจัดการความยั่งยืน

ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจสังคมของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวในฐานะตัวขับเคลื่อนการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน

(SDGs)

การทำความเข้าใจและปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรฐานความยั่งยืนระดับชาติและระหว่างประเทศ

- ทักษะสีเขียว (เช่น การประหยัดพลังงานและน้ำ การจัดการขยะ การรีไซเคิลและการทำปุ๋ยหมัก

การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ

กิจกรรมและผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

การรับรองสีเขียว/ความยั่งยืน ฯลฯ)

- ทักษะด้านการประกอบการ การจัดการธุรกิจ และการตลาด ที่ผสมผสานแนวคิดความยั่งยืน

- ภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศอื่นๆ
- จรรยาบรรณ รวมถึง การแก้ปัญหา การจัดการวิกฤต การวางแผนอย่างมีประสิทธิภาพ เจตคติการให้บริการและจริยธรรม การทำงานเป็นทีม ทักษะการสื่อสารและการเจรจา ทักษะความเป็นผู้นำ การจัดการเวลา
- เทคโนโลยีดิจิทัล การจัดการข้อมูล รวมถึง การตลาด/โปรโมชั่นออนไลน์ การวิเคราะห์ข้อมูล
- ยังมีความสำคัญอย่างยิ่งที่หลักสูตรและโปรแกรมการศึกษาระดับสูงใหม่จะต้องมีความยืดหยุ่นเพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับวิวัฒนาการทางเทคโนโลยี วัฒนธรรม และสังคมที่กำลังดำเนินอยู่

ข้อเสนอแนะในการเลือกเนื้อหาและพัฒนาโมดูล

ระบุหัวข้อหลักของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

เริ่มต้นด้วยการระบุหัวข้อสำคัญที่จำเป็นเพื่อบรรลุผลการเรียนรู้ที่ต้องการ

แต่ละหัวข้อควรสอดคล้องกับโมดูลที่มีวัตถุประสงค์การเรียนรู้ วิธีการ และระยะเวลาที่ชัดเจน

สร้างความต่อเนื่องเชิงตรรกะ

ขณะที่โครงสร้างโมดูล

กำหนดลำดับขั้นตอนที่เป็นเหตุเป็นผลจากหัวข้อหนึ่งไปยังอีกหัวข้อหนึ่ง สิ่งนี้ส่งเสริมการเล่าเรื่องที่สอดคล้องกัน

ซึ่งสร้างขึ้นบนพื้นฐานความรู้เดิม

แบ่งย่อยโมดูล ภายในแต่ละโมดูล ย่อยหัวข้อหลักออกเป็นบทเรียนที่เน้นไปที่ส่วนเล็ก ๆ

ของความรู้ที่สนับสนุนการเรียนรู้โดยรวมของหัวข้อ

รวมโมดูลข้ามสาขาศาสตร์ ที่เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เช่น วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม เศรษฐศาสตร์ ภาษา

สังคมวิทยา และ ICT

องค์ประกอบหลักของโมดูลประกอบด้วย

- วัตถุประสงค์: ระบุชัดเจนว่าผู้เรียนควรบรรลุผลอะไรหลังจากจบโมดูล
- เนื้อหา: รายละเอียดหัวข้อและเนื้อหาที่จะครอบคลุม
- วิธีการสอน: อธิบายวิธีการสอน (บรรยาย, กิจกรรม, การสาธิต ฯลฯ)
- ระยะเวลา: จัดสรรเวลาเฉพาะสำหรับแต่ละโมดูล
- วัสดุการเรียนการสอน: รายการทรัพยากรและเครื่องมือทั้งหมดที่จำเป็น
- การประเมินผล: ร่างโครงสร้างวิธีการประเมินผลการเรียนรู้

แผนที่แสดงการกระจายความรับผิดชอบ

แผนที่แสดงการกระจายความรับผิดชอบ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ

ของหลักสูตรและผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

แผนที่หลักสูตรทำหน้าที่เป็นเครื่องมือที่มีค่าในการพัฒนาหลักสูตรใหม่

ช่วยให้มั่นใจได้ถึงความสอดคล้องกันตลอดกระบวนการ

ดังที่แสดงในตารางที่

1

แผนที่หลักสูตรพื้นฐานสามารถสร้างบนเมทริกซ์

โดยมีผลลัพธ์การเรียนรู้ของโปรแกรมแสดงอยู่ในแถวและโมดูลอยู่ในคอลัมน์

เครื่องหมายถูกทำเครื่องหมายในเซลล์ที่โมดูลกล่าวถึงผลลัพธ์

Table 1						
Learning Outcomes	Module 1	Module 2	Module 3	Module 4	Module 5	Module 6
Learning outcome 1	X		X			
Learning outcome 1		X				X
Learning outcome 1	X				X	
..						

ตารางที่ 2 ด้านล่างนี้ ระบุ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีการสอน และระยะเวลา สำหรับแต่ละโมดูล

Table 2				
Required modules	Learning objective/s	Content	Methods	Timeline
Module 1				
Module 2				
Module 3				
Module 4				
Module 5				
...				

หน่วยที่ 3.9 วิธีการทางการศึกษา

เมื่อกำหนดเนื้อหาและโมดูลการเรียนรู้แล้ว

ขั้นตอนต่อไปคือการเลือกวิธีการและแนวทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพและเกี่ยวข้องมากที่สุดสำหรับแต่ละโมดูล

วิธีการบางอย่างเหมาะสมมากกว่าวิธีการอื่น ๆ ในการบรรลุผลการเรียนรู้ประเภทเฉพาะ

ตัวอย่าง

- ความรู้และความเข้าใจในวิชานั้นมักพัฒนาได้ดีที่สุดผ่านการบรรยายและการสัมมนา
- ทักษะทางปัญญา เช่น การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมิน และการแก้ปัญหา สามารถฝึกฝนและแสดงออกได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้อย่างเข้มข้น รวมถึงการมอบหมายงาน โครงการ กิจกรรมกลุ่ม และการอบรมเชิงปฏิบัติการ

- ทักษะเชิงปฏิบัติควรพัฒนาผ่านโอกาสในการฝึกฝนในบริบทการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ห้องปฏิบัติการ ประสบการณ์ภาคสนาม หรือการฝึกงาน

- ทักษะทางสังคมสามารถส่งเสริมได้ผ่านแนวทางการศึกษาที่เน้นผู้เรียน เป็นประสบการณ์ และความร่วมมือ

นอกจากนี้ ควรมีการพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมการเรียนรู้และรูปแบบการจัดส่งหลักสูตรด้วย โปรแกรมฝึกอบรมอาจจัดขึ้นแบบออนไลน์หรือแบบปัจเจกบุคคล ในกรณีของหลักสูตรออนไลน์หรือรูปแบบผสมผสาน ควรกำหนดเครื่องมือพิเศษสำหรับการเรียนรู้ร่วมกัน การจัดการการอภิปราย การฝึกอบรมโดยอาจารย์ผู้สอน หรือการบรรยายสด

ในบริบทของโครงการ	INNO4Tourism	ตามที่ปรากฏในรายงานข้ามชาติ
ข้อเสนอแนะต่อไปนี้ได้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อการพัฒนาหลักสูตรใหม่และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ		
“นักวิชาการด้านการท่องเที่ยวจำนวนมากเห็นพ้องกันว่า		
หลักสูตรการศึกษาในระดับอุดมศึกษาควรมีมิติเชิงวิพากษ์ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อรับมือกับปัญหาทางสังคม		
เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ เพื่อผลิตนักปฏิบัติการด้านการท่องเที่ยวที่มีการสะท้อนคิดเชิงวิพากษ์		
ไม่ใช่เพียงแค่ผู้สำเร็จการศึกษาที่พร้อมทำงาน (Jamal et al. 2011; Belhassen และ Caton, 2011; Canziani, Sönmez, Hsieh, & Byrd 2012; Hales & Jennings 2017; Camargo & Gretzel 2017) วิธีการเชิงก้าวหน้า		
ประสบการณ์ และความร่วมมือ หรือการสอนการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (STP) ได้ถูกเสนอโดย Jamal et al.		
ซึ่งสามารถนำมาผนวกเข้ากับโปรแกรมการศึกษาแบบเดิม เพื่อมอบประสบการณ์จริงให้กับนักศึกษา (Jamal et al. 2011; Seraphin et al. 2021; Septyandi & Prawira 2022) ตามที่ Jamal et al. (2011) กล่าว STP		
เป็นการสอนเชิงปฏิบัติและมุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงที่ควรจะรับมือกับปัญหาสิ่งแวดล้อมและสังคมในโลกจริง		
ไม่ใช่เพียงแค่ทฤษฎีเท่านั้น รวมถึงส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของนักท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว		
และความคิดอย่างยั่งยืนในหมู่ผู้นำในอนาคต		
		STP

เปลี่ยนแปลงจากรูปแบบการศึกษาแบบเสรีนิยมที่เน้นทฤษฎีและมุ่งเน้นตนเอง ไปสู่รูปแบบที่ผลิตผู้เรียนแบบก้าวหน้า ซึ่งมุ่งเน้นการลงมือปฏิบัติเพื่อสังคม มีความรู้เชิงปฏิบัติ ทักษะการแก้ปัญหา และมีความอ่อนไหวต่อกลุ่มคนชายขอบและโครงสร้างอำนาจเป็นพิเศษ STP

ซึ่งยึดหลักการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ 6 ประการ (ด้านเทคนิค การวิเคราะห์ ด้านนิเวศวิทยา ด้านพฤติกรรม ด้านจริยธรรม และด้านการเมือง) โดยการบูรณาการความรู้ประเภทต่าง ๆ รวมถึงกระบวนการสะสม การประมวลผล และการประยุกต์ใช้ความรู้เหล่านั้น (Jamal et al., 2011; Camargo & Gretzel, 2017; Seraphin et al., 2021)

หน่วยที่ 3.10 คณะทำงานด้านการศึกษาและเทคนิค

ขั้นตอนต่อไปเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของคณะทำงานประกอบด้วย นักการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญ และมืออาชีพ เพื่อสร้างคุณสมบัติและข้อกำหนดทางเทคนิคที่สอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้และโมดูลต่าง ๆ

ควรคำนึงถึงปัจจัยต่อไปนี้

- ประเมินความสามารถที่จำเป็นเพื่อให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ของหลักสูตรในทุกโมดูลเฉพาะ
- พิจารณาคำอธิบายหน้าที่ของนักการศึกษา ผู้รู้ และผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าความสามารถที่จำเป็นเหล่านี้เชื่อมโยงโดยตรงกับผลการเรียนรู้ของหลักสูตรในทุกโมดูลเฉพาะ เพื่อให้มั่นใจถึงความสอดคล้องและครอบคลุมหัวข้อและวิชาที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

หน่วยที่ 3.11 ทรัพยากรการเรียนรู้

ขั้นตอนต่อไปเกี่ยวข้องกับการเลือกแหล่งเรียนรู้และวัสดุการเรียนรู้ที่เหมาะสม

ซึ่งจะช่วยสนับสนุนผู้เรียนในการรับความรู้และทักษะที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพ

การทำให้แน่ใจว่าวัสดุการสอนและการประเมินผลเป็นมาตรฐานเดียวกันในทุกโมดูลส่งเสริมความสอดคล้อง

ซึ่งช่วยสร้างความคาดหวังที่ชัดเจนและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เท่าเทียมกัน

(UNESCO,

2014)

แหล่งเรียนรู้และวัสดุการเรียนรู้ที่ครอบคลุม

ลึกซึ้ง

และรอบด้าน

ให้หลักฐานที่สำคัญเพื่อสนับสนุนผลลัพธ์ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรเฉพาะ

ทำให้มั่นใจได้ว่าผู้เรียนทุกคนมีทรัพยากรที่จำเป็นในการเติบโต

การผนวกทรัพยากรการศึกษาแบบเปิดและเครื่องมือดิจิทัลเข้าไปช่วยเพิ่มความสำเร็จของสภาพแวดล้อมการเรียนรู้

โดยการเสริมสร้างแนวคิดหลัก เสนอการประยุกต์ใช้จริง และเพิ่มการมีส่วนร่วม

หน่วยที่ 3.12 การติดตามและประเมินผล

การวางแผนกลยุทธ์การประเมินผลเป็นขั้นตอนสำคัญในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

ซึ่งเกี่ยวข้องกับการวางแผนเครื่องมือการประเมินผลร่วมกัน

- วัดผลการเรียนรู้และประเมินทักษะและความรู้ที่ผู้เรียนคาดว่าจะได้รับ
- ระบุช่องว่างและจุดที่ต้องปรับปรุงเพื่อให้แน่ใจว่าหลักสูตรยังคงมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการของผู้เรียนและสอดคล้องกับแนวโน้มตลาดและความต้องการของอุตสาหกรรมปัจจุบัน
- ประเมินผลกระทบทางสังคมของโครงการต่อชุมชนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง
- ทบทวนและประเมินประสบการณ์การเรียนรู้ ผลลัพธ์ และบทเรียนที่ได้รับ เพื่อปรับปรุงและ/หรือพัฒนาโปรแกรมใหม่ที่ประสบความสำเร็จ

กลยุทธ์การประเมินผลที่มีประสิทธิภาพต้องครอบคลุม

- การติดตามและทบทวนโปรแกรมการเรียนรู้และโมดูลเฉพาะอย่างสม่ำเสมอ
- การประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ ตลอดจนความคาดหวัง การมีส่วนร่วม และความเป็นอยู่ที่ดีของผู้เรียน
- คุณภาพของคณาจารย์

- การประเมินสภาพแวดล้อมการเรียนรู้และทรัพยากร

การวางแผนกลยุทธ์การประเมินผลภายในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรนั้นต้องไปไกลกว่าการประเมินความรู้และทักษะเพียงอย่างเดียว มีเป้าหมายเพื่อสร้างวัฒนธรรมแห่งการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ การมีส่วนร่วมอย่างแข็งขัน การสื่อสารอย่างเปิดเผย และความรับผิดชอบร่วมกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด

หน่วยที่ 3.13 กำหนดเวลา

การกำหนดกรอบเวลาที่ครอบคลุมและปรับเปลี่ยนได้นั้นถือเป็นสิ่งสำคัญ

ซึ่งไม่เพียงแต่จะกำหนดระยะเวลาโดยรวมของหลักสูตรเท่านั้น

แต่ยังส่งผลต่อความเร็วที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ในแต่ละโมดูลด้วย ในการสร้างกรอบเวลาที่มีประสิทธิภาพ

จำเป็นต้องมีตารางเวลาที่ชัดเจนและระบุโมดูล บทเรียน และการประเมินผล กรอบเวลาที่มีโครงสร้างที่ดีควร

- คาดการณ์โมดูลและบทเรียนที่สร้างขึ้นจากหน่วยต่าง ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเข้าใจแนวคิดพื้นฐานอย่างถ่องแท้ก่อนที่จะแนะนำหัวข้อที่ซับซ้อนมากขึ้น
- น้อมรับความยืดหยุ่นเพื่อรับมือกับความท้าทายหรือความล่าช้าที่ไม่คาดคิด
- อนุญาตให้มีการปรับเปลี่ยนตามข้อเสนอแนะแบบทันที (Real Time) จากผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง

หน่วยที่ 3.14 กรอบงานและเครื่องมือของสหภาพยุโรป เพื่อความสามารถในการเปรียบเทียบและความโปร่งใส

EQF

–

กรอบคุณวุฒิยุโรป⁵

เป็นกรอบอ้างอิงร่วมกันเพื่อให้คุณวุฒิมีความชัดเจนและเปรียบเทียบได้มากขึ้นข้ามประเทศและระบบต่างๆ กรอบ EQF ประกอบด้วย 8 ระดับ ตั้งแต่จบการศึกษาระดับบังคับ (ระดับ 1 ถึง 3) ไปจนถึงคุณวุฒิระดับสูงสุด เช่น ปริญญาเอก (ระดับ 8) ครอบคลุมทุกระดับและทุกระบบย่อยของการศึกษาและการฝึกอบรม โดยเน้นที่ผลลัพธ์การเรียนรู้และความรู้ ทักษะ และความสามารถของบุคคล คุณวุฒิใน EQF เป็นผลลัพธ์มากกว่าการป้อนข้อมูล หลังจากการยอมรับ EQF แล้ว สหภาพยุโรปได้เชิญสมาชิกทุกประเทศให้ยอมรับกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ (NQF) ซึ่งเป็นคำอธิบายตามระดับของทุกคุณวุฒิของระบบการศึกษาและการฝึกอบรมแห่งชาติของตน บางประเทศสมาชิกมี NQF อยู่แล้ว แต่บางประเทศยังไม่มี

ECTS

–

ระบบการโอนหน่วยกิตและการสะสมหน่วยกิตยุโรป⁶

ECTS

เป็นระบบหน่วยกิตที่ออกแบบมาเพื่อให้นักเรียนสามารถย้ายระหว่างประเทศต่าง ๆ ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมหาวิทยาลัย แต่ก็สามารถใช้ได้ในระดับการศึกษาอื่น ๆ ด้วย หน่วยกิตจะขึ้นอยู่กับปริมาณงานที่นักเรียนต้องทำเพื่อให้บรรลุผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ผลการเรียนรู้เกี่ยวข้องกับตัวอธิบายระดับในกรอบคุณวุฒิแห่งชาติและยุโรป ปริมาณงานระบุเวลาที่นักเรียนโดยทั่วไปต้องใช้ในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด (การบรรยาย การสัมมนา โครงการ เวลาเรียนอิสระ ฯลฯ) เพื่อให้ได้มาซึ่งคุณวุฒิ

⁵ The European Qualifications Framework (EQF),

<https://europass.europa.eu/en/europass-digital-tools/european-qualifications-framework>

⁶ European Credit Transfer and Accumulation System (ECTS),

<https://education.ec.europa.eu/education-levels/higher-education/inclusive-and-connected-higher-education/european-credit-transfer-and-accumulation-system>

หน่วยกิตที่ได้รับจากการสอบผ่าน/การทำกิจกรรมการเรียนรู้จะกลายเป็น

ที่นักเรียนสามารถใช้ในการเดินทางระหว่างระบบการศึกษาหนึ่งไปยังอีกระบบหนึ่ง

ESG – มาตรฐานและแนวทางสำหรับการประกันคุณภาพในสถาบันอุดมศึกษาของยุโรป⁷ ESG

เป็นชุดของมาตรฐานและแนวทางสำหรับการประกันคุณภาพภายในและภายนอกในสถาบันอุดมศึกษา ESG

ไม่ได้เป็นมาตรฐานสำหรับคุณภาพโดยตรง

แต่เป็นแนวทางที่ครอบคลุมพื้นที่สำคัญสำหรับการจัดการคุณภาพและสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ในสถาบันอุดมศึกษา

ที่ประสบความสำเร็จ ESG จึงเป็นเกณฑ์ระดับยุโรปที่ใช้ในการประเมินหน่วยงานประกันคุณภาพและกิจกรรมต่างๆ ของหน่วยงานเหล่านั้น

ECVET – ระบบเครดิตยุโรปสำหรับการศึกษาและฝึกอบรมอาชีวศึกษา⁸

เป็นระบบเครดิตสำหรับการศึกษาและฝึกอบรมอาชีวศึกษา (VET) ซึ่งเป็นกรอบงานทางเทคนิคเพื่อถ่ายโอน รับรอง

และสะสมผลการเรียนรู้ของบุคคลเพื่อให้ได้มาซึ่งคุณวุฒิ มีบางจุดร่วมกับ ECTS: เป็นระบบสะสมเครดิต

มีเป้าหมายเพื่ออำนวยความสะดวกในการรับรองผลการเรียนรู้เพื่อให้ได้มาซึ่งคุณวุฒิ

และสนับสนุนการเคลื่อนย้ายของพลเมืองยุโรป ในขณะเดียวกัน ไม่ได้อิงตามภาระงานศึกษา แต่ตรงกับผลการเรียนรู้

ครอบคลุมการเรียนรู้อย่างไม่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ และมุ่งเน้นตลาดแรงงานมากขึ้น

EQAVET – กรอบอ้างอิงคุณภาพการประกันคุณภาพการศึกษาอาชีวศึกษาแห่งยุโรป⁹

เป็นเครื่องมืออ้างอิงที่ออกแบบมาเพื่อช่วยประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปในการกำกับดูแลการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของร

บบการศึกษาและฝึกอบรมอาชีวศึกษาของตน โดยอ้างอิงจากมาตรฐานร่วมกัน EQAVET

⁷ ESG – Standards and guidelines for quality assurance in European Higher Education, https://enqa.eu/wp-content/uploads/2015/11/ESG_2015.pdf

⁸ ECVET - European Credit System for Vocational Education and Training, <https://www.cedefop.europa.eu/en/projects/european-credit-system-vocational-education-and-training-ecvet>

⁹ EQAVET – European Quality Assurance Reference Framework, <https://epale.ec.europa.eu/en/blog/eqavet-framework>

มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความเชื่อมั่นระหว่างระบบการศึกษาอาชีวศึกษาของแต่ละประเทศ

ทำให้การยอมรับและรับรองทักษะและความสามารถที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ในประเทศและสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่แตกต่างกันง่ายขึ้น

ESCO – ทักษะ ความสามารถ คุณวุฒิ และอาชีพของยุโรป¹⁰: เป็นการจำแนกประเภททักษะ ความสามารถ คุณวุฒิ และอาชีพหลายภาษาที่เกี่ยวข้องกับตลาดแรงงาน การศึกษา และการฝึกอบรมของสหภาพยุโรป ก่อตั้งขึ้นในปี 2017 และยังคงอยู่ระหว่างการพัฒนา คณะกรรมาธิการได้พัฒนา ESCO เป็นเครื่องมือเสริมต่อ EQF ESCO นำเสนอคำศัพท์มาตรฐานเพื่อให้คำอธิบายผลลัพธ์การเรียนรู้เหล่านี้เข้าใจและเปรียบเทียบข้ามพรมแดนได้

บทสรุป

โดยสรุปแล้ว บทที่ 3 ของแนวทางการพัฒนาหลักสูตรได้ร่างแนวทางการออกแบบ อนุมัติ และประกันคุณภาพหลักสูตรแบบบูรณาการและวนซ้ำ โดยเน้นย้ำว่าการพัฒนาหลักสูตรนั้นควรเป็นกระบวนการต่อเนื่องและเป็นวัฏจักรที่มีขั้นตอนต่าง ๆ ขึ้นต่อกัน กระบวนการนี้ต้องสอดคล้องกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ รวมถึงความต้องการและความเปลี่ยนแปลงของภาคการท่องเที่ยวและสังคม กระบวนการพัฒนาหลักสูตรต้องอาศัยการมีส่วนร่วมอย่างรอบรู้ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย รวมถึงการเป็นเจ้าของโดยชุมชนอย่างเข้มแข็งเพื่อให้มั่นใจถึงการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางและการสร้างฉันทามติ นอกจากนี้ ยังต้องมีการติดตามผลกระทบอย่างต่อเนื่อง และดำเนินการป้องกันและ/หรือแก้ไขเมื่อจำเป็น

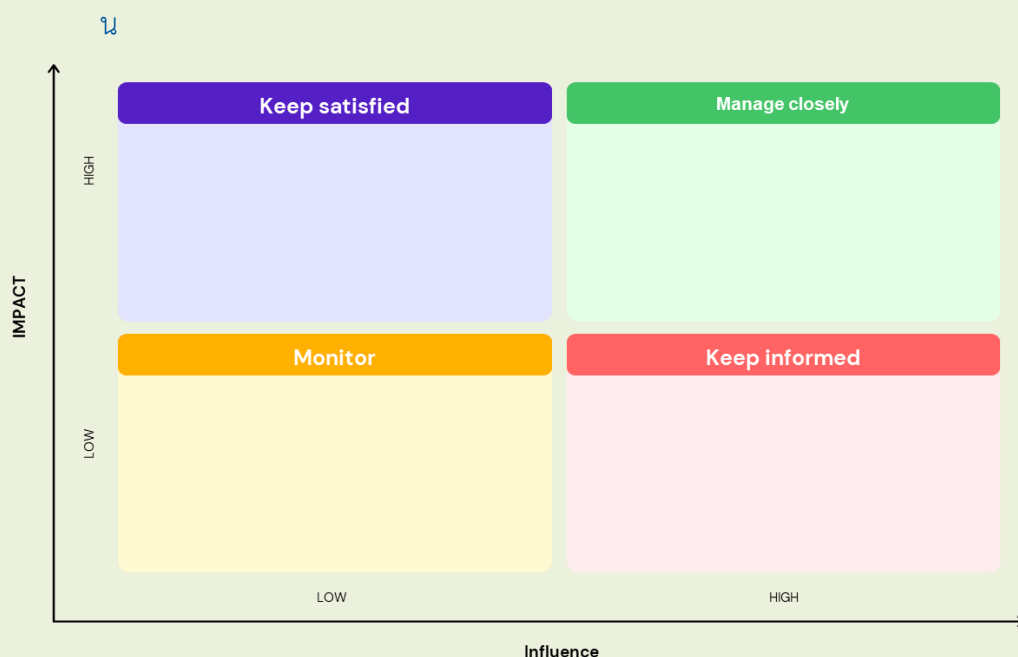
¹⁰ ESCO - European Skills, Competences, Qualifications and Occupations, <https://esco.ec.europa.eu/en>

กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม

กิจกรรม 1

ชื่อกิจกรรม	การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
เวลา	60 นาที
วิธีการ	● แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มหรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เข้าร่วม) ● จัดเตรียมกระดานฟลิปชาร์ตและปากกาหรือดินสอให้กับแต่ละกลุ่ม ● แนะนำผู้เข้าร่วมให้รู้จักกับเมทริกซ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder's matrix) เมทริกซ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียประกอบด้วยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและกลุ่มต่างๆ ที่สำคัญทั้งภาครัฐและเอกชนในระดับชุมชน ระดับภูมิภาค ระดับประเทศ และระดับนานาชาติ ซึ่งควรมีส่วนร่วมเพื่อให้แน่ใจว่าวิสัยทัศน์ของหลักสูตรเป็นผลมาจากกระบวนการปรึกษาหารือที่กว้างขวางและมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เมทริกซ์เป็นกรอบงานเชิงกลยุทธ์ที่ใช้เพื่อจัดหมวดหมู่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียออกเป็นสี่กลุ่มตามปัจจัยหลักสองประการ ได้แก่ อำนาจในการมีอิทธิพลต่อหลักสูตร และระดับความสนใจและ/หรืออิทธิพลที่มีต่อผลลัพธ์ของหลักสูตร ● ให้ผู้เข้าร่วมระบุและวางผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดที่มีอำนาจและอิทธิพลสำคัญในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรในเมทริกซ์ ● ถามคำถามต่อไปนี้: - กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกลุ่มใดที่สามารถให้ข้อมูลที่มีประโยชน์มากที่สุดต่อกระบวนการพัฒนาหลักสูตรของเรา - คำถามสำคัญใดบ้างที่เราควรถามผู้มีส่วนได้ส่วนเสียแต่ละกลุ่ม กลไกใด (ฟอรัม สัมมนา เว็ทช็อป การประชุม การสำรวจ ฯลฯ) - ที่เหมาะสมที่สุดในการเรียกคำตอบจากแต่ละกลุ่ม - เราจะมั่นใจได้อย่างไรว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดเหล่านี้มีส่วนร่วมในการสร้างและรักษาวิสัยทัศน์หลักสูตรร่วมกัน

- ให้แต่ละกลุ่มนำเสนอและหารือถึงผลการค้นพบและแบ่งปันข้อเสนอแนะซึ่งกันและกัน

กิจกรรม 2

ชื่อกิจกรรม	วิสัยทัศน์หลักสูตร
เวลา	60 นาที
วิธีการ	นำเสนอวิสัยทัศน์หลักสูตรตามนิยามของ UNESCO โดยเน้นเป้าหมายในการบรรลุวัตถุประสงค์แบบบูรณาการและทิศทางระยะยาว ● แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มหรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เข้าร่วม) ● จัดเตรียมกระดาษฟลิปชาร์ตและปากกาหรือดินสอให้กับแต่ละกลุ่ม ● โดยอิงจากการค้นพบหลักและผลลัพธ์ของการประเมินความต้องการในการเรียนรู้ที่ดำเนินการในชุมชนเป้าหมาย ภูมิภาค หรือประเทศที่เฉพาะเจาะจง เชิญแต่ละกลุ่มมาระดมความคิดและกำหนดวิสัยทัศน์ระยะยาวและคุณค่าหลักของหลักสูตร

	● ให้คำแนะนำและแนวปฏิบัติในการระบุวิสัยทัศน์ของหลักสูตร เช่น คำชี้แจงควรมีความชัดเจน ส่งเสริมความเป็นหนึ่งเดียวและทิศทางในระยะยาว อิงจากการวิจัยและความเกี่ยวข้อง เป็นแรงบันดาลใจและสร้างความมุ่งมั่น เป็นผลลัพธ์ของกระบวนการปรึกษาหารือที่กว้างขวางและมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผู้เรียน และชุมชนการศึกษา ● หลังจากระดมความคิดแล้ว แต่ละกลุ่มควรร่วมกันร่างคำชี้แจงวิสัยทัศน์หนึ่งย่อหน้าซึ่งสะท้อนถึงแนวคิดร่วมกันของตน ● ให้แต่ละกลุ่มนำเสนอและอภิปรายผลการค้นพบ ตลอดจนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน หลังจากการนำเสนอแต่ละครั้ง ให้เปิดโอกาสให้กลุ่มอื่นๆ แสดงความคิดเห็นสั้นๆ โดยเน้นที่วิสัยทัศน์ที่สอดคล้องกับแนวทางของ UNESCO มากน้อยเพียงใด และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมสำหรับการปรับปรุง ● ในตอนท้าย ให้ผู้เข้าร่วมทุกคนมีส่วนร่วมในการแบ่งปันข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนรู้ของพวกเขา ขอให้ผู้เข้าร่วมสะท้อนถึงวิธีการนำกระบวนการร่วมมือนี้ไปใช้ในงานประจำวันและสถาบันของพวกเขา
--	--

กิจกรรม 3

ชื่อกิจกรรม	กรอบการพัฒนาหลักสูตร
เวลา	120 นาที
วิธีการ	● แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มหรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เข้าร่วม) ● จัดเตรียมกระดาษฟลิปชาร์ตและปากกาหรือดินสอให้กับแต่ละกลุ่ม ● ให้แต่ละกลุ่มมีส่วนร่วมในการพัฒนากรอบหลักสูตรเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และการบริการที่ยั่งยืนในประเทศและ/หรือภูมิภาคเฉพาะ

	โดยใช้และกรอกข้อมูลในแม่แบบ 1: “กรอบการพัฒนาหลักสูตร” กรอบหลักสูตร “กำหนดพารามิเตอร์ ทิศทาง และมาตรฐานสำหรับนโยบายและการปฏิบัติของหลักสูตร” (IBE-UNESCO, 2017, pag. 6-7-8). ● อำนวยความสะดวกในการระดมสมองกลุ่ม การสื่อสารที่เปิดกว้าง และการพัฒนาสาระร่วมกัน ● กระตุ้นให้แต่ละกลุ่มนำเสนอและอภิปรายผลการค้นพบของพวกเขา อภิปรายข้อคิดเห็น และแลกเปลี่ยนข้อเสนอแนะแบบสร้างสรรค์ ● สรุปการประชุมโดยเชิญผู้เข้าร่วมทุกคนให้สะท้อนและแบ่งปันข้อเสนอแนะแบบที่พวกเขาได้เรียนรู้ ● ภาคผนวก -แม่แบบ 1: “กรอบการพัฒนาหลักสูตร”: แม่แบบนี้จัดเตรียมชุดหัวข้อ หัวข้อย่อย และลำดับสำหรับข้อมูลที่ออกแบบมาเพื่ออำนวยความสะดวกในการพัฒนา การนำเสนอ และการตรวจสอบความถูกต้องของกรอบหลักสูตร ผู้ใช้ที่สนใจสามารถเพิ่มหัวข้อเพิ่มเติมที่พวกเขาพบว่ามีเกี่ยวข้องได้
--	--

กิจกรรม 4

ชื่อกิจกรรม	การออกแบบโมดูลการเรียนรู้
เวลา	60 นาที
วิธีการ	● แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มหรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เข้าร่วม) ● มอบหมายโมดูลการเรียนรู้เฉพาะให้กับแต่ละกลุ่มที่เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร ● จัดเตรียมกระดาษฟลิปชาร์ตและปากกาหรือดินสอให้กับแต่ละกลุ่ม ● ให้แต่ละกลุ่มมีส่วนร่วมในการจัดโครงสร้างโมดูลการเรียนรู้เฉพาะ โดยใช้และกรอกข้อมูลในแม่แบบ 2 "การออกแบบโมดูล" ● อำนวยความสะดวกในการระดมสมองกลุ่ม การสื่อสารที่เปิดกว้าง และการพัฒนาสาระร่วมกัน

- กระตุ้นให้แต่ละกลุ่มนำเสนอและอภิปรายผลการค้นพบ อภิปรายข้อคิดเห็น และแลกเปลี่ยนข้อเสนอแนะแบบสร้างสรรค์
- สรุปโดยเชิญผู้เข้าร่วมทุกคนให้สะท้อนและแบ่งปันข้อเสนอแนะแบบที่พวกเขาได้เรียนรู้

● ภาคผนวก -แม่แบบ 2: “การออกแบบโมดูล”

แม่แบบนี้ให้ชุดหัวข้อ หัวข้อย่อย

และลำดับสำหรับข้อมูลที่ออกแบบมาเพื่ออำนวยความสะดวกในการพัฒนา การนำเสนอ และการตรวจสอบโมดูลการเรียนรู้ที่ประกอบเป็นหลักสูตร ผู้ใช้ที่สนใจสามารถเพิ่มหัวข้อเพิ่มเติมที่พวกเขาพบว่าเกี่ยวข้องได้

แบบประเมินแบบย่อ

1. การวางแผนกลยุทธ์การประเมินเป็นขั้นตอนสำคัญในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

ก. ถูก

ข. ผิด

2. วงจรการพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญดังนี้

ก. ควรดำเนินการให้เสร็จสิ้นตามลำดับขั้นตอนอย่างมีขั้นตอนและเป็นระบบ

ข. ขาดการเชื่อมต่อซึ่งกันและกัน

ค. สามารถดำเนินการได้โดยอิสระและไม่มีลำดับขั้นตอนที่สมเหตุสมผล

ง. เป็นแบบคงที่

3. องค์ประกอบหลักของโมดูลการเรียนรู้มีอะไรบ้าง

ก. วัตถุประสงค์ ผลลัพธ์การเรียนรู้ วิธีการ ระยะเวลา วัสดุ การประเมิน

ข. วัตถุประสงค์ ผลลัพธ์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีการ ช่วงเวลา วัสดุ การประเมิน

ค. Objectives, learning outcomes, content, methods, assessment

ง. Content, methods, timing, materials, assessment

4. ผลลัพธ์การเรียนรู้คือข้อความที่อธิบายถึงสิ่งที่ผู้เรียนควรจะได้เมื่อสิ้นสุดโปรแกรม

หลักสูตร

หรือกิจกรรมการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะ ความรู้ หรือความสามารถที่พวกเขาควรได้รับ

ก. ถูก

ข. ผิด

5. การประเมินความต้องการอย่างละเอียดถี่ถ้วนถือเป็นสิ่งจำเป็นในการระบุงค์ประกอบต่างๆ

ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของหลักสูตร

ก. ถูก

ข. ผิด

แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม

[Curriculum Development Guidelines - CEDEFOP](#)

[Council of Europe Experts - Curriculum Development Good Practice Guide](#)

[Prototype of a national curriculum framework: Training tools for curriculum development - UNESCO](#)

[Skills for industry curriculum guidelines 4.0 - Publications Office of the EU](#)

อ้างอิง

Council of Europe (2011). Towards a European Higher Education Area: Curriculum development good practice guide. Available at https://pjp-eu.coe.int/bih-higher-education/images/curriculum_development_good_practice_guide_eng_feb2011_-_abbyy.pdf

DiPietro, C., Dyjur, P., Fitzpatrick, K., Grant, K., Hoessler, C., Kalu, F., Richards, J., Skene, A., & Wolf, P. (2022), Educational Development Guide Series: No. 4. A

Comprehensive Guide to Working with Higher Education Curriculum Development. Educational Developers Caucus. Available at <https://prism.ucalgary.ca/server/api/core/bitstreams/4a60c3e9-139b-496d-b791-a5f43e49335f/content>

European Commission, Executive Agency for Small and Medium-sized Enterprises (EASME) (2018). Skills for Industry - Curriculum Guidelines 4.0. Available at <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/845051d4-4ed8-11ea-aece-01aa75ed71a1>

Kolomitro, Queen's University Centre for Teaching and Learning (2017). Curriculum design handbook. Available at <https://www.aku.edu/qtl/Documents/Queens%20Curriculum%20Design%20Handbook.pdf>

O'Neill (2015). Curriculum Design in Higher Education: Theory to Practice. Available at https://www.ucd.ie/teaching/t4media/curriculum_design_in_higher_education.pdf

UNESCO (2017), Prototype of a National Curriculum Framework. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000260045?posInSet=2&queryId=N-EXPLORE-ac404d96-0c2b-4f8c-9624-4ceae0843056>

UNESCO (2017). Developing and implementing curriculum frameworks. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000250052>

UNESCO (2013). Glossary of Curriculum Terminology. Available at https://openlearning.unesco.org/assets/courseware/v1/111c351f93f6c17c82675935a739f317/asset-v1:UNESCO+UNESCO-04+2021_01+type@asset+block/IBE_GlossaryCurriculumTerminology2013_eng.pdf

UNESCO (2014). Textbooks and Learning Resources: Guidelines for Developers and Users Textbooks and Learning Resources, available at https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000226135_eng

University of Sussex, (2024). Curriculum Development Handbook. Available at <https://www.sussex.ac.uk/adqe/curriculum/curriculumdevelopment>

University of Tennessee (2019). Teaching and Learning Innovation's curriculum development guide. Available at <https://teaching.utk.edu/curriculum-development/the-curriculum-development-guide/>

บทที่ 4 วิธีการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ

บทนำ

การใช้วิธีการและแนวปฏิบัติทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพซึ่งสนับสนุนและอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้เป็นส่วนสำคัญของหลักสูตรที่แข็งแกร่ง ในยุคที่โปรแกรมการศึกษาระดับอุดมศึกษาเน้นความสามารถมากขึ้น

คณาจารย์คาดว่าจะต้องก้าวข้ามรูปแบบการสอนแบบถ่ายทอดความรู้ ยูเนสโก (UNESCO)

“เน้นย้ำถึงความจำเป็นที่มหาวิทยาลัยจะต้องเป็นสถาบันที่เปิดกว้างมากขึ้น

มีความสามารถในการผสมผสานวัฒนธรรมและระบบความรู้ที่หลากหลาย

และใช้วิธีการแบ่งปันความรู้แบบประชาธิปไตยมากขึ้น เร่งให้มีการปรากฏตัวในสังคมอย่างแข็งขันมากขึ้น

ผ่านการสร้างความตระหนัก การเข้าถึง และความร่วมมือกัน

เป้าหมายคือการทำให้ความยั่งยืนเป็นหลักปฏิบัติและจุดประสงค์หลักของสถาบันอุดมศึกษา

สะท้อนให้เห็นในโครงสร้าง โปรแกรม และกิจกรรม

โดยนำนักศึกษาไปสัมผัสกับปัญหาโลกจริงและประสบการณ์แบบดื่มด่ำ (UNESCO, 2022)”¹¹

วิธีการสอนและการปฏิบัติที่เน้นประสบการณ์ ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ร่วมมือกัน

และสหสาขาสามารถเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากในการบ่มเพาะความสามารถหลักและค่านิยมที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิตและการเติบโตส่วนบุคคล

การเรียนรู้ตลอดชีวิตตลอดชีวิตการทำงานของแต่ละคนดูเหมือนจะมีความสำคัญอย่างยิ่งในการนำทางตลาดแรงงานที่เปลี่ยนแปลงไปในเศรษฐกิจดิจิทัลที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

เนื่องจากช่วยให้อัตลักษณ์รักษาทักษะการทำงานที่มีอยู่และได้รับทักษะใหม่ที่ต้องการ (OECD, 2019)

¹¹ UNESCO, 2022. Knowledge-driven actions: transforming higher education for global sustainability, pag.5, available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000380519>

การระบาดใหญ่ของโรคโควิด-19

และผลกระทบของมันได้แสดงให้เห็นถึงคุณค่าและความจำเป็นในการบูรณาการการเรียนรู้แบบดิจิทัลและออนไลน์อย่างยั่งยืนเข้ากับสถาบันอุดมศึกษาและระบบการฝึกอบรม หลักสูตรทั้งหมดควรได้รับการปรับปรุงด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล มุ่งมั่นในเรื่องการเข้าถึง ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และรับประกันคุณภาพ (European Union, 2022)

ผลการเรียนรู้หลัก

ความเข้าใจในวิธีการสอนแบบนวัตกรรม การได้รับความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนแบบเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง (experiential learning), ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (learner-centered), การทำงานร่วมกัน (collaborative), และการบูรณาการศาสตร์ต่าง ๆ (interdisciplinary) ซึ่งสามารถพัฒนาทักษะการมีส่วนร่วม การคิดวิเคราะห์ การสื่อสาร และความร่วมมือของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญ ภายในกรอบหลักสูตรและโปรแกรมการท่องเที่ยวยั่งยืน

การเรียนรู้วิธีการนำวิธีการสอนเหล่านี้ไปใช้จริง

การเรียนรู้วิธีการนำไปใช้และปรับใช้

วิธีการสอนแบบเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง

ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

การทำงานร่วมกัน

และการบูรณาการศาสตร์ต่าง ๆ ในหลากหลายสถานการณ์การเรียนรู้และสภาพแวดล้อมการเรียนรู้

แนวทางสำหรับผู้สอน

- **ค้นพบวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด**

ระบุวิธีการและแนวปฏิบัติทางการศึกษาแบบเน้นประสบการณ์

ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ร่วมมือกัน

และสหวิทยาการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและบรรลุผลการเรียนรู้ที่มีความหมาย

- สร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสม

สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วม การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การสื่อสาร และความร่วมมือของผู้เรียน

แนวคิดหลัก

บทนี้แนะนำวิธีการและแนวทางการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ร่วมมือกัน และสหวิทยาการ ซึ่งสามารถนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรและโปรแกรมการศึกษาที่เป็นนวัตกรรมและปรับแต่งให้เหมาะสมกับแต่ละบุคคลมากขึ้น

โดยมุ่งเน้นไปที่การท่องเที่ยวย่างยั่งยืน

แม้ว่าบทนี้ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการนำเสนอรายการที่ครอบคลุมทั้งหมด

แต่จะเน้นไปที่วิธีการและแนวทางการศึกษาที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่ามีประสิทธิภาพในการส่งเสริมสภาพแวดล้อมการเรียนรู้เชิงบวกและบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ครอบคลุมมากขึ้น

หน่วยที่ 4.1 สภาพแวดล้อมการเรียนรู้

แนวทางใหม่ในการศึกษาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้นหมายถึงการออกแบบกรอบหลักสูตรใหม่ที่กำลังถึงความจำเป็นในการสร้างวัฒนธรรมการศึกษาและสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่จะนำไปสู่การพัฒนาบุคลากรที่มีทักษะสูง

มีสติปัญญาทางอารมณ์ และมีความคิดสร้างสรรค์ สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ทั้งทางกายภาพและเสมือนจริง สามารถจัดได้หลากหลายรูปแบบ และจำเป็นต้องมาจากวัตถุประสงค์การเรียนรู้เฉพาะเจาะจงและผลลัพธ์ที่ต้องการ

หลักการสำคัญบางประการในการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่กระตือรือร้นและมีส่วนร่วม ได้แก่ องค์ประกอบต่อไปนี้

- ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ผู้เรียนควรเป็นศูนย์กลางของการออกแบบหลักสูตร

เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการเรียนรู้ตลอดชีวิตของพวกเขา

ผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในการออกแบบโปรแกรมการเรียนรู้ของตนเอง

การประเมินความก้าวหน้าและประสบการณ์ของตนเอง รวมทั้งการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้สอน

- **การเรียนรู้จากปัญหา**

กระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานเกี่ยวกับปัญหาและความท้าทายในชีวิตจริงที่ไม่มีคำตอบที่แน่ชัด

วิธีการนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเชื่อมโยงการเรียนรู้เชิงทฤษฎีกับวิธีการที่เป็นประโยชน์ในโลกแห่งความจริง

- **การเรียนรู้แบบร่วมมือ**

ส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มสหสาขา

ในขณะเดียวกันก็ส่งเสริมการพัฒนาทักษะด้านการสื่อสารและทักษะทางสังคม

- **การเรียนรู้จากประสบการณ์จริง**

อำนวยความสะดวกในการได้รับประสบการณ์จริงผ่านการสร้างโครงการและปัญหาจากกรณีศึกษาและประสบการณ์การทำงานจริง

- **การมุ่งเน้นสหสาขา**

ยกระดับหลักสูตรการท่องเที่ยวย่างยั่งยืนและหลักสูตรทางวิชาการด้วยหัวข้อและเนื้อหาการเรียนรู้ที่กระตุ้นการคิดวิเคราะห์และวิจารณ์ การประกอบการ ความสามารถในการทำงาน ทักษะสีเขียวและดิจิทัล ตลอดจนมุมมองทางสังคมและจริยธรรมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

- **แนวทางระบบนิเวศการเรียนรู้** เชื่อมโยงผู้เรียนกับนายจ้างและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักอื่นๆ ผ่านการฝึกงาน การฝึกอาชีพ การฝึกงาน และกิจกรรมจับคู่

- **การเรียนรู้ที่ใช้เทคโนโลยี** ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีและแอปพลิเคชันซอฟต์แวร์สำหรับการเรียนรู้แบบดิจิทัล (เช่น e-learning, การเล่นเกม การเรียนออนไลน์ขนาดใหญ่เปิดกว้าง (MOOCs), ความจริงเสริมและเสมือนจริง ปัญญาประดิษฐ์ ฯลฯ)

หน่วยที่ 4.2 การเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

แนวทางการเรียนรู้เป็นศูนย์กลางถูกนำเสนอในแถลงการณ์ลูเวน

ค.ศ.

2009

ซึ่งยืนยันถึงความสำคัญของการฝึกการสอนของสถาบันอุดมศึกษาและความจำเป็นในการปฏิรูปหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง เพื่อมุ่งสู่การพัฒนาผลลัพธ์การเรียนรู้ การสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนั้นอิงจากสมมติฐานที่ว่า ในการเรียนการสอน ผู้เรียนมาจากภูมิหลังที่หลากหลาย ดังนั้น

ครูอาจารย์จึงต้องใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการและความสามารถของผู้เรียน

(Sylvester Donkoh, 2024) ซึ่งต้องใช้แนวทางการเรียนรู้เป็นศูนย์กลางที่ผนวกความต้องการ ความรู้ และลักษณะเฉพาะของผู้เรียนเข้ากับการออกแบบหลักสูตร ด้วยการทำเช่นนี้

หลักสูตรจะสามารถสอดคล้องกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

สร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและดึงดูดใจมากขึ้น

หน่วยที่ 4.3 การเรียนรู้จากประสบการณ์จริง

การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ คือ กระบวนการที่ผู้สอนมีส่วนร่วมกับผู้เรียนอย่างตั้งใจในการ "เรียนรู้ผ่านการปฏิบัติ" และประสบการณ์จริง การเรียนรู้เชิงประสบการณ์เน้นบทบาทสำคัญของประสบการณ์ในการเรียนรู้

โดยดึงประสบการณ์และความรู้ของผู้เรียนเองมาใช้ การเรียนรู้เชิงประสบการณ์นั้นอ้างอิงจากผลงานของ David A.

Kolb ซึ่งกำหนดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์เป็นวงจรที่ประกอบด้วย (1) ประสบการณ์จริง (2)

การสังเกตและสะท้อนประสบการณ์ (3) การสร้างแนวคิดเชิงนามธรรม และ (4) การทดสอบในสถานการณ์ใหม่ (Kolb,

1984) การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ยังเชื่อมโยงกับเสาหลักทั้งสี่ด้านของการศึกษาที่ยูเนสโกกำหนดไว้ ได้แก่

การเรียนรู้เพื่อรู้ การเรียนรู้เพื่อทำ การเรียนรู้เพื่ออยู่ร่วมกัน และการเรียนรู้เพื่อเป็น

ในฐานะรูปแบบการเรียนรู้พื้นฐานทั้งสี่ประเภท (UNESCO, การประชุมนานาชาติว่าด้วยการศึกษา APEID, 2014)

การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ทั้งในห้องเรียนแบบพบหน้าและแบบออนไลน์สนับสนุนผู้เรียนในการพัฒนาทักษะทางควมรู้ ทักษะทางสังคม อารมณ์ และวัฒนธรรม

หน่วยที่ 4.4.: การเรียนรู้แบบกลุ่ม

การเรียนรู้แบบกลุ่ม (Team-Based Learning: TBL)

เป็นวิธีการทางการศึกษาที่ผู้เรียนจะถูกนำไปสู่การประยุกต์ใช้ความรู้เชิงแนวคิดผ่านลำดับกิจกรรมที่เกิดขึ้นๆ

ซึ่งเกี่ยวข้องกับการทำงานคนเดียว การทำงานเป็นทีม และการได้รับฟีดแบ็คทันที วิธีการ TBL ถูกคิดค้นโดย ดร. แลร์รี

ไมเคิลเซน ในช่วงทศวรรษ 1970 เมื่อจำนวนนักเรียนในหลักสูตรธุรกิจของเขาทะลุจาก 40 คนเป็น 120 คน

เขาเป็นห่วงว่าผู้เรียนของเขาจะสามารถประยุกต์ใช้แนวคิดกับปัญหาในโลกแห่งความเป็นจริงได้มากกว่าแค่การเรียนรู้เ

กี่ยวกับพวกมัน TBL ในปัจจุบันเป็นวิธีการทางการศึกษาที่ได้รับการพิสูจน์และยอมรับอย่างดี

มีการยืนยันความถูกต้องผ่านการนำไปใช้ในหลายสาขาวิชาและทั่วหลายประเทศทั่วโลก TBL

ประกอบด้วยกระบวนการเฉพาะ ตั้งแต่การเตรียมงานล่วงหน้าไปจนถึงการประเมินผลโดยเพื่อน รวมถึงหลักการทั้ง 4

ข้อต่อไปนี้ ซึ่งควรจะถูกรวมเข้าไปเพื่อกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้

1. กลุ่มที่จัดตั้งและบริหารจัดการอย่างเหมาะสม

2. ความรับผิดชอบของผู้เรียนและกลุ่ม

3. การให้และรับข้อเสนอแนะของผู้เรียนทันที

4. งานที่ส่งเสริมทั้งการเรียนรู้และการพัฒนาทีม

TBL สามารถเพิ่มการมีส่วนร่วม ผลการเรียนรู้ และการทำงานร่วมกันของผู้เรียน

ในขณะเดียวกันก็ช่วยในการเอาชนะความท้าทาย เช่น อุปสรรคด้านการสื่อสาร ความขัดแย้ง ความคาดหวัง

ยังสามารถเพิ่มความมั่นใจของผู้เรียนในการทำงานที่ซับซ้อนและจัดการกับหัวข้อแบบองค์รวมและสหสาขาได้อีกด้วย

หน่วยที่ 4.5 เรียนรู้ด้วยการเปรียบเทียบ:

ประโยชน์ของการสอนร่วมกัน

การสอนร่วม เป็นผลมาจากความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างสองคนหรือมากกว่านั้น

ซึ่งแบ่งปันความรับผิดชอบในการสอนกลุ่มผู้เรียนและวิชาเรียนหนึ่งหรือหลายวิชา

ความร่วมมือนี้สามารถเกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ ดังตัวอย่างรูปแบบต่างๆ ที่ Cook และ Friend (1995) ได้อธิบายไว้

- **สอนหลัก สอนช่วย** ผู้สอนสองคนสอนในห้องเรียนเดียวกัน โดยคนหนึ่งเป็นผู้สอนหลัก อีกคนทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้เรียนและครูผู้สอนหลัก
- **สอนหมุนเวียน** ผู้สอนแบ่งเนื้อหาของหลักสูตรออกเป็นหลายส่วนและสอนเนื้อหาของตนให้กับกลุ่มเล็กๆ ขณะที่พวกเขาหมุนเวียนกันสอน ในทำนองเดียวกัน การสอนร่วมกันในลักษณะนี้อาจมีรูปแบบของการหมุนเวียนระหว่างครูสองคนในการสอนเนื้อหาที่แตกต่างกันให้กับกลุ่มนักเรียนกลุ่มเดียวกัน
- **สอนคู่ขนาน** ผู้สอนแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อยตามเกณฑ์และข้อตกลงบางประการ
- **สอนทางเลือก** ผู้สอนคนหนึ่งสอนกลุ่มใหญ่ ในขณะที่อีกคนสอนกลุ่มย่อย (โดยทั่วไป 3-6 คน) เพื่อการเรียนรู้ที่แตกต่าง
- **สอนเป็นทีม** ครูสองคนสอนร่วมกันในห้องเรียนเดียวกันกับทั้งกลุ่ม และผู้สอนทั้งสองเป็นผู้นำในห้องเรียน

หน่วยที่ 4.6 การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

การเรียนรู้แบบเน้นปัญหา (Problem-based learning : PBL)

เป็นวิธีการเรียนรู้อย่างหนึ่งที่คุณเรียนจะต้องร่วมมือกันทำความเข้าใจและแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนและไม่มีโครงสร้างที่ชัดเจน เนื่องจากลักษณะที่ซับซ้อนและไม่มีโครงสร้าง ผู้เรียนจะต้องแบ่งปันความรู้ที่มีอยู่ ตีความความคิดที่แตกต่างกัน ค้นหาข้อมูล และสร้างข้อโต้แย้งที่เป็นหลักการเพื่อสนับสนุนแนวทางแก้ปัญหาที่เสนอ (Lu, Bridges, & Hmelo-Silver, 2014) การเรียนรู้แบบเน้นปัญหาเชื่อมโยงการเรียนรู้กับปัญหาในโลกจริง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาที่คุณเรียนสามารถเกี่ยวข้องได้โดยตรง ผ่าน PBL

ผู้เรียนไม่เพียงแต่เสริมสร้างทักษะการทำงานเป็นทีม การสื่อสาร และการวิจัย

แต่ยังพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิต

กรอบแนวคิดทั่วไปของการเรียนรู้แบบเน้นปัญหาประกอบด้วย

- ระบุและวิเคราะห์ปัญหาที่ซับซ้อนและเกิดขึ้นจริง
ซึ่งมีผลกระทบโดยตรงต่อผู้เรียนและ/หรือชุมชนที่พวกเขาอาศัยอยู่
- สำรวจแนวทางแก้ไขปัญหามาจากมุมมองและจุดยืนที่หลากหลาย
- เปลี่ยนแปลงแนวทางแก้ไขปัญหามาที่ระบุไว้ให้กลายเป็นกลยุทธ์และการกระทำร่วมกัน

หน่วยที่ 4.7 COIL (Collaborative Online International Learning)

COIL ย่อมาจาก Collaborative Online International Learning ซึ่งหมายถึง "การเรียนออนไลน์ในระดับสากล โดยมีการมีส่วนร่วมเชิงโต้ตอบของผู้เรียนและคณาจารย์จากภูมิหลังทางวัฒนธรรมและนานาชาติที่แตกต่างกัน

ทั้งในและนอกห้องเรียน" (Leask, 2020) เป้าหมายของโครงการ COIL ได้แก่

การพัฒนาความรู้เกี่ยวกับวิชาหรือหัวข้อทั่วไปและ/หรือความท้าทายในชีวิตจริง

การเพิ่มพูนการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและนานาชาติ การเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

รวมถึงการพัฒนาทักษะด้านภาษาและทักษะการสื่อสาร

ขั้นตอนในโครงการ COIL ประกอบด้วย

- การละลายพฤติกรรม กิจกรรมเริ่มต้นบทสนทนาเพื่อให้นักเรียนรู้จักกันและสร้างความไว้วางใจร่วมมือกัน
- การทำงานร่วมกันที่ได้รับมอบหมายให้กับผู้เรียนแต่ละกลุ่มซึ่งต้องอาศัยการมีส่วนร่วมส่วนตัวของผู้เข้าร่วมแต่ละคนและการพัฒนาผลงานร่วมกัน
- การประเมิน: เปลี่ยนประสบการณ์ COIL ให้เป็นกิจกรรมแห่งการไตร่ตรองและการตระหนักใหม่

หน่วยที่ 4.8

ความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยและภาคการท่องเที่ยว

COIL เป็นโครงการที่อาศัยการมีส่วนร่วมของครูและนักเรียนจากภูมิภาค ภาษา และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เพื่อพัฒนากระบวนการสอนและเรียนรู้แบบร่วมมือกัน โดยใช้เครื่องมือสื่อสารออนไลน์

โครงการเหล่านี้เป็นทางเลือกที่เข้าถึงได้เพื่อทำให้ประสบการณ์การเรียนรู้ระหว่างประเทศของนักเรียนและครูเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น (ภายในประเทศ) รวมทั้งเป็นโอกาสในการเสริมสร้างกระบวนการสร้างความรู้ส่วนบุคคลและกลุ่ม ซึ่งนำเสนอพลวัตที่ท้าทายในการทำงานในทีมที่มีความหลากหลาย

การก้าวสู่ยุคแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ควรเสริมสร้างความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ระหว่างสถาบันอุดมศึกษาและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

เพื่อสร้างระบบนิเวศการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถนำมาซึ่งประโยชน์ร่วมกันหลายประการ

ทำให้ทั้งสองฝ่ายสามารถได้รับประโยชน์จากความเชี่ยวชาญของกันและกัน

ความร่วมมือเชิงกลยุทธ์นี้สามารถเกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ (เช่น การฝึกงาน/การฝึกอาชีพ การให้คำปรึกษา ธนาคารโครงการ (Project Banks) การแข่งขันคลังสมอง (Think Tank Competitions) การฝึกอบรมฤดูร้อน ฯลฯ) รวมถึง

- **ความร่วมมือกับภาคส่วนการท่องเที่ยว** บริษัทท่องเที่ยว ผู้ให้บริการ สตาร์ทอัพ รวมถึงอุทยานทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ พิพิธภัณฑ์ จุดให้ข้อมูลการท่องเที่ยว
- **ความร่วมมือกับโครงสร้างการสนับสนุนการท่องเที่ยว** เช่น สมาคมอุตสาหกรรม องค์กรคลัสเตอร์ (Cluster Organisations) และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสาธารณะอื่น ๆ ที่มีส่วนร่วมในด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- **ความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาอื่น ๆ** (ผ่านโครงการ หลักสูตร แพลตฟอร์ม เครือข่าย ฯลฯ) รวมถึงรัฐบาล องค์กรภาคประชาสังคม องค์กรพัฒนาเอกชน และชุมชนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง

หน่วยที่ 4.9 ผู้เรียนเป็นตัวแทนแห่งการเปลี่ยนแปลง

การกำหนดกลยุทธ์หลักสูตรหมายถึงการมองผู้เรียนเป็นตัวแทนของการเปลี่ยนแปลงและมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการพัฒนาและการดำเนินการของหลักสูตร

รูปแบบที่เป็นไปได้ของการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ได้แก่

- **ปรึกษาหารือ** โดยทั่วไปจะดำเนินการผ่านการสำรวจความคิดเห็นหรือสนทนากลุ่ม ซึ่งวิธีการเหล่านี้สามารถเข้าถึงผู้เรียนจำนวนมาก ทำให้ได้ข้อมูลขนาดใหญ่ และค่อนข้างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย

- **ความร่วมมือ** มักเกี่ยวข้องกับการดึงดูดผู้เรียนเข้าร่วมในการปรับปรุงกระบวนการหรือโครงการที่มีอยู่ ตัวอย่างเช่น อาจขอให้ผู้เรียนเข้าร่วมคณะกรรมการโครงการหรือมีส่วนร่วมในการทบทวนเป็นระยะ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถมีอิทธิพลต่อกระบวนการที่มีผลกระทบโดยตรงต่อตนเอง
- **การร่วมสร้างสรรค์:** เป็นวิธีการดึงดูดผู้เรียนให้มีส่วนร่วมในฐานะบุคคลเท่าเทียมกัน โดยผู้เรียนจะกำหนดเงื่อนไขการมีส่วนร่วมและบทบาทของตนเอง ซึ่งนำไปสู่ความเข้าใจประสบการณ์ของผู้เรียนอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นและพัฒนาความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน

หน่วยที่ 4.10 กรณีศึกษา: โครงการ “ที่ปรึกษาสำหรับการสอน” ที่มหาวิทยาลัยปาแลร์โม

โครงการ “MENTORE - Modifying and ENhancing Teaching through Peer Observation and Reflections with Experts¹²” ดำเนินการโดยมหาวิทยาลัยปาแลร์โม

โครงการนี้ส่งเสริมความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างอาจารย์ที่มีภูมิหลังและสาขาวิชาที่แตกต่างกัน อาจารย์ “ผู้ให้คำปรึกษา” (mentor) จะสนับสนุนอาจารย์ “ผู้รับคำปรึกษา” (mentee) ในเส้นทางการเติบโตทางวิชาชีพ โดยให้การสนับสนุน คำแนะนำ และแนวคิดเพื่อการปรับปรุงวิธีการสอนของตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาในการวิเคราะห์และสะท้อนคิดอย่างมีวิจารณญาณเกี่ยวกับการสอนของตนเอง ช่วยให้พวกเขาสามารถระบุจุดแข็งและจุดอ่อน เพื่อร่วมกันระบุกลยุทธ์และแนวทางในการนำวิธีการสอนใหม่ ๆ ที่เป็นนวัตกรรมมาใช้ และทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพและดึงดูดใจผู้เรียนมากขึ้น เนื่องจากเป็นกระบวนการ “เพื่อนช่วยเพื่อน” (peer-to-peer)

ครูแต่ละคนที่มีส่วนร่วมในโครงการจึงมีทั้งบทบาทของผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา

¹² MENTORE - Modifying and ENhancing Teaching through Peer Observation and Reflections with Experts, <https://fitforthem.unipa.it/rep:6533b85dfe1ef96bd12be5d1>

ข้อดีของกระบวนการให้คำปรึกษาร่วมกันนี้มีมากมาย

ครูมีโอกาสดำเนินการเพิ่มพูนทักษะการสอน

รับรู้วิธีการและแนวทางการศึกษาใหม่ ๆ และพัฒนาความตระหนักรู้เกี่ยวกับบทบาททางการศึกษาของตนเองมากขึ้น

จากมุมมองของสถาบันโดยรวม โครงการส่งเสริมการสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์แบบร่วมมือระหว่างนักการศึกษา

โดยยึดหลักการสนับสนุนซึ่งกันและกัน

และการแบ่งปันประสบการณ์และความรู้

มากกว่าสิบปีหลังจากโครงการถือกำเนิด

เครือข่ายความร่วมมือนี้ได้กลายเป็นแกนหลักของชุมชนที่มีครูมากกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบคน

สร้างโอกาสมากมายสำหรับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและไม่เป็นทางการ

ซึ่งเสริมสร้างความรู้สึกร่วมเป็นเจ้าของและความปรารถนาที่จะร่วมมือกัน

บทสรุป

โดยสรุป

วิธีการสอนและแนวปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างหลักสูตรที่แข็งแกร่ง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่การศึกษาระดับสูงให้ความสำคัญกับแนวทางการเรียนรู้ตามความสามารถมากขึ้น

งานวิจัยมากมายเน้นย้ำว่า วิธีการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การทำงานร่วมกัน

และสหวิทยาการ

สามารถยกระดับการพัฒนาอาชีพในระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญ

โดยเสนอทางเลือกที่ไปไกลกว่าการเรียนรู้เพื่อรับความรู้เพียงอย่างเดียว

ดังนั้น

สถาบันอุดมศึกษาและคณาจารย์ต้องก้าวข้ามรูปแบบการสอนแบบดั้งเดิมเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียนและบรร

ลุผลลัพท์การเรียนรู้ที่คาดหวังได้

กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม

กิจกรรม 1

ชื่อกิจกรรม	การท่องเที่ยวย่างยั่งยืน: คำจำกัดความ ค่านิยม และหลักการผ่านการเรียนรู้เชิงประสบการณ์และความร่วมมือ
-------------	---

เวลา	60 นาที
วิธีการ	● แนะนำผู้เรียนเกี่ยวกับหัวข้อ “การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน” โดยการอ่านข้อความที่เกี่ยวข้อง จำนวนข้อความอาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับผู้เข้าร่วมและเวลาที่มี ● แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มตามจำนวนและข้อความที่ให้ไว้ แจกกระดาษฟลิปชาร์ต และปากกามาร์กเกอร์หนึ่งชุดให้แต่ละกลุ่ม ● ให้แต่ละกลุ่มระดมความคิดและอธิบายข้อความที่ได้รับมอบหมายอย่างละเอียด โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของสมาชิกแต่ละคน ● หลังจากส่วนแรกนี้ แต่ละกลุ่มจะถูกขอให้นำเสนอข้อค้นพบหลักต่อผู้ชมกลุ่มใหญ่ สรุปข้อสรุปของแต่ละกลุ่มลงในกระดาษที่แจกให้ ● สรุปเนื้อหาโดยเชิญผู้เข้าร่วมทุกคนให้สะท้อนคิดและแบ่งปันความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ ตัวอย่างข้อความที่สามารถใช้ได้ ● หลักการความยั่งยืน หมายถึง ด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมและสังคม ของการพัฒนาการท่องเที่ยว จำเป็นต้องสร้างความสมดุลระหว่างสามมิติ เพื่อรับประกันความยั่งยืนในระยะยาว ● การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างเหมาะสม โดยรักษาขบวนการทางนิเวศวิทยาที่สำคัญ และช่วยอนุรักษ์มรดกธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ ● การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ควรเคารพความเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและสังคมของชุมชนเจ้าบ้าน อนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมและค่านิยมดั้งเดิมของพวกเขา และส่งเสริมความเข้าใจและความอดทนระหว่างวัฒนธรรมต่าง ๆ ● การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มุ่งเน้นการดำเนินงานทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืนในระยะยาว โดยมอบประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรมแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย รวมถึงโอกาสการจ้างงานและการหารายได้ที่มั่นคง บริการสังคมสำหรับชุมชนท้องถิ่น และการช่วยลดความยากจน

	● การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจำเป็นต้องมีส่วนร่วมอย่างมีข้อมูลของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย รวมทั้งการมีผู้นำทางการเมืองที่เข้มแข็งเพื่อให้มั่นใจว่ามีการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางและการสร้างฉันทามติ ● การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นกระบวนการต่อเนื่องและต้องมีการติดตามผลกระทบอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งนำมาตรการป้องกันและ/หรือแก้ไขที่จำเป็นมาใช้เมื่อใดก็ตามที่จำเป็น หมายเหตุ: หากกิจกรรมจัดการแบบระยะไกล แนะนำให้ใช้เครื่องมือ e-learning ที่ช่วยให้ผู้เข้าร่วมสามารถแสดงความคิดเห็นและจัดกลุ่มได้
--	---

กิจกรรม 2

ชื่อกิจกรรม	ผลกระทบเชิงลบและผลกระทบของการท่องเที่ยวผ่านการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน
เวลา	60 นาที
วิธีการ	● เริ่มต้นถามคำถามผู้เรียนกับคำถามนี้ การท่องเที่ยวมีผลกระทบด้านลบและผลกระทบอะไรบ้างในชุมชนท้องถิ่นของคุณ ● แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มขึ้นไป (ตามจำนวน) ● ให้แต่ละกลุ่มตอบคำถามข้างต้นโดยการระดมความคิด พิจารณาประเด็นอย่างละเอียด และรวมความคิดเห็นของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ผลกระทบเชิงลบและผลกระทบที่ระบุ ควรเป็นผลกระทบจริงที่เกี่ยวข้องและส่งผลกระทบโดยตรงต่อชุมชนท้องถิ่นที่สมาชิกแต่ละคนอาศัยอยู่ ● เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจที่มั่นคงและกว้างขวางเกี่ยวกับผลกระทบเชิงลบเหล่านี้ พวกเขาจะเริ่มสำรวจแนวทางแก้ไขปัญหามาจากมุมมองและทัศนคติที่หลากหลาย

	● เมื่อผู้เรียนกำหนดแนวทางแก้ปัญหาที่เป็นไปได้หลายแนวทางแล้ว พวกเขาจะวางแผนโดยร่างชุดแนวทางแก้ปัญหาที่ครอบคลุมซึ่งโดยสมมติฐานจะช่วยแก้ไขผลกระทบเชิงลบและผลกระทบที่ระบุไว้ ● หลังจากส่วนแรกเสร็จสิ้นแล้ว แต่ละกลุ่มจะต้องนำเสนอผลการค้นพบหลักต่อผู้ฟังทั้งหมด สรุปข้อสรุปที่เกิดขึ้นจากแต่ละกลุ่มลงบนกระดาน ● สรุปเนื้อหา โดยเชิญชวนผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนสะท้อนความคิดและแบ่งปันความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้
--	--

กิจกรรม 3

ชื่อกิจกรรม	การจัดกลุ่มโดยใช้หลักการทั้งสี่ของการเรียนรู้แบบทีม (TBL)
เวลา	30 นาที
วิธีการ	แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มหรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เรียน) โดยใช้หลักการทั้งสี่ของการเรียนรู้แบบกลุ่ม (TBL) ● กลุ่มที่จัดตั้งและบริหารจัดการอย่างเหมาะสม ตรวจสอบให้แน่ใจว่ากลุ่มได้ถูกจัดตั้งขึ้นอย่างเหมาะสม โดยมั่นใจว่าสมาชิกในกลุ่มมีความหลากหลายในด้านภูมิหลัง ประสบการณ์การเรียนรู้ วิชาเรียนที่เคยเรียนมา สัญชาติ ความสนใจ และลักษณะอื่น ๆ ซึ่งจะช่วยในการนำเสนอมุมมองใหม่ๆ ซึ่งแปลเป็นกลุ่มที่มีประสิทธิภาพดีขึ้น ควรหลีกเลี่ยงแนวร่วม แนวร่วมมักจะถูกสร้างขึ้นโดยสมาชิกในทีมสองสามคนที่มีเชื้อชาติ ภาษา ภูมิหลังเหมือนกัน หรือเพียงแค่เป็นเพื่อนสนิทจากเมื่อก่อน สิ่งนี้สามารถขัดขวางการทำงานร่วมกันของทีมโดยรวมในระยะยาว ผู้เรียนควรอยู่ทีมเดียวกันตลอดหลักสูตร ทั้งนี้เพื่อให้เวลาแก่กลุ่มในการพัฒนาเป็นทีมที่มีประสิทธิภาพสูง ● ความรับผิดชอบ สิ่งสำคัญคือต้องทำให้แน่ใจว่าผู้เรียนไม่เพียงแต่ต้องรับผิดชอบต่อครูและ/หรือผู้ดำเนินกิจกรรมเท่านั้น แต่ยังต้องรับผิดชอบต่อเพื่อนร่วมทีมด้วย นอกจากนี้

	กลุ่มยังควรมีความรับผิดชอบในฐานะหน่วยงานเดียวกันด้วยความรับผิดชอบของทีมยังได้รับการยืนยันผ่านการประเมินผลซึ่งกันและกัน ● การให้ข้อเสนอแนะ เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องแน่ใจว่าผู้เรียนได้ให้และแบ่งปันข้อเสนอแนะตลอดกระบวนการเรียนรู้ ● การมอบหมายงานที่ส่งเสริมทั้งการเรียนรู้และการพัฒนาทีม: สิ่งสำคัญคือต้องออกแบบกิจกรรมและการมอบหมายงานที่ต้องการการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างทีมเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้เรียนรู้แนวคิดและแก้ปัญหาที่ซับซ้อนร่วมกันเป็นทีม หากคำนึงถึงหลักการทั้ง 4 นี้ในการจัดการเรียนการสอนแบบ TBL จะช่วยสนับสนุนผู้เรียนให้มีความสามารถในการเรียนรู้ การแบ่งปัน และการประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะภายในกลุ่ม และมุ่งสู่เป้าหมายร่วมกันมากขึ้น
--	--

แบบทดสอบแบบย่อ

- การเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential learning)

คือกระบวนการที่ผู้สอนมีส่วนร่วมกับผู้เรียนอย่างตั้งใจใน “การเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง” (learning by doing) และการสะท้อนคิด (reflection)

 - ก. ถูก
 - ข. ผิด
- ข้อใดไม่รวมอยู่ในหลักการทั้งสี่ของการเรียนรู้แบบกลุ่ม (Team-based Learning)
 - ก. การฝึกสอน (Coaching)
 - ข. ความรับผิดชอบ (Accountability)
 - ค. การให้ข้อเสนอแนะ (Feedback)

- ง. การมอบหมายงานที่ส่งเสริมการพัฒนาทีม
3. ข้อความใดต่อไปนี้อาจเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยปัญหาเป็นฐาน
- ก.
- การระบุและวิเคราะห์ปัญหาที่ซับซ้อนและในโลกแห่งความเป็นจริงที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อผู้เรียนและ/หรือชุมชนที่พวกเขาอาศัยอยู่
- ข. มอบมุมมองที่ครอบคลุมเกี่ยวกับวิชานั้น ๆ
- ให้กับผู้เรียนผ่านวิธีการเรียนรู้แบบจากภาพรวมไปสู่รายละเอียด (Top-Down Approach)
- ค. สำรวจวิธีแก้ปัญหามาจากมุมมองและความคิดที่หลากหลาย
- ง. นำแนวทางแก้ไขที่ระบุไปใช้กับกลยุทธ์และการดำเนินการ
4. การสอนร่วมเป็นผลมาจากการทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดระหว่างนักการศึกษาตั้งแต่สองคนขึ้นไป
- ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบร่วมกันในกลุ่มผู้เรียนและสาขาวิชาที่กำหนด
- ก. ถูก
- ข. ผิด
5. รูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้เรียนที่เป็นไปได้ในการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่
- ก. การให้คำปรึกษา การทำงานร่วมกัน และการฝึกอบรมร่วม
- ข. ความรับผิดชอบร่วมและการทำงานร่วมกัน
- ค. การทำงานร่วมกันและการฝึกอบรมร่วม
- ง. การให้คำปรึกษา ความร่วมมือ และการร่วมผลิต

แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม

UNWTO Education Toolkit - EDUCATION TOOLKIT For the incorporation of tourism as a subject in high schools.

[SALTO -Tools For Learning in non-formal education](#)

[SALTO - Guide.pdf Support Young Women and Professionals in the field of Alternative and Sustainable Tourism](#)

[Council of Europe – Compass: Manual for human rights education](#)

อ้างอิง

Bacharach, Heck, Dahlberg, (2008). Co-teaching in Higher Education. *Tlc* 53, 9–16

Buckingham, López-Hernández, Strotmann, (2021). Learning by Comparison: The Benefits of Co-Teaching for University Professors' Professional Development

Caradonna, (2020). Il Progetto “Mentori per la didattica” dell’Università di Palermo dopo sei anni dalla nascita e le iniziative future. Genova University Press, pp. 271-279.

Ciencies, Oznan, Oland, Grzeskowiak, Podlewski, Turowska-koska, Drobnik, (2009). The first attempt at initiating problem-based learning as a method of teaching. *The Kaohsiung Journal of Medical Sciences*, 25(5), 271–275. Available at [http://doi.org/10.1016/S1607-551X\(09\)70073-7](http://doi.org/10.1016/S1607-551X(09)70073-7)

Council of Europe. Brander, De Witte, Ghanea, Gomes, Keen, Nikitina, Pinkeviciute, (2023). *Compass: Manual for Human Rights Education with Young People* (2nd edition). Available at <https://rm.coe.int/compass-2023-eng-final-web/1680af992c>

European Union, (2022). *The Future of Digital and Online Learning in Higher Education*. Available at <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/90c23493-7cc9-11ec-8c40-01aa75ed71a1/language-en>

Falconer, (2016). Why Not Try Active Learning? Available at www.wileyonlinelibrary.com

Kibble, Bellew, Asmar, Barkley, (2016). Team-based learning in large enrollment classes. *Adv Physiol Educ* 40: 435–442

Levintova, Mueller, (2015). Sustainability: Teaching an Interdisciplinary Threshold Concept through Traditional Lecture and Active Learning. *Canadian Journal for the Scholarship of Teaching and Learning*, 6(1), 20. Available at <http://doi.org/10.5206/cjsotl-rcacea.2015.1.3>

-
- Lu, J., Bridges, S., & Hmelo-Silver, C. E. (2014). Problem-based learning. In R. K. Sawyer (Ed.), *The Cambridge handbook of the learning sciences* (2nd ed., pp. 298–318). Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9781139519526.019>
- Maggio, Lombardo, Martino, (2015), La formazione e l'aggiornamento dei docenti chimici dell'Università di Palermo: le attività del Progetto Mentore e del TLC-CIMDU. STEBICEF Department – University of Palermo. Available at <https://chimicanellascuola.it/index.php/cns/article/view/198/333>
- Moro, Christian & McLean, (2017). Supporting students' transition to university and problem-based learning. *Medical Science Education*, 27, 353–361. Available at <http://doi.org/10.1007/s40670-017-0384-6>
- Parmelee, Michaelsen, Cook, Hudes, (2012), Team-based learning: a practical guide: AMEE guide. No. 65. *Med Teach* 34: e275–e287
- Smith, (2010). 'David A. Kolb on experiential learning', *The encyclopedia of pedagogy and informal education*. Available at <https://infed.org/mobi/david-a-kolb-on-experiential-learning/>
- Sylvester Donkoh, (2024). The Use and Challenges of Learner-Centered Pedagogy: Basic School Teachers' Perspective. Available at <https://www.ej-edu.org/index.php/ejedu/article/view/774>
- Thwin, Phyu Aye & Lwin, (2018). Simple interactive lecturing strategies for fostering students' engagement and active Participation. *Medical Science Education*, 28, 203–209
- UNESCO, (1996). *Education for the 21st century: learning to learn*. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000102622>
- UNESCO. (2014). *The heart of education: learning to live together; selected papers presented at the 16th UNESCO-APEID International Conference*. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000227373>
- UNESCO, (2022). *Knowledge-driven actions: transforming higher education for global sustainability*. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000380519>

บทที่ 5 หลักสูตรวิชาชีพ INNO4Tourism

เกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน

บทนำ

ความท้าทายที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเน้นย้ำว่าสถาบันอุดมศึกษาและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอุตสาหกรรมจำเป็นต้องผนวกค่านิยมด้านความยั่งยืนเข้าไปในหลักสูตรการท่องเที่ยวมากขึ้น

เพื่อสร้างกำลังคนที่มีความยืดหยุ่น

รับผิดชอบ

และสามารถมีส่วนร่วมอย่างมีนัยสำคัญต่อเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนภายในภาคการท่องเที่ยว

ดังนั้น

สถาบันอุดมศึกษาควรจัดหาและสามารถเสนอโปรแกรมการพัฒนาอาชีพที่มีโครงสร้าง

เพื่อยกระดับอาชีพของผู้เรียนในภาคบริการและการท่องเที่ยว

พร้อมทั้งบ่มเพาะการตอบสนองที่มีประสิทธิภาพต่อความท้าทายระดับโลกในปัจจุบัน

จากความร่วมมือและการเสริมสร้างความสามารถด้านการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ระหว่างมหาวิทยาลัยในยุโรปและเอเชีย

ภายใต้โครงการ

Erasmus+

INNO4Tourism

บทนี้จึงนำเสนอตัวอย่างหลักสูตรวิชาชีพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยยึดแนวทางวิถีชีวิตของหลักสูตรและกรอบการทำงานตามที่ระบุไว้ในบทที่ 3

ผลการเรียนรู้หลัก

- การเรียนรู้เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพด้านการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ทำความเข้าใจกรอบแนวคิดและเนื้อหาของหลักสูตรวิชาชีพที่ออกแบบมาเพื่อมอบความรู้และทักษะด้านการ

ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

โดยเน้นหนักไปที่ความยั่งยืน

การเปลี่ยนผ่านสีเขียวและดิจิทัล

ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและสังคม และการปฏิบัติที่รับผิดชอบต่อสังคม

แนวทางสำหรับผู้สอน

- ค้นหาตัวอย่างหลักสูตรวิชาชีพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ศึกษาข้อมูลเชิงลึกและตัวอย่างการปฏิบัติจริงจากหลักสูตรวิชาชีพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

- ทำให้มีแรงบันดาลใจ

ดึงแรงบันดาลใจจากหลักสูตรวิชาชีพเหล่านี้

เพื่อสร้างหลักสูตรทางวิชาการและวิชาชีพใหม่ ๆ ที่ผนวกหลักการความยั่งยืนเข้ากับการศึกษาการท่องเที่ยว

แนวคิดหลัก

อาศัยความต้องการทักษะและช่องว่างที่ระบุไว้ในรายงานด้านการบริการและการท่องเที่ยวปัจจุบันในประเทศไทยและ
สปป. ลาว โดยมหาวิทยาลัยพันธมิตรในโครงการ INNO4Tourism

บทนี้แสดงผลลัพธ์ของการทำงานกลุ่มที่ดำเนินการโดยผู้เข้าร่วมจากประเทศไทย ได้แก่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และผู้เข้าร่วมจาก สปป. ลาว ได้แก่ มหาวิทยาลัยสะหวันนะเขต
และมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ในหลักสูตรการฝึกอบรมครูฝึก

“หลักสูตรนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตของแรงงานด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน”

ซึ่งจัดโดยมหาวิทยาลัยปาแลร์โมในอิตาลี และมหาวิทยาลัยมาซิโดเนีย (UOM) ในกรีซ และดำเนินการภายใต้โครงการ
Erasmus+ INNO4Tourism

ตัวแทนจากมหาวิทยาลัยในลาวและไทยได้เข้าร่วมอบรมเชิงปฏิบัติการและกิจกรรมกลุ่มเพื่อออกแบบกรอบหลักสูตรใน
หม่ การอบรมเชิงปฏิบัติการเหล่านี้ช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
การแลกเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดีที่สุด และการแก้ปัญหาแบบร่วมมือกัน

ช่วยให้ผู้เข้าร่วมสามารถแก้ไขปัญหาที่พบบ่อยและปรับใช้กลยุทธ์ที่ประสบความสำเร็จจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง หลักสูตรนำร่องเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นต้นแบบและแรงบันดาลใจให้สถาบันอื่นสามารถอ้างอิง ปรับใช้ และพัฒนาต่อไปเพื่อตอบสนองความต้องการเฉพาะของชุมชนและภูมิภาคท้องถิ่นของตน

หน่วย 5.1 หลักสูตรนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ชื่อ	การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแบบบูรณาการ
ประเภทของหลักสูตร	หลักสูตรวิชาชีพ
ระยะเวลา	90 ชั่วโมง (45 ชั่วโมง/โมดูล - ทั้งหมด 2 โมดูล)
สถานที่	ภูเก็ต ประเทศไทย
บทนำ	
หลักสูตรนี้ได้รับการออกแบบมาเพื่อมอบความเข้าใจที่ครอบคลุมเกี่ยวกับหลักการ ปฏิบัติ และกลยุทธ์ที่จำเป็นในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในลักษณะที่ส่งเสริมความยั่งยืนและความสำเร็จระยะยาว ทั้งต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนท้องถิ่น	
การประเมินความต้องการ	
- ทักษะที่มีความต้องการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ได้แก่ เทคโนโลยีดิจิทัล, ความสามารถในการปรับตัว, จิตใจที่มุ่งเน้นการบริการ, ภาษา, ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์, ทักษะด้านสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน, ทักษะการเป็นผู้ประกอบการและการจัดการ - จำเป็นต้องดำเนินการเร่งด่วนเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับแรงงานด้วยทักษะที่สำคัญในสามด้านหลัก ได้แก่ ความยั่งยืนและสีเขียว ดิจิทัล และการเป็นผู้ประกอบการ	

- มีความสำคัญของการพัฒนาทักษะทั้งในมหาวิทยาลัยและผ่านแพลตฟอร์มการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- ควรเพิ่มความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลัก ได้แก่ รัฐบาล หน่วยงานสาธารณะ สมาคมธุรกิจ ผู้ประกอบการ และสถาบันอุดมศึกษา

วิสัยทัศน์ของหลักสูตร

วิสัยทัศน์ของหลักสูตรวิชาชีพนี้คือ “เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การจัดการความยั่งยืน การรู้ดิจิทัล การคิดสร้างสรรค์และวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ และการประกอบการ ในสภาพแวดล้อมการท่องเที่ยวและบริการที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ โดยสอดคล้องกับหลักจริยธรรมการท่องเที่ยวโลกขององค์การการท่องเที่ยวโลก (UNWTO)”.

รายละเอียดคุณสมบัติ

เมื่อจบหลักสูตร ผู้เรียนจะสามารถ

- แสดงความรู้พื้นฐานในด้านการจัดการความยั่งยืน ความรู้ดิจิทัล การคิดสร้างสรรค์และวิเคราะห์เชิงวิจารณ์ การเป็นประกอบการ
- แสดงความสามารถในการประยุกต์ใช้เครื่องมือการวิเคราะห์ที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนากลยุทธ์ทางการท่องเที่ยว
- รับรู้ถึงความรู้และประเด็นข้ามสาขาวิชา และนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนากลยุทธ์และการดำเนินงานในธุรกิจการโรงแรมและการท่องเที่ยว
- พัฒนาโครงการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่คำนึงถึงสังคมและเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน
- ส่งเสริมการทำงานเป็นทีม ทักษะการแก้ปัญหาในสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย

ข้อกำหนดในการเข้าเรียน

คุณสมบัติ ต้องมีวุฒิการศึกษาอย่างน้อยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ประสบการณ์ มีประสบการณ์การทำงานในด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยวอย่างน้อย 2 ปี

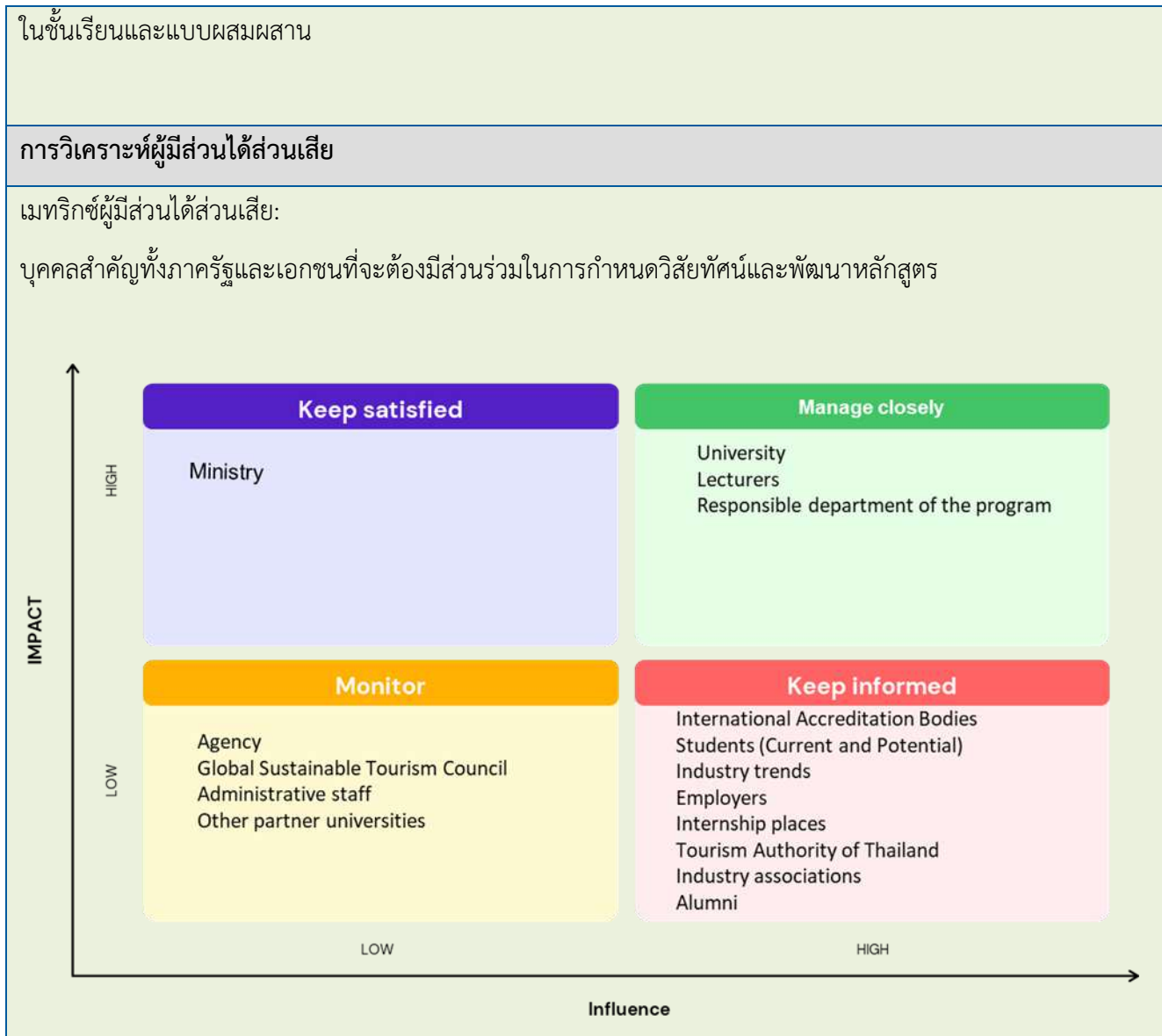
ทักษะ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน (TOEIC 500 ขึ้นไป หรือเทียบเท่า) และสามารถใช้งาน Microsoft Word และ Office ได้

คุณสมบัติส่วนบุคคล ชอบเข้าสังคม ทำงานเป็นทีมได้ดี เปิดใจให้กับคนอื่นและความหลากหลาย

ผู้สมัครที่ผ่านการคัดเลือกจะต้องเข้ารับการสัมภาษณ์และเขียนคำแถลงจุดประสงค์ (statement of purpose)		
วัตถุประสงค์ของหลักสูตร		
เมื่อจบหลักสูตร ผู้เรียนจะมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นผู้นำที่มีความรับผิดชอบ มีทัศนคติที่ยั่งยืน มีความรู้รอบด้าน และสามารถติดตามความรู้ใหม่ ๆ ได้อย่างทันทั่วทั้งในสภาพแวดล้อมด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและมีความแข่งขันสูง		
ผลการเรียนรู้		
เมื่อเรียนจบหลักสูตรนี้ ผู้เรียนจะสามารถบรรลุผลการเรียนรู้ต่อไปนี้ ความรู้ - แสดงความรู้ข้ามศาสตร์และความยั่งยืนในบริบทของการบริการและการท่องเที่ยว - นำแนวปฏิบัติและการจัดการอย่างยั่งยืนมาใช้ในธุรกิจการบริการและการท่องเที่ยว - เสนอแผนธุรกิจด้านการท่องเที่ยวและการบริการใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์และยั่งยืน ทักษะ - ทำงานร่วมกับผู้อื่นในสภาพแวดล้อมแบบหลายวัฒนธรรม - แสดงความเป็นผู้นำและทัศนคติเชิงบวก เจตคติ - ยอมรับเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องและทันสมัยในด้านการท่องเที่ยวและการบริการ		
โมดูลการเรียนรู้		
โมดูลการเรียนรู้เฉพาะของหลักสูตรนี้ประกอบด้วย		
หัวข้อ	เนื้อหา	หน่วยกิต
โมดูล 1: การดำเนินงานและการบริหารจัดการธุรกิจภาคบริการและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	- หลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน - หลักจริยธรรมโลกสำหรับการท่องเที่ยว - ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อม	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)

	-แนวคิดเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน และเศรษฐกิจสีเขียว / แนวคิดไร้ขยะ - การจัดการผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย - ความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม - หลักพื้นฐานการจัดการการประหยัดพลังงานสำหรับธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม	
โมดูล 2: การประกอบการด้านการบริการและการท่องเที่ยว	- การจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวและการบริการ - การออกแบบโมเดลธุรกิจ - การออกแบบประสบการณ์ลูกค้าและบริการ - การบัญชีพื้นฐานสำหรับธุรกิจขนาดเล็ก - การตลาดสำหรับธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม - การเงินธุรกิจสำหรับธุรกิจขนาดเล็ก - การประยุกต์ใช้ ICT สำหรับการดำเนินงานธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรมขนาดเล็ก	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)

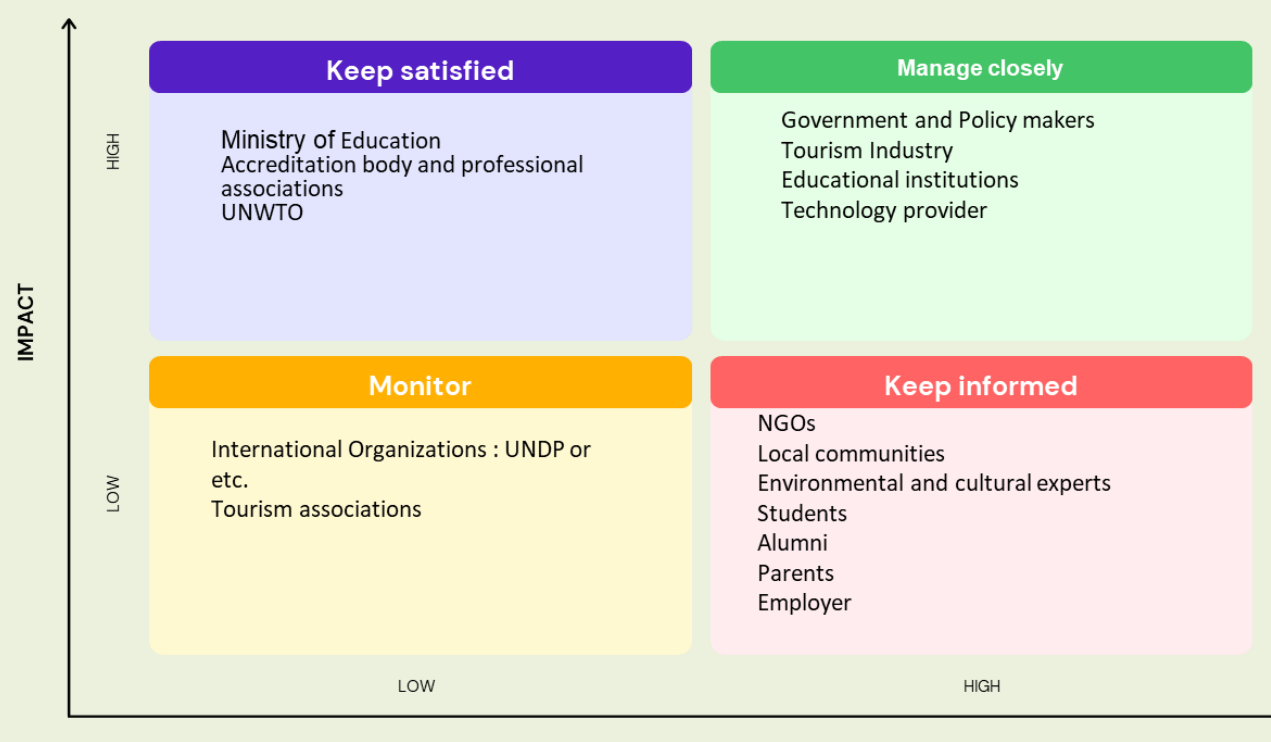
โอกาสในการทำงาน	
เมื่อสำเร็จการศึกษาวิชาชีพในหลักสูตรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ผู้เรียนจะสามารถประกอบอาชีพได้หลากหลายทั้งในภาคบริการและภาคการท่องเที่ยว ตัวอย่างอาชีพในภาคเอกชนด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ ที่ปรึกษาด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน นักวิเคราะห์ เจ้าหน้าที่ผู้ประสานงาน และนักการศึกษา	
จำนวนหน่วยกิต	
6 หน่วยกิต (90 ชั่วโมง)	
รูปแบบการจัดการเรียนการสอน	

หัวข้อ	การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
ประเภทหลักสูตร	หลักสูตรวิชาชีพ
ระยะเวลา	225 ชั่วโมง (45 ชั่วโมง/โมดูล - ทั้งหมด 5 โมดูล)
สถานที่	ประเทศลาว
บทนำ	
หลักสูตรนี้เตรียมความพร้อมให้นักเรียนสามารถสร้างสมดุลระหว่างการเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวกับความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม โดยผสมผสานหลักการทางวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม นโยบาย และการมีส่วนร่วมของชุมชน เน้นการประยุกต์ใช้จริงและทักษะที่จำเป็นผ่านการฝึกงานภาคสนาม ด้วยความต้องการการท่องเที่ยวที่ใส่ใจสิ่งแวดล้อมที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ นักเรียนจะได้รับความรู้และทักษะที่มีค่าในการวิเคราะห์ เทคโนโลยี และการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติงานอย่างยั่งยืนในอุตสาหกรรมนี้ นักเรียนจะได้รับการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เคารพมรดกทางวัฒนธรรม อนุรักษ์ทรัพยากร และส่งเสริมผลประโยชน์ระยะยาวให้กับจุดหมายปลายทาง ชุมชน และระบบนิเวศ	
การประเมินความต้องการ	

- ความต้องการบุคลากรที่มีทักษะด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกำลังเติบโตอย่างมาก รวมถึงทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ความสามารถในการปรับตัวทัศนคติด้านการบริการ ภาษา ทักษะคอมพิวเตอร์ ทักษะด้านสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน ทักษะด้านการเป็นผู้ประกอบการและการจัดการ - ความต้องการของตลาดและนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นสำหรับการปฏิบัติการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - การเพิ่มพูนความรู้ ความตระหนัก และความไวต่อการพัฒนากระบวนการและนโยบายด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - การเสริมสร้างความมุ่งมั่นขององค์กรต่อความยั่งยืน
วิสัยทัศน์ของหลักสูตร
วิสัยทัศน์ของหลักสูตรวิชาชีพนี้คือ “ผลิตบัณฑิตคุณภาพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเพื่อสังคมโลก หลักสูตรนี้มุ่งมอบความรู้เชิงลึกและเชิงวิชาการให้นักศึกษาเกี่ยวกับมิติทางสิ่งแวดล้อม กฎหมาย และเศรษฐกิจสังคมของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หลักสูตรนี้เน้นความเกี่ยวข้องกับตลาด ความเข้มงวดทางวิทยาศาสตร์ และแนวทางการวิเคราะห์เพื่อแก้ไขปัญหาและความต้องการของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไปในโลกแห่งความเป็นจริง”
รายละเอียดคุณสมบัติ
เมื่อจบหลักสูตร ผู้เรียนจะสามารถ - เข้าใจวิธีการสร้างกลยุทธ์การท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่นทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน - นำแนวปฏิบัติที่ลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมของกิจกรรมการท่องเที่ยว รวมถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรและลดมลพิษ - เข้าใจประเด็นทางจริยธรรมในด้านการท่องเที่ยว รวมถึงจริยธรรมด้านสิ่งแวดล้อมและความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อสร้างความมั่นใจว่าการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีจริยธรรม - ใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อส่งเสริมแนวปฏิบัติที่ยั่งยืน เช่น การใช้ข้อมูลเพื่อติดตามผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม การนำแพลตฟอร์มดิจิทัลมาใช้เพื่อการตลาดที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม หรือการนำระบบการจัดการพลังงานมาใช้ - สื่อสารแนวปฏิบัติที่ยั่งยืนได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลาย รวมถึงนักท่องเที่ยว ชุมชนท้องถิ่น และธุรกิจ
ข้อกำหนดในการเข้าเรียน
<u>คุณสมบัติ</u> ต้องมีวุฒิการศึกษาอย่างน้อยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย <u>ประสบการณ์</u> มีประสบการณ์การทำงานในด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยวอย่างน้อย 2 ปี <u>ทักษะ</u> ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน (TOEIC 500 ขึ้นไป หรือเทียบเท่า) และสามารถใช้งาน Microsoft Word และ Office ได้ <u>คุณสมบัติส่วนบุคคล</u> มีความมุ่งมั่น ทำงานเป็นทีมได้ดี มีความคิดสร้างสรรค์ และมีจิตใจที่เปิดกว้าง
วัตถุประสงค์ของหลักสูตร
หลักสูตรนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ - พัฒนาความรู้พื้นฐานด้านสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - ส่งเสริมความสามารถหลักด้านความยั่งยืน - เพิ่มความตระหนักทางจริยธรรม วัฒนธรรม และสังคม สำหรับการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - เพิ่มพูนทักษะการวิเคราะห์และคิดอย่างมีวิจารณญาณในภาคการท่องเที่ยว - เตรียมผู้เรียนให้พร้อมตอบสนองความต้องการของตลาดสำหรับแนวปฏิบัติที่ยั่งยืน
ผลการเรียนรู้
เมื่อเรียนจบหลักสูตร ผู้เรียนจะบรรลุผลการเรียนรู้ดังต่อไปนี้ ความรู้ - อธิบายทฤษฎีและหลักการของการพัฒนา การส่งเสริม และการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - มีความรู้ทางเทคนิคด้านวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ทักษะ - มีความสามารถในการวิเคราะห์เพื่อประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวอย่างมีวิจารณญาณ และพัฒนารูปแบบการแก้ปัญหาที่สร้างสรรค์

- มีทักษะสีเขียว (นำแนวคิดการพัฒนาย่างยั่งยืนไปใช้ในทางปฏิบัติ) - มีทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ - มีทักษะการคิดเชิงนวัตกรรมและวิเคราะห์ เจตคติ - ให้บริการการท่องเที่ยวด้วยมาตรฐานทางจริยธรรม - แสดงความเป็นมืออาชีพในบริบทการทำงาน		
โมดูลการเรียนรู้		
โมดูลการเรียนรู้เฉพาะของหลักสูตรนี้ประกอบด้วย		
หัวข้อ	เนื้อหา	หน่วยกิต
โมดูล 1 วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวเบื้องต้น	- หลักการพื้นฐานของนิเวศวิทยาและระบบนิเวศ - ความหลากหลายทางชีวภาพและการอนุรักษ์ - การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบต่อการท่องเที่ยว - มลภาวะและขยะ - การจัดการแหล่งท่องเที่ยว - การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน - การวิเคราะห์ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)
โมดูล 2 กฎหมายและนโยบายสิ่งแวดล้อมในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	- ภาพรวมของกฎหมายและกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อม - อุตลงระหว่างประเทศที่สำคัญ (เช่น ความตกลงปารีส เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติ) - นโยบายสิ่งแวดล้อมระดับชาติและท้องถิ่นเกี่ยวกับการท่องเที่ยว - กลไกการปฏิบัติตามกฎหมายและการบังคับใช้ - กรณีศึกษาการนำกฎหมายสิ่งแวดล้อมไปใช้ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว - บทบาทของผู้ประกอบการท่องเที่ยวและหน่วยงานกำกับดูแล	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)
โมดูล 3 ความยั่งยืนและการท่องเที่ยวในสังคมโลก	- บทบาทของการท่องเที่ยวในการพัฒนายั่งยืน - ผลกระทบทางสังคมและเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่นและโลก - การท่องเที่ยวเชิงจริยธรรมและการมีส่วนร่วมของชุมชน - การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในวัฒนธรรมที่หลากหลาย - การตลาดและการส่งเสริมจุดหมายปลายทางอย่างยั่งยืน	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)
โมดูล 4 นวัตกรรมดิจิทัลในธุรกิจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	- บทนำสู่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล - การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีเสมือนจริง (VR) ในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ - เทคโนโลยีเสริมความจริง (AR) เพื่อยกระดับประสบการณ์การท่องเที่ยว - การเล่าเรื่องราวผ่านเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม - การออกแบบและพัฒนาประสบการณ์ดิจิทัลที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม - ความท้าทายและแนวโน้มอนาคตของนวัตกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศดิจิทัล	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)
โมดูล 5 การฝึกงานในภาคธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	การฝึกงานนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สัมผัสประสบการณ์จริงในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยนำความรู้ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง ผู้เรียนจะได้ทำงานร่วมกับธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ องค์กรอนุรักษ์ หรือหน่วยงานการท่องเที่ยว ในการเข้าร่วมโครงการที่ส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์วัฒนธรรม และการมีส่วนร่วมของชุมชน	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)

โอกาสในการทำงาน	
เมื่อจบหลักสูตรวิชาชีพนี้ ผู้เรียนจะมีโอกาสทางอาชีพที่หลากหลายในสาขาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งกำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว รวมถึงบทบาทต่างๆ เช่น ผู้จัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ที่ปรึกษาด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ที่ปรึกษาด้านนโยบายสิ่งแวดล้อมสำหรับการท่องเที่ยว และผู้ประกอบการด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน	
จำนวนหน่วยกิต	
15 หน่วยกิต (225 ชั่วโมง)	
รูปแบบการจัดการเรียนการสอน	
ในชั้นเรียนและแบบผสมผสาน	
การวิเคราะห์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	
เมทริกซ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย: บุคคลสำคัญทั้งภาครัฐและเอกชนที่จะต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์และพัฒนาหลักสูตร	
 The diagram is a 2x2 matrix with 'Impact' on the vertical axis (Low to High) and 'Influence' on the horizontal axis (Low to High). The quadrants are: Keep satisfied (High Impact, Low Influence): Ministry of Education, Accreditation body and professional associations, UNWTO. Manage closely (High Impact, High Influence): Government and Policy makers, Tourism Industry, Educational institutions, Technology provider. Monitor (Low Impact, Low Influence): International Organizations : UNDP or etc., Tourism associations. Keep informed (Low Impact, High Influence): NGOs, Local communities, Environmental and cultural experts, Students, Alumni, Parents, Employer.	

หน่วยที่ 5.2 หลักสูตรมืออาชีพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

INNO4TOURISM

สอดคล้องกับรายงานข้ามชาติเรื่อง “ความต้องการทักษะและช่องว่างของแรงงานด้านการท่องเที่ยวและบริการ และข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาหลักสูตรใหม่” ที่พัฒนาขึ้นภายใต้โครงการ INNO4Tourism

ขอแนะนำให้มหาวิทยาลัยพันธมิตรในประเทศไทย ได้แก่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสระบุรี และมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว พัฒนาและทดลองใช้หลักสูตรระยะสั้นด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป

หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น	โมดูล
รูปแบบการจัดการเรียนการสอน	ออนไลน์
ระยะเวลา	จาก 45 ถึง 90 ชั่วโมง
การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	- หลักการและค่านิยมหลักของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - เสาหลักทั้งสามของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ - - การเชื่อมโยงการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกับเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน (SDGs) - จริยธรรมและความอ่อนไหวทางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว: รหัสจริยธรรมโลกสำหรับการท่องเที่ยว - การมีส่วนร่วมของชุมชนและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - ความรับผิดชอบต่อสังคมสำหรับธุรกิจท่องเที่ยวและบริการ - การวัดผลกระทบของการท่องเที่ยว: เครื่องมือ ตัวชี้วัด และกรอบแนวคิด - มาตรฐานและการรับรองการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - กรณีศึกษาเกี่ยวกับแนวปฏิบัติการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
การจัดการที่ยั่งยืนในภาคบริการและการท่องเที่ยว	- การจัดการธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม - การออกแบบโมเดลธุรกิจ - การออกแบบประสบการณ์ลูกค้าและการออกแบบบริการ

	- การบัญชีพื้นฐานสำหรับธุรกิจขนาดเล็ก - การตลาดสำหรับธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม - การเงินธุรกิจสำหรับธุรกิจขนาดเล็ก
แนวทางปฏิบัติที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและยั่งยืนในภาคการโรงแรมและการท่องเที่ยว	- บทนำสู่การท่องเที่ยวสีเขียวและยั่งยืน - การใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพและการอนุรักษ์พลังงานในอุตสาหกรรมบริการ - แหล่งพลังงานทดแทน (พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม พลังงานความร้อนใต้พิภพ) - เทคนิคและเทคโนโลยีการอนุรักษ์น้ำ - การจัดการและลดขยะ รวมถึงแนวคิด BCGs/Zero waste - การจัดซื้อจัดจ้างและการจัดการห่วงโซ่อุปทานอย่างยั่งยืน - การรับรองและมาตรฐานสีเขียวในอุตสาหกรรมบริการ - กรณีศึกษาเกี่ยวกับแนวปฏิบัติการท่องเที่ยวสีเขียวและยั่งยืน
บริการอิเล็กทรอนิกส์ในภาคการโรงแรมและการท่องเที่ยว	- บริการอิเล็กทรอนิกส์และสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ - วิวัฒนาการและรูปแบบของนวัตกรรมบริการอิเล็กทรอนิกส์ - การสร้างความสามารถในการแข่งขันทางธุรกิจผ่านนวัตกรรม - ความสามารถเชิงสร้างสรรค์ของบริการอิเล็กทรอนิกส์ - การวางแผนและพัฒนาระบบบริการ - การนำเทคโนโลยีไปใช้เชิงพาณิชย์ - การวิเคราะห์ ประเมินผล และแก้ปัญหาสำหรับนวัตกรรมบริการอิเล็กทรอนิกส์ - การศึกษาเชิงกรณีของนวัตกรรมบริการสู่แนวปฏิบัติที่ดี
ระบบสารสนเทศสำหรับการจัดการห่วงโซ่อุปทานและการบริหารความสัมพันธ์ลูกค้า	- ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับห่วงโซ่อุปทานในภาคธุรกิจ - กรอบการวิเคราะห์ห่วงโซ่อุปทาน -

	ผลกระทบของปัจจัยขับเคลื่อนและอุปสรรคต่อประสิทธิภาพของห่วงโซ่อุปทาน - การวางแผนเชิงกลยุทธ์ อุปสงค์ และอุปทาน - โครงสร้างข้อมูลและสารสนเทศของระบบห่วงโซ่อุปทาน - ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับการบริหารความสัมพันธ์ลูกค้า - โมดูลการทำงานและข้อมูลของระบบ CRM - กรณีศึกษาและการประยุกต์ใช้ใน SCM และ CRM
ICT สำหรับธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	- การประยุกต์ใช้ ICT สำหรับการดำเนินงานธุรกิจขนาดเล็กในภาคบริการและการท่องเที่ยว - การใช้งานแอปพลิเคชันสำหรับการท่องเที่ยว - การจัดการและวิเคราะห์ข้อมูลด้านการท่องเที่ยว
การตลาดดิจิทัลสำหรับการท่องเที่ยว	- ธุรกิจท่องเที่ยวอัจฉริยะ - ภาพรวมของการตลาดดิจิทัล - บทบาทของเนื้อหาในการตลาดดิจิทัลและกลยุทธ์การตลาดดิจิทัล - การตลาดผ่านโซเชียลมีเดียและการผสมผสานการตลาดดิจิทัล - ประสบการณ์ลูกค้าออนไลน์ - ผลกระทบของการตลาดผ่านโซเชียลมีเดียต่ออีเวนต์และจุดหมายปลายทาง - ส่วนประกอบสำคัญของการตลาดดิจิทัลสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว - วิธีการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวผ่านการตลาดดิจิทัล
หลักการทางจริยธรรม	- หลักการทางจริยธรรมในท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - ความเข้าใจทางวัฒนธรรมข้ามชาติ - การเป็นเจ้าของและการเสริมอำนาจของชุมชนท้องถิ่น - การจัดการองค์กรและนโยบาย

บทสรุป

บทนี้ได้ร่างโครงสร้างและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรวิชาชีพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่พัฒนาภายใต้โครงการ

INNO4Tourism โดยตระหนักว่าความยั่งยืนได้กลายเป็นหัวใจสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

หลักสูตรนี้ตอบสนองโดยตรงต่อความต้องการที่ระบุโดยการประเมินข้ามชาติของโครงการ INNO4Tourism

ซึ่งเน้นย้ำถึงช่องว่างที่สำคัญในด้านความยั่งยืนและความสามารถทางดิจิทัลภายในแรงงานในอุตสาหกรรมบริการใ

นปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทยและ สเปน. ลาว อย่างไรก็ตาม

สิ่งสำคัญคือต้องเน้นย้ำว่าสามารถพัฒนารูปแบบทางเลือกและปรับให้เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของแต่ละประเทศ

ความต้องการของผู้เรียน และลักษณะของสถาบันอุดมศึกษาที่เกี่ยวข้อง

กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม

กิจกรรม 1

ชื่อกิจกรรม	การวิเคราะห์แบบ SWOT
เวลา	60 นาที
วิธีการ	● แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มขึ้นไป (ตามจำนวนผู้เรียน) ● จัดเตรียมกระดานฟลิปชาร์ต และปากกาหรือดินสอให้กับแต่ละกลุ่ม ● แนะนำให้นักเรียนรู้จักกับการวิเคราะห์ SWOT ซึ่งเป็นกรอบการวิเคราะห์ที่ง่ายและใช้กันอย่างแพร่หลายในการเปรียบเทียบจุดแข็งและจุดอ่อนของโครงการ พร้อมทั้งโอกาสและภัยคุกคามในสภาพแวดล้อมภายนอก ● การระบุจุดแข็ง ให้นักเรียนสะท้อนคุณลักษณะเฉพาะของหลักสูตร (ปัจจัยภายใน) อะไรทำให้หลักสูตรนี้โดดเด่น อะไรทำให้แตกต่างจากหลักสูตรอื่น ๆ มีทรัพยากรความสามารถ หรือทักษะเฉพาะตัวอะไรที่ทำให้ได้เปรียบในการแข่งขัน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในด้านใดบ้าง

สอดคล้องกับความต้องการและแนวโน้มปัจจุบันของภาคการท่องเที่ยวหรือไม่ ตัวอย่างของจุดแข็ง ได้แก่ ทรัพยากร ความสามารถ วัฒนธรรมขององค์กร รวมถึงปัจจัยสำคัญที่เสริมสร้างประสิทธิผลและความโดดเด่น เช่น วิสัยทัศน์ มิตินั่งวันนวัตกรรม วิธีการสหสาขา การผสมผสานแนวทางและวิธีการที่เน้นผู้เรียน การใช้เทคโนโลยี การเน้นย้ำเรื่องจริยธรรมอย่างเข้มงวด ความรู้ที่ครอบคลุม และทักษะเชิงปฏิบัติที่จำเป็นสำหรับการนำเสนอแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนในภาคการท่องเที่ยว เป็นต้น

- ระบุจุดอ่อน ให้ผู้เรียนพิจารณาจุดอ่อนของหลักสูตร (ปัจจัยภายใน)
จุดอ่อนของหลักสูตรคืออะไร มีส่วนใดบ้างที่สามารถปรับปรุงได้
หลักสูตรบูรณาการมุมมองจากวิชาอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่
หลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการและแนวโน้มปัจจุบันของภาคการท่องเที่ยวหรือไม่
หลักสูตรตอบสนองความท้าทายด้านการพัฒนาอย่างยั่งยืนในภาคการท่องเที่ยวโลกจริงหรือไม่ ตัวอย่างของจุดอ่อน ได้แก่ เนื้อหาหลักสูตรที่ล้าสมัย ขาดทรัพยากร กระบวนการที่ไม่มีประสิทธิภาพ เน้นนวัตกรรม วิธีการสหวิทยาการ และการใช้เทคโนโลยีไม่มากพอ
- ระบุโอกาส ให้ผู้เรียนมองหาโอกาสที่อาจรวมอยู่ในหลักสูตร (ปัจจัยภายนอก)
ซึ่งอาจรวมถึงการเปลี่ยนแปลงและ/หรือโอกาสทางการตลาดใหม่ในภาคการท่องเที่ยว การใช้เทคโนโลยี ความต้องการของลูกค้าใหม่ ความร่วมมือใหม่ เป็นต้น
- ระบุอุปสรรค สดท้าย
ขอให้นักเรียนพิจารณาถึงภัยคุกคามที่อาจส่งผลกระทบต่อหลักสูตร
ภัยคุกคามเหล่านี้อาจรวมถึงการเปลี่ยนแปลงและ/หรือโอกาสทางการตลาดใหม่ ๆ และความต้องการในภาคการท่องเที่ยวที่หลักสูตรไม่ได้นำมาพิจารณา
การเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบ ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เป็นต้น
- วิเคราะห์และจัดลำดับความสำคัญ เมื่อทราบจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคแล้ว
ให้ผู้เรียนวิเคราะห์และจัดลำดับความสำคัญของสิ่งเหล่านี้ในกรอบการพัฒนาหลักสูตร

	ร โดยเน้นการใช้ประโยชน์จากจุดแข็งและโอกาส พร้อมทั้งแก้ไขจุดอ่อนและลดผลกระทบจากอุปสรรค ● สรุปบทเรียน โดยเชิญชวนให้ผู้เข้าร่วมทุกคนสะท้อนคิดและแบ่งปันข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้
--	--

แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม

[EU Tourism Platform | EU Tourism Platform \(europa.eu\)](https://european-council.europa.eu/europa/en/eu-tourism-platform)

[Sustainable EU Tourism – Shaping the Tourism of Tomorrow - European Commission \(europa.eu\)](https://european-council.europa.eu/europa/en/sustainable-eu-tourism)

[UNWTO - Sustainable development \(unwto.org\)](https://www.unwto.org/sustainable-development)

[IBE-UNESCO - Glossary of Curriculum Terminology](https://unesco.org/ibe/glossary)

อ้างอิง

Busby, (2003). The concept of sustainable tourism within the higher education curriculum: A British case study. Journal of Hospitality, Leisure, Sport and Tourism Education. Available at <https://doi.org/https://doi.org/10.3794/johlste.22.57>

Ioanna Farsari, (2021). Pedagogy for sustainable tourism: reflections on the curriculum space of a master programme in Sweden. Available at <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/15313220.2021.1978127#abstract>

Higgins Desbiolles, (2020). Diversity in tourism: A perspective article. Tourism Review. Available at <https://doi.org/https://doi.org/10.1108/TR-06-2019-0226>

Ring, Dickinger, & Wöber (2008). Designing the ideal undergraduate program in tourism: expectations from industry and educators. Journal of Travel Research, <https://doi.org/https://doi.org/10.1177/0047287508328789>

Wilson, & Von der Heidt (2013). Business as usual? Barriers to education for sustainability in the tourism curriculum. Journal of Teaching in Travel & Tourism, <https://doi.org/https://doi.org/10.1080/15313220.2013.786337>

UNESCO, (1996). Education for the 21st century: learning to learn. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000102622>

UNESCO, (2017). Developing and implementing curriculum frameworks. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000250052>

UNESCO, (2013). Glossary of Curriculum Terminology. Available at https://openlearning.unesco.org/assets/courseware/v1/111c351f93f6c17c82675935a739f317/asset-v1:UNESCO+UNESCO-04+2021_01+type@asset+block/IBE_GlossaryCurriculumTerminology2013_eng.pdf

UNWTO, (1999). Sustainable Development of Tourism - An Annotated Bibliography. Available at <https://www.e-unwto.org/doi/epdf/10.18111/9789284403127>

บทสรุป

โดยสรุปแล้ว คู่มือเล่มนี้เป็นแนวทางที่ครอบคลุมและปฏิบัติได้จริง ออกแบบมาเพื่อเจ้าหน้าที่ ผู้เชี่ยวชาญ นักวิจัย และผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษา เพื่อเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาหลักสูตรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมสมัยใหม่และเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนระดับโลก

คู่มือนี้ยังสามารถใช้ประโยชน์ได้นอกเหนือจากสถาบันอุดมศึกษา

ทำให้เป็นแหล่งข้อมูลที่มีค่าสำหรับครูและผู้เชี่ยวชาญในโรงเรียน วิทยาลัย

และศูนย์ฝึกอบรมอาชีพที่สนใจพัฒนาหลักสูตรการศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ความครอบคลุมนี้สะท้อนถึงการประยุกต์ใช้หลักการและแนวปฏิบัติที่กว้างขวาง

ช่วยให้ผู้ใช้ปลายทางจำนวนมากสามารถได้รับประโยชน์จากข้อมูลเชิงลึก

และในที่สุดก็มีส่วนสนับสนุนการสร้างหลักสูตรการศึกษาที่สร้างสรรค์และมีผลกระทบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

น หลักสูตรควรมีจุดมุ่งหมายเป็นกระบวนการเชิงระบบ วงจร พลวัต และมีผลกระทบ

ซึ่งสนับสนุนการพัฒนาทางการศึกษาและวิชาชีพของผู้เรียน ส่งเสริมนวัตกรรมภาคส่วน

และมีส่วนสนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสังคมโดยรวม อย่างไรก็ตาม

สิ่งสำคัญคือต้องยอมรับว่าความพยายามที่สำคัญที่สุดในการออกแบบและดำเนินการหลักสูตรควรทำโดยผู้นำ ครู

ผู้เรียน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และระบบการศึกษาโดยรวมที่เกี่ยวข้อง

กิตติกรรมประกาศ

ขอแสดงความขอบคุณอย่างจริงใจต่อผู้เชี่ยวชาญ สถาบัน และองค์กรทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับโครงการ INNO4Tourism สำหรับการสนับสนุนและการมีส่วนร่วมอันมีค่าในการจัดทำคู่มือเล่มนี้

ขอขอบคุณเป็นพิเศษ

ศาสตราจารย์ จอห์น บุษแมน โรงเรียนการจัดการการบริการและการท่องเที่ยวแซปลิน มหาวิทยาลัยฟลอริดา
อินเตอร์เนชันแนล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ซูซานน์ บาเกเนรา, โรงเรียนการจัดการการบริการการท่องเที่ยวแซปลิน งานวิชาการ
มหาวิทยาลัยฟลอริดา อินเตอร์เนชันแนล

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณผู้เข้าร่วมและคณะผู้แทนจากประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
สำหรับคำวิจารณ์เชิงสร้างสรรค์และข้อเสนอแนะอันมีค่าที่ได้รับระหว่างการฝึกอบรมครูฝึกด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
ซึ่งจัดขึ้นในเมืองปาแลร์โม ประเทศอิตาลี และเมืองเทสซาโลนิกิ ประเทศกรีซ ภายใต้โครงการ INNO4Tourism
ซึ่งมีส่วนช่วยในการยกระดับคุณภาพของคู่มือเล่มนี้

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1

แม่แบบ 1 - “กรอบการพัฒนาหลักสูตร - รายละเอียดวิชา”

แม่แบบนี้เสนอชุดหัวข้อ หัวข้อย่อย และลำดับข้อมูลเพื่ออำนวยความสะดวกในการพัฒนา นำเสนอ และตรวจสอบความถูกต้องของกรอบหลักสูตร ผู้สนใจสามารถเพิ่มหัวข้อเพิ่มเติมใด ๆ ที่เกี่ยวข้องได้

แม่แบบ 1 กรอบการพัฒนาหลักสูตร	
หัวข้อ	ใส่ชื่อหลักสูตรให้ครบถ้วน
ประเภทของหลักสูตร	ปริญญาตรี ปริญญาโท หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น/ระยะยาว อื่นๆ (โปรดระบุ)
1.	บทนำสู่รายวิชา
ข้อความนี้ควรประกอบด้วยบทนำสั้น ๆ เกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตรนี้ โดยสรุปถึงคุณสมบัติเด่น ลักษณะสำคัญ และจุดเด่นเฉพาะตัวที่กำหนดคุณวุฒิเฉพาะนี้ รวมถึงความเกี่ยวข้องกับการจ้างงานและโอกาสในการศึกษาต่อในบริบทท้องถิ่น ภูมิภาค และระดับชาติหรือระหว่างประเทศ	
2.	การประเมินความต้องการ
ควรประกอบด้วยการสังเคราะห์ผลการวิเคราะห์ความต้องการการเรียนรู้หลักที่ดำเนินการในชุมชน ภูมิภาค หรือประเทศเป้าหมาย รวมถึงความต้องการและลักษณะของผู้เรียน ความต้องการใหม่ ๆ ในภาคส่วนที่มุ่งเน้น ตลอดจนแนวโน้มและโอกาสทางวิชาชีพใหม่ ๆ ที่สำคัญต่อการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับตลาดแรงงานที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ	
3.	วิสัยทัศน์ของหลักสูตร

ข้อความนี้ควรประกอบด้วยคำกล่าวที่สร้างแรงบันดาลใจ ครอบคลุม และรัดกุม
เกี่ยวกับวิสัยทัศน์ระยะยาวและค่านิยมหลักของหลักสูตร
ซึ่งให้คำแนะนำและแรงบันดาลใจแก่ผู้ใช้หลักสูตรทุกคน รวมทั้งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการศึกษา
วิสัยทัศน์ของหลักสูตรควรส่งเสริมความสามัคคีและความรู้สึกของทิศทางระยะยาว
ควรยึดหลักการวิจัยและความเกี่ยวข้อง มีความทะเยอทะยานและสร้างแรงบันดาลใจ
วิสัยทัศน์ของหลักสูตรควรเป็นผลมาจากกระบวนการปรึกษาหารืออย่างกว้างขวางและมีส่วนร่วมกับ
ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผู้เรียน และชุมชนทางการศึกษา
เพื่อให้เกิดการเป็นเจ้าของและเสริมสร้างความเข้มแข็ง

4. รายละเอียดของคุณสมบัติ

ควรระบุความรู้และทักษะที่สำคัญซึ่งผู้เรียนควรมีเมื่อจบหลักสูตรและ/หรือหลักสูตรการศึกษาของ
ตนเอง โดยสอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมและความคาดหวังของสังคม

5. คุณสมบัติการเข้าศึกษา

ข้อความนี้ควรระบุรายละเอียดของข้อกำหนดการเข้าศึกษาที่จำเป็นสำหรับการคัดเลือกและลงทะเบียน
เรียนในหลักสูตรการศึกษาและ/หรือวิชาเรียน ซึ่งรวมถึงการผสมผสานของคุณสมบัติ
ความรู้เบื้องต้น ทักษะ และลักษณะส่วนบุคคลที่ผู้เรียนควรมี นอกจากนี้
ควรกำหนดเกณฑ์การประเมินทั่วไปอย่างคร่าวๆ รวมถึงวุฒิการศึกษา ปริญญาบัตร
หรือใบรับรองก่อนหน้านี้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการศึกษาและ/หรือวิชาเรียน

6. วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ส่วนนี้ควรประกอบด้วยคำอธิบายที่สั้น กระชับ ชัดเจน
และครอบคลุมเกี่ยวกับเป้าหมายเฉพาะของหลักสูตร
โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เราต้องการให้ผู้เรียนเป้าหมายของเราบรรลุ
เป้าหมายของหลักสูตรเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ค่านิยม และปรัชญาเฉพาะ

7. ผลการเรียนรู้

ข้อความในส่วนนี้ควรอธิบายผลการเรียนรู้เฉพาะเจาะจงที่สรุปว่าผู้เรียนควรสามารถทำอะไรได้บ้าง
เมื่อจบหลักสูตรการศึกษาและ/หรือหลักสูตร โดยรายละเอียดทักษะ ความรู้
หรือความสามารถที่ผู้เรียนควรได้รับ อธิบายทั้งในแง่ของผลการเรียนรู้
(สิ่งที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะเรียนรู้) ผลลัพธ์หรือผลงาน
(สิ่งที่ผู้เรียนจะผลิตเป็นผลมาจากกิจกรรมการเรียนรู้) หรือกระบวนการ

(อธิบายถึงจุดเน้นของกิจกรรมการเรียนรู้)

8.

โมดูลการเรียนรู้

ข้อความนี้ควรอธิบายถึงโมดูลการเรียนรู้เฉพาะเจาะจงที่เป็นแกนหลักของหลักสูตร สำหรับแต่ละโมดูล อธิบายขอบเขต (ความกว้างของความรู้ ทักษะ เจตคติ และพฤติกรรม) และลำดับ (ลำดับและความสัมพันธ์) ของโมดูล อธิบายระดับ เจเนอรัล เป้าประสงค์ เจเนอรัล วัตถุประสงค์ และหน่วยกิตของโมดูลภายในหลักสูตร หากเหมาะสม หากมีประโยชน์ ควรใช้แผนภาพเพื่อแสดงชุดโมดูลทั้งหมดและความสัมพันธ์ระหว่างกัน

9.

กระบวนการทัศนทางการศึกษา

ข้อความนี้ควรอธิบายถึงวิธีการและแนวทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพและเกี่ยวข้องมากที่สุดที่เสนอไว้ในหลักสูตร ซึ่งเหมาะสมกว่าวิธีการอื่น ๆ ในการบรรลุผลการเรียนรู้และโมดูลการเรียนรู้เฉพาะ

10.

สื่อการเรียนรู้

ควรมีคำอธิบายถึงแหล่งเรียนรู้ของวิชานี้ที่ผู้เรียนสามารถเข้าถึงได้ รวมถึงอาจจะไปถึงแหล่งข้อมูลของสถาบันโดยรวมที่ผู้เรียนสามารถเข้าถึงได้ด้วย

11.

การติดตามและประเมินผล

ส่วนนี้ควรจะเป็นคำอธิบายของกลยุทธ์การประเมินผลและเครื่องมือสำหรับประเมินผลการเรียนรู้และวัดทักษะและความรู้ที่ผู้เรียนคาดว่าจะได้รับ

12.

โอกาสในการทำงาน

ควรระบุภาพรวมของโอกาสในการพัฒนาอาชีพและการจ้างงานในภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสามารถเข้าถึงได้หลังจากสำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมและ/หรือหลักสูตรทางวิชาการ

13

คณะทำงานด้านการศึกษาและเทคนิค

ควรมีภาพรวมของทีมนักการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญ และวิชาชีพในการสร้างคุณสมบัติและข้อกำหนดทางเทคนิคที่สอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้และโมดูลภายในหลักสูตร

14.

ระยะเวลา

ข้อความนี้ควรให้รายละเอียดเกี่ยวกับความยาวและระยะเวลาของหลักสูตรการศึกษา
หรือหลักสูตรอบรม เช่น กำหนดเป็นชั่วโมง เดือน เป็นต้น

15.

จำนวนหน่วยกิต

ระบุจำนวนหน่วยกิตที่กำหนดให้กับหลักสูตรการศึกษาและ/หรือรายวิชา
โดยอ้างอิงตามระบบการรับรองคุณวุฒิของสหภาพยุโรป และ/หรือ
ระบบการรับรองคุณวุฒิระดับนานาชาติ หรือระดับประเทศอื่น ๆ

16.

การรับรอง

ข้อความนี้ควรให้รายละเอียดเกี่ยวกับ ประเภทของใบอนุญาตหรือประกาศนียบัตร
ที่ได้รับหลังจากสำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรหรือโปรแกรมการเรียน

17.

รูปแบบการจัดการเรียนการสอน

ในชั้นเรียน ออนไลน์ หรือแบบผสม

18.

คณะ/โรงเรียน/ภาควิชา

ตามความเหมาะสม บรรจुरายละเอียดการติดต่อ เช่น อีเมล หมายเลขโทรศัพท์
และช่วงเวลาที่สามารถติดต่อได้

ภาคผนวก 2

แม่แบบ 2 - “การออกแบบโมดูล - รายละเอียดวิชา”

แม่แบบนี้เสนอชุดหัวข้อ หัวข้อย่อย และลำดับของข้อมูลที่ออกแบบมาเพื่ออำนวยความสะดวกในการพัฒนา นำเสนอ และตรวจสอบความถูกต้องของโมดูลการเรียนรู้ที่ประกอบกันเป็นหลักสูตร ผู้สนใจสามารถเพิ่มหัวข้อเพิ่มเติมใดๆ ที่เกี่ยวข้องได้

โมดูล 1	
1.	หัวข้อ
กรณารอกชื่อเต็มของโมดูลนี้	
2.	เนื้อหาหลักสูตร
ข้อความนี้ควรประกอบด้วยคำอธิบายสั้นๆ เกี่ยวกับเนื้อหาของโมดูลหรือหลักสูตร รวมถึงลักษณะเฉพาะและรายละเอียดที่สำคัญ	
3.	เงื่อนไขเบื้องต้น
ข้อความนี้ควรระบุ คุณสมบัติเบื้องต้น ที่จำเป็นสำหรับการเข้าเรียน หรือ โมดูลเฉพาะ ใดๆ ที่ต้องผ่านก่อนที่จะเรียนโมดูลนี้	
4.	วัตถุประสงค์ของโมดูล
ข้อความนี้ควรประกอบด้วยคำอธิบายที่สั้น กระชับ ชัดเจน และครอบคลุมเกี่ยวกับเป้าหมายเฉพาะของโมดูลการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เราต้องการให้ผู้เรียนเป้าหมายของเราบรรลุ	
5.	ผลการเรียนรู้
ข้อความต่อไปนี้ควรอธิบายผลการเรียนรู้เฉพาะที่สรุปสิ่งที่ผู้เรียนควรจะสามารถทำได้เมื่อจบโมดูล ใส่ผลการเรียนรู้ 2-3 รายการ เริ่มต้นตัวอย่างเช่น - 'เมื่อสำเร็จการศึกษาจากโมดูลนี้ นักเรียนจะสามารถ...'	
6.	กระบวนการทัศนทางการศึกษา

ควรอธิบายวิธีการและแนวทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพและเกี่ยวข้องมากที่สุด
เพื่อให้บรรลุผลการเรียนรู้ภายในโมดูลการเรียนรู้

7.

สื่อการเรียนรู้

ข้อความนี้ควรให้คำอธิบายเกี่ยวกับทรัพยากรการเรียนรู้ในวิชานั้น ๆ
ที่มีให้แก่แก่นักเรียนซึ่งเกี่ยวข้องกับโมดูลการเรียนรู้

8.

การประเมินผล

ส่วนนี้ควรให้คำอธิบายเกี่ยวกับกลยุทธ์การประเมินผลและเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการเรียน
รู้ รวมถึงการวัดทักษะและความรู้ที่ผู้เรียนคาดว่าจะได้รับ"

9.

สถานะของโมดูล

ข้อความนี้ควรระบุบทบาทของโมดูลนี้ว่าเป็นโมดูลแกนหลักที่ต้องเรียน หรือเป็นโมดูลเลือกเรียน

10.

คณะทำงานด้านการศึกษา

ควรมีการสรุปภาพรวมของทีมนักการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญ และวิชาชีพ
เพื่อสร้างคุณสมบัติและข้อกำหนดทางเทคนิคที่สอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้และโมดูลภายใน
หลักสูตร

11.

ระยะเวลา

ควรระบุรายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาและความยาวของหลักสูตรการศึกษา หรือหลักสูตรอบรม
เช่น ระบุเป็นชั่วโมง เดือน เป็นต้น

12.

จำนวนหน่วยกิต

ระบุจำนวนหน่วยกิตที่กำหนดให้กับหลักสูตรการศึกษาและ/หรือรายวิชา
โดยให้สอดคล้องกับระบบการให้เครดิตของสหภาพยุโรป (EU)
และ/หรือระบบการรับรองคุณภาพระดับนานาชาติและ/หรือระดับประเทศอื่น ๆ

13.

รูปแบบการจัดการเรียนการสอน

ในชั้นเรียน ออนไลน์ หรือแบบผสม

14.

คณะ/โรงเรียน/ภาควิชา

ตามความเหมาะสม บรรจुरายละเอียดการติดต่อ เช่น อีเมล หมายเลขโทรศัพท์

และช่วงเวลาที่สามารถติดต่อได้

Prince of Songkla University (PSU)
en.psu.ac.th

Chiang Mai University (CMU)
cmu.ac.th

National University Of Laos
nuol.edu.la/index.php/en

Savannakhet University
sku.edu.la

University Of Macedonia
www.uom.gr/en

symplexis

Symplexis
symplexis.eu

**Università
degli Studi
di Palermo**

Università degli Studi di Palermo
www.unipa.it/mobilita/en

CESIE
cesie.org/en

Phuket Tourist Association
www.phukettourist.com

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them.

Project Number: 101129247

**Co-funded by
the European Union**

INN@ *Tourism*

ຫຼັກສູດເສີມສ້າງຂີດຄວາມສາມາດ ແລະ ຄຸ້ມພັດທະນາຫຼັກສູດ ແລະ
ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ

ຜົນໄດ້ຮັບ D3.4

ມະຫາວິທະຍາໄລປາເລີໂມ

Co-funded by
the European Union

ຂໍ້ມູນຜົນຮັບໂຄງການ

ເລກທີສັນຍາການໃຫ້ທຶນ	101129247
ຊື່ໜີ້ໂຄງການ	INNO4Tourism
ຊື່ໂຄງການ	ໂຄງການພັດທະນາຫຼັກສູດນະວັດຕະກຳສຳລັບການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດຂອງແຮງງານໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ
ຂອບເວລາ ແລະ ໄລຍະເວລາຂອງໂຄງການ	36 ເດືອນ months – 01/12/2023-30/11/2026
ເລກລະຫັດໂຄງການ	101129247
ກຸ່ມວຽກ	ກຸ່ມວຽກທີ 3: ລະບຸຄວາມຕ້ອງການດ້ານທັກສະໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ
ໜ້າວຽກ	ໜ້າວຽກ 3.2. ວິຊາການພັດທະນາຫຼັກສູດ (ຫຼັກສູດສຳລັບຝຶກອົບຮົມຄູຝຶກ)
ຜົນຮັບໂຄງການ	ຜົນໄດ້ຮັບ 3.4. ຫຼັກສູດເສີມສ້າງຂໍ້ຄວາມສາມາດໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ
ສະຖານະ	ສະບັບສົມບູນ
ຈຳນວນຄັ້ງທີ່ປັບປຸງ	1
ຜູ້ຮັບຜິດຊອບວຽກ	ມະຫາວິທະຍາໄລປາເລີໂມ
ລະດັບການເຜີຍແຜ່	ສາທາລະນະ
ວັນທີກຳນົດສິ່ງ	30/11/2024
ວັນທີ່ສິ່ງຜົນໄດ້ຮັບ	XXXXXXX

ຜູ້ປະສານງານໂຄງການ

ຊື່	Mauro Ferrante
ສະຖາບັນ	UNIPA - University of Palermo - Dipartimento Culture e Società
ອີເມວ	mauro.ferrante@unipa.it
ທີ່ຢູ່	Viale delle Scienze, Ed. 15, 90128, Palermo, Italy

ປະຫວັດການປັບປຸງ

ສະບັບ	ວັນທີ	ຜູ້ຂຽນ	ຄຳອະທິບາຍ
1.0	24/10/2024	UNIPA – University of Palermo	
2.0	27/11/2024	UNIPA – University of Palermo	

ລາຍຊື່ຜູ້ຂຽນ

ຊື່	ອົງກອນ/ສະຖາບັນ
Mauro Ferrante	ມະຫາວິທະຍາໄລປາເລີໂມ, ປະເທດອິຕາລີ
Dora Soulantika	SYMPLEXIS, ປະເທດເກຣັກ
Chris Vassiliadis	ມະຫາວິທະຍາໄລມາເຊໂລເນຍ, ປະເທດເກຣັກ
Sofia Garane	ມະຫາວິທະຍາໄລມາເຊໂລເນຍ, ປະເທດເກຣັກ

ສາລະບານ

ລາຍການຕົວຫຍໍ້	8
ໂຄງຮ່າງລາຍວິຊາສອນ	8
ບົດທີ 1: ຫຼັກສູດເສີມສ້າງຂໍ້ຄວາມສາມາດຂອງໂຄງການ	9
ພາກສະເໜີ	9
ເປົ້າໝາຍ	9
ຄູ່ມືນີ້ສ້າງເພື່ອໃຜ	9
ຄູ່ມືນີ້ໃຊ້ແນວໃດ	10
ຂໍ້ມູນໂຄງການ INNO4Tourism	11
ບົດທີ 2: ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະສໍາລັບແຮງງານການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ	14
ພາກສະເໜີ	14
ຜົນການຮຽນທີ່ສໍາຄັນ	15
ຄໍາແນະນໍາສໍາລັບຄູຝຶກ	15
ແນວຄວາມຄິດຫຼັກ	16
ບົດທີ 2.1: ຫຼັກການທີ່ສໍາຄັນ, ນິຍາມ ແລະ ປະເພດ	17
ບົດທີ 2.2: ຂອບຄວາມສາມາດດ້ານການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ: ຈາກທິດສະດີສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງ	21
ບົດທີ 2.3.: ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ແລະ ທັກສະສີຂຽວ	24
ບົດທີ 2.4: ທັກສະດິຈິຕອນ	28
2.4.1. ການຮູ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ຂໍ້ມູນດິບ	28
2.4.2. ການສື່ສານ ແລະ ການຮ່ວມມື	29
2.4.3. ການສ້າງເນື້ອຫາດິຈິຕອລ	29
2.4.4. ຄວາມປອດໄພ	30
2.4.5. ການແກ້ໄຂບັນຫາ	30
ບົດທີ 2.5.: ການເປັນຜູ້ປະກອບການ, ການບໍ່ຫານຈັດການ ແລະ ທັກສະທາງສັງຄົມ	33

2.5.1. ທັກສະການເປັນຜູ້ປະກອບການ	33
2.5.2. ທັກສະທາງສັງຄົມ	34
2.5.3. ທັກສະການບໍລິຫານຈັດການ	35
ສະຫຼຸບ	37
ກິດຈະກຳແບບມີສ່ວນຮ່ວມ	37
ກິດຈະກຳ 1	37
ກິດຈະກຳທີ 2	38
ກິດຈະກຳທີ 3	38
ແບບປະເມີນນ້ອຍ	38
ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ	39
ເອກະສານອ້າງອີງ	39
ບົດທີ 3: ຄຳແນະນຳ ແລະ ຂັ້ນຕອນສຳຄັນໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດ	44
ພາກສະເໜີ	44
ຜົນການຮຽນທີ່ສຳຄັນ	44
ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູຝຶກ	44
ແນວຄິດຫຼັກ	45
ບົດທີ 3.1: ນິຍາມຂອງ "ຫຼັກສູດ"	46
ບົດທີ 3.2: ວົງຈອນການພັດທະນາຫຼັກສູດ	47
ບົດທີ 3.3: ວິໄສທັດຂອງຫຼັກສູດ	49
ບົດທີ3.4: ການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການ	49
ບົດທີ3.5.: ຂໍ້ມູນລາຍລະອຽດຂອງຄຸນຈຸດທີ	51
ບົດທີ 3.6.: ເງື່ອນໄຂໃນການເຂົ້າຮຽນ	52
ບົດທີ 3.7.: ຈຸດປະສົງຫຼັກສູດ ແລະ ຜົນການຮຽນ	53
ບົດທີ 3.8.: ເນື້ອໃນ ແລະ ໂມດູນການຮຽນຮູ້	54
ບົດທີ 3.9: ວິທີການສຶກສາ	56
ບົດທີ 3.10: ທິມງານວິຊາການດ້ານການສຶກສາ ແລະ ເຕັກນິກ	57

ບົດທີ 3.11.: ແຫຼ່ງສື່ການຮຽນຮູ້	58
ບົດທີ 3.12.: ການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ການປະເມີນ	58
ບົດທີ 3.13: ໄລຍະເວລາ	59
ບົດທີ 3.14.: ກອບ (ແຜນງານ) ແລະ ເຄື່ອງມືຂອງສະຫະພາບເອີຣົບ ສໍາລັບການປຽບທຽບ ແລະ ຄວາມໂປ່ງໃສ	59
ສະຫຼຸບ	61
ກິດຈະກຳແບບມີສ່ວນຮ່ວມ	61
ກິດຈະກຳ 1	61
ກິດຈະກຳ 2	63
ກິດຈະກຳ 3	64
ກິດຈະກຳ 4	64
ແບບປະເມີນນ້ອຍ	65
ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ	66
ເອກະສານອ້າງອີງ	66
ບົດທີ 4: ວິທີການສຶກສາທີ່ມີປະສິດທິພາບ	68
ພາກສະເໜີ	68
ຜົນການຮຽນທີ່ສໍາຄັນ	68
ຄໍາແນະນຳສໍາລັບຄູຝຶກ	69
ແນວຄວາມຄິດຫຼັກ	69
ບົດທີ 4.1.: ສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້	69
ບົດທີ 4.2.: ວິທີການສອນແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ	70
ບົດທີ 4.3.: ການຮຽນຜ່ານປະສົບການປະຕິບັດຕົວຈິງ	71
ບົດທີ 4.4.: ການຮຽນຮູ້ແບບເຮັດວຽກເປັນທີມ	71
ບົດຮຽນ 4.5.: ຮຽນຮູ້ໂດຍການປຽບທຽບ: ຜົນປະໂຫຍດຂອງການສອນຮ່ວມກັນ	72
ບົດທີ 4.6.: ການຮຽນຮູ້ຜ່ານການແກ້ໄຂບັນຫາ	73
ບົດທີ 4.7.: COIL ໝາຍເຖິງ ການຮຽນຮ່ວມກັບຕ່າງປະເທດຜ່ານທາງອອນລາຍ	73
ບົດທີ 4.8.: ການຮ່ວມມືລະຫວ່າງມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ພາກທຸລະກິດ	74

ບົດຮຽນ 4.9.: ຜູ້ຮຽນເປັນຕົວແທນການປ່ຽນແປງ	75
ບົດທີ 4.10.: ກໍລະນີສຶກສາ: ໂຄງການ “ຄູຝຶກສອນ” ທີ່ ມະຫາວິທະຍາໄລປາເລີໂມ	75
ສະຫຼຸບ	76
ກິດຈະກຳແບບມີສ່ວນຮ່ວມ	76
ກິດຈະກຳ 1	76
ກິດຈະກຳ 2	77
ກິດຈະກຳທີ 3	78
ແບບປະເມີນນ້ອຍ	78
ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ	79
ເອກະສານອ້າງອີງ	79
ບົດທີ 5: ຫຼັກສູດພັດທະນາວິຊາຊີບກ່ຽວກັບການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ	82
ພາກສະເໜີ	82
ຜົນການຮຽນຫຼັກ	82
ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູຝຶກ	82
ແນວຄວາມຄິດຫຼັກ	83
ບົດທີ 5.1.: ຫຼັກສູດນະວັດຕະກຳເພື່ອການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ	85
ບົດທີ 5.2.: ຫຼັກສູດ INNO4Tourism ສຳລັບພັດທະນາວິຊາຊີບກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ	92
ສະຫຼຸບ	94
ກິດຈະກຳແບບມີສ່ວນຮ່ວມ	94
ກິດຈະກຳ 1	94
ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ	95
ເອກະສານອ້າງອີງ	95
ສະຫຼຸບ	97
ຄຳຈາລຶກບຸນຄຸນ	98
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ	99
ພາກທີ I	99

ແມ່ແບບທີ 1 – “ຂອບການພັດທະນາຫຼັກສູດ - ແຜນການສອນລາຍວິຊາ”	99
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ II	102
ແມ່ແບບທີ 2 – “ອອກແບບໂມດູນການຮຽນ - ແຜນການສອນລາຍວິຊາ”	102

ລາຍການຕົວຫຍໍ້

ຕົວຫຍໍ້	ຄຳອະທິບາຍ
HEI	ສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ
Lao PDR	ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
NGO	ອົງການທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ
SDGs	ເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ

ໂຄງຮ່າງລາຍວິຊາສອນ

ຫຼັກສູດຝຶກອົບຮົມ	ຄູ່ມືຝຶກອົບຮົມສະບັບນີ້ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນສື່ການຮຽນຮູ້ວິທີປະຕິບັດທີ່ໃຫ້ຄຳແນະນຳ ແລະ ເປັນເຄື່ອງມືໃຫ້ແກ່ຜູ້ຈະຊົມໃຊ້ ໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ໂດຍກົງ ແລະ ປັບໃຊ້ໃຫ້ເຂົ້າກັບບໍລິບົດການສຶກສາສະເພາະໃດໜຶ່ງ. ພ້ອມກັນນີ້, ຍັງໄດ້ກຳນົດ ແລະ ສະຫຼຸບບັນດາຫຼັກການທີ່ສະໜັບສະໜູນຫຼັກສູດທີ່ມີປະສິດຕິພາບກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ໂດຍອີງໃສ່ກຳລະນິສຶກສາ ແລະ ຕົວຢ່າງຕ່າງໆ.
ກຸ່ມເປົ້າໝາຍ	- ພະນັກງານ-ອາຈານ ແລະ ຜູ້ຊ່ຽວຊານວິຊາຊີບ ຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ທີ່ຮັບຜິດຊອບພັດທະນາຫຼັກສູດເຊັ່ນ: ພະນັກງານວິຊາການ, ອາຈານສອນ, ນັກຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຜູ້ບໍລິຫານສະຖາບັນການສຶກສາ. - ນັກວິຊາການດ້ານການສຶກສາ ແລະ ຜູ້ຊ່ຽວຊານວິຊາຊີບ ໃນສະຖາບັນການສຶກສາອື່ນໆເຊັ່ນ: ໂຮງຮຽນ, ວິທະຍາໄລ ແລະ ສູນຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບຕ່າງໆ
ເປົ້າໝາຍການຮຽນ	ຄູ່ມືສະບັບນີ້ມີເປົ້າໝາຍໃຫ້ຄຳແນະນຳວິທີປະຕິບັດ ແລະ ຄຳແນະນຳແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ສະໜັບສະໜູນພະນັກງານຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງເພື່ອເພີ່ມທັກສະ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງທີ່ມີນະວັດຕະກຳ ແລະ ປະສິດຕິພາບ ເພື່ອໃຫ້ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການສະເພາະບໍລິບົດໃດໜຶ່ງ.
ຂໍ້ມູນອື່ນໆ	- ບົດຮຽນ ແລະ ແມ່ແບບຕ່າງໆ ຂອງຄູ່ມືສະບັບນີ້ຍັງສາມາດຊອກໄດ້ໃນລະບົບອອນລາຍທີ່ພັດທະນາໂດຍມະຫາວິທະຍາໄລປາເລີໂມ. - ຄູ່ມືສະບັບນີ້ເຮັດຂຶ້ນເປັນພາສາອັງກິດ ແລະ ພາສາປະຈຳຊາດຂອງຄູ່ຮ່ວມມືໃນໂຄງການໃນປະເທດໄທ ແລະ ສປປ ລາວ.

ບົດທີ 1: ຫຼັກສູດເສີມສ້າງຂົດຄວາມສາມາດຂອງ ໂຄງການ

ພາກສະເໜີ

ຄູ່ມືສະບັບນີ້ແມ່ນຜົນຮັບມາຈາກຄວາມພະຍາຍາມເຮັດວຽກຮ່ວມກັນພາຍໃຕ້ຂອບຂອງໂຄງການ Erasmus+ “INNO4Tourism” - ໂຄງການພັດທະນາຫຼັກສູດນະວັດຕະກຳສຳລັບການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດຂອງແຮງງານໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ.” ໂດຍອີງຕາມຜົນຈາກການສຶກສາເພື່ອລະບຸດ້ານຊ່ອງຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການທັກສະ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະນຳສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ເພື່ອພັດທະນາຫຼັກສູດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ປະເທດໄທ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນໃນບົດລາຍງານສະບັບລວມຂໍ້ມູນຂອງທັງສອງປະເທດທີ່ໄດ້ຂຽນຂຶ້ນໃນໄລຍະ ທຳອິດຂອງໂຄງການ (ຜົນໄດ້ຮັບ D2.3). ດ້ວຍການອອກແບບໂຄງສ້າງຂອງແຕ່ລະບົດ, ແມ່ແບບ ແລະ ຕົວຢ່າງທີ່ເປັນຮູບ ປະທຳ ທີ່ໄດ້ຈາກປະສົບການຕົວຈິງ ແລະ ການປະຕິບັດກິດຈະກຳທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງໂຄງການ INNO4Tourism, ຄູ່ມື ສະບັບນີ້ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນສື່ການຮຽນຮູ້/ແຫຼ່ງການຮຽນຮູ້ເຊິ່ງປະຕິບັດໃຫ້ຄຳແນະນຳວິທີປະຕິບັດ ແລະ ເປັນເຄື່ອງມືໃຫ້ຜູ້ ຊົມໃຊ້ສາມາດນຳໄປປະຕິບັດໃຊ້ໂດຍກົງໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ແລະ ປັບໃຊ້ໃຫ້ເຂົ້າ ກັບບໍລິບົດການສຶກສາສະເພາະໃດໜຶ່ງຂອງເຂົ້າເຈົ້າ.

ເປົ້າໝາຍ

- ເປົ້າໝາຍຂອງຄູ່ມືນີ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳວິທີປະຕິບັດ ແລະ ເປັນເຄື່ອງມືໃຫ້ຜູ້ຊົມໃຊ້ໄປສະໜັບສະໜູນພະນັກງານ- ອາຈານ ຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ເພື່ອເພີ່ມຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະ ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດ ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ທີ່ມີນະວັດຕະກຳ ແລະ ປະສິດທິພາບ ເພື່ອຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງບໍລິ ບົດໃດໜຶ່ງສະເພາະ, ໂດຍເນັ້ນໃສ່ຫຼັກສູດຝຶກອົບຮົມອາຊີບໄລຍະສັ້ນ.

ຄູ່ມືນີ້ສ້າງເພື່ອໃຊ້

- ຄູ່ມືສະບັບນີ້ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຂອບການເຮັດວຽກ ແລະ ສື່ການຮຽນຮູ້ສຳລັບພະນັກງານ-ອາຈານ ແລະ ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ອາຊີບຕ່າງໆຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ທີ່ຮັບຜິດຊອບພັດທະນາຫຼັກສູດເຊັ່ນ: ພະນັກງານວິຊາການ, ອາຈານສອນ, ນັກຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຜູ້ບໍລິຫານສະຖາບັນການສຶກສາ.
- ນັກວິຊາການ/ຜູ້ຊ່ຽວຊານອາຊີບສາມາດນຳໃຊ້ຄູ່ມືນີ້ໃນສະຖານການສຶກສາອື່ນໆໄດ້ເຊັ່ນ: ໂຮງຮຽນ, ວິທະຍາໄລ ແລະ ສູນພັດຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ ຫຼື ມີຄວາມປະສົງເຂົ້າຮ່ວມການອອກແບບ ແລະ ພັດທະນາ ຫຼັກສູດການສຶກສາ ແລະ ໂຄງການລິເລີ່ມຕ່າງໆທີ່ເນັ້ນໃສ່ເລື່ອງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ.

ຄູ່ມືນີ້ໃຊ້ແນວໃດ

ຄູ່ມືສະບັບນີ້ປະກອບດ້ວຍບົດຮຽນຕ່າງໆລຸ່ມນີ້:

- **ບົດທີ 1 “ຫຼັກສູດເສີມສ້າງຂີດຄວາມສາມາດຂອງໂຄງການ INNO4Tourism”** ແນະນຳຂໍ້ມູນເບື້ອງຕົ້ນກ່ຽວກັບ ຄູ່ມື, ຜົນການຮຽນສະເພາະ, ກຸ່ມເປົ້າໝາຍ ແລະ ໂຄງສ້າງໂດຍລວມຂອງຄູ່ມື
- **ບົດທີ 2 “ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະ ສໍາລັບບຸກຄະລາກອນດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ”** ລົງເລິກຄວາມ ຕ້ອງການເສີມສ້າງຂີດຄວາມສາມາດໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ, ໂດຍເນັ້ນໜັກຂົງເຂດທີ່ຈຳເປັນເຊັ່ນ: ທັກສະສີຂຽວ, ຄວາມສາມາດດ້ານຕິຈິຕອນ, ແລະ ການບໍລິຫານຈັດການສໍາລັບຜູ້ປະກອບການ.
- **ບົດທີ 3 “ຄຳແນະນຳ ແລະ ຂັ້ນຕອນສໍາຄັນໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດ”** ເນັ້ນໜັກຂັ້ນຕອນທີ່ສໍາຄັນໃນການ ພັດທະນາຫຼັກສູດ ໂດຍສຸມໃສ່ບັນດາຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະ ທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ການພັດທະນາຫຼັກສູດການທ່ອງທ່ຽວ ແບບຍືນຍົງ ທີ່ມີປະສິດທິພາບ. ເວົ້າສະເພາະ, ນຳສະເໜີຂະບວນການພັດທະນາຫຼັກສູດທີ່ເປັນວົງຈອນເຊິ່ງຂັ້ນ ຕອນຕ່າງໆມີການເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ເພິ່ງພາເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ຢ່າງເປັນລະບົບ.
- **ບົດທີ 4 “ວິທີການຮຽນ-ການສອນທີ່ມີປະສິດທິພາບ”** ເນັ້ນໃສ່ວິທີການສອນແບບທົດລອງ, ເອົານັກຮຽນເປັນໃຈ ກາງ, ຮຽນຮູ້ແບບມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ຮຽນຮູ້ແບບສະຫະວິຊາ ແລະ ປະຕິບັດຕົວຈິງ ທີ່ສາມາດປັບປຸງການມີສ່ວນ ຮ່ວມຢ່າງຈິງຈັງຂອງນັກສຶກສາ, ການຄົ້ນຄິດແບບມີວິຈາລະນາຍານ, ການສື່ສານ ແລະ ການຮ່ວມມືກັນ ພາຍໃຕ້ ຂອບຂອງລາຍວິຊາ ແລະ ຫຼັກສູດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ.
- **ບົດທີ 5 “ຫຼັກສູດໄລຍະສັ້ນກ່ຽວກັບການພັດທະນາແບບຍືນຍົງຂອງ INNO4Tourims”** ລວມມີຂໍ້ມູນລະອຽດ ກ່ຽວກັບຫຼັກສູດຝຶກອົບຮົມອາຊີບໄລຍະສັ້ນ (ຮຽນຜ່ານທາງອອນລາຍ).
- **ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 1 - ແມ່ແບບ 1 “ຂອບການພັດທະນາຫຼັກສູດ”**
- **ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 2 - ແມ່ແບບ 2 “ອອກແບບໂມດູນການຮຽນ”**

ບົດຮຽນຕ່າງໆໃນຄູ່ມືສະບັບນີ້ຖືກອອກແບບໃຫ້ມີລັກສະນະເຂົ້າໃຈງ່າຍ ແລະ ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ຈິງ, ພ້ອມກັບຄຳແນະນຳ ລະອຽດ ແລະ ຕົວຢ່າງທີ່ເປັນຮູບປະທຳ ທີ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ສາມາດນຳໄປປະຕິບັດໄດ້ໃນສະຖາບັນຂອງຕົນ ແລະ ປັບປຸງໃຫ້ເຂົ້າ ກັບບໍລິບົດການສຶກສາອື່ນໆທີ່ຫຼາກຫຼາຍ.

ແຕ່ລະບົດມີໂຄງສ້າງດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ພາກສະເໜີໂດຍຫຍໍ້
- ຜົນການຮຽນທີ່ສໍາຄັນ
- ແນວທາງປະຕິບັດ ແລະ ຄຳແນະນຳສໍາລັບຄູ່ຝຶກ (ວິທະຍາກອນ)
- ແນວຄວາມຄິດຫຼັກ

- ພາກຍ່ອຍ (ຫົວຂໍ້ຫຍໍ້ຍ່ອຍ) ລົງເລິກເນື້ອໃນ ແລະ ຫົວຂໍ້ສະເພາະໃດໜຶ່ງ
- ກິດຈະກຳແບບມີສ່ວນຮ່ວມ (ລວມມີບົດຝຶກຫັດສະທ້ອນຄວາມຄິດ, ສະແດງບົດບາດສົມມຸດ, ອື່ນໆ)
- ບົດປະເມີນຕົນເອງ
- ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ
- ເອກະສານອ້າງອີງຂອງບົດ

ຂໍ້ມູນໂຄງການ INNO4Tourism

ໂຄງການພັດທະນາຫຼັກສູດນະວັດຕະກຳສໍາລັບການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດຂອງແຮງງານໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ (INNO4Tourism) (ລະຫັດໂຄງການ: 101129247 — INNO4TOURISM — ERASMUS-EDU-2023-CBHE) ແມ່ນໂຄງການເສີມສ້າງຂີດຄວາມສາມາດໃນຂະແໜງການສຶກສາຊັ້ນສູງ, ໂດຍໄດ້ຮັບທຶນສະໜັບສະໜູນຈາກ ERASMUS-EDU-2023-CBHE. ຈຸດປະສົງລວມຂອງໂຄງການ INNO4Tourism ແມ່ນສະໜັບສະໜູນໃຫ້ເກີດຄວາມສອດຄ່ອງລະຫວ່າງການສະຖາບັນການສຶກສາໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ປະເທດໄທ ແລະ ຕະຫຼາດແຮງງານໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ທີ່ມີການຜັນປ່ຽນຢ່າງໄວວາ, ເພື່ອຍົກລະດັບຄວາມສາມາດໃນການມີວຽກເຮັດງານທຳຂອງນັກສຶກສາ ແລະ ນັກສຶກສາຈົບໃໝ່, ລວມທັງການຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະຂອງພະນັກງານທີ່ເຮັດວຽກໃນຂະແໜງການນີ້. ໂດຍການຮ່ວມມືກັບມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ອົງກອນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈາກທະວີບເອີຣົບ, ໂຄງການດັ່ງກ່າວນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ພວກກ່ຽວສາມາດຖ່າຍຄວາມສໍານານ, ຕົວຢ່າງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທີ່ໄດ້ຮັບຜົນດີໃນເອີຣົບ ແລະ ນະໂຍບາຍຕ່າງໆຂອງເຂົ້າເຈົ້າ ແລະ ປັບໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດແກ່ບັນດາລະບົບການສຶກສາ ແລະ ສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງໃນອາຊີ. ໂຄງການ INNO4Tourism ໄດ້ສະເໜີກົນໄກການຮ່ວມມືເພື່ອປັບປຸງ, ສ້າງຄວາມທັນສະໄໝ, ແລະ ຍົກລະດັບການສຶກສາຊັ້ນສູງໃນອາຊີ, ໂດຍເນັ້ນໃສ່ການຟື້ນໂຕຄືນຂອງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ການເຕີບໂຕ ແລະ ຄວາມຍືນຍົງຂອງບັນດາປະເທດທີ່ເປັນຄູ່ຮ່ວມໃນໂຄງການ ໃນບໍລິບົດຂອງກະແສໂລກາພິວັດດ້ານເສດຖະກິດໃນປັດຈຸບັນ, ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດທີ່ຫຼຸດໜ້ອຍຖອຍລົງ, ຄວາມບອບບາງ ແລະ ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມກັນທາງສັງຄົມ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມ ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການລະບາດຂອງພະຍາດ COVID-19. ໂຄງການດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ສະເໜີແນວທາງແກ້ໄຂທີ່ມີປະສິດທິພາບຕໍ່ຄວາມທ້າທາຍລະດັບໂລກ, ເຜີຍແຜ່ບັນດານະໂຍບາຍ ແລະ ຂໍ້ລິເລີ່ມຕ່າງໆຂອງສະຫາພາບເອີຣົບທີ່ສົ່ງເສີມທຳກວມເອົາການເຕີບໃຫຍ່ແບບຍືນຍົງ ແລະ ເສດຖະກິດສີຂຽວ, ທີ່ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງຄຸນຄ່າຂອງສະຫາເອີຣົບທີ່ໄດ້ດຳເນີນການ.

ອີງຕາມທັດສະນະທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ, ໂຄງການດັ່ງກ່າວນີ້ມີຈຸດປະສົງເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ປັບປຸງການສະໜອງການຮຽນ-ການສອນຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງຫຼັກສູດນະວັດຕະກຳການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຂອງນັກສຶກສາໃນແບບອອນລາຍ, ຫຼັກສູດໄລຍະສັ້ນ (ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ, ການທ່ອງທ່ຽວແບບມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ເຂົ້າເຖິງໄດ້ງ່າຍ, ການເປັນຜູ້ປະກອບການ ແລະ ການຈັດການທ່ອງທ່ຽວ, ທັກສະລິຈິຕ້ອນ, ທັກສະທາງສັງຄົມ ເຊັ່ນ: ທັກສະການແກ້ໄຂບັນຫາ, ການບໍລິຫານເວລາ, ການເຮັດວຽກເປັນທີມ)
- ພັດທະນາທັກສະຂອງນັກສຶກສາທີ່ກຳລັງສຶກສາຢູ່ມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ນັກສຶກສາທີ່ຈະເຂົ້າໃໝ່ໃນຫຼັກສູດການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດແຮງງານ.

- ຍົກລະດັບທັກສະ/ເພີ່ມທັກສະຂອງແຮງງານໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ແລະ ນັກສຶກສາຈົບໃໝ່, ຫຼຸດຊ່ອງຫວ່າງຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດແຮງງານ / ຍົກລະດັບຄວາມສາມາດໃນການມີວຽກເຮັດງານທຳຂອງເຂົາເຈົ້າ.
- ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ອາຈານສອນໃນສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດແບບນະວັດຕະກຳ ແລະ ນຳສະເໜີອົງປະກອບຕ່າງໆທີ່ມີຄວາມເປັນນະວັດຕະກຳເພື່ອປັບປຸງຫຼັກສູດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ.
- ຍົກລະດັບທັກສະການສອນຂອງອາຈານໃນຫຼັກສູດການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ (ລວມທັງວິທີການເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ ແລະ ການຮຽນການສອນໂດຍເອົາການແກ້ໄຂບັນຫາເປັນພື້ນຖານ)
- ເພີ່ມຂີດຄວາມສະມາດຂອງພະນັກງານບໍລິຫານຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງໃນການຮ່ວມມືກັບພາກສ່ວນຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ແລະ ອື່ນໆ, ແລະ ໃຫ້ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບກົນໄກການພັດທະນາອາຊີບແບບອົງລວມ ແກ່ນັກສຶກສາປັດຈຸບັນ ແລະ ນັກສຶກສາຈົບໃໝ່ຈາກສາຂາວິຊາການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ.
- ຍົກລະດັບການເຂົ້າເຖິງກົນໄກການພັດທະນາອາຊີບແບບອົງລວມ ໃຫ້ແກ່ນັກສຶກສາ ແລະ ນັກສຶກສາຈົບໃໝ່ (ສິດເກົ່າ).
- ຍົກລະດັບການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແລະ ພາກທຸລະກິດເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງລະຫວ່າງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຈ້າງງານ ແລະ ແຮງງານ/ການສຶກສາທີ່ສະຖາບັນການສຶກສາສະໜອງໃຫ້ໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ.

ເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງທີ່ກ່າວມານັ້ນ, ໂຄງການໄດ້ດໍາເນີນກິດຈະກຳຕ່າງໆປີ້ນອ້ອມ ຫ້າ ແຖມຫຼັກທີ່ສໍາຄັນ. ຂັ້ນຕອນທຳອິດ ໄດ້ເຮັດຄົ້ນຄວ້າແບບໃຊ້ຂໍ້ມູນປະຖົມມະພູມ ແລະ ທຸຕິຍະພູມ ເພື່ອກຳນົດແຜນຜັງຄວາມຕ້ອງການທັກສະ ແລະ ຊ່ອງ ຫວ່າງໃນປັດຈຸບັນ ໃນຂະແໜງການບໍລິການ ພ້ອມທັງລະບຸຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ຈຳເປັນຕ່າງໆ ຕາມດຳລັບ. ອີງຕາມຜົນ ການຄົ້ນຄວ້າ, ຫຼັກສູດເສີມສ້າງຂີດຄວາມສາມາດສໍາລັບພະນັກງານ-ອາຈານ ຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງໄດ້ຖືກອອກ ແບບ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຜ່ານ (ກ) ການຝຶກອົບຮົມການສ້າງກົນໄກການຮ່ວມມືລະຫວ່າງມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ພາກ ທຸລະກິດ ແລະ ການບໍລິການອາຊີບແບບເຕັມຮູບແບບ, (ຂ) ວິຊາພັດທະນາຫຼັກສູດ (ຫຼັກສູດຝຶກອົບຮົມສໍາລັບຄູຝຶກ), (ຄ) ການຝຶກອົບຮົມຫຼັກສູດໃໝ່ກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານ-ອາຈານ.

ຄູ່ຮ່ວມມືໃນໂຄງການ:

- ມະຫາວິທະຍາໄລສິງຂານະຄະລິນ, ປະເທດໄທ
- ມະຫາວິທະຍາໄລຊຽງໃໝ່, ປະເທດໄທ
- ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ, ສປປ ລາວ
- ມະຫາວິທະຍາໄລສະຫວັນນະເຂດ, ສປປ ລາວ
- ມະຫາວິທະຍາໄລມາເຊໂລເນຍ, ປະເທດເກຣັກ
- ອົງການ SYMPLEXIS, ປະເທດເກຣັກ
- ມະຫາວິທະຍາໄລປາເລີໂມ, ປະເທດອິຕາລີ
- ອົງການ CESIE, ປະເທດອິຕາລີ
- ສະມາຄົມທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວແຂວງພູເກັດ, ປະເທດໄທ

ບົດທີ 2: ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະສໍາລັບແຮງງານ ການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ

ພາກສະເໜີ

ການທ່ອງທ່ຽວມີບົດບາດສໍາຄັນໃນເສດຖະກິດໂລກ, ຊຶ່ງປະກອບສ່ວນປະມານ 10% ໃຫ້ແກ່ GDP ຂອງໂລກ ແລະ ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳໃຫ້ກັບປະຊາກອນປະມານລ້ານຕໍາແໜ່ງໃນທົ່ວໂລກ (Streimikienė et al., 2021), ອຸດສະຫະກຳດັ່ງກ່າວນີ້ມີບົດບາດສໍາຄັນໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມຂອງຫຼາຍປະເທດ. ຊຶ່ງໄດ້ສ້າງໂອກາດການຈ້າງງານ ແລະ ຊຸກຍູ້ການປັບປຸງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວອັນໃຫຍ່ຫຼວງນີ້ຍັງສ້າງສິ່ງທ້າທາຍຫຼາຍຢ່າງເຊັ່ນ: ການທຳລາຍສິ່ງແວດລ້ອມ, ການໃຊ້ຊັບພະຍາກອນຫຼາຍເກີນໄປ, ແລະ ຜົນກະທົບ ດ້ານລົບຕໍ່ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ (Streimikienė et al., 2021). ປະລິມານນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ຫຼາຍເກີນໄປສາມາດເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນການທ່ອງທ່ຽວເກີນຄວນ (Overtourism), ຊຶ່ງການທ່ອງທ່ຽວນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ວັດທະນະທຳບໍ່ພຽງ, ແຕ່ຍັງເຮັດໃຫ້ຄຸນນະພາບຊີວິດຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນຫລຸດລົງອີກດ້ວຍ.

ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງແມ່ນທາງເລືອກທີ່ຊ່ວຍແກ້ໄຂຜົນກະທົບດ້ານລົບເຫຼົ່ານີ້ໂດຍການສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ທີ່ຮັກສາມໍລະດົກວັດທະນະທຳ ແລະ ຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ (Abreu et al., 2024; Streimikienė et al., 2021). ໂດຍສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທ້ອງຖິ່ນ, ຫຼຸດຜ່ອນສິ່ງເສດເຫຼືອ ແລະ ຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານເສດຖະກິດ ໃນໄລຍະຍາວໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນທີ່ຢູ່ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວນັ້ນ. ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງແມ່ນສອດຄ່ອງກັບເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ (SDGs) ທີ່ເນັ້ນໜັກຄວາມສໍາຄັນຂອງການຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສົ່ງເສີມການພັດທະນາແບບມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ (UNTWO, 2017).

ດັ່ງນັ້ນ, ບົດນີ້ຈະນຳສະເໜີຫຼັກການຕົ້ນຕໍ, ຮູບແບບ ແລະ ກອບຂອງການທ່ອງທ່ຽວ ແບບຍືນຍົງ ພ້ອມກັບການສຳຫຼວດທັກສະຕ່າງໆ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ຈຳເປັນສໍາລັບບຸກຄະລາກອນການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການຫັນປ່ຽນຢ່າງຄ່ອງຕົວ ແລະ ໝູນໃຊ້ເຂົ້າໃນການປະຕິບັດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ. ບົດນີ້ຍັງກວມເອົາກິດຈະກຳປະຕິບັດຕົວຈິງ ແລະ ບົດທົດສອບສັ້ນໆ, ທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນຮຽນຮູ້ທິດສະດີ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ, ລວມທັງແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ ເພີ່ມເຕີມເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນສາມາດຊອກຮູ້ເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ດັ່ງກ່າວນັ້ນ.

ຜົນການຮຽນທີ່ສໍາຄັນ

- **ຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼັກການຂອງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ:** ຜູ້ຮຽນຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈພື້ນຖານກ່ຽວກັບແນວ ຄວາມ ຄິດ ຂອງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ, ລວມມີມິຕິດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ເສດຖະກິດ.
- **ການຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງທັກສະສີຂຽວ:** ຜູ້ຮຽນຈະຮັບຮູ້ເຖິງທັກສະສີຂຽວທີ່ສໍາຄັນທີ່ຈຳເປັນສໍາລັບ ການ ປະຕິບັດເນື້ອໃນແບບຍືນຍົງ.
- **ຄວາມຮັບຮູ້ດ້ານດິຈິຕອລ:** ຜູ້ຮຽນຈະເຂົ້າໃຈບົດບາດຂອງເຄື່ອງມືດິຈິຕອລ ແລະ ເທັກໂນໂລຢີຕ່າງໆ ທີ່ເຮັດ ໃຫ້ ການທ່ອງທ່ຽວທັນມີຄວາມສະໄໝ, ໂດຍສະເພາະການຈັດການຂໍ້ມູນ ແລະ ການເພີ່ມການມີສ່ວນຮ່ວມ ຂອງລູກ ຄ້າ.
- **ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດການເປັນຜູ້ປະກອບການ ແລະ ການຈັດການ:** ຜູ້ຮຽນຈະໄດ້ ຮຽນທັກ ສະການເປັນຜູ້ປະກອບການ ແລະ ການຈັດການທີ່ຈຳເປັນ, ລວມທັງຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ຈັນຍາບັນການຕັດສິນ ໃຈ ແລະ ການວາງແຜນພາຍໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ
- **ກຳນົດການປະຕິບັດແບບຍືນຍົງ:** ຜູ້ຮຽນຈະພັດທະນາຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການປະຕິບັດການທ່ອງທ່ຽວແບບ ຍືນຍົງ ແລະ ຄວາມສໍາຄັນຂອງ ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງໃນການສົ່ງເສີມຄວາມຍືນຍົງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໃນໄລຍະຍາວ.

ຄໍາແນະນຳສໍາລັບຄູຝຶກ

- **ສົ່ງເສີມການການອະທິບາຍຢ່າງຈິງຈັງ:** ດຶງດູດໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສົນທະນາກ່ຽວກັບ ຄວາມສໍາຄັນຂອງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງໂດຍໃຊ້ຕົວຢ່າງຈາກຊີວິດຈິງ ແລະ ກໍລະນີສຶກສາຕ່າງໆ .
- **ລວມເອົາກິດຈະກຳແບບເນັ້ນການມີສ່ວນຮ່ວມ:** ເຮັດກິດຈະກຳເປັນກຸ່ມ ຫຼື ການສະແດງບົດບາດສົມມຸດ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນສາມາດກຳນົດ ແລະ ວິເຄາະແນວທາງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແບບຍືນຍົງ ແລະ ສິ່ງທ້າທາຍຕ່າງໆ.
- **ເນັ້ນໃສ່ໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ:** ເນັ້ນໃສ່ວິທີການນຳໃຊ້ແນວຄວາມຄິດຂອງທັກສະສີຂຽວ, ຄວາມສາມາດດ້ານດິຈິຕອລ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງຜູ້ປະກອບການເພື່ອນຳໃຊ້ໃນອຸດສາຫະກຳ ການທ່ອງທ່ຽວ
- **ໃຊ້ເຄື່ອງມືສື່ສານສົ່ງເສີມການຮຽນຮູ້:** ນຳເອົາວິດີໂອ, ແຜນວາດຂໍ້ມູນ, ຫຼື ຜູ້ບັນຍາຍພິເສດ ເພື່ອສະແດງແນວຄວາມຄິດ ແລະ ແນວໂນ້ມທີ່ສໍາຄັນໃນການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ໃຫ້ປະຈັກຕາ.

- **ສິ່ງເສີມການຄິດແບບວິເຄາະ:**

ໃຫ້ຜູ້ຮຽນປະເມີນຜົນກະທົບໄລຍະຍາວຂອງການປະຕິບັດການທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ, ສິ່ງເສີມຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ການຖອດຖອນບົດຮຽນຄືນ.

ແນວຄວາມຄິດຫຼັກ

ບົດນີ້ເນັ້ນໃສ່ຄວາມຕ້ອງການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດໃນການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ, ໂດຍເລັ່ງໃສ່ບັນດາທັກສະທີ່ສໍາຄັນຕ່າງໆເຊັ່ນ: ທັກສະສື່ຂຽວ, ຄວາມສາມາດດ້ານດິຈິຕອລ ແລະ ການບໍລິຫານຈັດການສໍາລັບການເປັນຜູ້ປະກອບການ. ການປະຕິບັດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ມີຈຸດປະສົງເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ພ້ອມກັບສິ່ງເສີມວັດທະນະທຳທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ. ທັກສະສື່ຂຽວແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນຕໍ່ການນໍາໃຊ້ຊັບພະຍາກອນໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ, ການຈັດການສິ່ງເສດເຫຼືອ, ແລະ ການອະນຸລັກຊີວະນາໆພັນ, ໂດຍຜ່ານໂຄງການຝຶກອົບຮົມທີ່ຈຳເປັນເພື່ອສະໜອງກຳລັງແຮງງານໃນການແກ້ໄຂສິ່ງທ້າທາຍເຫຼົ່ານີ້. ທັກສະດ້ານດິຈິຕອລເຊັ່ນ: ການຈັດການຂໍ້ມູນ ແລະ ການສ້າງເນື້ອຫາດິຈິຕອລແມ່ນນັບມື້ມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍຂຶ້ນໃນຕະຫຼາດແຮງງານປະຈຸບັນ, ຊ່ວຍໃຫ້ມີນະວັດຕະກຳທຸລະກິດແບບປະດິດສ້າງ ແລະ ປັບປຸງການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງລູກຄ້າ. ນອກຈາກນັ້ນ, ການສິ່ງເສີມທັກສະການເປັນຜູ້ປະກອບການ ແລະ ການປະຕິບັດການຈັດການແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນສໍາລັບການຫັນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ທັນສະໄຫມ, ໂດຍສຸມໃສ່ຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ການຕັດສິນໃຈທີ່ມີຈັນຍາບັນ, ແລະ ການວາງແຜນທີ່ມີປະສິດທິພາບ. ແນວຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງການເຊື່ອມໂຍງຄວາມຍືນຍົງກັບນະວັດຕະກຳ ແລະ ຂະແໜງການສຶກສາໃນການສ້າງບຸກຄະລາກອນການທ່ອງທ່ຽວທີ່ຕອບສະໜອງຕາມຄວາມຕ້ອງການແຮງງານໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີການປ່ຽນແປງຕາມຍຸກສະໄໝ.

ບົດທີ 2.1: ຫຼັກການທີ່ສໍາຄັນ, ນິຍາມ ແລະ ປະເພດ

ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ, ເປັນແນວຄວາມຄິດ ແລະ ປັດຊະຍາການເດີນທາງ, ມີຈຸດປະສົງເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຕໍ່ລະບົບນິເວດ, ສິ່ງເສີມໃຫ້ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ, ແລະ ການຮັກສາລັກສະນະວັດທະນະທຳແບບດັ້ງເດີມ. ອີງຕາມອົງການທ່ອງທ່ຽວໂລກ (2024), ແນວຄວາມຄິດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງໝາຍເຖິງ "ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ຄໍານຶງເຖິງຜົນກະທົບດ້ານເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມໃນປະຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດ, ແກ້ໄຂຄວາມຕ້ອງການຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ, ອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຊຸມຊົນໃນຂົງເຂດການທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ". ໃນຄວາມໝາຍອື່ນ, ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວໂລກຄວນນຳໃຊ້ຍຸດທະສາດຮອບດ້ານ ແລະ ສົມດຸນເພື່ອຈຳກັດຜົນກະທົບດ້ານລົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ, ໃນຄະນະດຽວກັນກໍສ້າງຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດໃຫ້ຂະແໜງການນີ້. ຜົນກະທົບດ້ານລົບ ແລະ ຄວາມເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ການທ່ອງທ່ຽວອາດລວມເຖິງປະຊາກອນທີ່ຫຼາຍເກີນໄປ, ຄວາມເສຍຫາຍຈາກສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການຮົ່ວໄຫຼທາງດ້ານເສດຖະກິດ. ແຕ່ຜົນກະທົບດ້ານດີທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ລວມມີການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ, ການອະນຸຮັກມໍລະດົກວັດທະນະທຳ, ການອານຸລັກສັດປ່າ ແລະ ການຟື້ນຟູທົວທັດທຳມະຊາດ (GSTC, n.d.)

ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຖືວ່າເປັນແນວທາງທີ່ເອົາໃຈໃສ່ ຕໍ່ກັບບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມໂລກ, ໂດຍມີຈຸດປະສົງເພື່ອແນະນຳການປະຕິບັດການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ວິທີການທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຄົນທ່ຽວປັດຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດມີຄວາມເພີດເພີນຈຸດຫມາຍປາຍທາງດຽວກັນ ແລະ ປະສົບການໃນໄລຍະຍາວ. ເພື່ອບັນລຸເປົ້າຫມາຍນີ້ ອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວຕ້ອງຍືດໝັ້ນກັບມາດຕະຖານຄວາມຍືນຍົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ມີສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເງິນໃນໄລຍະຍາວ ແລະ ມີຄວາມຍຸດຕິທຳດ້ານສິລະທຳ ແລະ ສັງຄົມຕໍ່ກັບປະຊາຊົນທ້ອງຖິ່ນ, ພ້ອມທັງເຄົາລົບຄວາມສົມດຸນອັນລະອຽດອ່ອນທີ່ເປັນລັກສະນະສະເພາະຂອງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ. ນອກຈາກນີ້, ການທ່ອງທ່ຽວຍັງຕ້ອງເຊື່ອມໂຍງກັບທຳມະຊາດ, ເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມຂອງມະນຸດ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການເຕີບໂຕແບບຍືນຍົງ (Juganaru et al., 2008; UNTWO, 2024). ອີງຕາມແນວທາງເຫຼົ່ານີ້, ສະພາການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຂອງໂລກ (GSTC, n.d.) ໄດ້ນຳສະເໜີເກນມາດຕະຖານທີ່ກຳນົດຕ່າງໆ, ເຊິ່ງແບ່ງອອກເປັນ 4 ເສົາຄໍ້າຄື: a) ການບໍລິຫານຈັດການແບບຍືນຍົງ, b) ຜົນກະທົບຕໍ່ເສດຖະກິດ - ສັງຄົມ, c) ຜົນກະທົບດ້ານວັດທະນະທຳ, d) ຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ. ບັນດາເກນມາດຕະຖານເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນມາດຕະຖານສາກົນສໍາລັບການເດີນທາງ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ. ໂດຍ ນຳໃຊ້ເພື່ອປຸກຈິດສຳນຶກ, ໃຫ້ການສຶກສາແກ່ສາທາລະນະ ຫຼື ບຸກຄົນທົ່ວໄປ, ແລະ ລວມທັງຂະບວນການວັດ, ປະເມີນຜົນ ແລະ ກຳນົດນະໂຍບາຍ.

ໃນວ່າງບໍ່ດົນມານີ້, UNTWO (2024) ເນັ້ນໜັກວ່າການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຄວນ:

1. ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ມີປະສິດທິພາບເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ ເພື່ອສິ່ງເສີມການອະນຸຮັກຊີວະນາໆພັນ ແລະ ມໍລະດົກທາງທຳມະຊາດ, ຂະບວນການລະບົບນິເວດວິທະຍາທີ່ສໍາຄັນ ແລະ ການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວ.

2. ເຄົາລົບຄວາມຖືກຕ້ອງທາງວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ຂອງຊຸມຊົນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ, ອະນຸລັກຮັກສາບັນດາ ຄຸນຄ່າວັດທະນະທຳດັ້ງເດີມ ແລະ ມໍລະດົກວັດທະນະທຳທີ່ສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ມໍລະດົກ ວັດທະນະທຳຕ້ອງໃຊ້ຄືນສືບທອດ ແລະ ສົ່ງເສີມຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈລະຫວ່າງວັດທະນະທຳ.
3. ຮັບປະກັນໃຫ້ເສດຖະກິດມີຄວາມຍືນຍົງໃນໄລຍະຍາວ. ຜົນປະໂຫຍດດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄດ້ຖືກແຈກ ຢາຍຢ່າງເໝາະສົມໃຫ້ທຸກໆພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ. ຊຸມຊົນເຈົ້າພາບໄດ້ບໍລິການທາງສັງຄົມ ແລະ ມີໂອກາດໃນ ການເຮັດວຽກ ແລະ ມີລາຍໄດ້ທີ່ເໝາະສົມ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ລູກຜ່ອນຄວາມທຸກຈົນລົງ

ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມຊັດເຈນຫຼາຍຂຶ້ນ, ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຫຼັກການ ແລະ ຂໍ້ກຳນົດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ (Upskill, n.d.):

- ເຂົ້າຮ່ວມການອະນຸລັກຮັກສາຄວາມຫຼາກຫຼາຍດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ຊີວະນາໆພັນ.
- ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຕໍ່ລະບົບນິເວດ
- ຮັບປະກັນສະຫວັດດີການຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງ.
- ລວມມີອົງປະກອບດ້ານການສຶກສາ
- ຊຸກຍູ້ໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ອຸດສາຫະກຳທ່ອງທ່ຽວດຳເນີນການເຄື່ອນໄຫວຢ່າງເໝາະສົມ.
- ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທີ່ບໍ່ສາມາດນຳມາໃຊ້ຄືນໃໝ່ໄດ້ ຫນ້ອຍທີ່ສຸດ.
- ຮັບຮູ້ຄວາມສາມາດທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ທາງດ້ານກາຍະພາບຂອງຄົນອື່ນ.
- ລວມລາຍຮັບທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບທີ່ນັກລົງທຶນເອົາກັບຄືນບ້ານໃຫ້ໜ້ອຍທີ່ສຸດ.

ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງແມ່ນໃຫ້ບຸລິມະສິດການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນໃນໄລຍະຍາວເພື່ອຕອບສະຫນອງ ຄວາມຕ້ອງການຂອງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດ. ພ້ອມກັນນັ້ນກໍຍັງຮັກສາຄວາມຫຼາກຫຼາຍດ້ານຊີວະນາໆພັນ. ຄວາມສົມບູນ ຂອງວັດທະນະທຳ ແລະ ຂະບວນການທາງນິເວດວິທະຍາທີ່ສຳຄັນ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ເພື່ອຄວາມເປັນເອກະພາບ, ການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ມີການມີສ່ວນຮ່ວມຈາກທຸກພາກ ສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດ, ລວມທັງຜູ້ທີ່ມີບົດບາດນຳພາທາງການເມືອງທີ່ເຂັ້ມແຂງ (UNTWO, 2024), ນອກຈາກການມອບປະສົບການທີ່ມີຄວາມຫມາຍ ແລະ ຮັກສາລະດັບຄວາມພໍໃຈໃນລະດັບສູງໃຫ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວ, ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຄວນເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມກ້ຽວກັນກ່ຽວກັບຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ສະຫນັບສະຫນູນ ການຮັບເອົາພຶດຕິກຳການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ (UNTWO, 2024).

ຕະຫຼອດໄລຍະຫຼາຍປີຜ່ານມາ, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມຫຼາຍຮູບແບບໄດ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອຍົກສູງ ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງຄວາມຕ້ອງການການປະຕິບັດແບບຍືນຍົງ, ຄະນະທີ່ຍັງມີຄວາມມ່ວນຊື່ນໃນການເດີນທາງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄຳວ່າ "ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ", ຈຶ່ງກວມເອົາແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຮູບແບບທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.

ຮູບແບບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຕົ້ນຕໍລວມມີ (Juganaru et al., 2008; Sharma, 2023; Barten, 2024):

1. ການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ: ຄຳວ່າ ການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ ຖືກກຳນົດຂຶ້ນໃນຊຸມປີ 1980 ໂດຍເນັ້ນ ໃສ່ການທ່ອງທ່ຽວແບບມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ທຳມະຊາດ. ມີຈຸດປະສົງເພື່ອອະນຸຮັກສິ່ງແວດລ້ອມ (ຕົວຢ່າງ, ໂດຍຜ່ານການອະນຸຮັກພະລັງງານ ແລະ ນ້ຳ) ແລະ ປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນທ້ອງຖິ່ນ.

ການທ່ອງທ່ຽວ ແບບອະນຸລັກສິ່ງເສີມການສຶກສາສິ່ງແວດລ້ອມ. ການປະຕິບັດແບບຍືນຍົງ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບ ຕໍ່ລະບົບນິເວດ. ໃນສະພາບການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ, ການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸຮັກ ຍັງ ກ່ຽວຂ້ອງກັບການເຄົາລົບພື້ນທີ່ສໍາຄັນຂອງພາກພື້ນ ແລະ ປະເພນີວັດທະນະທຳ.

2. ການທ່ອງທ່ຽວແບບຊຸມຊົນມີສ່ວນຮ່ວມ: ສິ່ງເສີມຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ໃຫ້ປະຊາຊົນເປັນ ເຈົ້າການໃນການວາງແຜນ ແລະ ສ້າງກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ. ນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້ພັກກັບເຈົ້າພາບທ້ອງຖິ່ນ, ໄດ້ປະສົບການຊົມອາຫານທ້ອງຖິ່ນ, ວິຖີຊີວິດທ້ອງຖິ່ນ, ແລະ ປະເພນີວັດທະນະທຳຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ. ຊຶ່ງເປັນການຊ່ວຍໃຫ້ໃຫ້ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນໄດ້ ຮັບຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານເສດຖະກິດພ້ອມທັງຮັກສາປະເພນີ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງເຂົາເຈົ້າ. ການທ່ອງທ່ຽວແບບຊຸມຊົນມີສ່ວນຮ່ວມເຮັດໃຫ້ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນເປັນເຈົ້າຕົນໃນ ຄວບຄຸມຂະແໜງອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ, ລະບົບການຕ່າງໆ, ແລະ ລາຍຮັບຕ່າງໆຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ການທ່ອງທ່ຽວແບບດັ່ງກ່າວນີ້ຊ່ວຍຍົກສູງມາດຕະຖານຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງຊຸມຊົນ.
3. ການທ່ອງທ່ຽວຊົນນະບົດ ຫຼື ການທ່ອງທ່ຽວແບບກະເສດ: ເປີດໂອກາດໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້ ສຳຜັດກັບ ຊີວິດໃນຊົນນະບົດ, ປົກກະຕິແລ້ວພັກໃນຟາມ. ນີ້ເປັນການສິ່ງເສີມການກະສິກຳແບບຍືນຍົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມ ເຂົ້າໃຈເລິກເຊິ່ງ ກ່ຽວກັບອາຫານທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ວັດທະນະທຳກະສິກຳ. ການທ່ອງທ່ຽວຊົນນະບົດກວມ ເອົາກິດຈະກຳຕ່າງໆໃນໄລຍະທີ່ທ່ອງທ່ຽວໃນຊົນນະບົດ; ການທ່ອງທ່ຽວກະສິກຳປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ ການພັກຜ່ອນ ແລະ ພິຈາລະນາຜົນກະທົບດ້ານການເງິນຂອງການທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ທຸລະກິດໃນຊົນນະບົດ ແລະ ຄົວເຮືອນ. ສະນັ້ນ, ການທ່ອງທ່ຽວກະສິກຳ ແມ່ນກວມເອົາການພັກເຊົາຢູ່ເຮືອນ (ຟາມ ຫຼື ເຮືອນກິນນອນ), ກິນອາຫານທີ່ຜະລິດຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳດ້ານກະສິກຳຈຳນວນໜຶ່ງ. ເຖິງວ່າການທ່ອງທ່ຽວ ກະສິກຳຈະສ້າງລາຍໄດ້ຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນຊົນນະບົດ, ແຕ່ການໄຫຼເຂົ້າຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວຍັງມີທ່າອ່ຽງລົບ ກວນວິຖີຊີວິດຊົນນະບົດຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊັບພະຍາກອນທີ່ຈຳກັດຂອງເຂົາເຈົ້າໝົດໄປ.
4. ການທ່ອງທ່ຽວແບບຜ່ອນຄາຍ (Soft Tourism): ໃຫ້ຄາມສຳຄັນຕໍ່ປະສົບການທ່ອງທ່ຽວມີຜົນກະທົບ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຕ່ຳ. ໂດຍເນັ້ນໃສ່ວັດທະນະທຳທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊຸມຊົນ. ຮູບແບບການທ່ອງທ່ຽວນີ້ຫຼີກລ່ຽງບ່ອນ ທີ່ມີນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ແອອັດ ແລະ ສິ່ງເສີມການມີປະສົບການທ່ອງທ່ຽວໃນທຶງຮູບສະຫງົບ ແລະ ຫຼີກລ່ຽງດື່ມ ສິ່ງມືນເມົາ, ໂດຍຊຸກຍູ້ໃຫ້ອາໄສຢູ່ບ່ອນທ່ອງທ່ຽວເປັນໄລຍະດົນຂຶ້ນ ແຕ່ຈຳບ່ອນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ. ການທ່ອງທ່ຽວແບບນີ້ຊ່ວຍໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວເຂົ້າໃຈວັດທະນະທຳ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທ້ອງຖິ່ນໄດ້ເລິກເຊິ່ງ. ການທ່ອງທ່ຽວແບບຜ່ອນຄາຍສິ່ງເສີມສັງຄົມ (ເຊັ່ນ: ການເຄົາລົບວັດທະນະທຳ, ປະເພນີ, ສັງຄົມ ແລະ ໂຄງສ້າງທາງຄອບຄົວຂອງປະຊາຊົນທ້ອງຖິ່ນ) ແລະ ພັດທະນາເສດຖະກິດ (ເຊັ່ນ: ການກະຈາຍລາຍໄດ້ທີ່ເທົ່າ ທ່ຽມກັນ ແລະ ການເພີ່ມຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນການສະໜອງການທ່ອງທ່ຽວ)
5. ການທ່ອງທ່ຽວສີຂຽວ: ເປັນອີກຄຳສັບໜຶ່ງທີ່ຖືກນຳໃຊ້ທຳອິດໃນຊຸມປີ 1980, ໂດຍນຳເອົາແນວທາງ ການປະຕິບັດເຊັ່ນ: ການນຳໃຊ້ຜະລິດຕະພັນທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຊຸກຍູ້ການໝູນໃຊ້ຜະລິດຕະພັນ ຕ່າງໆຄືນໃໝ່. ຈຸດປະສົງແມ່ນເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບທາງລົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມໃນຂະນະທີ່ສ້າງຜົນປະໂຫຍດ ທາງດ້ານເສດຖະກິດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອຸດສາຫະກຳໂຮງແຮມໄດ້ນຳໃຊ້ແນວຄິດນີ້ໄປໃນທາງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ

ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ “ການຟອກຂຽວ (greenwashing)” ຊຶ່ງເປັນການອ້າງ ແລະ ສົ່ງເສີມ “ການທ່ອງທ່ຽວສີຂຽວ” ໂດຍບໍ່ດໍາເນີນການຕາມແນວທາງປະຕິບັດການທ່ອງທ່ຽວສີຂຽວຢ່າງແທ້ຈິງ.

6. ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ / ສາມັກຄີ: ໝາຍເຖິງການເຄື່ອນໄຫວທາງສັງຄົມທີ່ມີຈຸດປະສົງເພື່ອຄວບຄຸມ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວເພື່ອຜືນປະໂຫຍດຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ. ການທ່ອງທ່ຽວປະເພດນີ້ຕ້ອງການຄວາມຮັບຜິດຊອບຈາກທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງລວມທັງ ຊຸມຊົນຂອງສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ, ຜູ້ເປັນສື່ກາງ ແລະ ນັກທ່ອງທ່ຽວ. ຄວາມຮັບຜິດຊອບດັ່ງກ່າວຂຶ້ນກັບການເຄົາລົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ປະເພນີ, ຄ່ານິຍົມຂອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ການແບ່ງປັນລາຍໄດ້ທີ່ຍຸດຕິທຳ.
7. ການທ່ອງທ່ຽວແບບຜະຈົນໄພ: ປະກອບດ້ວຍກິດຈະກຳທີ່ທ້າທາຍທາງກາຍະພາບເຊັ່ນ: ການຍ່າງປ່າ, ປີນພູ, ຫຼື ກິລາທາງນ້ຳ ໂດຍເນັ້ນໃສ່ຄວາມຍືນຍົງ. ການທ່ອງທ່ຽວແບບນີ້ສົ່ງເສີມການອະນຸຮັກພື້ນທີ່ທຳມະຊາດ ແລະ ສະໜອງປະສົບການທີ່ຫນ້າຕື່ນເຕັ້ນໃຫ້ກັບນັກທ່ອງທ່ຽວ.
8. ການທ່ອງທ່ຽວສັດປ່າ: ເປັນການສັງເກດສັດທີ່ອາໄສຢູ່ຕາມທຳມະຊາດ ໂດຍມີການລົບກວນໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ການທ່ອງທ່ຽວປະເພດນີ້ຊ່ວຍສ້າງຈິດສຳນຶກໃນການອະນຸຮັກສັດປ່າ ແລະ ປະກອບສ່ວນປົກປັກຮັກສາລະບົບນິເວດ ແລະ ສັດທີ່ໃກ້ຈະສູນພັນ.
9. ການທ່ອງທ່ຽວວັດທະນະທຳ/ຊົນເຜົ່າ: ເປັນການທ່ອງທ່ຽວທີ່ເນັ້ນສຳຫຼວດວັດທະນະທຳ, ປະເພນີ ແລະ ມໍລະດົກຂອງທ້ອງຖິ່ນ. ນັກທ່ອງທ່ຽວຈະໄດ້ຮັບປະສົບການດ້ານວັດທະນະທຳທີ່ແທ້ຈິງ, ຊຶ່ງຊ່ວຍສະໜັບສະໜູນການອະນຸຮັກປະເພນີ, ສິລະປະ ແລະ ປະຫວັດສາດຂອງທ້ອງຖິ່ນ.

ປະເພດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງເຫຼົ່ານີ້ບາງຄັ້ງອາດທັບຊ້ອນກັນ, ແຕ່ທັງໝົດນັ້ນແມ່ນມີເປົ້າໝາຍຮ່ວມກັນໃນການຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບດ້ານລົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ວັດທະນະທຳ, ພ້ອມທັງສະໜັບສະໜູນເສດຖະກິດທ້ອງຖິ່ນອີກດ້ວຍ.

ບົດທີ 2.2: ຂອບຄວາມສາມາດດ້ານການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ: ຈາກ ທິດສະດີສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງ

ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ, ຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງການພັດທະນາແບບຍືນຍົງແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນການອະນຸລັກສິ່ງແວດລ້ອມ. ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອື່ນໆ. ພ້ອມກັນນັ້ນ, ກໍປົກປ້ອງສິ່ງແວດລ້ອມຈາກຜົນກະທົບດ້ານລົບພາຍນອກຂອງການພັດທະນາຕ່າງໆ. ເມື່ອພະຍາຍາມນຳເອົາທິດສະດີການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງໄປສູ່ພາກປະຕິບັດ, ມັນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງພິຈາລະນາບັນດາຫຼັກການພື້ນຖານດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້. (Dumbrăveanu, 2004):

- a. ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ແນໃສ່ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບດ້ານລົບຂອງການທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ເພື່ອບັນລຸຄວາມຍືນຍົງດ້ານນິເວດວິທະຍາ. ນີ້ອາດຈະເຮັດໄດ້ໂດຍການຄືນກຳໄລສ່ວນໜຶ່ງໃຫ້ກັບເຂດສະຫງວນຊຶ່ງຈະຊ່ວຍປົກປັກຮັກສາແລະປັບປຸງການອະນຸລັກ.
- b. ເພື່ອບັນລຸຄວາມຍືນຍົງທາງດ້ານສັງຄົມ, ຜົນກະທົບດ້ານລົບຂອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຕໍ່ປະຊາກອນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ້ອງຖິ່ນກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບການຫຼຸດຜ່ອນ. ຕົວຢ່າງ: ອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວທີ່ບໍ່ລົບກວນການດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງປະຊາຊົນທ້ອງຖິ່ນໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຊື່ສຽງ, ຊຶ່ງຈະຊ່ວຍໃຫ້ຫຼີກລ້ຽງບັນຫາຕ່າງໆໃນທ້ອງຖິ່ນນັ້ນ.
- c. ເພື່ອບັນລຸຄວາມຍືນຍົງດ້ານວັດທະນະທຳທີ່ແທ້ຈິງ, ການທ່ອງທ່ຽວຕ້ອງຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຮີດຄອງ, ປະເພນີ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງ ໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ, ໂດຍຊຸກຍູ້ອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວທີ່ສາມາດຈຳແນກຄວາມເປັນເອກະລັກສະເພາະ ແລະ ວັດທະນະທຳທີ່ແທ້ຈິງຂອງພາກພື້ນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນອິດທິພົນພາຍນອກທີ່ມີຫຼາຍເກີນໄປ.
- d. ຫຼັກການໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນອັນໜຶ່ງຂອງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງແມ່ນການປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການເຕີບໂຕ ທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການອະນຸລັກຊຸມຊົນໃກ້ຄຽງ ແລະ ເຂດປ່າສະຫງວນ, ຊຶ່ງສາມາດເຮັດໄດ້ໂດຍການເພີ່ມກຳໄລທາງດ້ານການເງິນໃຫ້ປະຊາກອນທ້ອງຖິ່ນຈາກການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການທ່ອງທ່ຽວເພື່ອບັນລຸຄວາມຍືນຍົງທາງດ້ານເສດຖະກິດ.
- e. ຄວາມຮັບຮູ້, ຄວາມພ້ອມ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມ, ໂດຍການສົ່ງເສີມຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າຕໍ່ຜົນກະທົບຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ, ເພື່ອປ່ຽນແປງພຶດຕິກຳ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມ ເສຍຫາຍ. ອີງຕາມທັດສະນະການຜະລິດພັນ ແລະ ນຳມາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ, ອົງປະກອບດ້ານການສຶກສາ ສານິເວດວິທະຍາ (ສຳລັບນັກທ່ອງທ່ຽວ, ຜູ້ຢູ່ອາໄສ, ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ປະຊາກອນທີ່ອາໄສຢູ່ຊົນນະບົດ ແລະ ຕົວເມືອງ, ແລະ ອື່ນໆ) ກໍມີຄວາມຈຳເປັນສຳລັບການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ.

ຫຼັກການພື້ນຖານອີກຢ່າງໜຶ່ງຂອງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ແມ່ນໃຫ້ທ້ອງຖິ່ນເປັນເຈົ້າການ. ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນຄວນມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຈິງຈັງໃນການຕັດສິນໃຈ ແລະ ໄດ້ຮັບການປົກສາຫາລືທຸກເລື່ອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ. ການເປັນເຈົ້າການດ້ານໂຄງສ້າງພື້ນຖານການທ່ອງທ່ຽວທ້ອງຖິ່ນ (ເຊັ່ນ: ໂຄງສ້າງທີ່ພັກ) ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ. ອຳນາດການປົກຄອງ ແລະ ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນຄວນມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ຮັບຜິດຊອບຢ່າງຈິງຈັງ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນເລື່ອງຊັບພະຍາກອນ ທາງດ້ານການເງິນຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈທີ່ຜ່ານມາ (ເຊັ່ນ: Abreu et al., 2024; Yang, 2023) ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າການນຳເອົາການປະຕິບັດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງມາໃຊ້ ຕ້ອງມີການວາງແຜນຢ່າງລະອຽດຮອບຄອບ ແລະ ຮ່ວມມືກັບພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຕ່າງໆ ເພື່ອແກ້ໄຂຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດ, ຄຽງຄູ່ກັບການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງກັບການອະນຸລັກສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ວັດທະນະທຳຢ່າງຕັ້ງໜ້າ. ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງທ້ອງຖິ່ນແມ່ນປັດໃຈສຳຄັນໃນການສ້າງຜົນປະໂຫຍດດ້ານເສດຖະກິດ ຄຽງຄູ່ກັບຮັກສາວັດ ທະນະ ທຳ. ການປະຕິບັດທີ່ສຳຄັນລວມມີການຫຼຸດຜ່ອນການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນຫຼາຍເກີນໄປ; ການອະນຸລັກຊີວະນາໆພັນ, ສິ່ງເສີມວັດທະນະທຳ ແລະ ມໍລະດົກຂອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ, ການບໍລິໂພກຢ່າງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ສະໜັບສະໜູນທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍໃນທ້ອງຖິ່ນ. ບັນດາທຸລະກິດທ່ອງທ່ຽວຄວນປະຕິບັດວິທີນຳໃຊ້ພະລັງງານຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ, ຫຼຸດຜ່ອນສິ່ງເສດເຫຼືອ ແລະ ສະໜອງການບໍລິການທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ. ນະໂຍບາຍທີ່ມີປະສິດທິຜົນ, ການຄຸ້ມຄອງທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ການຕິດຕາມກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນເພື່ອບັນລຸຄວາມຍືນຍົງໃນໄລຍະຍາວ ແລະ ສ້າງປະສິບການທາງບວກໃຫ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ເຈົ້າຂອງສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ.

ການກຳນົດ ແລະ ການວິເຄາະຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບຕົວຊີ້ວັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສະຖານທີ່ສະເພາະໃດໜຶ່ງແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນກ່ອນທີ່ຈະປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ແລະ ການລິເລີ່ມສິ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ. ການນຳໃຊ້ຕົວຊີ້ວັດສະເພາະໂດຍອີງໃສ່ບັນຫາ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນພື້ນທີ່ສະເພາະໃດໜຶ່ງ ອາດຈະຊ່ວຍສິ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງໂດຍໃຊ້ລະບົບການຕິດຕາມທີ່ໄປ (Torres-Delgado & Saarinen, 2017).

Dumbrăveanu (2004) ແນະນຳຍຸດທະສາດທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້, ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມຕ້ອງການຂອງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ແລະ ປະຊາກອນທີ່ອາໄສຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ:

- ✓ ການສ້າງຕັ້ງສ່ວນອຸທິຍານແຫ່ງຊາດ, ເຂດສະຫງວນຊີວະພາບ ແລະ ເຂດສະຫງວນທຳມະຊາດ ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າການເຂົ້າເຖິງ, ຄວາມຍາວ, ກິດຈະກຳ, ທັດສະນະຄະດີ, ແລະ ພຶດຕິກຳ ໃນສະຖານທີ່ເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນຖືກຄວບຄຸມຕາມລະບຽບການທີ່ກຳນົດໄວ້. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂະບວນການ **ສ້າງເຂດສະຫງວນ**.
- ✓ **ແນວທາງການຄຸ້ມຄອງນັກທ່ອງທ່ຽວ:** ການກຳນົດເຂດທ່ອງທ່ຽວຂອງປ່າສະຫງວນໃຫ້ຄຳນຶງເຖິງຄວາມອາດສາມາດໃນການຮອງຮັບນັກທ່ອງທ່ຽວໃນລະດັບ ແລະ ປະລິມານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ການແບ່ງເຂດພາຍໃນຄຳນຶງເຖິງການລວມກຸ່ມ, ການແຈກຢາຍ, ການເຂົ້າເຖິງແບບຈຳກັດ ຫຼື ເລືອກ (ນະໂຍບາຍດ້ານລາຄາ), ຂໍ້ຫ້າມການເຂົ້າເຖິງສຳລັບນັກທ່ອງທ່ຽວໃນເຂດສະຫງວນທາງວິທະຍາສາດ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງເຂດຫວງຫ້າມ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈິ່ງມີຄວາມຈຳເປັນຫຼາຍທີ່ຈະພັດທະນາລະບົບການການສຶກສາໂດຍອີງໃສ່ເປົ້າໝາຍທ້ອງຖິ່ນ ເປົ້າໝາຍສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ເປົ້າໝາຍສະເພາະຕ່າງໆ.
- ✓ **ຂີດຄວາມສາມາດໃນການຮອງຮັບ (ລະບົບນິເວດ, ເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ, ຈິດຕະວິທະຍາ):** ໝາຍເຖິງການກຳນົດລະດັບການນຳໃຊ້ສະພາບແວດລ້ອມໜຶ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ສາມາດທົນທານໄດ້ໃນໄລຍະເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ໂດຍບໍ່ມີການທຳລາຍຄວາມຍືນຍົງໃນໄລຍະຍາວ. ມັນເປັນຍຸດທະສາດສຳລັບການກຳນົດມູນຄ່າທີ່ສຳຄັນ ຫຼື ສູງສຸດ, ຖ້າເກີນຂີດຈຳກັດ, ອາດຈະສົ່ງຜົນກະທົບດ້ານລົບຕໍ່ການພັດທະນາຕາມປົກກະຕິ.
- ✓ **ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ (EIA),** ເຄື່ອງມືສຳລັບປະເມີນຜົນກະທົບທີ່ເກີດຈາກການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ, ແມ່ນເປົ້າໝາຍສຳຄັນຂອງແຜນພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກໃດໜຶ່ງ,

ຄຽງຄູ່ກັບການປະເມີນຄວາມອາດສາດມາດຂອງສານຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ. ການປະເມີນທັງສອງນີ້ຊ່ວຍກຳນົດ ແລະ ຂະໜາດຂອງຜົນກະທົບ, ການຈັດປະເພດຜົນກະທົບ ແລະ ຍຸດທະສາດການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

- ✓ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ
- ✓ ຈົນຍາບັນຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຜູ້ປະກອບການທ່ອງທ່ຽວ
- ✓ ກົດໝາຍ, ລະບຽບການ, ຂະບວນການອານຸຍາດ ແລະ ໃບອະນຸຍາດການເຄື່ອນໄຫວກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການນຳເອົາທິດສະດີການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງໄປປະຕິບັດໄດ້ພົບອຸປະສັກຫຼາຍຢ່າງ (Abreu et al., 2024; Yang, 2023). ສິ່ງທ້າທາຍທີ່ສຳຄັນແມ່ນຄວາມເຄັ່ງຕຶງລະຫວ່າງການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດ ແລະ ການອະນຸລັກສິ່ງແວດລ້ອມ. ເນື່ອງຫາກແຮງຈູງໃຈເພື່ອຜົນກຳໄລໄລຍະສັ້ນມັກຈະຂັດແຍ້ງກັບເປົ້າໝາຍ ຄວາມຍືນຍົງ ໃນໄລຍະຍາວ. ການຄຸ້ມຄອງທີ່ບໍ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ຂາດການປະຕິບັດນະໂຍບາຍຢ່າງຈິງຈັງເຮັດໃຫ້ເກີດມີການທ່ອງທ່ຽວທີ່ແອອັດ, ການທຳລາຍສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການເອົາລັດເອົາປຽບໃນຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ພື້ນຖານໂຄງລ່າງ, ທຶນຮອນ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມທີ່ບໍ່ພຽງພໍສຳລັບການປະຕິບັດແນວທາງແບບຍືນຍົງຍັງເປັນອຸປະສັກໃນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຮູບແບບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ. ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນແມ່ນສຳຄັນ, ແຕ່ຄວາມພະຍາຍາມປົກປັກຮັກສາວັດທະນະທຳມັກຈະຂັດແຍ້ງກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີນັກທ່ອງທ່ຽວຈຳນວນຫຼາຍ, ສິ່ງຜົນໃຫ້ການແສນເສຍຄວາມເປັນດັ່ງເດີມຂອງວັດທະນະທຳ. ສຸດທ້າຍ, ຂະບວນການດັ່ງກ່າວນີ້ມັກຈະຖືກກົດຂວາງເພາະວ່າຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຕ່າງໆບໍ່ມີຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ຄວາມມຸ່ງໝັ້ນຢ່າງພຽງພໍ.

ກໍລະນີສຶກສາ - ຊຸມຊົນ Chã de Jardim (Nascimento, 2020)

ກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວໃນຊຸມຊົນ Chã de Jardim ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນປະມານປີ 1995, ເມື່ອລັດຖະບານກາງ, ລັດ ແລະ ເທດສະບານໄດ້ສ້າງໂຄງການເພື່ອຫັນປ່ຽນປ່າໄມ້ Pau-Ferro ໃຫ້ເປັນຫນ່ວຍອະນຸລັກຂອງລັດໃນຕອນນັ້ນ. ໃນໄລຍະນັ້ນ, ຄອບຄົວທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປ່າ ແລະ ມີລາຍໄດ້ຫຼັກຈາກການກະສິກຳ ແລະ ການລ້ຽງສັດໄດ້ຖືກຍົກຍ້າຍໄປອາໄສຢູ່ໃກ້ເຂດປ່າສະຫງວນ. ໃນທາງກັບກັນ, ເຮືອນຊານບ້ານຊ່ອງ ແລະ ໂຮງງານຜະລິດນ້ຳໝາກໄມ້ໄດ້ຮັບການກໍ່ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ບັນດາຄອບຄົວເຫຼົ່ານີ້ມີລາຍຮັບຈາກການຜະລິດນ້ຳໝາກໄມ້ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ ຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເຂົ້າມາຢ້ຽມຢາມສວນສາທາລະນະ Mata do Pau-Ferro. ໂຄງການນີ້ໄດ້ຖືກຍົກເລີກໃນທີ່ສຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍ້ອນຂາດການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການເອົາໃຈໃສ່ຈາກປະຊາຊົນໃນທ້ອງຖິ່ນ ສຸດທ້າຍໂຄງການນີ້ໄດ້ຖືກຍົກເລີກ. ໃນປີ 2006, ກຸ່ມຊາວໜຸ່ມ 20 ຄົນໄດ້ສ້າງຕັ້ງສະມາຄົມການພັດທະນາແບບຍືນຍົງຂອງຊຸມຊົນ Chã de Jardim, ຫຼື ADESCO, ໄດ້ເປີດໂຮງງານຜະລິດນ້ຳໝາກໄມ້ຂຶ້ນອີກຄັ້ງ ແລະ ເລີ່ມວາງແຜນການທ່ອງທ່ຽວໃນປ່າ Pau-ferro ເພື່ອສ້າງລາຍຮັບໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນ. ຈາກນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ, ຈຶ່ງມີໂຄງການອື່ນໆເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນຊຸມຊົນເຊັ່ນ: ຮ້ານອາຫານ Vó Maria, ເຊິ່ງເປັນຂອງວິສາຫະກິດເອກະຊົນໃນນັ້ນມີຜູ້ນຳຂອງສະມາຄົມເປັນເຈົ້າຂອງທຸລະກິດຮ່ວມ. ມັນສ້າງໂອກາດວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ສ້າງລາຍໄດ້ໃຫ້ສະມາຊິກອື່ນໆຂອງສະມາຄົມ. ສະມາຄົມ Bodega Vó Maria ໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງເພື່ອເປັນພື້ນທີ່ໃຫ້ສະມາຊິກຂອງສະມາຄົມນຳເອົາສິນຄ້າຕ່າງໆມາຂາຍເຊັ່ນ: ເຄື່ອງຫັດຖະກຳ ແລະ ຜະລິດຕະພັນອື່ນໆ.

ADESCO ມີ ສະມາຊິກ 28 ຄົນ, ແບ່ງອອກເປັນກຸ່ມກິດຈະກຳຕ່າງໆເຊັ່ນ: ຄົນຂັບລົດທ້ອງຖິ່ນ, ການຜະລິດໃນໂຮງງານ ຜະລິດນ້ຳໝາກໄມ້, ຜູ້ປະກອບການຂະໜາດນ້ອຍ, ພະນັກງານຮ້ານອາຫານ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ນອກຈາກນີ້, ຍັງມີບໍລິການອື່ນໆອີກເຊັ່ນ: ການຢ່າງປ່າ ແລະ ຂີ່ລົດຖີບໃນປ່າ Pau-Ferro; ຂີ່ມ້າ, ກິນເຂົ້າປ່າ; ເບິ່ງຕາເວັນຕົກດິນຂອງ Grandma Maria; ເທດສະການບຸນນ້ຳໝາກໄມ້; ຝຶກອົບຮົມກ່ຽວກັບສວນກ້າເບ້ຍ ແລະ ການເຮັດຝຸ່ນໝັກຈາກ ເສດອາຫານສິ່ງເສດເຫຼືອ; ການຝຶກອົບຮົມການເຮັດເຟືອງກ້ວຍ. ກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວສ້າງລາຍຮັບໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນ ທຸກປີ ແລະ ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳຫຼາຍກວ່າ 40 ຕຳແໜ່ງງານ ເນື່ອງຈາກຈາກມີນັກທ່ອງທ່ຽວໄປທ່ຽວຊົມ ແລະ ກິນອາຫານຢູ່ຮ້ານອາຫານ. ຜະລິດຕະພັນສ່ວນຫຼາຍແມ່ນປູກໂດຍຊາວກະສິກອນອິນຊີໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຂາຍຢູ່ຮ້ານ ອາຫານ Vó Maria ແລະ ຕະຫຼາດ Areia. ປະຈຸບັນນີ້, ບ້ານມີບ່ອນຕັ້ງແຄ້ມ ແລະ ເຮືອນພັກຂະໜາດນ້ອຍ. ຊຸມຊົນນີ້ ໄດ້ຮັບລາງວັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເຊິ່ງເປັນຜົນມາຈາກອິດທິພົນທາງສັງຄົມທີ່ສຳຄັນ ແລະ ຄວາມຍິນຍົງ.

ບົດທີ 2.3.: ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍິນຍົງ ແລະ ທັກສະສີຂຽວ

ຄວາມຍິນຍົງໃນອະນາຄົດຂອງຂະແໜງທ່ອງທ່ຽວແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມສາມາດ ແລະ ທັກສະຕ່າງໆ ຂອງບຸກຄະລາກອນ ການທ່ອງທ່ຽວ ຫຼາຍທີ່ສຸດ; ການພັດທະນາທັກສະ ແລະ ຄວາມຊ່ຽວຊານ ຂອງເຂົາເຈົ້າຍັງລວມເຖິງການເສີມສ້າງຄວາມ ສາມາດໃນການປັບຕົວຂອງອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການກຽມຄວາມພ້ອມຂອງຊຸມຊົນ ແລະ ສະຖານທີ່ ທ່ອງທ່ຽວທີ່ດີກວ່າ ເພື່ອຮັບມືກັບຄວາມສ່ຽງ ແລະ ໄພຂົ່ມຂູ່ທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກສັງຄົມ, ເສດຖະກິດ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການ ປ່ຽນແປງເງື່ອນໄຂດ້ານພູສາດການເມືອງຕ່າງໆ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ອົງການຈັດຕັ້ງການທ່ອງທ່ຽວ ຈະຕ້ອງພິຈາ ລະນາການລົງທຶນໃນການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມໃນຂົງເຂດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຍິນຍົງ ເພື່ອ ຮັກສາຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນ ແລະ ປັບປຸງແນວທາງການປະຕິບັດຄວາມຍິນຍົງຂອງພວກເຂົາ (Bremner, 2020).

ຕະຫຼອດໄລຍະຜ່ານມາ, ອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ໂຮງແຮມມີຜົນກະທົບຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຈາກ ການນຳໃຊ້ຜະລິດຕະພັນບໍລິໂພກທີ່ສິ້ນເປືອງ ແລະ ຫຍ່ອຍສະຫຼາຍຢາກ, ກໍ່ໃຫ້ເກີດສິ່ງເສດເຫຼືອທີ່ເປັນຂອງແຂງ ແລະ ອັນຕະລາຍ ແລະ ການນຳໃຊ້ພະລັງງານ ແລະ ນ້ຳຫຼາຍເກີນໄປ (Heesup et al., 2018; Pham Phu et al., 2018). ດັ່ງນັ້ນ, ຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສຳຄັນໃນການຈັດການພະລັງງານ, ການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີພະລັງງານທາງເລືອກ, ການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນເພື່ອກຳນົດປະລິມານການປ່ອຍອາຍພິດກາກບອນ ແລະ ຍຸດທະສາດໃໝ່ໃນການຫຼຸດຜ່ອນການປ່ອຍອາຍ ພິດກາກບອນ, ຄຽງຄູ່ກັບການຄຸ້ມຄອງສິ່ງເສດເຫຼືອເຊັ່ນ: ການຫຼຸດຜ່ອນການນຳໃຊ້ປາສະຕິກ, ເສດອາຫານ, ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອທົ່ວໄປຈາກທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ (Heesup et al., 2018).

ການຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ຊ່ວຍໃຫ້ຂະແໜງການຕ່າງໆສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສິ່ງແວດ ລ້ອມຂອງເຂົາເຈົ້າ, ໂດຍການສົມຂະຫຍາຍຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດທີ່ດຶງດູດລູກຄ້າ ແລະ ສ້າງຄວາມພໍໃຈໃຫ້ລູກຄ້າ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນສິ່ງເສດເຫຼືອ, ການໃຊ້ພະລັງງານ, ແລະ ການນຳໃຊ້ນ້ຳ, ຊຶ່ງຫຼຸດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການດຳເນີນງານ ແລະ ປັບປຸງຄວາມຢູ່ດີກິນດີຂອງຊຸມຊົນ (Radwan et al., 2010).

ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວ, ແນວທາງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຈະພົວພັນກັນກັບອົງປະກອບສັງຄົມ, ເສດຖະກິດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ຊຶ່ງກວມເອົາການພັດທະນາໃນໄລຍະຍາວ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນສໍາລັບຄົນລຸ້ນຕໍ່ໄປ, ການສະໜອງການບໍລິການທີ່ມີຄຸນນະພາບສູງ ແລະ ການແຂ່ງຂັນຂອງການທ່ອງທ່ຽວ, ການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການພັດທະນາຄວາມຮູ້ ແລະ ການສຶກສາ (Chan, 2023). ມີຫຼາຍປັດໃຈເຊັ່ນ: ຄວາມໄດ້ປຽບທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ການຕະຫຼາດທີ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ການແຂ່ງຂັນທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນ, ນະໂຍບາຍ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງລັດຖະບານ, ການພັດທະນາຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະ, ຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການພັດທະນາສັງຄົມ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນໃນແງ່ຂອງການຮ່ວມມືເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກໍາລັງຂັບເຄື່ອນທີ່ສໍາຄັນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການນໍາແນວ ທາງການປະຕິບັດແບບຍືນຍົງ (Chan, 2023).

ແນວທາງການປະຕິບັດຄວາມຍືນຍົງທົ່ວໄປ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມໃນອຸດສາຫະກໍາການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການປະກອບມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ (Ivanov, Ivanova, ແລະ Iankova, 2014):

- ການແຍກຂີ້ເຫຍື້ອ ແລະ ການເຮັດຝຸ່ນໝັກຈາກເສດອາຫານ.
- ການເຮັດສັນຍາຮ່ວມທຸລະກິດເພື່ອຮັບຊື້ ແລະ ຄຸ້ມຄອງສິ່ງເສດເຫຼືອ.
- ການຕິດຕັ້ງແຜງພະລັງງານແສງຕາເວັນເພື່ອຜະລິດພະລັງງານໄຟຟ້າ ແລະ ນໍ້າຮ້ອນ.
- ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍການປະຢັດພະລັງງານ ແລະ ໂຄງສ້າງ (ເຊັ່ນ: ເຊັນເຊີແສງທີ່ໃຊ້ງານເມື່ອມີການເຄື່ອນໄຫວ, ຫຼອດໄຟປະຢັດພະລັງງານ ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ໄຟຟ້າ)
- ນະໂຍບາຍ ແລະ ຂັ້ນຕອນການທໍາຄວາມສະອາດນໍ້າ ແລະ ການອະນຸລັກນໍ້າ (ເຊັ່ນ: ກໍ່ກນໍ້າເຊັນເຊີເພື່ອຄວບຄຸມການໃຊ້ນໍ້າ, ເຄື່ອງປັ່ນອາກາດ, ຜ້າເຊັດໜ້າສະອາດຕາມຄໍາຮ້ອງຂໍເທົ່ານັ້ນ)
- ຕິດຕັ້ງເຄື່ອງກັນຄວາມຮ້ອນ ແລະ ນໍ້າ ຂອງຕາມສະຖານປະກອບການ.
- ການຜະລິດຕະພັນອາຫານຂອງຕົນເອງ (ເຊັ່ນ: ນົມ, ໄຂ່, ຜະລິດຕະພັນຈາກນົມ) ແລະ ນໍາໃຊ້ຜະລິດຕະພັນອາຫານຊີວະພາບ ແລະ ເຄື່ອງສໍາອາງຈາກທໍາມະຊາດ.
- ການນໍາໃຊ້ວັດສະດຸທີ່ສາມາດຍ່ອຍສະຫຼາຍໄດ້ເພື່ອທໍາຄວາມສະອາດ.
- ການໝູນໃຊ້ຄືນ (ເຈ້ຍ, ແກ້ວ, ປາດສະຕິກ, ຜ້າ) ແລະ ນໍາໃຊ້ຜະລິດຕະພັນທີ່ນໍາມາໃຊ້ໃໝ່.

ອຸດສາຫະກໍາການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ແມ່ນອີງໃສ່ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງທຸກໆພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແບບຍືນຍົງໃຫ້ສໍາເລັດ. ພ້ອມກັນນີ້, ການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການສຶກສາສີຂຽວທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມແມ່ນມີຄວາມຈໍາເປັນສໍາລັບພະນັກງານ ແລະ ລູກຄ້າ. ຄວາມສາມາດໃນການກໍານົດບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສະເໜີວິທີແກ້ໄຂທີ່ເປັນໄປໄດ້ ຫຼື ຕອບສະໜອງມາດຕະຖານຄວາມຍືນຍົງທີ່ແນ່ນອນເອີ້ນວ່າ "ທັກສະສີຂຽວ" ເຊິ່ງນໍາໄປສູ່ຄໍາຖາມທີ່ວ່າ:

ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະອັນໃດແດ່ ທີ່ບຸກຄະລາກອນການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ບໍລິການຕ້ອງການເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄວາມຍືນຍົງ?

ການປະເມີນຊ່ອງຫວ່າງທັກສະຢ່າງຮອບດ້ານໃນປີ 2019 ໂດຍ Next Tourism Generation Alliance ໄດ້ກໍານົດທັກສະສີຂຽວ (ສິ່ງແວດລ້ອມ) (NTG, 2019) ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ຄວາມສາມາດໃນການຫຼຸດຜ່ອນ ແລະ ເພີ່ມປະສິດທິພາບການນໍາໃຊ້ພະລັງງານ ແລະ ນໍ້າໃຫ້ຄຸ້ມຄ່າທີ່ສຸດ: ການປະຕິບັດທີ່ໄດ້ຮັບຜົນສໍາເລັດຂອງມາດຕະການປະສິດທິພາບພະລັງງານສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຂຶ້ນກັບການຄຸ້ມຄອງການດໍາເນີນງານ ແລະ ກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ສິ່ງເສີມພຶດຕິກຳທີ່ມີສະຕິຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຂອງພະນັກງານ ແລະ ລູກຄ້າ. ຜູ້ຈ້າງງານຕ້ອງຊອກຫາທາງເລືອກໃນການຫຼຸດຜ່ອນການບອນຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການປ່ອຍອາຍພິດການບອນ. ການນໍາໃຊ້ພະລັງງານທົດແທນ ແລະ ເຕັກໂນໂລຢີສາມາດຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນການປ່ອຍອາຍຄາບອນໄດ້ເຊັ່ນກັນ.
- ຄວາມສາມາດໃນການຈັດການສິ່ງເສດເຫຼືອ, ນໍ້າເປື້ອນ, ການໝູນໃຊ້ຄື້ນໃໝ່ (ລີໄຊເຄິນ) ແລະ ຝຸ່ນປົ່ມ: ເພື່ອປົກປ້ອງປະຊາຊົນໃນທ້ອງຖິ່ນ, ນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ຂີ້ເຫຍື້ອໃນເທດບານເມືອງ (MSW) ຕ້ອງໄດ້ຮັບການເກັບມ້ຽນ, ຂົນສົ່ງ, ແປຮູບ ແລະ ກໍາຈັດຂີ້ເຫຍື້ອໃນເຂດທ່ອງທ່ຽວ ແບບປະຫຍັດ ແລະ ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ. ທຸລະກິດອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມສາມາດຫຼຸດຜ່ອນສິ່ງເສດເຫຼືອໄດ້ໂດຍການຄວບຄຸມຂະໜາດຊີ້ນສ່ວນ ແລະ ການນໍາໃຊ້ຝຸ່ນປົ່ມ ແລະ ເຕັກນິກການຫຼຸດຜ່ອນສິ່ງເສດເຫຼືອເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການຖິ້ມຂີ້ເຫຍື້ອ, ປະຍັດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ເພີ່ມຜົນຜະລິດ (Dhir et al., 2020).
- ການອະນຸລັກຊີວະນາໆພັນ: ການທ່ອງທ່ຽວສາມາດສົ່ງຜົນກະທົບທາງລົບຕໍ່ຊີວະນາໆພັນເນື່ອງຈາກມົນລະພິດ, ຜົນກະທົບຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການທໍາລາຍລະບົບນິເວດທາງທໍາມະຊາດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຜົນກໍາໄລຂອງອຸດສະຫະກຳນີ້ແມ່ນຂຶ້ນກັບສຸຂະພາບຂອງລະບົບນິເວດ, ເພາະມັນດູດນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງທິວທັດທໍາມະຊາດຊີວະນາໆພັນ (Petrosillo et al., 2006). ພ້ອມດຽວກັນນີ້, ຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງຊີວະນາໆພັນຍັງໃຫ້ໂອກາດໃນການຍົກລະດັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າຂອງລະບົບນິເວດ ແລະ ເປັນແຫຼ່ງລາຍຮັບ ແລະ ແຮງຈູງໃຈໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນທ້ອງຖິ່ນໃນການປົກປ້ອງສິ່ງແວດລ້ອມທໍາມະຊາດອ້ອມຂ້າງ (Whitelaw et al., 2014). ແຕ່ຍັງຂາດແຄນບຸກຄະລາກອນທີ່ມີຄຸນວຸດທິໃນຂະແໜງທ່ອງທ່ຽວເພື່ອ ສະໜັບສະໜູນຊີວະນາໆພັນພາຍໃນ ແລະ ອ້ອມຂ້າງສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ.
- ການສົ່ງເສີມການຂົນສົ່ງແບບຍືນຍົງ (ເຊັ່ນ: ການຂົນສົ່ງສາທາລະນະ): ຜູ້ຈັດການການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ພະນັກງານຕ້ອງໄດ້ຮັບການສຶກສາທີ່ດີກ່ຽວກັບການເດີນທາງ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ, ນັ້ນແມ່ນ, ຮູບແບບການຂົນສົ່ງທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການຂົນສົ່ງສີຂຽວທີ່ຫຼຸດຜ່ອນ ຫຼື ລົບລ້າງການໃຊ້ນໍ້າມັນເຊື້ອໄຟ, ເພາະການຂົນສົ່ງການທ່ອງທ່ຽວສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ (ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນການເດີນທາງທາງອາກາດ, ການເດີນທາງທາງທະເລ ແລະ ທາງບົກ). ຄວນເອົາໃຈໃສ່ການສົ່ງເສີມໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວໃຊ້ຮູບແບບການຂົນສົ່ງທີ່ເປັນມິດຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ; ການປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້, ຊອກຫາວິທີຫຼຸດຜ່ອນການປ່ອຍອາຍພິດທີ່ເກີດຈາກການຂົນສົ່ງ. ຫຼຸດຜ່ອນຈໍານວນຍານພາຫະນະທີ່ປ່ອຍມົນລະພິດ ແລະ ສົ່ງເສີມການນໍາໃຊ້ລົດໂດຍສານສາທາລະນະ (Hall et al., 2017).
- ການສົ່ງເສີມກິດຈະກຳ ແລະ ຜະລິດຕະພັນທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ: ທັກສະທີ່ຈໍາເປັນເພື່ອສົ່ງເສີມພຶດຕິກຳທີ່ໃສ່ໃຈກັບສິ່ງແວດລ້ອມປະກອບດ້ວຍການຕີຄວາມໝາຍ ແລະ ການສື່ສານແນວທາງການປະຕິບັດດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ກັບນັກທ່ອງທ່ຽວໃນແບບທີ່ສົ່ງເສີມພຶດຕິກຳທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ຜູ້ບໍລິໂພກປະຕິບັດການກະທຳທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມແມ່ນເຊື່ອມໂຍງກັບທັດສະນະຂອງສິ່ງແວດລ້ອມຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ, ແຕ່ມັນຍັງສາມາດໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການສະໜັບສະໜູນຂອງພາກທຸລະກິດທີ່ສົ່ງເສີມຄວາມຍືນຍົງສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ນະໂຍບາຍສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ສົ່ງເສີມຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງພຶດຕິກຳທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມເຊັ່ນ: ການອະນຸລັກສິ່ງແວດລ້ອມ, ຊື້ສິນຄ້າ ແລະ ຫັດຖະກຳທ້ອງຖິ່ນ ຫຼື ການຫຼຸດຜ່ອນການໃຊ້ປາດສະຕິກ (Carlisle et al., 2022, 2022). ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ພວກເຮົາຕ້ອງລະວັງ "ການຟອກສີຂຽວ", ຊຶ່ງເປັນກົນລະຍຸດການ

ຕະຫຼາດທີ່ເປັນຂໍ້ອ້າງທີ່ບໍ່ເປັນຈິງວ່າເປົ້າໝາຍ, ນະໂຍບາຍ ຫຼື ຜະລິດຕະພັນຂອງອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

- ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ: ຄວາມຮູ້ ແລະ ການປະຕິບັດມີ 2 ປະເພດ ທີ່ອີງໃສ່ທັກສະຕ່າງໆ: ອັນທີ 1 ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈພື້ນຖານວ່າຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ແນວໃດ ແລະ ມີວິທີການຫຼຸດຜ່ອນ ແລະ ດັດປັບຂະແໜງການແນວໃດ, ໂດຍການປ່ຽນແປງພາລະບົດບາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພະນັກງານ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ; ອັນທີ 2, ຮູ້ວິທີການປົກປ້ອງອຸດສາຫະກຳ ການທ່ອງທ່ຽວຈາກຜົນກະທົບຂອງການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດຕໍ່ການທ່ອງທ່ຽວໃນປະຈຸບັນ (Carlisle et al., 2022).

ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງໃຫ້ມີທັກສະທີ່ຖືກຕ້ອງໃນລະດັບທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບການຝຶກວິຊາຊີບທັງໃນ ພາກ ທຸລະກິດ ແລະ ສະຖາບັນການສຶກສາ, ເລີ່ມຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມຮັບຮູ້ເຖິງລະດັບການປະຕິບັດງານ , ລະດັບການຊີ້ນຳ ແລະ ລະດັບຜູ້ບໍລິຫານອາວຸໂສ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍັງມີຄວາມແຕກຕ່າງໃນຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ຄຽງຄູ່ກັບການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງການນຳໃຊ້ທັກສະຕ່າງໆດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມພາຍໃນອົງການຈັດຕັ້ງ (Carlisle et al., 2022).

ອີງຕາມບົດລາຍງານລະຫວ່າງປະເທດທີ່ສຶກສາຄວາມຕ້ອງການດ້ານທັກສະ ແລະ ຊ່ອງຫວ່າງໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ຂອງປະເທດໄທ ແລະ ສປປ ລາວ ທີ່ໄດ້ພັດທະນາຂຶ້ນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງໂຄງການ INNO4Tourism ໄດ້ມີການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງການຮັບຮູ້ຄວາມສໍາຄັນຂອງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຂອງທັງສອງປະເທດ. ສິ່ງທີ່ເປັນທີ່ຫນ້າ ສົນໃຈແມ່ນພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຼາຍກວ່າ 90% ເຫັນວ່າທັກສະສີຂຽວເປັນສິ່ງຈຳເປັນໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການໃນ ສປປ ລາວ, ຜູ້ຕອບແບບສອບຖາມສ່ວນໃຫຍ່ຖືວ່າແຮງງານມີທັກສະສີຂຽວທີ່ຈຳກັດ, ມີພຽງ 51.9% ຍອມຮັບວ່າມີຄວາມສາມາດດ້ານທັກສະສີຂຽວໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ບົດລາຍງານຂອງ ປະເທດໄທ ໄດ້ລາຍງານວ່າມີຄວາມເຊື່ອຫລາຍ (76.5%) ວ່າບຸກຄະລາກອນການບໍລິການມີການພັດທະນາທັກສະ ເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ບາງສ່ວນ, ມີພຽງແຕ່ 7.8% ເຊື່ອວ່າພວກເຂົາມີຄວາມສາມາດດ້ານທັກສະສີຂຽວຢ່າງເຕັມທີ່.

ມີຫຼັກສູດຝຶກອົບຮົມຫຼາຍໂຄງການໃນ ສປປ ລາວ, ໂດຍມີຜູ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ 61.1% ຮູ້ສຶກວ່າແຮງງານໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ຢ່າງພຽງພໍ, ແຕ່ໃນປະເທດໄທ, ມີພຽງແຕ່ 35,3% ເຫັນດີກັບທັດສະນະດັ່ງກ່າວ, ເຊິ່ງຊີ້ໃຫ້ເຫັນຊ່ອງຫວ່າງທີ່ສໍາຄັນຂອງ ໂອກາດໃນການຝຶກອົບຮົມ. ສິ່ງທີ່ຫນ້າສົນໃຈ, ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຕອບແບບສອບຖາມສ່ວນໃຫຍ່ໃນປະເທດໄທ (90.2%) ສະຫນັບສະຫນູນການເຊື່ອມສານການຝຶກອົບຮົມທັກສະສີຂຽວເຂົ້າໃນຫຼັກສູດຂອງມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ສືບຕໍ່ພັດ ທະນາວິຊາຊີບຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ແຕ່ 55.6% ຂອງຈຳນວນຜູ້ຕອບແບບສອບຖາມໃນ ສປປ ລາວ ບໍ່ແນ່ໃຈກ່ຽວກັບໄລຍະເວລາ ທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສໍາລັບການສຶກສາດັ່ງກ່າວ. ອຸປະສັກໃນການໄດ້ຮັບ ແລະ ເສີມສ້າງທັກສະສີຂຽວໃນສອງປະເທດ ລວມມີການຂາດຄວາມສົນໃຈ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິສີຂຽວຂອງຜູ້ບໍລິຫານ ແລະ ພະນັກງານໃນລະດັບປະຕິບັດການ, ການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງລັດຖະບານຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍ ແລະ ຂາດແຖນຊັບພະຍາກອນສໍາລັບໂຄງການຝຶກອົບຮົມຕ່າງໆ. ຂໍ້ມູນ ດັ່ງກ່າວນີ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະໃຫ້ເພີ່ມທະວີການຮັບຮູ້ ແລະ ກຳນົດຂໍ້ລິເລີ່ມທີ່ເປັນເປົ້າໝາຍເພື່ອສົ່ງເສີມ ແນວທາງການປະຕິບັດແບບຍືນຍົງໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວຂອງທັງສອງປະເທດ.

ບົດທີ 2.4: ທັກສະດິຈິຕອນ

ຄວາມສາມາດດ້ານດິຈິຕອນຖືກຍອມຮັບວ່າເປັນໜຶ່ງໃນຄວາມສາມາດທີ່ສໍາຄັນສໍາລັບການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດ ແລະ ມີຄວາມສໍາຄັນເປັນຢ່າງຍິ່ງໃນຕະຫຼາດແຮງງານໃນປັດຈຸບັນ. ປັດຈຸບັນນີ້, ຫຼາຍໆອາຊີບຕ້ອງການທັກສະດ້ານດິຈິຕອນ, ເຊິ່ງເປັນສິ່ງຈໍາເປັນໃນຊີວິດປະຈຳວັນເຊັ່ນດຽວກັນ.

ອີງຕາມຄະນະກຳມະທິການສະຫະພາບເອີຣົບ (2019, ໜ້າ 12), "ຄວາມສາມາດດ້ານດິຈິຕອນ ກວມເອົາຄວາມໝັ້ນໃຈ, ວິຈາລະນາຍານ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການນໍາໃຊ້ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມກັບເຕັກໂນໂລຊີດິຈິຕອນ ເພື່ອການຮຽນຮູ້, ໃນທ້ອງຖານ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນສັງຄົມ. ນອກຈາກນີ້, ຍັງລວມເອົາການຮູ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ຂໍ້ມູນດິບ, ການສື່ສານ ແລະ ການຮ່ວມມື, ຄວາມຮູ້ດ້ານສື່ມວນຊົນ, ການສ້າງເນື້ອຫາດິຈິຕອນ (ລວມທັງການຂຽນໂປແກຼມ), ຄວາມປອດໄພ (ລວມທັງສະຫວັດດີການດິຈິຕອນ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມປອດໄພທາງອິນເຕີເນັດ), ຄໍາຖາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊັບສິນທາງປັນຍາ, ການແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ການຄິດແບບວິເຄາະ."

ຂໍ້ມູນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງທັກສະ ແລະ ຄວາມສາມາດດ້ານດິຈິຕອນຕ່າງໆ ທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນກອບ DigComp (2022), ເຊິ່ງໄດ້ກຳນົດ 5 ຂົງເຂດຄວາມອາດສາມາດຫຼັກ: a) ການຮູ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ຂໍ້ມູນດິບ, b) ການສື່ສານ ແລະ ການຮ່ວມມື, c) ການສ້າງເນື້ອຫາດິຈິຕອນ, d) ຄວາມປອດໄພ, ແລະ e) ການແກ້ໄຂບັນຫາ.

2.4.1. ການຮູ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ຂໍ້ມູນດິບ

ການຮູ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ຂໍ້ມູນດິບ ເປັນຄວາມສາມາດທຳອິດທີ່ກວມເອົາການຊອກຫາ, ການເຂົ້າເຖິງ, ເກັບຮັກສາ, ແລະ ການຈັດລະບຽບຂໍ້ມູນດິຈິຕອນ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ແລະ ເນື້ອຫາ, ແລະ ການປະເມີນຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ເນື້ອຫາຂອງແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ, ເຊິ່ງປະກອບມີ 3 ປະເພດຍ່ອຍ:

1. ຊອກຫາ, ຄົ້ນຫາ, ແລະ ການກັ່ນຕອງຂໍ້ມູນດິບ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ແລະ ເນື້ອຫາດິຈິຕອນ: ລວມມີການອະທິບາຍຄວາມຕ້ອງການຂໍ້ມູນ, ການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ນຳທາງສະພາບແວດລ້ອມດິຈິຕອນ ແລະ ການຊອກຫາຂໍ້ມູນ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ແລະ ເນື້ອຫາ, ລວມທັງການພັດທະນາ ແລະ ບຳລຸງຮັກສາແນວທາງການຄົ້ນຫາຂໍ້ມູນແບບສະເພາະສ່ວນບຸກຄົນ.
2. ການປະເມີນຂໍ້ມູນດິບ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ແລະ ເນື້ອຫາດິຈິຕອນ: ລວມມີການກວດສອບ, ການປຽບທຽບ, ການວິເຄາະ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການປະເມີນຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືຂອງແຫຼ່ງຂໍ້ມູນດິບຕ່າງໆ ແລະ ຂໍ້ມູນ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ແລະ ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງເນື້ອຫາດິຈິຕອນ ແລະ ວັດຖຸທີ່ເປັນແຫຼ່ງຂໍ້ມູນຕ່າງໆແບບມີວິຈາລະຍານ.
3. ການຈັດການຂໍ້ມູນດິບ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ແລະ ເນື້ອຫາດິຈິຕອນ: ລວມມີການຈັດຕັ້ງ, ບັນທຶກ, ເຂົ້າເຖິງ, ແລະ ປະມວນຜົນເນື້ອຫາ, ຂໍ້ມູນດິບ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານທາງດິຈິຕອນ ໃນບໍລິບົດດິຈິຕອນຕ່າງໆ.

2.4.2. ການສື່ສານ ແລະ ການຮ່ວມມື

ຄວາມສາມາດທີສອງກວມເອົາການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືດິຈິຕອນສຳລັບການສົນທະນາແລກປ່ຽນ, ການສື່ສານ ແລະ ການເຮັດວຽກເປັນທີມ. ຄຳນຶງເຖິງຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງວັດທະນະທຳ ແລະ ຮຸ້ນຄົນ; ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳທາງສັງຄົມ, ການບໍລິການດິຈິຕອນຂອງລັດຖະບານ ແລະ ເອກະຊົນ ເພື່ອສ້າງຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ສັງຄົມ; ການຮັກສາເອກະລັກ, ຊື່ສຽງ, ແລະ ການມີຕົວຕົນທາງອອນໄລນ໌. ຄວາມສາມາດນີ້ແບ່ງອອກເປັນ 6 ປະເພດຄື:

1. ການສົນທະນາແລກປ່ຽນແບບດິຈິຕອລ: ຫມາຍເຖິງການສື່ສານໂດຍຜ່ານຮູບແບບດິຈິຕອລ ຕ່າງໆ ແລະ ສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າຊ່ອງທາງການສື່ສານດິຈິຕອລມີຄວາມເໝາະສົມໃນສະຖານະການໃດໜຶ່ງ ຫຼື ບໍ່.
2. ການແລກປ່ຽນຜ່ານເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລ: ຫມາຍເຖິງການໃຊ້ເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ແລະ ສື່ດິຈິຕອລກັບຜູ້ອື່ນ; ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນສື່ກາງ ແລະ ຮັບຮູ້ການອ້າງອີງ ແລະ ລະບຸແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຂໍ້ມູນ.
3. ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນຖານະຂອງພົນລະເມືອງຜ່ານເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລ: ລວມເຖິງການນຳໃຊ້ການບໍລິການດ້ານດິຈິຕອລຂອງທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ. ເພື່ອມີສ່ວນຮ່ວມໃນສັງຄົມ ແລະ ນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືດິຈິຕອລທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອຊອກຫາໂອກາດໃນການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພົນລະເມືອງ ແລະ ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ວຍຕົນເອງ
4. ການຮ່ວມມືກັນຜ່ານເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລ: ຫມາຍເຖິງການຮ່ວມມືສ້າງຂໍ້ມູນ, ຊັບພະຍາກອນ, ແລະ ຄວາມຮູ້ໂດຍຜ່ານຂະບວນການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ແລະ ນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືດິຈິຕອລ.
5. ມາລະຍາດທາງອິນເຕີເນັດ: ຫມາຍເຖິງການສະແດງພຶດຕິກຳ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ເໝາະສົມໃນເວລານຳໃຊ້ເຄື່ອງມືດິຈິຕອລ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນສະຖານະການດິຈິຕອລຕ່າງໆ. ການຄຳນຶງເຖິງຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງດ້ານຮຸ້ນຄົນ ແລະ ວັດທະນະທຳໃນບໍລິບົດຂອງດິຈິຕອລ ແລະ ການປັບປ່ຽນຍຸດທະສາດການສື່ສານຕາມກຸ່ມເປົ້າໝາຍ
6. ການຈັດການຕົວຕົນແບບດິຈິຕອລ: ເປັນປະເພດສຸດທ້າຍທີ່ລວມມີການຈັດການຂໍ້ມູນທີ່ສ້າງ ຂຶ້ນໂດຍ ໃຊ້ເຄື່ອງມືດິຈິຕອລ, ສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ການບໍລິການຕ່າງໆ. ການສ້າງ ແລະ ຮັກສາ ໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍຂໍ້ມູນທີ່ສະແດງຕົວຕົນທາງດິຈິຕອລ ແລະ ປົກປ້ອງຊື່ສຽງຂອງຕົນເອງ.

2.4.3. ການສ້າງເນື້ອຫາດິຈິຕອລ

ຄວາມສາມາດທີສາມກວມເອົາການສ້າງ ແລະ ດັດແກ້ສື່ດິຈິຕອລ; ການປັບປຸງ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ເອກະສານເຂົ້າໃນຄັງຄວາມຮູ້ໃນປະຈຸບັນ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ກໍຕ້ອງຮູ້ເຖິງການນຳໃຊ້ທີ່ລິຂະສິດ ແລະ ໃບອະນຸຍາດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສາມາດໃຫ້ຄຳແນະນຳທີ່ເຂົ້າໃຈງ່າຍສຳລັບລະບົບຄອມພິວເຕີ. ຄວາມສາມາດນີ້ແບ່ງອອກເປັນ 4 ປະເພດຍ່ອຍ:

1. **ການພັດທະນາເນື້ອຫາດິຈິຕອລ:** ການສະແດງອອກທາງດ້ານດິຈິຕອລ ແລະ ການຜະລິດ ແລະ ການດັດແກ້ຂໍ້ມູນດິຈິຕອລໃນຮູບແບບຕ່າງໆ.

2. **ການເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ການສ້າງເນື້ອຫາດິຈິຕອລຄົນໃຫມ່:** ປະກອບມີການພັດທະນາເນື້ອຫາ ແລະ ຄວາມຮູ້ໃຫມ່ບໍ່ຊ້ຳໃຜ, ເປັນເອກະລັກ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດ ໂດຍການປັບປ່ຽນ, ປັບແຕ່ງ, ແລະ ເຊື່ອມສານຂໍ້ມູນ ແລະ ເນື້ອຫາໃຫມ່ ເຂົ້າກັບຄວາມຮູ້ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຢູ່.
3. **ລິຂະສິດ ແລະ ໃບອະນຸຍາດ:** ກ່ຽວກັບການເຂົ້າໃຈກົດໝາຍທີ່ຄຸ້ມຄອງລິຂະສິດ ແລະ ໃບອະນຸຍາດ ແລະ ຮູ້ວ່າມັນ ກ່ຽວຂ້ອງກັບຂໍ້ມູນ ແລະ ເນື້ອຫາດິຈິຕອລແນວໃດ.
4. **ການຂຽນໂປລແກລມ:** ກ່ຽວກັບການຈັດລະບຽບ ແລະ ການສ້າງຊຸດຄຳແນະນຳທີ່ຊັດເຈນ ທີ່ລະບົບຄອມພິວເຕີອາດຈະປະຕິບັດຕາມເພື່ອເຮັດວຽກງານ ຫຼື ແກ້ໄຂບັນຫາໃດຫນຶ່ງໃຫ້ສຳເລັດ.

2.4.4. ຄວາມປອດໄພ

ຄວາມສາມາດດິຈິຕອລອັນທີ່ສຳຄັນ ແມ່ນການຮັກສາຄວາມເປັນສ່ວນຕົວຂອງຜູ້ຊົມໃຊ້ອຸປະກອນດິຈິຕອລ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານສ່ວນຕົວ ແລະ ຂໍ້ມູນສ່ວນຕົວຂອງບຸກຄົນ, ປົກປ້ອງສຸຂະພາບຈິດ ແລະ ສຸຂະພາບຮ່າງກາຍ ແລະ ການຮັບຮູ້ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບເຄື່ອງມືດິຈິຕອລຂອງບຸກຄົນ ທີ່ສົ່ງເສີມການມີສ່ວນຮ່ວມທາງສັງຄົມ ແລະ ຄວາມເປັນຢູ່ທີ່ດີ, ຄວາມເຂົ້າໃຈການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມແນວໃດ. ຄວາມສາມາດນີ້ປະກອບ ມີ 4 ປະເພດຍ່ອຍ:

1. **ການປົກປ້ອງອຸປະກອນ:** ຫມາຍເຖິງການຮັບຮູ້ເຖິງອັນຕະລາຍ ແລະ ຄວາມສ່ຽງໃນສະພາບແວດລ້ອມດິຈິຕອລ, ປົກປ້ອງອຸປະກອນ ແລະ ຊັບສິນດິຈິຕອລ ລວມກັບຄວາມຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມປອດໄພ ແລະ ໂຄງສ້າງວິທີການຮັກສາຄວາມປອດໄພ ແລະ ປະຕິບັດຄວາມເປັນສ່ວນຕົວ ແລະ ຄວາມຫນ້າເຊື່ອຖືດ້ວຍຄວາມເໝາະສົມ
2. **ການປົກປ້ອງຂໍ້ມູນສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ຄວາມເປັນສ່ວນຕົວ:** ຫມາຍເຖິງການປົກປ້ອງຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ຄວາມເປັນສ່ວນຕົວໃນສະພາບແວດລ້ອມດິຈິຕອລ. ຄວາມສາມາດໃນການປົກປ້ອງຕົວເອງ ແລະ ຜູ້ອື່ນຈາກອັນຕະລາຍ. ພ້ອມດຽວກັນ, ກໍຕ້ອງຮູ້ວິທີການນຳໃຊ້ ແລະ ແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນທີ່ກຳນົດຕົວຕົນຂອງບຸກຄົນ. ລວມທັງການຮັບຮູ້ວ່າການນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນສ່ວນຕົວໃນໃນອຸປະກອນດິຈິຕອລແມ່ນຂຶ້ນກັບ "ນະໂຍບາຍຄວາມເປັນສ່ວນຕົວ"
3. **ການປົກປ້ອງສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມເປັນຢູ່ທີ່ດີ:** ຫມາຍເຖິງຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລຢ່າງປອດໄພ ແລະ ຫ່າງໄກຈາກໄພຂົ່ມຂູ່ຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈ. ຄວາມສາມາດໃນການປົກປ້ອງຕົວເອງ ແລະ ຜູ້ອື່ນຈາກໄພຂົ່ມຂູ່ທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນໃນສະພາບແວດລ້ອມດິຈິຕອລ (ເຊັ່ນ: ການທຳຮ້ານກຽດສັກສີຂອງຜູ້ອ່ານຜ່ານທາງອິນເຕີເນັດ) ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວວ່າເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລອາດຈະສົ່ງເສີມການມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ຄວາມເປັນຢູ່ທີ່ດີຂອງສັງຄົມແນວໃດ.
4. **ການປົກປ້ອງສິ່ງແວດລ້ອມ:** ຫມາຍເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມແນວໃດ.

2.4.5. ການແກ້ໄຂບັນຫາ

ຄວາມສາມາດດິຈິຕອນທິຫຳ ແລະ ສຸດທ້າຍກວມເອົາການຮັບຮູ້ບັນຫາ, ຄວາມຕ້ອງການ, ແລະ . ການແກ້ໄຂບັນຫາໃນບໍລິບົດການດິຈິຕອລ; ການສ້າງຂະບວນການ ແລະ ຜະລິດຕະພັນທີ່ເປັນນະວັດຕະກຳ ໂດຍການໃຊ້ເຄື່ອງມືດິຈິຕອລ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມຄວາມກ້າວໜ້າຂອງເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລ, ປະກອບດ້ວຍ 4 ປະເພດຍ່ອຍ:

1. **ການແກ້ໄຂບັນຫາດ້ານເຕັກນິກ:** ກ່ຽວກັບການຮັບຮູ້ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາດ້ານເຕັກນິກ ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເວລານຳໃຊ້ສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ອຸປະກອນດິຈິຕອລ (ນັບແຕ່ການແກ້ໄຂບັນຫາພື້ນຖານ ແລະ ການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ສະລັບສັບຊ້ອນຫຼາຍ)
2. **ການກຳນົດຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຢີ ແລະ ການຕອບສະຫນອງ:** ລວມມີການກຳນົດ, ການປະເມີນ, ການເລືອກ ແລະ ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືດິຈິຕອລ ແລະ ວິທີແກ້ໄຂດ້ານເຕັກໂນໂລຢີທີ່ເປັນໄປໄດ້ ເພື່ອ ວິເຄາະບັນຫາ ແລະ ຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂ; ດັດແກ້ໄຂ ແລະ ປັບແຕ່ງການຕັ້ງຄ່າດິຈິຕອລໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ກຳນົດ (ເຊັ່ນ: ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງ).
3. **ການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລຢ່າງສ້າງສັນ:** ກ່ຽວກັບການສ້າງສັນຂໍ້ມູນ ແລະ ການປະຕິບັດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນທີ່ເປັນນະວັດຕະກຳໂດຍໃຊ້ເຄື່ອງມື ແລະ ເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລ. ນອກ ຈາກການນຳໃຊ້ຄອມພິວເຕີເພື່ອວິເຄາະເພື່ອເຂົ້າໃຈ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາໃນສະພາບແວດລ້ອມດິຈິຕອລ.
4. **ການຊອກຫາຊ່ອງຫວ່າງຄວາມສາມາດດ້ານດິຈິຕອລ:** ແມ່ນພົວພັນກັບການສ້າງຈິດສຳນຶກໃນ ຂອບເຂດຂອງການປັບປຸງຄວາມ ຕ້ອງການດ້ານຄວາມສາມາດດ້ານດິຈິຕອລ. ຄວາມສາມາດໃນການຊ່ວຍຄົນອື່ນ, ພັດທະນາຄວາມສາມາດດ້ານ ດິຈິຕອລ ແລະ ການສະແຫວງຫາໂອກາດໃນການເຕີບໂຕຂອງຕົນເອງ ແລະ ຕິດຕາມຄວາມກ້າວໜ້າ ໃນເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລ.

ຄືກັບລະບົບນິເວດອື່ນໆທັງໝົດໃນເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມຂອງພວກເຮົາ, ການທ່ອງທ່ຽວໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ປ່ຽນແປງໂດຍການຫັນເປັນດິຈິຕອລ; ສີ່ສັງຄົມອອນລາຍ, ການຊຳລະເງິນອອນໄລນ໌ ແລະ ຮູບແບບອື່ນໆ, ເຊິ່ງທັງຫມົດມີອິດທິພົນອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ວິທີທີ່ ການເດີນທາງ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ຄວາມກ້າວໜ້າທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຢີຖືກນຳໃຊ້ໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ (ເຊັ່ນ: ການຂາດແຄນແຮງງານ, ການສູນເສຍອາຫານ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງ, ວິກິດການຕ່າງໆ), ການອຳນວຍຄວາມສະດວກຂະບວນການຕ່າງໆ (ເຊັ່ນ: ປະສິດທິພາບໃນການສື່ສານ, ການບໍລິການທີ່ເນັ້ນໃສ່ລູກຄ້າເປັນໃຈກາງ ແລະ ຮ່ວມມືກັນບໍລິການ) ແລະ ປັບປຸງປະສິບການຂອງລູກຄ້າ (ເຊັ່ນ: ປະສານງານ ແລະ ຕໍ່ລອງຜ່ານໂລກສະເໝືອນຈິງ, ກຳນົດເປົ້າໝາຍຜະລິດຕະພັນ, ການບໍລິການ, ການໂຄສະນາ) (UNESCO, 2024), ທັງຫມົດນີ້ທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຜູ້ບໍລິໂພກ ແລະ ຜູ້ສະຫນອງໃນຮູບແບບ ແລະ ທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວນຳເອົາການປະຕິບັດແບບຍືນຍົງ, ເຊັ່ນ: ການນຳໃຊ້ການວິເຄາະຂໍ້ມູນເພື່ອເພີ່ມປະສິດທິພາບການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນ. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການຕົວເມືອງອັສະລິຍະ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສົ່ງເສີມການຂົນສົ່ງທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ ເຊັ່ນ: ການເຊົ່າລົດໄຟຟ້າ ແລະ ແອັບແປງປັນການຂັບຂີ່ (The Digital Travel Expert, 2024). ການທົບທວນວັນນະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໂດຍ Gutierrez et al (2023) ໄດ້ສະຫຼຸບວ່າເຕັກໂນໂລຢີດິຈິຕອລສົ່ງເສີມການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວໂດຍການເປີດໂອກາດໃຫ້ທຸລະກິດຕ່າງໆ, ການພົວພັນກັບລູກຄ້າ, ການສ້າງປະສິບການສ່ວນຕົວ ແລະ ປັບປຸງປະສິດທິພາບການດຳເນີນງານດ້ວຍເຄື່ອງມືຕ່າງໆເຊັ່ນ: ຄວາມສະເໝືອນຈິງ ແລະ ແພັດຟອມອອນລາຍທີ່ຂັບເຄື່ອນດ້ວຍ AI, ນັກທ່ອງທ່ຽວສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມໃນປະສິບການທີ່ສົມຈິງ ແລະ ປັບແຕ່ງໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ພ້ອມດຽວກັນບໍລິສັດຕ່າງໆປັບປຸງການບໍລິການເພື່ອເຮັດໃຫ້ລູກຄ້າພໍໃຈຫຼາຍຂຶ້ນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ລະບົບນິເວດດິຈິຕອລຂະຫຍາຍການສື່ສານລະຫວ່າງທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ລູກຄ້າ. ເຮັດໃຫ້ຂໍ້ມູນສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຮ່ວມກັນສ້າງປະສິບການທີ່ເພີ່ມການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງລູກຄ້າ. ການຄົ້ນພົບທີ່ສຳຄັນອີກອັນໜຶ່ງແມ່ນບົດບາດຂອງຄວາມຮູ້ທາງດ້ານດິຈິຕອລໃນການສຶກສາການທ່ອງທ່ຽວ. ຊຶ່ງຜູ້ຊຳນານງານໃນອາຊີບ ຈະໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມທັງທາງດ້ານເຕັກນິກ ແລະ

ດ້ານຈັນຍາບັນຂອງການມີສ່ວນຮ່ວມດິຈິຕອລ, ຊຶ່ງບໍ່ພຽງແຕ່ກະກຽມໃຫ້ເຂົາເຈົ້າປັບຕົວເຂົ້າກັບເສດຖະກິດດິຈິຕອລເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ມັນຍັງສົ່ງເສີມການປະຕິບັດທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບພາຍໃນອຸດສາຫະກຳຕື່ມອີກ. ພ້ອມກັນນີ້, ຍັງສັງເກດເຫັນວ່າເຖິງແມ່ນວ່າການຫັນເປັນດິຈິຕອລມີຄວາມສໍາຄັນ ແຕ່ການທ່ອງທ່ຽວແບບດັ້ງເດີມຍັງມີທ່າອ່ຽວເພີ່ມຂຶ້ນ. ການທ່ອງທ່ຽວແບບ "ບໍ່ມີດິຈິຕອລ," ຊຶ່ງນັກທ່ອງທ່ຽວຊອກຫາປະສົບການທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາຕັດການເຊື່ອມຕໍ່ຈາກເຕັກໂນໂລຢີເພື່ອສ້າງສາຍພົວພັນທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າກັບທຳມະຊາດ ຫຼື ວັດທະນະທຳທ້ອງຖິ່ນ

ເມື່ອພິຈາລະນາທັກສະດິຈິຕອລໃນປະຈຸບັນ ແລະ ຊ່ອງຫວ່າງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນອຸດສາຫະກຳການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວຂອງເອີຣົບ, Carlisle et al (2023) ໄດ້ສະຫຼຸບວ່າທັກສະດິຈິຕອລທີ່ສໍາຄັນເຊັ່ນ: ການຕະຫຼາດອອນໄລນ໌, ສື່ສັງຄົມອອນລາຍ ແລະ ການສາມາດນຳໃຊ້ MS Office ແມ່ນສໍາຄັນ. ໃນຂະນະທີ່ທັກສະຂັ້ນສູງເຊັ່ນ: AI, ຫຸ່ນຍົນ, ແລະ ພາບສະເໜືອນຈິງ ເຫັນວ່າມີຄວາມສໍາຄັນຫນ້ອຍ. ແຕ່ຍັງມີຊ່ອງຫວ່າງຫຼາຍທີ່ສຸດລະຫວ່າງຄວາມຕ້ອງການໃນປະຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດ. ການຝຶກອົບຮົມທັກສະດິຈິຕອລເປັນສິ່ງຈຳເປັນ. ແຕ່ພະນັກງານຫຼາຍຄົນຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມຢ່າງພຽງພໍ. ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວພວກເຂົາຕ້ອງອົງໃສ່ການຮຽນຮູ້ຜ່ານການວຽກຕົວຈິງ. ການປິດຊ່ອງຫວ່າງດ້ານທັກສະດິຈິຕອລເປັນສິ່ງຈຳເປັນສໍາລັບການຮັກສາຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນ ແລະ ປະສິດຕິຜົນໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ.

ບົດລາຍງານລະຫວ່າງປະເທດຂອງ INNO4Tourism ຍັງໄດ້ເນັ້ນໜັກຄວາມຕ້ອງການດ້ານທັກສະດ້ານດິຈິຕອລທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ຂອງ ສປປ ລາວ ແລະ ປະເທດໄທ, ເຊິ່ງມີພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງເຖິງ 63% ແລະ 74% ຕາມລຳດັບ, ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງທັກສະດັ່ງກ່າວ. ທັກສະດ້ານດິຈິຕອລທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດທີ່ຖືກລະບຸແມ່ນຄວາມສາມາດໃນການຊອກຫາ, ຄົ້ນຫາ, ແລະ ການກັ່ນຕອງຂໍ້ມູນ. ຮອງລົງມາແມ່ນການແບ່ງປັນເນື້ອຫາດິຈິຕອລ, ການຈັດການຂໍ້ມູນ ແລະ ການຮ່ວມມືໂດຍຜ່ານເຕັກໂນໂລຊີດິຈິຕອລ. ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດຫຼາຍຄົນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໂຄງການຝຶກອົບຮົມທັກສະດ້ານດິຈິຕອລ (44.4% ໃນ ສປປ ລາວ ແລະ 50.98% ໃນປະເທດໄທ), ຍັງມີອຸປະສັກທີ່ສໍາຄັນໃນການພັດທະນາທັກສະນີ້. ຜູ້ຕອບແບບສອບຖາມໃນ ສປປ ລາວ ໄດ້ຍົກໃຫ້ເຫັນບັນຫາຕ່າງໆທີ່ສໍາຄັນເຊັ່ນ: ຄວາມຮູ້ທີ່ຈຳກັດ, ຂໍ້ຈຳກັດດ້ານງົບປະມານ ແລະ ຄວາມລັງເລທີ່ຈະລົງທຶນໃນເຕັກໂນໂລຊີດິຈິຕອລ, ເຊິ່ງສົ່ງທ້າທາຍເຫຼົ່ານີ້ຂັດຂວາງການນຳເອົາດິຈິຕອລມາໃຊ້. ໃນປະເທດໄທ, ໂດຍສະເພາະໃນແຂວງຊຽງໃຫມ່ ແລະ ພູເກັດ, ໄດ້ເນັ້ນໜັກໃສ່ຄວາມສາມາດດ້ານການຕະຫຼາດດິຈິຕອລຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ການວິເຄາະຂໍ້ມູນ ແລະ ຍຸດທະສາດການຂາຍຕົງ, ເຊິ່ງການເປັນສິ່ງຈຳເປັນ ສໍາລັບການຕັດສິນໃຈ ແລະ ການໂຄສະນາການຕະຫຼາດທີ່ມີປະສິດທິພາບ. ອຸປະສັກທົ່ວໄປໃນສອງປະເທດປະກອບມີ: ບັນຫາການເຂົ້າເຖິງ, ການຕໍ່ຕ້ານຂອງພະນັກງານໃນການຮຽນຮູ້ທັກສະໃຫມ່ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມຄວາມສາມາດດ້ານດິຈິຕອລຂັ້ນສູງທີ່ນອກເໜືອການໃຊ້ສື່ສັງຄົມອອນລາຍຂັ້ນພື້ນຖານ ຍັງບໍ່ພຽງພໍ.

ບົດທີ 2.5.:ການເປັນຜູ້ປະກອບການ, ການບໍລິຫານຈັດການ ແລະ ທັກສະທາງສັງຄົມ

ການເປັນຜູ້ປະກອບການ, ການບໍລິຫານຈັດການ ແລະ ທັກສະທາງສັງຄົມຖືວ່າ ເປັນສິ່ງສໍາຄັນ ແລະ ເປັນຄວາມຕ້ອງການໃນຕະຫຼາດແຮງງານໃນປັດຈຸບັນ. ຄວາມສາມາດໃນການໃຊ້ໂອກາດແລະແນວຄວາມຄິດ ເພື່ອເພີ່ມມູນຄ່າໃຫ້ກັບຜູ້ອື່ນເອີ້ນວ່າ “ການເປັນຜູ້ປະກອບການ” (McCallum et al., 2018). ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ທັກສະທາງດ້ານສັງຄົມ ແມ່ນຄວາມສາມາດທາງດ້ານພຶດຕິກຳ ແລະ ການພົວພັນລະຫວ່າງບຸກຄົນ ທີ່ອໍານວຍຄວາມສະດວກ ໃຫ້ແກ່ການຮ່ວມມືທີ່ມີປະສິດທິຜົນ. ພ້ອມດຽວກັນ ທັກສະ ການບໍລິຫານຈັດການ ຫມາຍເຖິງຄວາມສາມາດໃນການນໍາພາທີມງານຫຼືເບິ່ງແຍງໂຄງການຢ່າງມີປະສິດທິພາບ (Indeed, 2023; 2024), ພາກສ່ວນຕໍ່ໄປນີ້ຈະພິຈາລະນາຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບ 3 ຄວາມສາມາດ ທີ່ສໍາຄັນຂອງການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດ.

2.5.1. ທັກສະການເປັນຜູ້ປະກອບການ

ໃນພາກນີ້, ຈະເນັ້ນໃສ່ທັກສະການ ເປັນຜູ້ປະກອບການທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ເຊິ່ງໄດ້ສະຫຼຸບໄວ້ໃນ EntreComp ຂອງສະຫະພາບເອີລົບ (McCallum et al., 2018):

1. **ການຊອກຫາໂອກາດ:** ວິເຄາະສະພາບການທາງດ້ານສັງຄົມ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ເສດຖະກິດ ເພື່ອຊອກຫາໂອກາດໃນການເພີ່ມມູນຄ່າ; ກຳນົດຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ອຸປະສັກທີ່ຕ້ອງແກ້ໄຂ; ການສ້າງເຄືອຄ່າຍໃຫມ່ ແລະ ນຳເອົາຫຼາກຫຼາຍມຸມມອງມາປະກອບກັນເພື່ອສ້າງໂອກາດໃຫ້ມີຜົນກຳໄລ.
2. **ຄວາມຄິດສ້າງສັນ:** ພັດທະນາແນວຄວາມຄິດ ແລະ ໂອກາດທີ່ຈະເພີ່ມມູນຄ່າ, ເຊັ່ນ: ຄຳຕອບທີ່ດີກວ່າຕໍ່ກັບການແກ້ບັນຫາໃນປະຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດ; ສຶກສາ ແລະ ທົດສອບຍຸດທະສາດໃຫມ່; ລວບລວມເອົາຊັບພະຍາກອນ ແລະ ຄວາມຊຳນານເພື່ອສ້າງຜົນໄດ້ຮັບທີ່ຄຸ້ມຄ່າ
3. **ວິໄສທັດ:** ເບິ່ງສະຖານະການໄປໃນອະນາຄົດເພື່ອຊ່ວຍກຳນົດທິດທາງ ແລະ ການປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ສ້າງວິໄສທັດເພື່ອຫັນຄວາມຄິດ ໄປສູ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.
4. **ການໃຫ້ຄຸນຄ່າກັບແນວຄິດປະດິດສ້າງ:** ກຳນົດຄຸນຄ່າທາງທາງດ້ານສັງຄົມ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ເສດຖະກິດ ຂອງແນວຄວາມຄິດ; ຍອມຮັບໃນສັກກາຍະພາບທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດມູນຄ່າ; ແລະ ກຳນົດຍຸດທະສາດທີ່ເໝາະສົມເພື່ອຂະຫຍາຍ ທ່າແຮງນີ້ໃຫ້ໄດ້ສູງສຸດ
5. **ການຄິດແບບມີຈັນຍາບັນ ແລະ ຄວາມຍືນຍົງ:** ການປະຕິບັດຢ່າງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ໂດຍການປະເມີນຜົນກະທົບຂອງແນວຄວາມຄິດທີ່ເພີ່ມມູນຄ່າ ແລະ ກິດຈະກຳຂອງການເປັນຜູ້ປະກອບການຕໍ່ກັບຊຸມຊົນທີ່ເປັນເປົ້າໝາຍ, ຕະຫຼາດ, ສັງຄົມ, ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ; ພິຈາລະນາຄວາມຍືນຍົງໃນໄລຍະຍາວຂອງສັງຄົມ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ເສດຖະກິດ ແລະ ເລືອກແນວທາງໃນປະຕິບັດຕົວຈິງ.
6. **ຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ປະສິດທິພາບຂອງຕົນເອງ:** ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຕ້ອງການໄລຍະສັ້ນ, ກາງ ແລະ ໄລຍະຍາວ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄວາມມຸ່ງຫວັງ; ປະເມີນຈຸດແຂງ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆຂອງຕົນເອງ; ແລະ ມີຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນຄວາມອາດສາມາດຂອງຕົນເອງທີ່ຈະມີອິດທິພົນເຮັດໃຫ້ປ່ຽນແປງ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ, ມີອຸປະສັກ, ແລະ ຄວາມລົ້ມເຫຼວຊົ່ວຄາວ

7. **ແຮງຈູງໃຈ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມ:** ມີຄວາມຕັ້ງໃຈເອົາແນວຄວາມຄິດໄປສູ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ຕອບສະໜອງຕາມຄວາມຕ້ອງການ; ຝຶກຝົນຄວາມອົດທົນ ແລະ ບໍ່ຍອມແພ້ຕໍ່ເປົ້າໝາຍໄລຍະຍາວ, ທັງສ່ວນຕົວ ແລະ ສ່ວນລວມ; ອົດທົນຕໍ່ກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ຄວາມກົດດັນ, ແລະ ຄວາມລົ້ມເຫຼວ.
8. **ການລະດົມທຶນ:** ຈັດຫາ ແລະ ບໍລິຫານຈັດດ້ານເຕັກນິກ, ກົດໝາຍ, ການເງິນ ແລະ ທັກສະດິຈິຕອລ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທີ່ຈຳເປັນເພື່ອນຳເອົາແນວຄວາມຄິດໄປຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ; ເຮັດໃຫ້ຊັບພະຍາກອນມີຢູ່ຫຼາຍທີ່ສຸດ.
9. **ຄວາມຮູ້ດ້ານການເງິນ ແລະ ເສດຖະກິດ:** ຄິດໄລ່ຄ່າຕົ້ນທຶນໃນການປ່ຽນຄວາມຄິດ ເປັນກິດຈະກຳທີ່ສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມ; ວາງແຜນ, ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ປະເມີນທາງເລືອກຕ່າງໆດ້ານການເງິນ ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງການເງິນ ເພື່ອຮັບປະກັນການສ້າງມູນຄ່າໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ.
10. **ລະດົມຄົນອື່ນ:** ສ້າງແຮງຈູງໃຈ ແລະ ສ້າງແຮງບັນດານໃຈໃຫ້ຄົນອື່ນ; ຮັບເອົາການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ຈຳເປັນເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍທີ່ຕັ້ງໄວ້; ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ເຖິງການເປັນຜູ້ນຳທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ທັກສະການໂມ້ມນ້ຳ, ການສື່ສານ ແລະ ການເຈລະຈາ.
11. **ແນວຄິດການລິເລີ່ມ:** ລິເລີ່ມກິດຈະກຳທີ່ສ້າງມູນຄ່າ; ພ້ອມຮັບມືກັບສິ່ງທ້າທາຍຕ່າງໆ; ປະຕິບັດວຽກງານຕ່າງຢ່າງເອກະລາດເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງ, ປະຕິບັດຕາມຄຳຫມັ້ນສັນຍາ ແລະ ເຮັດວຽກງານໃຫ້ສຳເລັດຕາມກຳນົດເວລາ.
12. **ການວາງແຜນ ແລະ ການບໍລິຫານຈັດການ:** ກຳນົດເປົ້າໝາຍໄລຍະສັ້ນ, ໄລຍະກາງ ແລະ ໄລຍະຍາວ, ຈັດບຸລິມະສິດຕ່າງໆ, ແລະ ແຜນປະຕິບັດງານ; ປັບຕົວເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງທີ່ບໍ່ຄາດຄິດ
13. **ຮັບມືກັບຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ, ຄວາມຄຸມເຄືອ ແລະ ຄວາມສ່ຽງຕ່າງໆ:** ຕັດສິນໃຈເຖິງວ່າຈະມີຜົນທີ່ບໍ່ຄາດຄິດ ແລະ ຜົນຮັບທີ່ບໍ່ທັນຮັບຮູ້ແນ່ນອນ ແລະ ມີຂໍ້ມູນບໍ່ຄົບຖ້ວນ ຫຼື ບໍ່ຈະແຈ້ງ. ການປະຕິບັດວິທີການທີ່ເປັນລະບົບໃນການທົດສອບແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຕົ້ນແບບເບື້ອງຕົ້ນໃນຂະບວນການສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນໂອກາດຂອງຄວາມລົ້ມເຫຼວ; ຕອບສະໜອງຢ່າງໄວວາ ແລະ ມີຄວາມຍືດຫຍຸ່ນຕໍ່ສະຖານະການທີ່ມີການປ່ຽນແປງ ຢ່າງໄວວາ.
14. **ການເຮັດວຽກກັບຜູ້ອື່ນ:** ຮ່ວມມືກັບຜູ້ອື່ນເພື່ອສ້າງແນວຄວາມຄິດ ແລະ ນຳມັນໄປ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ; ສ້າງເຄືອຂ່າຍ; ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ແລະ ການປະເຊີນຫນ້າກັບຄູ່ແຂ່ງໃນລັກສະນະສ້າງສັນ.
15. **ການຮຽນຮູ້ຜ່ານປະສົບການ:** ສວຍໃຊ້ທຸກໂອກາດທີ່ມີເພື່ອສ້າງມູນຄ່າເປັນ ຊ່ວງເວລາການສອນ; ການຮຽນຮູ້ຈາກຜູ້ອື່ນໆເຊັ່ນ: ທີ່ປຶກສາ ແລະ ເພື່ອນຮ່ວມງານ; ການສະທ້ອນຄືນດ້ານຄວາມສຳເລັດ ແລະ ຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນລະດັບບຸກຄົນ ແລະ ກຸ່ມ, ເພື່ອຖອດຖອນບົດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າເພື່ອເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນອະນາຄົດ.

2.5.2. ທັກສະທາງສັງຄົມ

ທັກສະທາງສັງຄົມລວມມີທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ການປະຕິບັດຕໍ່ການບໍລິການລູກຄ້າ, ຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍ ຄວາມເຂົ້າໃຈວັດທະນະທຳຕ່າງໆ ແລະ ການສື່ສານລະຫວ່າງບຸກຄົນ (NGTA, 2019). ນອກຈາກນີ້, ທັກສະທາງສັງຄົມຍັງກວມເອົາການຈັດການຄວາມສຳພັນ ລະຫວ່າງບຸກຄົນ, ການເຮັດວຽກກັບຄົນອື່ນ, ການເບິ່ງໂລກໃນແງ່ດີ, ສະແດງຄວາມເຄົາລົບ, ການສ້າງສາຍພົວພັນທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ການຟັງຢ່າງຈິງຈັງ. ເພື່ອສົ່ງເສີມຍຸດທະສາດການທ່ອງທ່ຽວແບບຮອບດ້ານ ທັກສະເຫຼົ່ານີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຈຳເປັນໃນເຮັດໃຫ້ທຸກຊັ້ນຄົນສັງຄົມມີສ່ວນຮ່ວມຫຼາຍຂຶ້ນໃນ

ອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຄວາມເຈົ້າໃຈຕໍ່. ຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນກຸ່ມນ້ອຍເຊັ່ນ: ຊຸມຊົນທີ່ຢູ່ອາໄສ, ຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ, ແລະ ຄົນພິການ (Scheyvens & Biddulph, 2018).

ຕົວຢ່າງຂອງທັກສະທາງສັງຄົມທີ່ສໍາຄັນປະກອບມີ (Indeed, 2024):

1. **ການສື່ສານ:** ເພື່ອໃຫ້ສາມາດສື່ສານຢ່າງມີປະສິດທິພາບ, ບຸກຄົນໜຶ່ງຕ້ອງມີຄວາມສາມາດຮັບຟັງຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ຄວາມກັງວົນຂອງຄົນອື່ນເປັນຢ່າງດີ, ໃຫ້ ແລະ ຮັບຄໍາຕິຊົມທີ່ສ້າງສັນ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະ, ເພື່ອທີ່ຈະສາມາດແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງໄດ້, ມີທັກສະການເວົ້າ ແລະ ຂຽນໃນສາທາລະນະນະດີ ແລະ ເວົ້າດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ຜູ້ອື່ນ, ຕ້ອງສະແດງຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມ ເຂົ້າໃຈຕໍ່ຜູ້ອື່ນ.
2. **ການແກ້ໄຂບັນຫາ:** ການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ໄວ ແລະ ມີປະສິດທິພາບອາດຈະຕ້ອງການຄວາມຊຳນານໃນອຸດສາຫະກຳເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຫຼື ອຸທິດເວລາ ໃນການສຶກສາ ແລະ ປຶກສາຫາລືກັບທີມງານເພື່ອກຳນົດວິທີການແກ້ໄຂໃນໄລຍະຍາວ ແລະ ຂະຫຍາຍໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງຕ້ອງມີທັກສະຄົ້ນຄິດແບບວິເຄາະ, ການວິເຄາະ, ແລະ ທັກສະການຕັດສິນໃຈ.
3. **ຄວາມຄິດສ້າງສັນ:** ພະນັກງານທີ່ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນ ສາມາດຄິດວິທີການໃໝ່ ເພື່ອເຮັດວຽກງານໃຫ້ສໍາເລັດ, ປັບປຸງຂັ້ນຕອນການເຮັດວຽກທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ຫຼື ສ້າງໂອກາດໃໝ່ໆທີ່ດີຕໍ່ທຸລະກິດ ແລະ ຫນ້າສົນໃຈ ແລະ ມີລັກສະນະເປັນຄົນທີ່ຢາກຮູ້ຢາກເຫັນໃນເລື່ອງຕ່າງໆ, ການເປີດກວ້າງ, ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ທີ່ຈະທົດລອງ ແລະ ຮຽນຮູ້ຈາກຜູ້ອື່ນ
4. **ຄວາມສາມາດໃນການປັບຕົວ:** ຫຼາຍອາຊີບ ແລະ ຂະແໜງການຕ່າງໆ ໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນກັບພະນັກງານທີ່ສາມາດປັບຕົວເຂົ້າກັບສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ວິທີການເຮັດວຽກທີ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມຍືດຫຍຸ່ນ, ແລະ ເບິ່ງໂລກໃນແງ່ດີ.
5. **ຈັນຍາບັນໃນການເຮັດວຽກ:** ຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດ ຊອບທີ່ທັນເຫດການ ແລະ ມີຄຸນນະພາບສູງ, ເອົາໃຈໃສ່ກັບລາຍລະອຽດ ແລະ ມີຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈ

2.5.3. ທັກສະການບໍລິຫານຈັດການ

ມີພອນສະຫວັນ ແລະ ຄວາມສາມາດຈຳນວນຫຼາຍທີ່ຈຳເປັນສໍາລັບພະນັກງານໃນການຕັ້ງເປົ້າໝາຍ ແລະ ຈັດສັນຄວາມພະຍາຍາມຂອງຕົນເພື່ອໃຫ້ໄດ້ທັກສະ ແລະ ຄວາມສາມາດເຫຼົ່ານັ້ນ. ທັກສະການບໍລິຫານຈັດການທີ່ຈຳເປັນປະກອບມີ (Indeed, 2023):

1. **ຄວາມເປັນຜູ້ນຳ:** ການເປັນຜູ້ນຳປະກອບມີການກະຕຸ້ນໃຫ້ພະນັກງານສຸມກຳລັງຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງທີ່ຕັ້ງໄວ້. ບັນດາທັກສະການບໍລິຫານທີ່ຈຳເປັນລວມມີການໂມ້ມນ້າວຈິດໃຈ, ການວາງແຜນ, ການສື່ສານ, ແລະ ທັກສະການເຂົ້າກັບຜູ້ອື່ນ. ການປະສານງານກົດຕ່າງໆ, ການສ້າງທີມ ການຝຶກອົບຮົມພະນັກງານ, ການປະເມີນຜົນຂອງພະນັກງານ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງ ອົງການຈັດຕັ້ງ ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນສໍາລັບການບໍລິຫານທີມງານ ແລະ ວຽກຂອງພະນັກງານອື່ນໆ.
2. **ການວາງແຜນ:** ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຕັ້ງເປົ້າໝາຍ ແລະ ກຳນົດແນວທາງການປະຕິບັດທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍເຫຼົ່ານັ້ນ. ພ້ອມທັງຈັດວາງງົບປະມານ ແລະ ສ້າງເປົ້າໝາຍການດຳເນີນງານໄລຍະສັ້ນ ແລະ ແຜນຍຸດທະສາດໃນໄລຍະຍາວ. ການວາງແຜນໃຊ້ການວິເຄາະ ແລະ ການຄິດແບບຄາດຄະເນລ່ວງໜ້າເພື່ອກຳນົດ ແລະ ບັນລຸເປົ້າໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງ. ພັດທະນາແຜນຍຸດທະສາດ ແລະ ຍຸດທະວິທີ, ລວມທັງການວາງແຜນວຽກງານ, ກຳນົດ

ເວລາ, ໄລຍະເວລາການເຮັດວຽກ, ແລະ ຄຳແນະນຳເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງພາຍໃນຂໍ້ຈຳກັດຂອງ ຊັບພະຍາກອນ ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງ. ທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫນ້າທີ່ການວາງແຜນຂອງຜູ້ຈັດການ.

3. **ຍຸດທະສາດ:** ຜູ້ຈັດການໃຊ້ການວາງແຜນຍຸດທະສາດເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງພວກເຂົາໂດຍການ ສ້າງຍຸດທະສາດ ທົ່ວໄປແຜນໄວ້ຢ່າງດີ ແລະ ປະຕິບັດຕາມແຜນນັ້ນເພື່ອແກ້ບັນຫາ. ການຄິດແບບຍຸດທະສາດ ຊ່ວຍໃຫ້ບັນລຸວິໄສ ທັດໄລຍະຍາວຂອງອົງກອນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຜູ້ຈັດການທີ່ມີຍຸດທະສາດສາມາດກຳນົດ ຄວາມບໍ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂທີ່ເໝາະສົມໄດ້.
4. **ການຈັດການຄວາມເປັນລະບຽບ:** ການຈັດລຳດັບຄວາມສຳຄັນ, ຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນລະບຽບຮຽບ ຮ້ອຍ, ການສ້າງລາຍການທີ່ຕ້ອງເຮັດ, ການເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມຕ່າງໆ, ກຳນົດເວລາ, ຕາຕະລາງການເຮັດວຽກ, ແລະ ໂຄງການ, ການບໍລິຫານເວລາ ແລະ ການເຮັດວຽກຫຼາຍຢ່າງພ້ອມກັນ, ເຊິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຕົວຢ່າງຂອງ ຄວາມສາມາດໃນການຈັດການ. ການມີຄວາມສາມາດໃນການຈັດການທີ່ເຂັ້ມແຂງເຮັດໃຫ້ງ່າຍຕໍ່ການບໍ່ຫານ ສະຖານະການທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຄາດຄິດ, ເຮັດວຽກໃຫ້ທັນຕາມກຳນົດເວລາ, ບັນທຶກເອກະສານ ແລະ ລາຍງານຕ່າງໆ, ຕິດຕາມການເຮັດວຽກ, ແລະ ມີຄວາມຮູ້ສຶກຄວາມກົດດັນຫນ້ອຍ. ການມີທັກສະການຈັດການ ສິ່ງເສີມຄວາມສົມດູນຂອງການເຮັດວຽກ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດ (work-life balance) ແລະ ຊ່ວຍປ້ອງກັນຄວາມ ເຂົ້າໃຈຜິດ ແລະ ການເລື່ອນເວລາການເຮັດວຽກ.
5. **ການສື່ສານ:** ຜູ້ຈັດການຈະຕ້ອງສາມາດພົວພັນສື່ສານກັບຜູ້ປຸງຄົບບັນຊາ, ເພື່ອນຮ່ວມງານ ແລະ ພະນັກງານ. ຄວາມສາມາດ ໃນການສື່ສານທີ່ດີຈະຮັບປະກັນວ່າ ຂໍ້ມູນທີ່ຖືກຕ້ອງໄດ້ຖືກແບ່ງປັນ ແລະ ທຸກຄົນຮູ້ເຖິງຄວາມ ຮັບຜິດຊອບ ຂອງຕົນເອງ.

ໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ, ການສື່ສານທີ່ດີ ແລະ ທັກສະການພົວພັນລະຫວ່າງບຸກຄົນ ແມ່ນຈຳເປັນເພື່ອສະ ຫນອງການບໍລິການທີ່ດີເລີດໃຫ້ຖືກຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງລູກຄ້າ ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມມັກທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ຂໍ້ຈຳ ກັດດ້ານອາຫານ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການອາຫານ ລວມທັງການບໍລິການທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ກັບທຸກໄວ ແລະ ຄວາມຕ້ອງ ການ. (Kiryakova-Dineva et al., 2019). ທັກສະການບໍລິຫານແມ່ນຈຳເປັນໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ເພາະວ່າທັກສະເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ການພົວພັນລະຫວ່າງບຸກຄົນທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ເຊິ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນໃນການຮັກສາຄຸ ນະພາບການບໍລິການ. ທັກສະເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນໃນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງຂະບວນການທ່ອງທ່ຽວ - ການໂຄສະນາ ສິ່ງເສີມ, ການຂາຍ, ແລະ ການບໍລິການ - ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ບໍລິສັດບັນລຸເປົ້າໝາຍທີ່ຍືນຍົງໃນການບໍລິການລູກຄ້າ ແລະ ການບໍລິການ (Kiryakova-Dineva et al., 2019). ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການເປັນຜູ້ປະກອບການ ທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ສາມາດສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາແບບຍືນຍົງໂດຍການປົກປັກຮັກສາ ປະຊາກອນ (ຊຸມ ຊົນ) ທ້ອງຖິ່ນ, ເປີດກວ້າງການທ່ອງທ່ຽວຊົນນະບົດ ແລະ ຜັນຂະຫຍາຍກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ, ເສີມຂະຫຍາຍວັດທະ ນະທຳ ແລະ ເອກະລັກຂອງທ້ອງຖິ່ນ, ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ເກີດຈາກທຸລະກິດການທ່ອງ ທ່ຽວຊົນນະບົດຂະໜາດນ້ອຍ (Lordkipanidze et al., 2005)

ບົດລາຍງານລະຫວ່າງປະເທດຂອງ INNO4Tourism ຍັງໄດ້ເວົ້າເຖິງສາຂາໃໝ່ຂອງການເປັນຜູ້ປະກອບການທຸລະກິດໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການຂອງປະເທດໄທ. ໃນ ສປປ ລາວ, ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການເປັນ ຜູ້ປະກອບການແມ່ນກຳລັງຖືກເຊື່ອມສານເຂົ້າໃນລະບົບການສຶກສາຂອງໂຮງຮຽນເອກະຊົນ ແລະ ວິທະຍາໄລຂອງລັດ, ເຊິ່ງຜູ້ຕອບແບບສອບຖາມໄດ້ເນັ້ນໜັກຄວາມສຳຄັນຂອງທັກສະທາງດ້ານສັງຄົມສຳລັບກຳລັງແຮງງານ. ໃນປະເທດໄທ, ການປັບປຸງທັກສະດ້ານທຸລະກິດ ແລະ ການບໍລິຫານຈັດການແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນຕໍ່ການເຮັດໃຫ້ອຸດສາຫະກຳການ ທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມທັນສະໄໝໂດຍສະເພາະໃນຫຼາຍພື້ນທີ່ໃນປະເທດເຊັ່ນ: ຊຽງໃໝ່ ແລະ ພູເກັດ. ການສົ່ງເສີມເພື່ອ

ປຸກຝັງຈິດສໍານຶກເປັນຜູ້ປະກອບການ ແລະ ການປະຕິບັດການບໍລິຫານຈັດການທີ່ມີປະສິດຕິພາບແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນສໍາລັບການສ້າງນະວັດຕະກຳ ແລະ ການແຂ່ງຂັນ.

ຜົນການສຳຫຼວດຍັງລະບຸວ່າຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃນ ສປປ ລາວ ໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນກັບທັກສະເຊັ່ນ: ຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ການຊອກຮູ້ໂອກາດ ແລະ ການວາງແຜນ, ຂະນະທີ່ຢູ່ ປະເທດໄທ ໄດ້ເນັ້ນໜັກເລື່ອງການບໍລິຫານລູກຄ້າ ແລະ ທັກສະການວິເຄາະ, ເຊິ່ງການວາງແຜນ ແລະ ການບໍລິຫານຈັດການ ແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນໃນທັງສອງປະເທດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຕອບແບບສອບຖາມຫຼາຍຄົນເຫັນວ່າກຳລັງແຮງງານໃນປັດຈຸບັນມີທັກສະເຫຼົ່າໃນຂອບເຂດຈຳກັດ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະໄດ້ມີໂອກາດໄດ້ເຂົ້າຝຶກອົບຮົມຢ່າງພຽງພໍແລ້ວກໍຕາມ. ຜູ້ຕອບແບບສອບຖາມສ່ວນຫຼາຍໃນທັງສອງປະເທດເກັນດີວ່າທັກສະການເປັນຜູ້ປະກອບການ ແລະ ການບໍລິຫານ ຄວນຖືກສອນໃນລະດັບມະຫາວິທະຍາໄລເພື່ອກຽມພ້ອມນັກສຶກສາຢ່າງມີປະສິດຕິພາບໃນການປະກອບອາຊີບ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຂົາເຈົ້າຍັງລະບຸອຸປະສັກຫຼາຍປະການທີ່ຂັດຂວາງການພັດທະນາທັກສະເຊັ່ນ: ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງ, ບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມຢ່າງພຽງພໍ, ຂາດຄວາມຕື່ນຕົວກ່ຽວກັບຄວາມສໍາຄັນຂອງທັກສະເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຂາດແຮງຈູງໃຈຈາກຜູ້ບໍລິຫານລະດັບສູງ.

ສະຫຼຸບ

ສະຫຼຸບແລ້ວ, ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງແມ່ນວິທີການທີ່ຈຳເປັນທີ່ຈະສ້າງຄວາມສົມດຸນຂອງການເຕີບໂຕທາງດ້ານເສດຖະກິດກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ. ໂດຍຮັບຮູ້ການປະກອບສ່ວນສໍາຄັນຂອງຂະແໜງການການທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ເສດຖະກິດໂລກ, ພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງສາມາດດໍາເນີນຕາມຂັ້ນຕອນຕ່າງໆເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບດ້ານລົບຂອງກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຫຼາກຫຼາຍເຊັ່ນ: ການທຳລາຍສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການອົບພະຍົບອອກຈາກຊຸມຊົນ. ການເນັ້ນໃສ່ການທ່ອງທ່ຽວແບບຊຸມຊົນມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ການປະຕິບັດແບບຍືນຍົງແມ່ນໃຫ້ໂອກາດສໍາລັບການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາວັດທະນະທຳ. ນອກຈາກນັ້ນ, ການເຊື່ອມໂຍງຂອງທັກສະດິຈິຕອລ ແລະ ຄວາມສາມາດການເປັນຜູ້ປະກອບການແມ່ນສໍາຄັນຕໍ່ການປັບຕົວໃຫ້ເຂົ້າກັບການເຕີບໃຫ່ຍຂະຫຼາຍຕົວຂອງຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ. ເນື່ອງຈາກອຸດສາຫະກຳສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍຕົວ, ການຊຸກຍູ້ໄກ້ເກີດຈິດສໍານຶກ ແລະ ການປະຕິບັດຍຸດທະສາດສ້າງນະວັດຕະກຳໃໝ່ໆ ຈະເປັນສິ່ງຈຳເປັນເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ. ສຸດທ້າຍ, ຄວາມມຸ້ງໝັ້ນຕໍ່ກັບການປະຕິບັດຄວາມຍືນຍົງໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວບໍ່ພຽງແຕ່ຈະຍົກລະດັບປະສິບການຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມັນຍັງຊ່ວຍຮັບປະກັນຄວາມເປັນຢູ່ທີ່ດີຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ລະບົບນິເວດໃຫ້ແກ່ຄົນລຸ້ນຫຼັງອີກດ້ວຍ.

ກິດຈະກຳແບບມີສ່ວນຮ່ວມ

ກິດຈະກຳ 1

ຫົວຂໍ້ກິດຈະກຳ	ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງທຽບກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບດັ້ງເດີມ
ເວລາ	20-30 ນາທີ
ວິທີການສຶກສອນ	- ແບ່ງຜູ້ຮຽນອອກເປັນສອງກຸ່ມ ຫຼື ຫຼາຍກຸ່ມ (ອີງຕາມຈຳນວນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ). - ຢາຍເຈ້ຍແຜນວາດ (flipchart) ແລະ ບົກເຟີດ ຫຼື ບົກ ແລະ ເຈ້ຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. - ບອກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຄິດ ແລະ ຂຽນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການທ່ອງທ່ຽວແບບດັ້ງເດີມ ແລະ ແບບຍືນຍົງ (ຕົວຢ່າງ: ຂຽນ 5 ຈຸດທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງແຕ່ລະອັນ).

	• ບອກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຂຽນຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງແຕ່ລະຮູບແບບການທ່ອງທ່ຽວ. • ລາຍງານ ແລະ ສິນທະນາກ່ຽວກັບຜົນຮັບ
--	---

ກິດຈະກຳທີ 2

ຫົວຂໍ້ກິດຈະກຳ	ກໍລະນີສຶກສາ
ເວລາ	20-30 ນາທີ
ວິທີການສຶກສາ	• ແບ່ງຜູ້ຮຽນອອກເປັນສອງກຸ່ມ ຫຼື ຫຼາຍກຸ່ມ (ອີງຕາມຈຳນວນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ). • ຢາຍຂໍ້ມູນກໍລະນີສຶກສາຂອງ Chã de Jardim (ບົດທີ2.2.). • ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຕອບຄໍາຖາມຕໍ່ໄປນີ້: - ໃນກໍລະນີນີ້ມີການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງປະເພດໃດແດ່? - ເຂົາເຈົ້າພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຍັງແດ່ ແລະ ເຂົາເຈົ້າແກ້ໄຂໄດ້ແນວໃດ? - ມີຂໍ້ລິເລີ່ມໃດແດ່ທີ່ຄ້າຍຄືກັບຢູ່ປະເມດຂອງເຈົ້າ? - ຖ້າມີ, ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງປະເພດໃດແດ່ທີ່ໄກ່ຄຽງກັບຂອງປະເທດເຈົ້າ? ເຂົາເຈົ້າດໍາເນີນການແນວໃດ? ເຂົາເຈົ້າປະເຊີນກັບບັນຫາໃດແດ່? - ຖ້າບໍ່ມີ, ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອອອກແບບການລິເລີ່ມທີ່ຄ້າຍຄືກັນໃນປະເທດຂອງທ່ານ? ທ່ານຈະຕ້ອງພິຈາລະນາຫຍັງແດ່? ບັນຫາໃດແດ່ທີ່ອາດຈະປະເຊີນ ແລະ ຈະມີວິທີການແກ້ໄຂແນວໃດ?

ກິດຈະກຳທີ 3

ຫົວຂໍ້ກິດຈະກຳ	ການປະເມີນທັກສະດິຈິຕອລດ້ວຍຕົນເອງ
ເວລາ	20-30 ນາທີ
ວິທີການສຶກສາ	• ໃຫ້ຜູ້ຮຽນເຂົ້າໄປເວັບໄຊສຳຄັນນີ້ https://europa.eu/europass/digitalskills/screen/home ແລະ ທົດສອບທັກສະດິຈິຕອລດ້ວຍຕົນເອງ. ຖ້າເຂົາເຈົ້າສາມາດເຮັດບົດທົດສອນໄດ້, ນັກຮຽນບາງຄົນສາມາດສິນທະນາແລກປ່ຽນກ່ຽວກັບຜົນການປະເມີນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ແລກປ່ຽນວິທີການ ເລີ່ມສ້າງທັກສະຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ແບບປະເມີນນ້ອຍ

1. ເປົ້າໝາຍການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ແມ່ນແນໃສ່ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບດ້ານລົບຂອງການທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ພ້ອມກັບສິ່ງເສີມການພັດທະນາທາງດ້ານເສດຖະກິດ.

ກ. ຖືກຕ້ອງ

ຂ. ບໍ່ຖືກ

2. ໃນປະໂຫຍກຕໍ່ໄປນີ້ອັນໃດບໍ່ແມ່ນຮູບແບບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ?

ກ. ການທ່ອງທ່ຽວຂະໜາດໃຫຍ່

- ຂ. ການທ່ອງທ່ຽວແບບຊຸມຊົນ
 - ຄ. ການທ່ອງທ່ຽວແບບນິເວດ
 - ງ. ການທ່ອງທ່ຽວແບບຜ່ອນຄາຍ
3. ການປະຕິບັດອັນໃດຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ?
- ກ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ໃຊ້ພາດສະຕິກແບບໃຊ້ຄັ້ງດຽວ
 - ຂ. ສິ່ງເສີມວັດທະນະທຳ ແລະ ປະເພນີທ້ອງຖິ່ນ
 - ຄ. ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວຍອດນິຍົມທີ່ແອອັດ
 - ງ. ບໍ່ສົນໃຈການຈັດການສິ່ງເສດເຫຼືອ
4. ທັກສະດ້ານດິຈິຕອລແມ່ນມີຄວາມສາຄັນຫຼາຍຂຶ້ນໃນຂະແໜງທ່ອງທ່ຽວເພື່ອບໍລິຫານການພົວພັນລູກຄ້າ ແລະ ຍົກລະດັບການບໍລິການໃຫ້ດີຂຶ້ນ.
- ກ. ຖືກຕ້ອງ
 - ຂ. ບໍ່ຖືກຕ້ອງ
5. ທັກສະໃດແດ່ທີ່ຈຳເປັນສໍາລັບການປະກອບການໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ?
- ກ. ທັກສະການບັນຊີພື້ນຖານ
 - ຂ. ຄວາມສາມາດໃນພາສາຕ່າງປະເທດ
 - ຄ. ຄວາມຄິດສ້າງສັນແລະການແກ້ໄຂບັນຫາ
 - ງ. ແມ່ນທັງສອງຂໍ້ກ່າວມານັ້ນ

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ

[Sustainable Tourism Concepts](#)

[The Tourism Sector Skills Toolkit](#)

[DigComp – The Digital Competence Framework for Citizens](#)

[Green and digital skills for hospitality and tourism: From industry trends to competencies within TVET](#)

[EntreComp - The Entrepreneurship Competence Framework](#)

ເອກະສານອ້າງອີງ

Abreu, L. A. D., Walkowski, M. D. C., Perinotto, A. R. C., & Fonseca, J. F. D. (2024). Community-Based Tourism and Best Practices with the Sustainable Development Goals. *Administrative Sciences*, 14(2), 36.

- Barten, M. (2024). Sustainable Tourism Guide: What is, Why Important, Examples and More. *Revfine*. Retrieved from <https://www.revfine.com/sustainable-tourism/>. Accessed on 26/09/2024.
- Bremner, C. (2020). *Accelerating travel innovation after coronavirus*. Euromonitor International.
- Carlisle, S., Ivanov, S., & Dijkmans, C. (2023). The digital skills divide: evidence from the European tourism industry. *Journal of tourism futures*, 9(2), 240-266.
- Carlisle, S., Ivanov, S., Dijkmans, C., & Marco-Lajara, B. M. L. (2022). Environmental skills gaps in tourism and hospitality organisations: Evidence from Europe. *Tourism: An International Interdisciplinary Journal*, 70(3), 411-431.
- Chan, J. K. L. (2023). Sustainable rural tourism practices from the local tourism stakeholders' perspectives. *Global Business & Finance Review*, 28(3), 136.
- Dhir, A., Talwar, S., Kaur, P., & Malibari, A. (2020). Food waste in hospitality and food services: A systematic literature review and framework development approach. *Journal of Cleaner Production*, 270, Article 122861.
- Dumbrăveanu, D. (2004). Principles and practice of sustainable tourism planning. *MTCTANT, Bucuresti, Romania Pitoreasca*.
- European Commission: Directorate-General for Education, Youth, Sport and Culture. (2019). *Key competences for lifelong learning*. Publications Office. Retrieved from <https://data.europa.eu/doi/10.2766/569540>. Accessed on 10/10/2024.
- GSTC (n.d.). What is Sustainable Tourism?. Retrieved from <https://www.gstcouncil.org/what-is-sustainable-tourism/>. Accessed on 26/09/2024.
- Gutierriz, I., Ferreira, J. J., & Fernandes, P. O. (2023). Digital transformation and the new combinations in tourism: A systematic literature review. *Tourism and Hospitality Research*, 14673584231198414.
- Hall, C.M., Le-Klähn, D.T., & Ram, Y. (2017). *Tourism, public transport and sustainable mobility*. Channel View Publications.
- Heesup, H., Jin-Soo, L., Trang, H.L., Kim, W. (2018) Water conservation and waste reduction management for increasing guest loyalty and green hotel practices. *Int. J. Hos. Manag.*, 75, 58–66.

- Indeed (2023). Management skills: definitions and examples. Available online at <https://uk.indeed.com/career-advice/career-development/management-skills>. Accessed on 11/10/2024.
- Indeed (2024). What Are Soft Skills? (With Examples and Resume Tips). Available online at <https://www.indeed.com/career-advice/resumes-cover-letters/soft-skills>. Accessed on 11/10/2024.
- Ivanov, S. and Ivanova, M. and Iankova, K. (2014). Sustainable Tourism Practices of Accommodation Establishments in Bulgaria: An Exploratory Study. *Tourismos*, 9(2), 175-206.
- Juganaru, I. D., Juganaru, M., & Anghel, A. (2008). Sustainable tourism types. *Annals of University of Craiova-Economic Sciences Series*, 2(36), 797-804.
- Kiryakova-Dineva, T., Kyurova, V., & Chankova, Y. (2019). Soft skills for sustainable development in tourism: the Bulgarian experience. *European Journal of Sustainable Development*, 8(2), 57-57.
- Lordkipanidze, M., Brezet, H., & Backman, M. (2005). The entrepreneurship factor in sustainable tourism development. *Journal of cleaner production*, 13(8), 787-798.
- McCallum E., Weicht R., McMullan L., Price A. (2018). *EntreComp into Action: get inspired, make it happen* (M. Bacigalupo & W. O’Keeffe Eds.), EUR 29105 EN, Publications Office of the European Union, Luxembourg, 2018. ISBN 978-92-79-79360-8, doi:10.2760/574864, JRC109128
- Nascimento, F. G. D. (2020). Turismo de base comunitária como alternativa para o desenvolvimento rural: a experiência da comunidade de Chã de Jardim, Areia-PB. Retrieved from <https://www.ccta.ufpb.br/editoraccta/contents/titulos/hotelaria/turismo-de-base-comunitaria-como-alternativa-para-o-desenvolvimento-rural-a-experiencia-da-comunidade-de-cha-de-jardim-areia-pb/livro-turismo-comunitario.pdf>. Accessed on 02/10/2024.
- Next Tourism Generation Alliance (NTG) (2019). Desk Research Summary on the future of digital, green and social skills in tourism. Retrieved from <https://nexttourismgeneration.eu/wp-content/uploads/2020/07/Desk-research-report-NTG.pdf>. Accessed on 08/10/2024.
- Petrosillo, I., Zurlini, G., Grato, E., & Zaccarelli, N. (2006). Indicating fragility of socio-ecological tourism-based systems. *Ecological Indicators*, 6(1), 104-113.

- Pham Phu, S.T., Hoang, M.G., Fujiwara, T. (2018). Analysing solid waste management practice for the hotel industry. *Global Journal of Environmental Science and Management*, 4, 19–30.
- Radwan, H. R., Jones, E., & Minoli, D. (2010). Managing solid waste in small hotels. *Journal of sustainable tourism*, 18(2), 175-190.
- Scheyvens, R., & Biddulph, R. (2018). Inclusive tourism development. *Tourism Geographies*, 20(4), 589-609.
- Sharma, P. (2023). Sustainable Tourism Practices. *Enter Climate*. Retrieved from <https://enterclimate.com/blog/sustainable-tourism-practices/>. Accessed on 26/09/2024.
- Streimikiene, D., Svagzdiene, B., Jasinskas, E., & Simanavicius, A. (2021). Sustainable tourism development and competitiveness: The systematic literature review. *Sustainable development*, 29(1), 259-271.
- The Digital Travel Expert (2024). 10 Digital Transformation Tips For Great Sustainable Tourism. Accessed online at <https://digitaltravelexpert.com/digital-transformation-sustainable-tourism/> on 09/10/2024.
- Torres-Delgado, A., & Saarinen, J. (2017). Using indicators to assess sustainable tourism development: A review. *New research paradigms in tourism geography*, 31-47.
- UNESCO (2024). *Green and digital skills for hospitality and tourism: From industry trends to competencies within TVET*. Retrieved from https://unesdoc.unesco.org/in/documentViewer.xhtml?v=2.1.196&id=p::usmarcdf_0000391115&file=/in/rest/annotationSVC/DownloadWatermarkedAttachment/attach_import_07a50bf1-3cdc-4bfc-99b5-dfcd53dc05e5%3F_%3D391115eng.pdf&locale=en&multi=true&ark=/ark:/48223/pf0000391115/PDF/391115eng.pdf#Expert%20report%20v4.indd%3A.151714%3A494. Accessed on 10/10/2024.
- UNTWO (2024). Sustainable Development. Retrieved from <https://www.unwto.org/sustainable-development>. Accessed on 26/09/2024.
- UNWTO. 2017. *Tourism and the Sustainable Development Goals: Journey to 2030*. Madrid: UNWTO.
- Upskill (n.d.). Sustainable Tourism Guidelines. Retrieved from <https://upskill.study/sustainable-tourism>. Accessed on 26/09/2024.

-
- Vuorikari, R., Kluzer, S. and Punie, Y. (2022). *DigComp 2.2: The Digital Competence Framework for Citizens*, EUR 31006 EN, Publications Office of the European Union, Luxembourg, ISBN 978-92-76-48882-8, doi:10.2760/115376, JRC128415.
- Whitelaw, P.A., King, B.E., & Tolkach, D. (2014). Protected areas, conservation and tourism – Financing the sustainable dream. *Journal of Sustainable Tourism*, 22(4), 584-603.
- Yang, Y., Wani, G. A., Nagaraj, V., Haseeb, M., Sultan, S., Hossain, M. E., Shah, S. M. R. (2023). Progress in sustainable tourism research: an analysis of the comprehensive literature and future research directions. *Sustainability*, 15(3), 2755.

ບົດທີ 3: ຄຳແນະນຳ ແລະ ຂັ້ນຕອນສຳຄັນໃນການ ພັດທະນາຫຼັກສູດ

ພາກສະເໜີ

ຄຳວ່າການພັດທະນາຫຼັກສູດກວມເອົາ “ຂະບວນການອອກແບບຫຼັກສູດແຫ່ງຊາດ, ທ້ອງຖິ່ນ ຫຼື ໂຮງຮຽນ. ເພື່ອຜະລິດຫຼັກສູດທີ່ມີຄຸນນະພາບ, ຂະບວນການນີ້ຄວນໄດ້ຮັບການວາງແຜນ ແລະ ເປັນລະບົບ. ມັນຄວນຈະໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບຄວາມຄິດເຫັນຂອງຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຍັງຄຳນຶງເຖິງຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ຜົນກະທົບໃນໄລຍະຍາວ” (IBE-UNESCO, Glossary of Curriculum Terminology, 2013). ໃນບົດນີ້, ຂະບວນການຂອງການພັດທະນາຫຼັກສູດໄດ້ຖືກນຳສະເໜີເປັນວົງຈອນຊຶ່ງແຕ່ລະຂັ້ນຕອນແມ່ນເຊື່ອມໂຍງກັນ ແລະ ເພິ່ງພາຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ເກາະກ່າຍກັນຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ. ການປະຕິບັດຕາມຮູບແບບຈຳລອງດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນເພາະວ່າແບບຈຳລອງນີ້ ຊ່ວຍໃຫ້ເກີດແລະຮັບປະກັນຄວາມສອດຄ່ອງໃນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງຂະບວນການພັດທະນາຫຼັກສູດ, ຊ່ວຍໃຫ້ມີວິທີທີ່ມີໂຄງສ້າງເພື່ອບັນລຸເປົ້າຫມາຍການສຶກສາ. ການດຳເນີນການຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ມີເຫດຜົນນີ້ ສົ່ງເສີມໃຫ້ເກີດຄວາມສອດຄ່ອງ, ສາມາດປັບຕົວໄດ້, ແລະ ການປັບປຸງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ສາມາດຮັບປະກັນວ່າຫຼັກສູດຈະຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຮຽນ ແລະ ຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ພ້ອມນີ້ຍັງຮັກສາການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ ແລະ ບໍລິບົດຂອງການສຶກສາ.

ຜົນການຮຽນທີ່ສຳຄັນ

- ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນຫຼັກໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດ: ຜູ້ຮຽນຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະກ່ຽວກັບຂະບວນການພັດທະນາຫຼັກສູດ ແລະ ຂັ້ນຕອນຫຼັກໆທີ່ຈຳເປັນເພື່ອພັດທະນາຂອບຫຼັກສູດໃຫ້ປະສິບຜົນສຳເລັດ.
- ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການປັບຕົວຫຼັກສູດ: ຜູ້ຮຽນຈະສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າຂອບຫຼັກສູດສາມາດພັດທະນາ ແລະ ປັບໃຫ້ເໝາະສົມກັບສະພາບການການສຶກສາຕ່າງໆ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການການຮຽນຮູ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄດ້ແນວໃດ.

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູ່ຝຶກ

- ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການສົນທະນາຢ່າງຫ້າວຫັນ: ໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສົນທະນາກ່ຽວກັບຫຼັກການ ແລະ ຂັ້ນຕອນທີ່ສຳຄັນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາຫຼັກສູດໂດຍການໃຊ້ຕົວຢ່າງທີ່ເປັນຮູບປະທຳ ແລະ ກໍລະນີສຶກສາ.
- ຈັດໃຫ້ມີກິດຈະກຳແບບມີສ່ວນຮ່ວມ (ໂຕ້ຕອບ): ໃຊ້ກິດຈະກຳເປັນກຸ່ມ ຫຼື ການສະແດງບົດບາດສົມມຸດເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນເຂົ້າໃຈວິທີການສ້າງຂອບຫຼັກສູດກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ.

- **ເນັ້ນການນຳໄປໃຊ້ໃນພາກປະຕິບັດ:** ເນັ້ນໃສ່ການນຳໃຊ້ແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບການພັດທະນາຫຼັກສູດໃນສະພາບແວດລ້ອມທາງການສຶກສາທີ່ຫຼາກຫຼາຍ, ສະພາບດ້ານວັດທະນະທຳສັງຄົມ ແລະ ລັກສະນະຂອງຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວໃນປະເທດ ແລະ ພາກພື້ນຕ່າງໆ.
- **ໃຊ້ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນສື່ປະຈຳຕາທີ່ຫຼາກຫຼາຍ:** ປະສົມປະສານເທກໂນໂລຢີດິຈິຕອລເພື່ອແນະນຳແນວຄວາມຄິດຫຼັກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາຫຼັກສູດ.

ແນວຄິດຫຼັກ

ບົດນີ້ມີຈຸດປະສົງເພື່ອສະເໜີພາບລວມທີ່ຄວບຄຸມອົງປະກອບທີ່ສຳຄັນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາຫຼັກສູດ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນທັດສະນະທີ່ກວ້າງຂວາງຂຶ້ນ. ນອກນັ້ນ, ຍັງໄດ້ນຳສະເໜີກອບການເຮັດວຽກ ແລະ ແນວທາງປະຕິບັດໃນການພັດທະນາ ແລະ ສ້າງຫຼັກສູດໃໝ່ສຳລັບຫຼັກສູດວິຊາຊີບ ຫຼື ຫຼັກສູດວິຊາການກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ (HEIs) ຂອງປະເທດໄທ ແລະ ສປປ ລາວ, ໂດຍຄຳນຶງເຖິງການວິເຄາະຄວາມຕ້ອງການຈາກບົດລາຍງານແຫ່ງຊາດ ແລະ ນາງຊາດທີ່ສ້າງຂຶ້ນພາຍໃຕ້ໂຄງການ INNO4Tourism.

ແຕ່ລະບົດຈະສະເໜີພາບລວມລະອຽດຂອງອົງປະກອບທີ່ສຳຄັນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຫຼັກສູດ, ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນສາມາດສ້າງປະສົບການດ້ານການສຶກສາທີ່ມີຄວາມຫມາຍ ແລະ ມີຜົນກະທົບ ລວມມີດັ່ງນີ້:

- ນຳສະເໜີກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຂັ້ນຕອນທີ່ສຳຄັນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາຫຼັກສູດ.
- ແນວທາງປະຕິບັດທີ່ກຳນົດວິທີການປະຕິບັດທີ່ມີປະສິດທິຜົນສຳລັບການອອກແບບ ແລະ ພັດ ທະນາຫຼັກສູດ.
- ເຄື່ອງມືເຊັ່ນ: ແມ່ແບບ, ຕາຕະລາງ, ແລະ ຄຳແນະນຳທີ່ຈະນຳໃຊ້ ແລະ ດັດແປງໃນການປະຕິບັດປະຈຳວັນ.

ບົດທີ 3.1: ນິຍາມຂອງ "ຫຼັກສູດ"

ການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຮ່ວມກັນຂອງຄຳວ່າ "ຫຼັກສູດ" ສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມສັບສົນໃນລະຫວ່າງກິດຈະກຳການອອກແບບຫຼັກສູດການຮ່ວມມືລະຫວ່າງພະນັກງານ, ໂດຍສະເພາະໃນບັນດາຜູ້ຊ່ຽວຊານຈາກສະຖານທີ່ ແລະ ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເມື່ອນັກວິຊາການດ້ານການສຶກສາສາມາດເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອພັດທະນາຫຼັກສູດ, ການຕີຄວາມໝາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນອາດຂັດຂວາງການສື່ສານທີ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ການສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຄຳວ່າ "ການອອກແບບຫຼັກສູດ" ແລະ "ການພັດທະນາຫຼັກສູດ" ມັກຈະຖືກນຳໃຊ້ປ່ຽນແທນກັນໄດ້, ແຕ່ຄຳສັບທັງສອງມີຄວາມໝາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ການອອກແບບຫຼັກສູດແມ່ນເນັ້ນໃສ່ການວາງແຜນ ແລະ ສ້າງໂຄງຮ່າງຂອງຫຼັກສູດ, ໃນຂະນະທີ່ການພັດທະນາຫຼັກສູດລວມເອົາຂັ້ນຕອນການອອກແບບຫຼັກສູດແຫ່ງຊາດ, ທ້ອງຖິ່ນ ຫຼື ໂຮງຮຽນ. ເພື່ອຜະລິດຫຼັກສູດທີ່ມີຄຸນນະພາບ, ຂະບວນການນີ້ຄວນໄດ້ຮັບການວາງແຜນ ແລະ ເປັນລະບົບ. ມັນຄວນຈະຄວາມສຳຄັນການປະກອບສ່ວນຂອງຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຕອບສະໜອງຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ຜົນກະທົບໃນໄລຍະຍາວ (IBE-UNESCO, Glossary of Curriculum Terminology, 2013). ເວົ້າສະເພາະ, ບົດນີ້ນຳສະເໜີຂະບວນການຂອງການພັດທະນາຫຼັກສູດແບບເປັນວົງຈອນທີ່ມີຂັ້ນຕອນເຊື່ອມໂຍງກັນ ແລະ ເພິ່ງພາຊື່ງກັນ ແລະ ກັນຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ເກາະກຳຍກັນຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ.

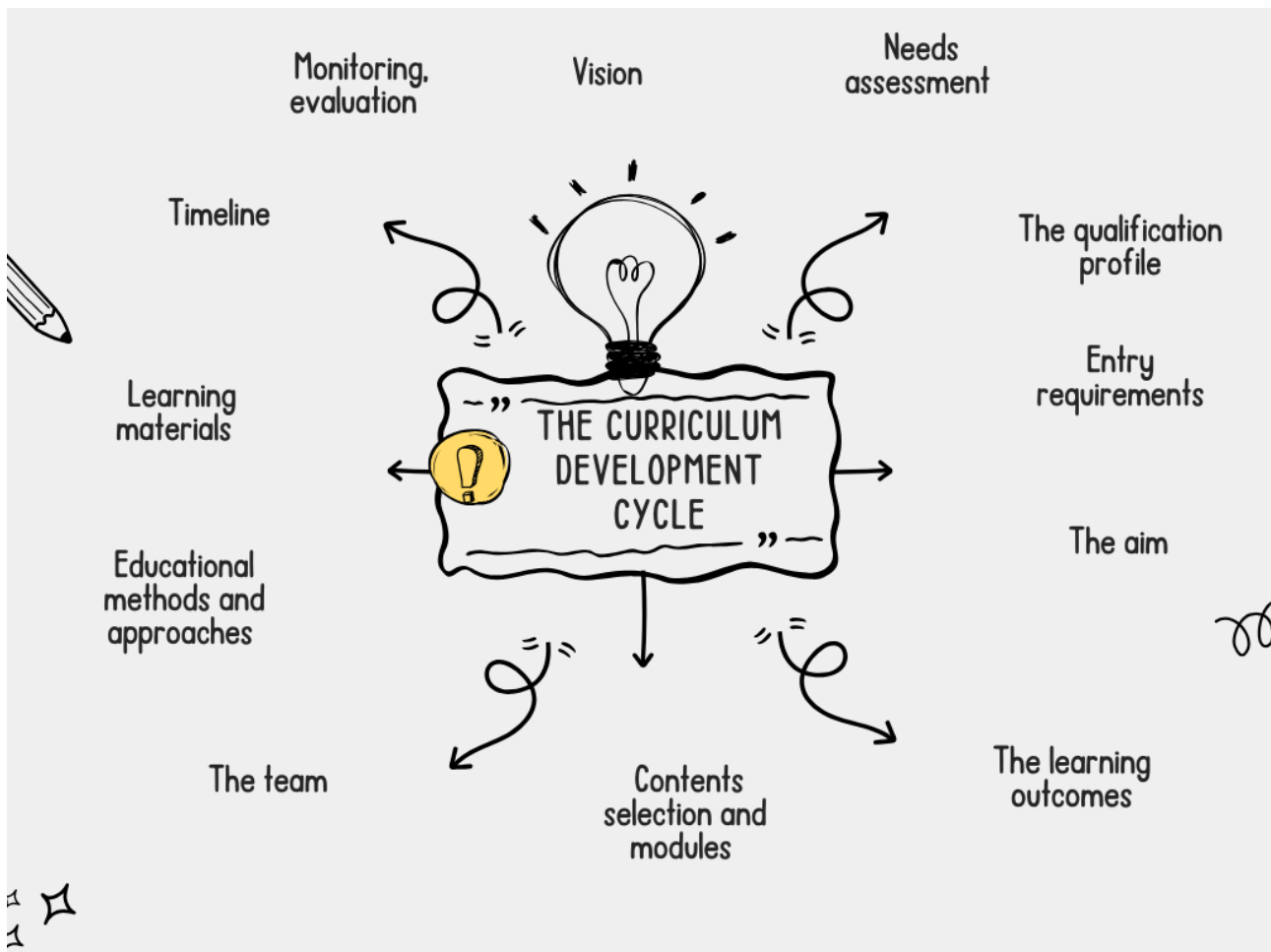
ຂະບວນການພັດທະນາຫຼັກສູດຄວນມີທັດສະນະທີ່ຫຼາກຫຼາຍ, ລວມທັງການຮ່ວມມື ແລະ ການປຶກສາຫາລືກັບພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຜູ້ຮຽນຜ່ານວິທີການແບບມີສ່ວນຮ່ວມ. ຫຼັກສູດຍັງໄດ້ຮັບການກຳນົດຮູບຮ່າງຢ່າງກວ້າງຫຼວງຫຼາຍຈາກປັດໄຈພາຍນອກຕ່າງໆ ຊຶ່ງລວມທັງບໍລິບົດທາງດ້ານສັງຄົມ, ດ້ານກາຍຍະພາບ, ເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ. ອິດທິພົນເຫຼົ່ານີ້ມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຫຍິ່ງເມື່ອພິຈາລະນາເຖິງຄວາມຕ້ອງການການຮຽນຮູ້ ແລະ ຄຸນລັກສະນະສະເພາະຂອງນັກຮຽນພາຍໃນຊຸມຊົນ ແລະ ກອບສັງຄົມສະເພາະຂອງພວກເຂົາ. ຂອບຫຼັກສູດອາດມີຄວາມໝາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍສຳລັບຄົນໃນໃນບໍລິບົດປະເທດ ແລະ ພາກພື້ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ສິ່ງສຳຄັນຄືຕ້ອງອະທິບາຍເຫດຜົນສຳລັບການປັບໃຊ້ກອບວິທີການໃນການອອກແບບ ແລະ ການພັດທະນາຫຼັກສູດຢ່າງລະອຽດຮອບຄອບ, ແລະ ຕ້ອງໄດ້ອະທິບາຍຈຸດປະສົງ ແລະ ຫນ້າທີ່ຕ່າງໆຂອງຫຼັກສູດໃນບໍລິບົດຂອງປະເທດ. ສະນັ້ນ, ໃນການວາງແຜນ ແລະ ພັດທະນາຫຼັກສູດໃໝ່, ນັກວິຊາການດ້ານສຶກສາຕ້ອງຮູ້ເຖິງມິຕິຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້. ການເຂົ້າໃຈບໍລິບົດຂອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ພື້ນຫຼັງຄວາມເປັນມາທີ່ຫຼາກຫຼາຍຂອງຜູ້ຮຽນ ຈະຊ່ວຍສ້າງຫຼັກສູດທີ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍຂຶ້ນ ເຊິ່ງຈະສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຮຽນໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ບົດທີ 3.2: ວົງຈອນການພັດທະນາຫຼັກສູດ

ດັ່ງທີ່ກ່າວມາແລ້ວ, ການເບິ່ງການພັດທະນາຫຼັກສູດເປັນວົງຈອນ ທີ່ເນັ້ນວ່າຫຼັກສູດບໍ່ຄວນຖືກພິຈາລະນາໃຫ້ເປັນເລື່ອງຄຶງທີ່ຊຶ່ງກໍໝາຍຄວາມວ່າການພັດທະນາຫຼັກສູດບໍ່ແມ່ນວຽກທີ່ເຮັດຄັ້ງດຽວ, ແຕ່ມັນຄວນຈະມີຈຸດມຸ້ງໝາຍໃຫ້ເປັນການເດີນທາງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ເປັນຂະບວນການແບບວົງຈອນທີ່ພັດທະນາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ມີມູນຄ່າຫຼາຍຂຶ້ນເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ. ວົງຈອນການພັດທະນາຫຼັກສູດປະກອບດ້ວຍຂັ້ນຕອນທີ່ສໍາຄັນທີ່ຄວນເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດຕາມລໍາດັບທີ່ມີຄວາມຄືບໜ້າ ແລະ ເປັນລະບົບເກາະກາຍກັນ. ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນສ້າງຂຶ້ນຕໍ່ຈາກຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າທີ່ຜ່ານມາ, ເຮັດໃຫ້ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ກ່ອນທີ່ຈະກຳນົດຜົນການຮຽນ ແລະ ເນື້ອຫາ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ເນື້ອຫາບໍ່ສາມາດຖືກກຳນົດຈົນກ່ວາຜົນການຮຽນໄດ້ຖືກອະທິບາຍຢ່າງຊັດເຈນ.

ຂັ້ນຕອນສໍາຄັນໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດປະກອບມີ:

1. ວິໄສທັດ
2. ການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ການວິເຄາະ
3. ຂໍ້ມູນລາຍລະອຽດດ້ານຄຸນນະວຸດຂອງຜູ້ຮຽນດ້ານການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ
4. ຂໍ້ກຳນົດໃນການເຂົ້າຮຽນ
5. ຈຸດປະສົງ
6. ຜົນການຮຽນ
7. ການເລືອກເນື້ອໃນ ແລະ ການອອກແບບໂມດູນການຮຽນຮູ້
8. ທີ່ມາງານການສຶກສາ
9. ວິທີການຮຽນ-ການສອນ
10. ອຸປະກອນ/ສື່ຮັບໃຊ້ການຮຽນ ແລະ ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນ
11. ໄລຍະເວລາ
12. ການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ

ແຕ່ລະວົງຈອນສ້າງຂຶ້ນຈາກປະສົບການ ແລະ ຂໍ້ມູນເຊິ່ງເລິກໃນອະດີດທີ່ຜ່ານມາ, ສາມາດເຮັດໃຫ້ຫຼັກສູດພັດທະນາໄດ້ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດທີ່ເກີດຂຶ້ນມາໃໝ່, ບຸລິມະສິດດ້ານການສຶກສາໃໝ່ ແລະ/ຫຼື ການປ່ຽນແປງ ນະໂຍບາຍ. ວິທີການທີ່ວິນຊ້າງແບບນີ້ເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າຫຼັກສູດຍັງມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ, ປະສິດທິພາບ ແລະ ຄວາມຍືນຍົງ ໃນໄລຍະຍາວ. ຫຼັກສູດໃໝ່ຄວນສ້າງຂຶ້ນຈາກປະສົບການຂອງການພັດທະນາຫຼັກສູດ ແລະ ບົດຮຽນທີ່ຖອດຖອນໄດ້ຈາກ ອະດີດ.

ບົດທີ 3.3: ວິໄສທັດຂອງຫຼັກສູດ

ວິໄສທັດຂອງຫຼັກສູດແມ່ນ “ເປັນຄຳຊີ້ແຈງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍ, ເຊິ່ງສະໜອງທັງຄຳແນະນຳ ແລະ ແຮງບັນດານໃຈໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃຊ້ຫຼັກສູດ ແລະ ທຸກພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຂອງການສຶກສາ. ວິໄສທັດຂອງຫຼັກສູດຄວນເສີມຂະຫຍາຍຄວາມເປັນເອກະພາບຂອງຈຸດປະສົງ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງທິດທາງໃນໄລຍະຍາວຂອງບັນດາຜູ້ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການພັດທະນາ, ການຈັດຕັ້ງດຳເນີນ ແລະ ການຕິດຕາມກວດກາຫຼັກສູດ” (UNESCO 2023). ວິໄສທັດຂອງຫຼັກສູດໄດ້ຖືກພັດທະນາເປັນບາດກ້າວທຳອິດຖືກເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ໃນຂະບວນການສ້າງກອບຫຼັກສູດ.

ວິໄສທັດລັກສູດຄວນປະກອບມີ:

- ເປັນຖານການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈ ແລະ ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງໂດຍໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຈາກການວິເຄາະຄວາມຕ້ອງການການຮຽນຮູ້, ແນວໂນ້ມຕະຫຼາດແຮງງານ, ແລະ ການສຶກສາທາງວິທະຍາສາດຢ່າງລະອຽດ ແລະ ຄົບຖ້ວນ.
- ຕ້ອງເປັນທັງຄວາມມຸ່ງຫວັງ ແລະ ແຮງບັນດານໃຈ: ຫຼັກສູດຄວນຖືກສອດແຊກຄຸນຄ່າທີ່ “ສັງຄົມໂດຍລວມຍຶດຖື, ຕີລາຄາ ແລະ ສະແດງອອກໃນບໍລິບົດການສຶກສາ” (UNESCO 2023), ໂດຍເປັນພື້ນຖານສຳຄັນໃຫ້ແກ່ການສ້າງຫຼັກສູດ. ວິໄສທັດຂອງຫຼັກສູດຄວນສອດຄ່ອງຕາມຄຸນຄ່າ ແລະ ຫຼັກການດ້ານຄວາມຍືນຍົງທີ່ອ້າງອີງເຖິງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ, ເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມຂອງການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວ, ວາລະການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ 2030, ຕະຫຼອດເຖິງວຽກບຸລິມະສິດ ແລະ ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ແລະ/ຫຼື ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ;
- ສະແດງອອກໃນແບບຫຍໍ້ໆ ແລະ ກະທັດຫັດ ເພື່ອດຶງດູງຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ອ່ານ ແລະ ຜູ້ຮຽນ;
- ແລະ, ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ເປັນຜົນຂອງຂະບວນການປຶກສາຫາລືຢ່າງກວ້າງຂວາງລະຫວ່າງພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ, ນັກຮຽນ, ແລະ ການສຶກສາຂອງຊຸມຊົນ, ເພື່ອໃຫ້ມີການແບ່ງປັນ ແລະ ເສີມສ້າງຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງ.

ບົດທີ3.4: ການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການ

ການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການແມ່ນຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດ (Jordan, 1997), ແລະ ມັນເປັນໄລຍະທີ່ສຳຄັນທີ່ເປັນພື້ນຖານຂອງຂະບວນການພັດທະນາຫຼັກສູດ. ການປະຕິບັດການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການຢ່າງລະອຽດແມ່ນຈຳເປັນສຳລັບການກຳນົດອົງປະກອບພື້ນຖານທັງໝົດທີ່ສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ປະສິດທິຜົນ ແລະ ຄວາມກ່ຽວຂ້ອງຂອງຫຼັກສູດ. ການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການແມ່ນສຳຄັນໃນການຮັບປະກັນວ່າຫຼັກສູດຍັງຄົງສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການທີ່ປ່ຽນແປງຂອງຕະຫຼາດແຮງງານ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃໝ່ຂອງທັງຜູ້ຮຽນ ແລະ ສັງຄົມ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄຸນລັກສະນະຂອງຜູ້ຮຽນ: ຊື້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຈຸດແຂງ ແລະ ຈຸດອ່ອນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຂອງກຸ່ມເປົ້າໝາຍ, ຕະຫຼອດເຖິງປັດໄຈສະພາບການທີ່ສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການສຶກສາ ແລະ ການພັດທະນາວິຊາຊີບຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໂດຍ

ການໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບພື້ນຖານປະຫວັດຂອງນັກຮຽນ, ຄວາມຕ້ອງການການຮຽນຮູ້ ແລະ ສິ່ງທ້າທາຍຂອງຜູ້ຮຽນ, ຜູ້ພັດທະນາຫຼັກສູດສາມາດສ້າງປະສິບການດ້ານການສຶກສາທີ່ເໝາະສົມຍິ່ງຂຶ້ນ.

ການກຳນົດຄວາມຕ້ອງການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃໝ່ໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ: ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນທ່າອ່ຽງດ້ານວິຊາຊີບໃຫມ່ ແລະ ໂອກາດທີ່ມີຄວາມສຳຄັນໃນການຮັກສາຫຼັກສູດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຕະຫຼາດແຮງງານທີ່ປ່ຽນແປງໄປ. ໂດຍການແກ້ໄຂຄວາມຕ້ອງການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃໝ່ເຫຼົ່ານີ້, ຜູ້ພັດທະນາຫຼັກສູດສາມາດຮັບປະກັນວ່າຜູ້ຮຽນມີການກະກຽມທີ່ດີສຳລັບຄວາມຕ້ອງການຂອງອຸດສາຫະກຳໃນປະຈຸບັນ ແລະ ໃນອະນາຄົດ..

ການກຳນົດຊ່ອງຫວ່າງ: ກຳນົດຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສະຖານະປະຈຸບັນຂອງຫຼັກສູດ ແລະ ສະຖານະທີ່ຕ້ອງການແມ່ນຖືເປັນສິ່ງສຳຄັນ. ນີ້ລວມມີການປະເມີນຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງຄວາມຮູ້ທາງທິດສະດີ ແລະ ການປະຕິບັດຕົວຈິງ, ລວມໄປເຖິງການປະເມີນວ່າມາດຕະຖານ, ຈຸດປະສົງ, ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ມີຢູ່ແລ້ວນັ້ນສອດຄ່ອງກັບຄວາມຄາດຫວັງຂອງການສຶກສາໃນປະຈຸບັນຫຼືບໍ່.

ຍຸດທະສາດການປຶກສາຫາລືຈະອະທິບາຍເຖິງກຸ່ມຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການປຶກສາຫາລືໃນລະຫວ່າງຂະບວນການ, ເປັນຫຍັງທັດສະນະຂອງແຕ່ລະກຸ່ມຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຄວນປຶກສາຫາລືແນວໃດ (UNESCO, 2017). ສາມາດນຳໃຊ້ເຕັກນິກຕ່າງໆເພື່ອເກັບກຳຂໍ້ມູນທາງເລິກຢ່າງມີປະສິດທິພາບ, ລວມມີດັ່ງນີ້;

- ການເກັບກຳ ແລະ ການວິເຄາະຂໍ້ມູນ (ຜ່ານການສຳພາດ, ສືນທະນາກຸ່ມ, ກອງປະຊຸມສຳມະນາ, ການສຳຫຼວດ, ແບບສອບຖາມ, ການເກັບກຳຂໍ້ຄິດເຫັນ, ແລະ ອື່ນໆ. ເພື່ອລວບລວມຄວາມຮັບຮູ້ຈາກຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມທີ່ຫຼາກຫຼາຍເຊັ່ນ: ນັກຮຽນ, ພະນັກງານວິຊາການ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານ, ກຸ່ມເສດຖະກິດ, ພົນລະເມືອງ ແລະ ສັງຄົມ, ບັນດາສະຖາບັນພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ.
- ການສຶກສາຕະຫຼາດສະເພາະທີ່ສະໜອງຂໍ້ມູນ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃໝ່, ທ່າອ່ຽງ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ຈຳເປັນໃນບຸກຄະລາກອນ.
- ການທົບທວນວັນນະກຳ ແລະ ການວິເຄາະວິທະຍາສາດຕ່າງໆ.

ການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການທີ່ປະຕິບັດໄດ້ດີຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ພັດທະນາຫຼັກສູດສ້າງປະສິບການການຮຽນຮູ້ທີ່ດຶງເປົ້າໝາຍ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ, ຮັບປະກັນວ່າຫຼັກສູດຍັງຄົງມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຕອບສະໜອງໄດ້ກັບສະພາບການປ່ຽນແປງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃໝ່ຂອງຂະແໜງບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ. ຫຍິ່ງຫຼັກສູດມີສອດຄ່ອງກັນຫຼາຍຂຶ້ນກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຮຽນ ແລະ ຂະແໜງການຕ່າງໆຫຼາຍເທົ່າໃດ, ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການສຶກສາຈະປະສົບຜົນສຳເລັດຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ.

ດັ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້, ໃນບໍລິບົດຂອງໂຄງການ INNO4Tourism, ໄດ້ມີການສ້າງບົດລາຍງານລະຫວ່າງປະເທດກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການດ້ານທັກສະ ແລະ ຊ່ອງຫວ່າງຂອງແຮງງານໃນອຸດສາຫະກຳການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ ລວມທັງຂໍ້ສະເໜີແນະນຳໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດໃໝ່ ເພື່ອແນໃສ່ອະທິບາຍສະຖານະການປະຈຸບັນໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ປະເທດໄທ ໃນຫົວຂໍ້ດັ່ງກ່າວ, ພ້ອມທັງນຳສະເໜີພາບລວມໂດຍປຽບທຽບ ແລະ ຄຳແນະນຳທີ່ເປັນປະໂຫຍດ. ບົດລາຍງານລະຫວ່າງປະເທດສະບັບນີ້ແມ່ນອີງຕາມຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ເກັບກຳ ແລະ ວິເຄາະໂດຍມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລສະຫວັນນະເຂດ ໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ໂດຍມະຫາວິທະຍາໄລສິງຂານະຄະລລິນ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລຊຽງໃໝ່ ຂອງປະເທດໄທ. ໂດຍສະເພາະ:

1. ການທົບທວນບົດວິໄຈ ແລະ/ຫຼື ວັນນະກຳ/ຂໍ້ມູນອື່ນໆ ກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການທັກສະ ແລະ ຊ່ອງຫວ່າງແຮງງານ ດ້ານການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວຂອງ ສປປ ລາວ ແລະ ປະເທດໄທ;
2. ການສຳຫຼວດທາງອອນໄລນ໌ຂອງພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງທີ່ສຳຄັນໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ເພື່ອສຳຫຼວດຄວາມຮູ້ ແລະ ທັດສະນະຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຊ່ອງຫວ່າງໃນປະຈຸບັນກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ຈຳເປັນໃນຂະແໜງການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວໃນ ສປປລາວ ແລະ ປະເທດໄທ;
3. ການສຳພາດກັບຜູ້ໃຫ້ຂໍ້ມູນສຳຄັນຂອງຂະແໜງການ ການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ເພື່ອກວດສອບ ແລະ ປະກອບຜົນຂອງການທົບທວນວັນນະຄະດີ/ບົດຄົ້ນຄວ້າວິໄຈ ແລະ ການສຳຫຼວດ, ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈດີຂຶ້ນໃນບັນຫາທີ່ກຳລັງຄົ້ນຫາ.

ບົດທີ3.5.: ຂໍ້ມູນລາຍລະອຽດຂອງຄຸນວຸດທິ

ລາຍລະອຽດຂອງຄຸນວຸດທິປະກອບມີຄວາມສາມາດທີ່ສຳຄັນທີ່ຜູ້ຮຽນຄວນຈະມີເມື່ອສຳເລັດຫຼັກສູດ ແລະ / ຫຼື ຫຼັກສູດທາງວິຊາການ. ພາຍໃນສະຫະພາບເອີຣົບໄດ້ກຳນົດຂອບເຂດຄວາມສາມາດໃຫ້ເປັນການປະສົມປະສານລະຫວ່າງຄວາມຮູ້, ທັກສະ ແລະ ທັດສະນະຄະດີ ທີ່ເໝາະສົມກັບສະພາບການ. ຄວາມສາມາດຊື່ບອກເຖິງຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ຜົນການຮຽນຢ່າງພຽງພໍໃນສະພາບການທີ່ກຳນົດໄວ້ (ການສຶກສາ, ການເຮັດວຽກ, ການພັດທະນາສ່ວນບຸກຄົນ ຫຼື ວິຊາຊີບ). ຄວາມສາມາດບໍ່ຈຳກັດພຽງແຕ່ອີງປະກອບຂອງປັນຍາ (ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການນຳໃຊ້ທິດສະດີ, ແນວຄວາມຄິດຫຼືຄວາມຮູ້ໂດຍປະລິຍາຍ); ແຕ່ຍັງກວມເອົາລັກສະນະທີ່ການເຮັດວຽກ (ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທັກສະດ້ານເຕັກນິກວິຊາການ) ຕະຫຼອດເຖິງຄຸນລັກສະນະການພົວພັນລະຫວ່າງບຸກຄົນ (ເຊັ່ນ: ທັກສະທາງດ້ານສັງຄົມ ຫຼື ອົງກອນ) ແລະ ຄຸນຄ່າດ້ານຈັນຍາບັນ (CEDEFOP, 2011). ຄວາມສາມາດອາດເປັນດ້ານສະເພາະ, ຕົວຢ່າງ, ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຮູ້, ທັກສະ ແລະ ທັດສະນະຄະດີພາຍໃນວິຊາສະເພາະໃດໜຶ່ງ ຫຼື ລະບຽບວິໄນ, ຫຼື ໂດຍທົ່ວໄປ/ຄວບຄຸມທຸກດ້ານ ເພາະວ່າມັນມີຄວາມກ່ຽວພັນກັບທຸກຂົງເຂດ/ວິຊາ (UNESCO-IBE, 2013, ໜ້າ 12).

ໃນບໍລິບົດຂອງການພັດທະນາຫຼັກສູດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ, ຂໍ້ມູນຄຸນຄຸນວຸດທິຄວນປະກອບມີ:

- **ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະພື້ນຖານສະເພາະດ້ານ** ໂດຍອ້າງອີງໃສ່ຫຼັກການ, ທິດສະດີ, ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງພວກເປັນພື້ນຖານສຳລັບການແກ້ໄຂດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ, ສັງຄົມ, ແລະ ເສດຖະກິດຂອງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ.
- **ທັກສະທາງດ້ານວິທີການ** ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມສາມາດໃນການວິເຄາະ, ປະເມີນຜົນ, ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ.
- **ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະດ້ານວິຊາສະເພາະສະຫະວິຊາຊີບ** ທີ່ກວມເອົາສາຂາຕ່າງໆເຊັ່ນ: ວິທະຍາສາດສິ່ງແວດລ້ອມ, ເສດຖະສາດ, ພາສາ, ສັງຄົມວິທະຍາ, ແລະ ICT, ເຊິ່ງມີຄວາມເຊື່ອມໂຍງກັນ ແລະ ມີຄວາມຈຳເປັນໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມຍືນຍົງຫຼາຍດ້ານໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ.

- **ຄວາມຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບສະພາບການ** ໝາຍເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຄວບຄຸມກ່ຽວກັບສະພາບການທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດຂອງທ້ອງຖິ່ນ ຊຶ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບການສ້າງຫຼັກສູດທີ່ອອກແບບມາໃຫ້ຕອບສະໜອງໄດ້ຕໍ່ກັບຄວາມຕ້ອງການທີ່ເປັນເອກະລັກສະເພາະ, ຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ຄຸນລັກສະນະສະເພາະຂອງພາກພື້ນ ແລະ / ຫຼື ຊຸມຊົນສະເພາະ.
- **ທັກສະທາງສັງຄົມ ແລະ ການແລກປ່ຽນ** ເຊັ່ນ: ການເຮັດວຽກເປັນທີມ, ຄວາມຮູ້ຈັກພໍໃນຕົວເອງ, ແຮງຈູງໃຈ, ຄວາມສາມາດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ, ການປັບຕົວ, ຄວາມເຂົ້າໃຈລະຫວ່າງວັດທະນະທຳ, ການເປີດເຜີຍ, ແລະ ການສື່ສານທີ່ມີປະສິດທິພາບ..

ໃນບໍລິບົດຂອງໂຄງການINNO4Tourism project, ດັ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກຂຶ້ນໃນບົດລາຍງານນາໆຊາດ, ໄດ້ຍົກຂໍ້ສະເໜີແນະນຳໄປນີ້ເພື່ອພັດທະນາຫຼັກສູດໃໝ່:

“ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ຢູ່ ສປປ ລາວ ແລະ ປະເທດໄທ ກຳລັງມີການປ່ຽນແປງຢ່າງວ່ອງໄວ ຍ້ອນປັດໄຈເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ, ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ. ການປ່ຽນແປງດັ່ງກ່າວໄດ້ກຳນົດຄວາມຕ້ອງການກຳລັງແຮງງານທີ່ມີຄວາມຍືດຫຍຸ່ນ. ສະນັ້ນ, ການສຶກສາ ແລະ ບຳລຸງສ້າງດ້ານການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວຕ້ອງໄດ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງການຫັນປ່ຽນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໃນພູມມິທັດອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ເປັນບ່ອນກະກຽມນັກສຶກສາ ຜູ້ທີ່ຮຽນຈົບພຽບພ້ອມດ້ວຍ “ຄວາມຮອບຮູ້, ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວ”.”.

ບົດທີ 3.6.: ເງື່ອນໄຂໃນການເຂົ້າຮຽນ

ການສ້າງເງື່ອນໄຂການເຂົ້າຮຽນທີ່ຊັດເຈນແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຜູ້ຮຽນມີຄວາມພ້ອມຢ່າງພຽງພໍ ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມຮຽນໃນຫຼັກສູດ ແລະ ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ. ຂໍ້ກຳນົດ ຫຼື ເງື່ອນໄຂເຫຼົ່ານີ້ໂດຍປົກກະຕິປະກອບມີການປະສົມປະສານຂອງຄຸນຈຸດທິ, ຄວາມຮູ້ເບື້ອງຕົ້ນ, ທັກສະ, ແລະ ຄຸນລັກສະນະສ່ວນຕົວທີ່ຜູ້ຮຽນຄາດວ່າຈະມີກ່ອນການລົງທະບຽນ. ລາຍລະອຽດຂໍ້ມູນນີ້ອະທິບາຍເຖິງຂໍ້ມູນການຢັ້ງຢືນທາງການສຶກສາທີ່ເປັນທາງການທີ່ຜູ້ສືບໃຈຈະຮຽນຕ້ອງມີ. ອາດຈະປະກອບມີວຸດທິການສຶກສາທີ່ຜ່ານມາ, ອານຸປະລິນຍາ, ຫຼື ໃບຢັ້ງຢືນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການທ່ອງທ່ຽວ, ການສຶກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ຫຼື ຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ການປະເມີນເງື່ອນໄຂການເຂົ້າຮຽນຄວນຈະຖືກກຳນົດຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ມຸ່ງຫມັ້ນຕໍ່ຂະບວນການເຂົ້າຮຽນທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ໂປ່ງໃສທີ່ສະໜອງໂອກາດເທົ່າທຽມກັນສຳລັບທຸກຄົນ. ຄຳແນະນຳສະເພາະສາມາດໄດ້ຮັບການພັດທະນາໂດຍມີຈຸດປະສົງເພື່ອໃຫ້ຜູ້ສະໜັກທີ່ມີທ່າແຮງເຂົ້າໃຈຫຼາຍກວ່າເກົ່າກ່ຽວກັບວິທີການປະຕິບັດ ແລະ ເງື່ອນໄຂການຄັດເລືອກທີ່ພິຈາລະນາຄຳຮ້ອງສະໝັກຂອງພວກເຂົາ. ເງື່ອນໄຂການເຂົ້າຮຽນຄວນລະບຸຄະແນນສະສົມ ແລະ / ຫຼື ເກຣດຄະແນນສູດທ້າຍ (ແລະ ວິຊາຖ້າຫາກວ່າຈຳເປັນ) ທີ່ຈຳເປັນໃນການພິຈາລະນາຮັບການສະເໜີ, ລວມເຖິງ ຄວາມຕ້ອງການເພີ່ມເຕີມອື່ນໆ (ການສຳພາດ, ການກວດສອບ, ການທົດສອບ, ຫຼັກສູດກ່ອນການເຂົ້າຮຽນ). ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ສະໜັກໄດ້ຖືກເລືອກຖ້າພວກເຂົາສາມາດຕອບສະໜອງຂໍ້ກຳນົດການເຂົ້າຮຽນທັງຫມົດທີ່ຈຳເປັນກ່ອນທີ່ຈະລົງທະບຽນ.

ບົດທີ 3.7.: ຈຸດປະສົງຫຼັກສູດ ແລະ ຜົນການຮຽນ

ເມື່ອຄວາມຕ້ອງການການຮຽນຮູ້ຖືກປະເມີນ, ວິເຄາະ, ແລະ ຈັດລຳດັບຄວາມສຳຄັນ, ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປແມ່ນການພັດທະນາເປົ້າໝາຍຫຼັກສູດ ແລະ ຜົນການຮຽນຮູ້. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ການຊີ້ແຈງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຈຸດປະສົງການຮຽນຮູ້ ແລະ ຜົນການຮຽນຮູ້ ແມ່ນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈຳເປັນ.

ຈຸດປະສົງຂອງຫຼັກສູດປະກອບມີເປົ້າໝາຍສະເພາະຂອງຫຼັກສູດ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຮຽນທີ່ເປັນກຸ່ມເປົ້າໝາຍສາມາດບັນລຸໄດ້. ເປົ້າໝາຍຂອງຫຼັກສູດແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຈຸດປະສົງ, ຄຳນິຍົມ ແລະ ປັດຊະຍາການສຶກສາສະເພາະເຈາະຈົງ.¹

ຜົນການຮຽນ ແມ່ນຂໍ້ຄວາມສະເພາະທີ່ອະທິບາຍເຖິງສິ່ງທີ່ຜູ້ຮຽນຄວນຈະສາມາດເຮັດໄດ້ຫຼັງຈາກສຳເລັດການຮຽນໃນລາຍວິຊາ ແລະ/ຫຼື ຫຼັກສູດທາງວິຊາການ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຜົນສຳເລັດຂອງການຮຽນ (ສິ່ງທີ່ຜູ້ຮຽນຄາດວ່າຈະຮຽນຮູ້), ຜະລິດຕະພັນ ຫຼື ການປະຕິບັດ (ສິ່ງທີ່ຜູ້ຮຽນຄາດວ່າຈະສິ່ງຕໍ່ ແລະ/ຫຼື ຜະລິດ), ແລະ ຂະບວນການ (ສິ່ງທີ່ຜູ້ຮຽນຄາດວ່າຈະເຮັດ). ຜົນການຮຽນຮູ້ທີ່ມີປະສິດທິພາບແມ່ນອົງປະກອບທີ່ສຳຄັນຂອງຫຼັກສູດທີ່ມີປະສິດທິພາບ. ຄວນຈະມີຄວາມເປັນສະເພາະເຈາະຈົງ, ສາມາດວັດແທກໄດ້, ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຈຸດປະສົງຂອງຫຼັກສູດທີ່ຕ້ອງການ. ການສ້າງຜົນການຮຽນຮູ້ທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ຍັງຈະສ້າງຄວາມສະດວກໃນການຄັດເລືອກຍຸດທະສາດການສຶກສາ ແລະ ວິທີການປະເມີນຜົນທີ່ເໝາະສົມ, ເຊິ່ງຈະໄດ້ສິນທະນາຕໍ່ໄປໃນບົດ.

ເພື່ອກຳນົດຜົນການຮຽນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ, ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຕໍ່ໄປນີ້:

- ຈຳກັດຈຸດສຸມໃຫ້ແຄບລົງ: ກຳນົດຜົນການຮຽນຮູ້ທີ່ສິ່ງເສີມກັນ 3 ຫຼື 4 ຢ່າງ ທີ່ສາມາດບັນລຸໄດ້.
- ກຳນົດຜົນການຮຽນທີ່ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຜົນຂອງການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການການຮຽນຮູ້ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄຳນິຍົມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ.
- ໃຊ້ພາສາທີ່ຊັດເຈນ: ຂຽນຜົນການຮຽນດ້ວຍຄຳກຳມະສະເພາະເພື່ອອະທິບາຍສິ່ງທີ່ຜູ້ຮຽນຄາດວ່າຈະບັນລຸ.
- ຫຼີກລ່ຽງຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ: ຫຼີກລ່ຽງຄຳກິລິຍາຄຸມເຄືອ (ບໍ່ຊັດເຈນ) ຫຼື ວັດແທກໄດ້ຍາກ (ເຊັ່ນ: “ຮູ້,” “ເຂົ້າໃຈ,” “ຮຽນຮູ້”).
- ຮັກສາຂອບເຂດທີ່ເໝາະສົມ: ຫຼີກລ່ຽງຜົນການຮຽນຮູ້ທີ່ກວ້າງ ຫຼື ແຄບເກີນໄປ, ເພາະວ່າສາມາດເຮັດໃຫ້ການວັດແທກ ແລະ ການປະເມີນຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນ.
- ປະສົມປະສານເອົາ Bloom’s Taxonomy ຫຼື ວິທີການທີ່ຄ້າຍຄືກັນ: ຊຶ່ງເວົ້າກ່ຽວກັບລະດັບຄວາມຮູ້-ສະຕິ ບັນຍາຕ່າງໆ, ຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຂັ້ນພື້ນຖານໄປສູ່ການຄິດຂັ້ນສູງເຊັ່ນ: ການວິເຄາະ ແລະ ການປະເມີນຜົນ.
- ເຊື່ອມສານພາກປະຕິບັດ ແລະ ທິດສະດີ: ດຸ່ນດ່ຽງຄວາມຮູ້ທາງທິດສະດີກັບທັກສະພາກປະຕິບັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສາຂາວິຊາ.

¹ UNESCO-IBE, 2013, p. 17

ບົດທີ 3.8.: ເນື້ອໃນ ແລະ ໂມດູນການຮຽນຮູ້

ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປໃນຂະບວນການພັດທະນາຫຼັກສູດແມ່ນການເລືອກເນື້ອໃນ ແລະ ການພັດທະນາໂມດູນທີ່ຈະສົ່ງຜົນກະທົບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ຊີວິດຂອງຜູ້ຮຽນ ແລະ ສັງຄົມໂດຍລວມຢ່າງມີຄວາມສໍາຄັນທີ່ສຸດ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ຄໍາຖາມທີ່ສໍາຄັນເກີດຂຶ້ນ: "ເພື່ອບັນລຸຜົນໄດ້ຮັບທີ່ຕັ້ງໄວ້, ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະໃດທີ່ຜູ້ຮຽນຕ້ອງໄດ້ຮັບ? ທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ພຶດຕິກຳອັນໃດທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ແລະ ເຝິກປະຕິບັດ?" ນອກຈາກນັ້ນ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງເລືອກວິຊາ ແລະ ແນວຄວາມຄິດທີ່ຫຼັກສູດຄວນກວມເອົາ ໂດຍພິຈາລະນາວ່າອົງປະກອບເຫຼົ່ານີ້ເຊື່ອມໂຍງກັບວິຊາອື່ນໆແນວໃດ ຊຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການແບ່ງສ່ວນອົງປະກອບອອກເປັນໂມດູນການຮຽນຮູ້ລະອຽດສະເພາະ. ແຕ່ລະໂມດູນຕ້ອງມີໂຄງສ້າງ, ປັບປຸງ, ແລະ ອອກແບບຢ່າງລະມັດລະວັງ. ໂຄງຮ່າງທີ່ສ້າງຂຶ້ນໄດ້ເປັນຢ່າງດີຈະແບ່ງຜົນການຮຽນຮູ້ອອກເປັນໂມດູນ, ຫົວຂໍ້, ແລະ ພາກສ່ວນສະເພາະ, ປະກອບເປັນກະດູກສັນຫຼັງຂອງຫຼັກສູດ. ມັນກຳນົດຂອບເຂດ (ຄວາມກວ້າງຂອງຄວາມຮູ້, ທັກສະ, ທັດສະນະຄະຕິ, ແລະ ພຶດຕິກຳ) ແລະ ລຳດັບ (ເປັນລຳດັບ ແລະ ການຂຶ້ນເພິ່ງພາເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ) ຂອງໂມດູນຕ່າງໆ.

ໃນບໍລິບົດຂອງໂຄງການ INNO4Tourism, ດັ່ງທີ່ປະກົດໃນບົດລາຍງານລະດັບຊາດ, ສະເໜີແນະຕໍ່ໄປນີ້ເພື່ອພັດທະນາຫຼັກສູດໃໝ່ ແລະ ທັກສະສະເພາະ.

ບັນດາສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງຂອງສອງປະເທດຄວນເອົາໃຈໃສ່ໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດ ແລະ ໂຄງການສໍາລັບຜູ້ຮຽນ ແລະ ພະນັກງານຂະແໜງການທີ່ສຸມໃສ່:

- ແນວຄວາມຄິດດ້ານຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ຫຼັກການການຈັດການຄວາມຍືນຍົງ, ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງການທ່ອງທ່ຽວ, ການທ່ອງທ່ຽວເປັນຕົວຂັບເຄື່ອນໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (SDGs), ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະຖານຄວາມຍືນຍົງລະດັບຊາດ ແລະ ສາກົນ.
- ທັກສະສີຂຽວ (ເຊັ່ນ: ການປະຕິບັດການປະຢັດພະລັງງານ ແລະ ນໍ້າ, ການຈັດການສິ່ງເສດເຫຼືອ, ການນໍາໃຊ້ຄືນໃໝ່ ແລະ ການຍ່ອຍສະຫຼາຍ, ການອະນຸລັກຊີວະນາໆພັນ, ກິດຈະກຳ ແລະ ຜະລິດຕະພັນທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ, ການຢັ້ງຢືນສີຂຽວ/ຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ອື່ນໆ.)
- ທັກສະການເປັນຜູ້ປະກອບການ, ການຈັດການທຸລະກິດ ແລະ ທັກສະການຕະຫຼາດທີ່ລວມເອົາແນວຄວາມຄິດດ້ານຄວາມຍືນຍົງ
- ພາສາອັງກິດ ແລະ ພາສາຕ່າງປະເທດອື່ນໆ
- ທັກສະທາງສັງຄົມ ລວມທັງການແກ້ໄຂບັນຫາ, ການຈັດການວິກິດການ, ການວາງແຜນປະສິດທິຜົນ, ທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ຈັນຍາບັນທີ່ເນັ້ນການບໍລິການ, ການເຮັດວຽກເປັນທີມ, ທັກສະການສື່ສານ ແລະ ການເຈລະຈາຕໍ່ລອງ, ທັກສະຄວາມເປັນຜູ້ນຳ, ແລະ ການບໍລິຫານເວລາ.
- ເຕັກໂນໂລຊີດິຈິຕອລ, ແລະ ການຈັດການຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ລວມທັງການຕະຫຼາດອອນໄລນ໌ / ການສົ່ງເສີມການຕະຫຼາດ, ການວິເຄາະຂໍ້ມູນ.

- ນອກນີ້ຫຼັກສູດ ແລະ ຫຼັກສູດການສຶກສາຊັ້ນສູງໃໝ່ ຍັງມີຄວາມຍືດຫຍຸ່ນເພື່ອໃຫ້ສາມາດປັບຕົວເຂົ້າກັບ ວິວັດທະນາການທາງດ້ານເທັກໂນໂລຢີ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ສັງຄົມທີ່ກຳລັງດຳເນີນຢູ່.

ຄຳແນະນຳສໍາລັບການເລືອກເນື້ອໃນ ແລະ ການພັດທະນາໂມດູນ:

ກຳນົດຫົວຂໍ້ຫຼັກກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ: ເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການລະບຸລາຍຊື່ຫົວຂໍ້ທີ່ຈຳເປັນເພື່ອບັນລຸຜົນການຮຽນ ທີ່ຕ້ອງການ. ແຕ່ລະຫົວຂໍ້ຄວນສອດຄ່ອງກັບໂມດູນທີ່ມີຈຸດປະສົງການຮຽນຮູ້, ວິທີການ, ແລະ ໄລຍະເວລາທີ່ຊັດເຈນ.

ຮັບປະກັນຄວາມຄ່ອງຕົວຢ່າງເປັນລະບົບ: ເນື່ອງຈາກໂມດູນມີໂຄງສ້າງແລ້ວ, ຕ້ອງສ້າງຄວາມຄ່ອງຕົວຢ່າງເປັນລະບົບ ຈາກ ຫົວຂໍ້ໜຶ່ງໄປຫາຫົວຂໍ້ຕໍ່ໄປ. ອັນນີ້ສົ່ງເສີມການເລົ່າເລື່ອງທີ່ສອດຄ່ອງກັນທີ່ຕໍ່ຍອດຄວາມຮູ້ເດີມທີ່ມີກ່ອນໜ້າ.

ການແບ່ງໂມດູນ: ພາຍໃນແຕ່ລະໂມດູນ, ໄດ້ແບ່ງຫົວຂໍ້ຫຼັກອອກເປັນບົດຮຽນຫຍ່ອຍທີ່ເນັ້ນຄວາມຮູ້ທີ່ສະໜັບສະໜູນການ ຮຽນຮູ້ໂດຍລວມຂອງຫົວຂໍ້ດັ່ງກ່າວ.

ລວມເອົາໂມດູນສະຫະສາຂາທີ່ເຊື່ອງໂຍງກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງເຊັ່ນ: ວິທະຍາສາດສິ່ງແວດລ້ອມ, ເສດຖະສາດ, ພາສາ, ສັງຄົມວິທະຍາ, ແລະ ICT

ອົງປະກອບຫຼັກຂອງໂມດູນລວມມີ:

- ຈຸດປະສົງ: ລະບຸຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າຜູ້ຮຽນຄວນບັນລຸຫຍັງໃນຕອນທ້າຍຂອງໂມດູນ.
- ເນື້ອໃນ: ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ ແລະ ເອກະສານທີ່ຈະກວມເອົາ/ສຶກສາ.
- ວິທີການສອນ: ອະທິບາຍວິທີການສອນ (ການບັນຍາຍ, ກິດຈະກຳ, ການສາທິດ, ແລະ ອື່ນໆ).
- ເວລາ: ຈັດສັນເວລາສະເພາະສໍາລັບແຕ່ລະໂມດູນ.
- ສື່ການສອນ: ຈັດລຽງລາຍຊື່ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ເຄື່ອງມືທັງໝົດທີ່ຈຳເປັນ.
- ການປະເມີນ: ອະທິບາຍວ່າຜົນການຮຽນຈະຖືກປະເມີນແນວໃດ.

ແຜນທີ່ (ໂຄງສ້າງ) ຫຼັກສູດ

ແຜນທີ່ຫຼັກສູດເປັນເຄື່ອງມືທີ່ໃຊ້ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງດ້ານຕ່າງໆຂອງຫຼັກສູດ ແລະ ຜົນການຮຽນຮູ້ທີ່ ກຳນົດໄວ້. ແຜນທີ່ຫຼັກສູດເປັນເຄື່ອງມືທີ່ມີຄຸນຄ່າໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດໃໝ່, ຊ່ວຍຮັບປະກັນຄວາມສອດຄ່ອງ ຕະຫຼອດຂະບວນການ.

ດັ່ງທີ່ສະແດງຢູ່ໃນຕາຕະລາງ 1, ແຜນທີ່ຫຼັກສູດພື້ນຖານສາມາດສ້າງຢູ່ໃນເມຕຣິກ, ໂດຍມີການຈັດໃຫ້ຜົນການຮຽນຮູ້ຂອງ ໄປແກມໃນແຖວ ແລະ ໂມດູນໃນຖັນ. ມີການເຮັດເຄື່ອງໝາຍໃນຕາລາງແຊວ) ທີ່ໂມດູນລະບຸເຖິງຜົນການຮຽນ.

ຕາຕະລາງ 1						
ຜົນການຮຽນ	ໂມດູນ 1	ໂມດູນ 2	ໂມດູນ 3	ໂມດູນ 4	ໂມດູນ 5	ໂມດູນ 6
ຜົນການຮຽນ 1	X		X			
ຜົນການຮຽນ 1		X				X
ຜົນການຮຽນ 1	X				X	
..						

ຕາຕະລາງ 2 ຂ້າງລຸ່ມນີ້ກຳນົດຈຸດປະສົງການຮຽນຮູ້, ເນື້ອໃນ, ວິທີການສອນ, ແລະ ໄລຍະເວລາສຳລັບແຕ່ລະໂມດູນ.

ຕາຕະລາງ 2				
ໂມດູນທີ່ຕ້ອງການ	ຈຸດປະສົງການຮຽນຮູ້	ເນື້ອໃນ	ວິທີການສອນ	ໄລຍະເວລາ
ໂມດູນ 1				
ໂມດູນ 2				
ໂມດູນ 3				
ໂມດູນ 4				
ໂມດູນ 5				
...				

ບົດທີ 3.9: ວິທີການສຶກສາ

ເມື່ອເນື້ອໃນການຮຽນຮູ້ ແລະ ໂມດູນຖືກກຳນົດ, ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປແມ່ນການເລືອກວິທີການຮຽນ-ການສົດສອນທີ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງທີ່ສຸດສຳລັບແຕ່ລະໂມດູນ. ບາງວິທີແມ່ນເໝາະສົມກວ່າວິທີອື່ນເພື່ອບັນລຸຜົນການຮຽນສະເພາະປະເພດໃດໜຶ່ງ.

ຕົວຢ່າງ:

- ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບວິຊາໃດໜຶ່ງມັກຈະຖືກພັດທະນາໄດ້ດີທີ່ສຸດໂດຍຜ່ານການບັນຍາຍ ແລະ ສຳມະນາ.
- ທັກສະທາງປັນຍາ ເຊັ່ນ: ການວິເຄາະ, ການສັງເກດ, ການປະເມີນຜົນ, ແລະ ການແກ້ໄຂບັນຫາ, ສາມາດປະຕິບັດ ແລະ ສາທິດໂດຍຜ່ານຂະບວນການຮຽນຮູ້ຢ່າງຫ້າວຫັນ, ລວມທັງການມອບວຽກບ້ານ, ໂຄງການ, ກິດຈະກຳກຸ່ມ, ສຳມະນາ.
- ທັກສະການປະຕິບັດຄວນໄດ້ຮັບການພັດທະນາໂດຍຜ່ານໂອກາດໃນການປະຕິບັດໃນສະພາບການຮຽນຮູ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຊັ່ນ: ຫ້ອງທົດລອງ, ປະສົບການໃນພາກສະໜາມ, ຫຼື ບ່ອນເຮັດວຽກ.
- ທັກສະທາງສັງຄົມສາມາດເສີມສ້າງໄດ້ໂດຍຜ່ານວິທີການຮຽນທີ່ເນັ້ນເອົາຜູ້ຮຽນເປັນໃຈກາງ, ປະສົບການ ແລະ ການຮ່ວມມື.

ການສະທ້ອນກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ ແລະ ຮູບແບບການຈັດສົ່ງຄວນຖືກແກ້ໄຂເຊັ່ນກັນ. ຫຼັກສູດການຝຶກອົບຮົມສາມາດດຳເນີນການດ້ວຍແບບເຊິ່ງໜ້າ ຫຼື ອອນໄລນ໌. ໃນກໍລະນີຫຼັກສູດອອນໄລນ໌ ຫຼື ຮູບແບບປະສົມ, ຄວນໄດ້ຮັບການກຳນົດເຄື່ອງມືພິເສດສໍາລັບການຮຽນຮູ້ຮ່ວມກັນ, ການຈັດການການສົນທະນາ, ການຝຶກອົບຮົມທີ່ນຳໂດຍຜູ້ສອນ, ຫຼື ກອງປະຊຸມແບບຖ່າຍທອດສົດ.

ໃນບໍລິບົດຂອງໂຄງການ INNO4Tourism, ດັ່ງທີ່ປະກົດໃນບົດລາຍງານລະດັບຊາດ, ຂໍສະເໜີແນະນຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໄດ້ຖືກສະຫຼຸບສໍາລັບການພັດທະນາຂອງຫຼັກສູດໃໝ່ ແລະ ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບ:

“ນັກວິຊາການດ້ານການທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍທ່ານໄດ້ເຫັນດີວ່າຫຼັກສູດການສຶກສາຊັ້ນສູງຄວນຈະມີມິຕິສໍາຄັນໃນການແກ້ໄຂບັນຫາສັງຄົມ, ເສດຖະກິດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ເພື່ອຜະລິດຜູ້ປະຕິບັດດ້ານການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີວິຈາລະນາຍານ ແລະ ຄວາມຍືດຫຍຸ່ນຫຼາຍຂຶ້ນ ຊຶ່ງບໍ່ພຽງແຕ່ຈົບການສຶກສາທີ່ກຽມພ້ອມເຂົ້າເຮັດວຽກເທົ່ານັ້ນ (Jamal et al 2011; Belhassen ແລະ. Caton, 2011; Canziani, Sönmez, Hsieh, & Byrd 2012; Jennings 2017; Camargo & Gretzel 2017). Jamal ພ້ອມດ້ວຍຄະນະ ໄດ້ນຳສະເໜີແນວທາງທີ່ກ້າວໜ້າໃນທາງດ້ານປະສົບການ ແລະ ການຮ່ວມເຊິ່ງເອີ້ນວ່າ ການສຶກສາການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ (STP) ເຊິ່ງສາມາດຖືກລວມເຂົ້າໃນຫຼັກສູດການສຶກສາທົ່ວໄປ ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນມີປະສົບການໃນໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ (Jamal et al. 2011; Seraphin et al. 2021; Septyandi & Prawira 2022). ອີງຕາມການ Jamal ພ້ອມດ້ວຍຄະນະ (2011), STP ແມ່ນແນວທາງການສຶດສອນທີ່ເນັ້ນການລົງມືການປະຕິບັດ ແລະ ການປ່ຽນແປງທີ່ຄວນຈະແກ້ໄຂບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມທີ່ແທ້ຈິງຂອງໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ພຽງແຕ່ທາງດ້ານທິດສະດີເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຕ້ອງສົ່ງເສີມສະຫວັດດີພາບຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ທຸລະກິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ແນວຄວາມຄິດທີ່ຍືນຍົງຄົງທີ່ລະຫວ່າງຜູ້ນຳໃນອະນາຄົດ. STP ປ່ຽນແປງຈາກຮູບແບບການສຶກສາແບບເສລີນິຍົມທີ່ເນັ້ນໃສ່ຕົນເອງໃນທາງທິດສະດີ ໄປສູ່ຮູບແບບຮັດທີ່ຜະລິດນັກຮຽນທີ່ມີຄວາມກ້າວໜ້າທີ່ເນັ້ນໄປສູ່ການປະຕິບັດທາງສັງຄົມ, ມີຄວາມຮູ້ໃນການປະຕິບັດແລະ ທັກສະການແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ມີຄວາມອ່ອນໄຫວໂດຍສະເພາະກັບກຸ່ມຄົນດ້ອຍໂອກາດ ແລະ ໂຄງສ້າງທາງອຳນາດ. STP ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມຮູ້ຫຼັກ 6 ດ້ານ (ດ້ານວິຊາການ, ການວິເຄາະ, ນິເວດວິທະຍາ, ພະຫຸວັດທະນະທຳ, ຈັນຍາບັນ ແລະ ການເມືອງ) ຊຶ່ງກຳນົດເປັນເຊື່ອມສານເອົາຄວາມຮູ້ປະເພດຕ່າງໆມາເຂົ້າກັນ ໂດຍຄວບຄຸມເຖິງຂະບວນການໂດຍຜ່ານການຖືກສະສົມ, ປະມວນຜົນ, ແລະ ນຳໃຊ້. (Jamal et al., 2011; Camargo & Gretzel, 2017; Seraphin et al., 2021).

ບົດທີ 3.10: ທິມງານວິຊາການດ້ານການສຶກສາ ແລະ ເຕັກນິກ

ຂຶ້ນຕອນຕໍ່ໄປກ່ຽວຂ້ອງກັບການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງທີມງານການສຶກສາ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ແລະ ຜູ້ປະກອບວິຊາຊີບຕ່າງໆ ເພື່ອສ້າງຄຸນສົມບັດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການດ້ານວິຊາການທີ່ກົງກັບຜົນການຮຽນ ແລະ ໂມດູນ.

ປັດໃຈຕໍ່ໄປນີ້ຄວນຖືກພິຈາລະນາ:

- ປະເມີນຄວາມສາມາດທີ່ຕ້ອງການເພື່ອສອດຄ່ອງກັບຜົນການຮຽນຂອງຫຼັກສູດໃນທົ່ວທຸກໂມດູນສະເພາະ.
- ກວດສອບລາຍລະອຽດການພັນລະນາຂອງນັກການສຶກສາ, ຊ່ຽວຊານ, ແລະ ຜູ້ປະກອບວິຊາຊີບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫຼັກສູດ.
- ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າຄວາມສາມາດທີ່ຈຳເປັນເຫຼົ່ານີ້ຖືກເຊື່ອມໂຍງໂດຍກົງກັບຜົນການຮຽນຂອງຫຼັກສູດໃນທຸກໂມດູນສະເພາະ ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມສອດຄ່ອງ ແລະ ຄວບຄຸ້ມຫົວຂໍ້ ແລະ ວິຊາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງຫມົດຄົບຖ້ວນ..

ບົດທີ 3.11.: ແຫຼ່ງສື່ການຮຽນຮູ້

ຂຶ້ນຕອນຕໍ່ໄປກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄັດເລືອກເອົາສື່ການຮຽນຮູ້ທີ່ເໝາະສົມ ຊຶ່ງສະໜັບສະໜູນໃຫ້ຜູ້ຮຽນໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ຕ້ອງການທີ່ຕັ້ງໄວ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ຮັບປະກັນວ່າອຸປະກອນການສອນ ແລະ ການປະເມີນແມ່ນມີມາດຕະຖານໃນແຕ່ລະໂມດູນ, ສິ່ງເສີມຄວາມສອດຄ່ອງ, ເຊິ່ງຊ່ວຍສ້າງຄວາມຄາດຫວັງທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ປະສິບການການຮຽນຮູ້ທີ່ເທົ່າທຽມ (UNESCO, 2014). ແຫຼ່ງ ແລະ ສື່ການຮຽນຮູ້ທີ່ຄວບຄຸມ, ເລິກເຊິ່ງ, ກວ້າງຂວາງ ແລະ ເປັນຫຼັກຖານອັນມີຄ່າເພື່ອສະໜັບສະໜູນຜົນໄດ້ຮັບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫຼັກສູດສະເພາ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຜູ້ຮຽນທຸກຄົນແຫຼ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອການຈະເລີນເຕີບໂຕ. ການລວມເອົາແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນທາງການສຶກສາແບບເປີດ ແລະ ເຄື່ອງມືດິຈິຕອນຊ່ວຍເສີມສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ໂດຍການເສີມສ້າງແນວຄວາມຄິດຫຼັກໆ, ສະເໜີນໍາແອບເພຣເຄຊັນທີ່ໃຊ້ໄດ້ຈິງ ແລະ ຊຸກຍູ້ການມີສ່ວນຮ່ວມ.

ບົດທີ 3.12.: ການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ການປະເມີນ

ການວາງແຜນຍຸດທະສາດການປະເມີນຜົນແມ່ນໄລຍະທີ່ສໍາຄັນໃນຂະບວນການພັດທະນາຫຼັກສູດ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການວາງແຜນເຄື່ອງມືການປະເມີນຜົນຮ່ວມກັນ:

- ເພື່ອວັດແທກຜົນການຮຽນ ແລະ ປະເມີນທັກສະ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ຜູ້ຮຽນຄາດວ່າຈະໄດ້ຮັບ;
- ເພື່ອກຳນົດຊ່ອງຫວ່າງ ແລະ ພື້ນທີ່ສໍາລັບການປັບປຸງເພີ່ມເຕີມເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຫຼັກສູດຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຮຽນໃນຂະນະທີ່ສອດຄ່ອງກັບແນວໂນ້ມຂອງຕະຫຼາດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງອຸດສາຫະກໍາໃນປະຈຸບັນ.
- ເພື່ອປະເມີນຜົນກະທົບທາງດ້ານສັງຄົມຂອງຫຼັກສູດຕໍ່ກັບຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.
- ເພື່ອທົບທວນ ແລະ ປະເມີນປະສິບການການຮຽນຮູ້, ຜົນໄດ້ຮັບ ແລະ ບົດຮຽນທີ່ຖອດຖອນໄດ້ ເພື່ອປັບປຸງ ແລະ/ຫຼື ພັດທະນາຫຼັກສູດໃໝ່ທີ່ປະສິບຜົນສໍາເລັດ.

ຍຸດທະສາດການປະເມີນຜົນທີ່ມີປະສິດທິພາບຕ້ອງປະກອບມີ:

- ການຕິດຕາມ ແລະ ການທົບທວນແຕ່ລະໄລຍະຂອງຫຼັກສູດການຮຽນຮູ້ ແລະ ໂມດູນສະເພາະ.

- ການປະເມີນຜົນການຮຽນຮູ້, ຕະຫຼອດເຖິງຄວາມຄາດຫວັງ, ການມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ສະຫວັດດີພາບຂອງຜູ້ຮຽນ
- ຄຸນະພາບຂອງຄູສອນ.
- ການປະເມີນສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ ແລະ ຊັບພະຍາກອນ (ສື່ການສອນ).

ການວາງແຜນຍຸດທະສາດການປະເມີນຜົນພາຍໃນຂະບວນການພັດທະນາຫຼັກສູດເປັນຫຼາຍກວ່າການປະເມີນຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະ. ມັນມີຈຸດປະສົງເພື່ອສ້າງວັດທະນະທຳຂອງການປັບປຸງຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີແນວຄິດວິຈາລະນາຍານ (ມີເຫດຜົນ), ມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າ, ການສື່ສານທີ່ເປີດກວ້າງ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ບົດທີ 3.13: ໄລຍະເວລາ

ການກຳນົດໄລຍະເວລາທີ່ຄວບຄຸມ ແລະ ປັບປຸງໄດ້ ແມ່ນສິ່ງສຳຄັນ ເຊິ່ງບໍ່ພຽງແຕ່ກຳນົດໄລຍະເວລາໂດຍລວມຂອງ ຫຼັກສູດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງມີອິດທິພົນຕໍ່ຈັງຫວະ ຫຼື ຄວາມໄວໃນການຮຽນຮູ້ຂອງຜູ້ຮຽນໃນແຕ່ລະໂມດູນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ດ້ວຍ. ເພື່ອກຳນົດໄລຍະເວລາທີ່ມີປະສິດທິພາບ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງປະກອບມີຕາຕະລາງເວລາ ແລະ ໂມດູນທີ່ຊັດເຈນ, ລະບຸ ຫົວຂໍ້, ບົດຮຽນ, ແລະ ກອງປະຊຸມປະເມີນຜົນ.

ໄລຍະເວລາທີ່ມີໂຄງສ້າງທີ່ດີຄວນປະກອບມີ:

- ຄາດຄະເນ(ເບິ່ງເຫັນ) ບັນດາໂມດູນ ແລະ ບົດຮຽນທີ່ໄດ້ຮັບການສ້າງຂຶ້ນເທື່ອລະກ້າວ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າບັນດາ ແນວຄິດພື້ນຖານຈະໜັກແໜ້ນຂຶ້ນກ່ອນທີ່ຈະນຳສະເໜີເອົາຫົວຂໍ້ທີ່ສັບສົນກວ່າເຂົ້າມາ;
- ປະສົມປະສານຄວາມຍືດຍືນເພື່ອພິຈາລະນາເຖິງສິ່ງທ້າທາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດໄວ້ ຫຼື ຄວາມລ່າຊ້າທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ;
- ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການປັບປຸງໂດຍອີງໃສ່ຄຳຕິຊົມໃນເວລາທີ່ແທ້ຈິງຈາກຜູ້ຮຽນແລະ ທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ບົດທີ 3.14.: ກອບ (ແຜນງານ) ແລະ ເຄື່ອງມືຂອງສະຫະພາບເອີຣົບ ສຳລັບການປຽບທຽບ ແລະ ຄວາມໂປ່ງໃສ

ກອບຄຸນວຸດທິການສຶກສາຂອງສະຫະພາບເອີຣົບ EQF – the European Qualifications Framework²: ນີ້ແມ່ນການອ້າງອີງທົ່ວໄປສຳລັບການເຮັດໃຫ້ຄຸນວຸດທິທີ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ ແລະ ສາມາດປຽບທຽບໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນໃນແຕ່ລະປະເທດ ແລະ ລະບົບຕ່າງໆ. EQF ປະກອບດ້ວຍ 8 ລະດັບ ຊຶ່ງນັບແຕ່ຈົບການສຶກສາພາກບັງຄັບ (ລະດັບ 1 ຫາ 3) ຈົນເຖິງລະດັບຄຸນວຸດທິສູງສຸດເຊັ່ນ: ປະລິນຍາເອກ (ລະດັບ 8). ມັນກວມເອົາທຸກລະດັບ ແລະ ທຸກລະບົບຍ່ອຍຂອງການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມ, ສຸມໃສ່ຜົນການຮຽນຮູ້ ແລະ ຄວາມຮູ້, ທັກສະ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງບຸກຄົນ. ຄຸນວຸດທິການສຶກສາໃນ EQF ແມ່ນຜົນໄດ້ຮັບຫຼາຍກວ່າປັດໃຈນຳເຂົ້າ. ຫຼັງຈາກການຮັບຮອງເອົາວຸດທິການສຶກສາ (EQF) ຂຶ້ນພື້ນຖານມາໃຊ້, ສະຫະພາບເອີຣົບໄດ້ເຊື່ອເຊີນປະເທດສະມາຊິກທັງຫມົດເພື່ອຮັບຮອງເອົາກອບຄຸນວຸດທິແຫ່ງຊາດ (NQF) ມາໃຊ້, ນັ້ນ

² The European Qualifications Framework (EQF), <https://europass.europa.eu/en/europass-digital-tools/european-qualifications-framework>

ແມ່ນ, ຄຳອະທິບາຍຕາມລະດັບຂອງຄຸນນະພາບການສຶກສາທັງໝົດຂອງລະບົບການສຶກສາແລະການຝຶກອົບຮົມແຫ່ງຊາດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ບາງປະເທດແມ່ນເປັນສະມາຊິກຂອງ NQF ແລ້ວ, ບາງປະເທດບໍ່ທັນເປັນສະມາຊິກ.

ລະບົບການໂອນ ແລະ ສະສົມໜ່ວຍກິດຂອງເອີຣົບ (ECTS – European Credit Transfer and Accumulation System³) ເປັນລະບົບໜ່ວຍກິດທີ່ອອກແບບເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ນັກສຶກສາທີ່ຈະຍ້າຍຖິ່ນຖານໄປມາລະຫວ່າງປະເທດຕ່າງໆໄດ້. ໂດຍສະເພາະແມ່ນໃຊ້ກັບມະຫາວິທະຍາໄລ, ແຕ່ຍັງສາມາດນຳໃຊ້ໃນລະດັບການສຶກສາອື່ນໆໄດ້ ຊຶ່ງຈຳນວນໜ່ວຍກິດແມ່ນຂຶ້ນກັບວຽກທີ່ຜູ້ຮຽນຕ້ອງການເພື່ອບັນລຸຜົນການຮຽນຮູ້ທີ່ຄາດໄວ້; ຜົນໄດ້ຮັບການຮຽນຮູ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຕົວຊີ້ວັດລະດັບໃນຂອບເຂດຄຸນນະພາບການສຶກສາລະດັບຊາດ ແລະ ລະດັບຢູເອີຣົບ. ປະລິມານວຽກຊັບອກເຖິງເວລາທີ່ນັກຮຽນຕ້ອງເຮັດເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດທຸກກິດຈະກຳການຮຽນ (ການບັນຍາຍ, ສຳມະນາ, ໂຄງການ, ເວລາຮຽນເອກະລາດ, ແລະອື່ນໆ) ທີ່ຈຳເປັນເພື່ອບັນລຸຄຸນນະພາບການສຶກສາ. ໜ່ວຍກິດທີ່ໄດ້ຮັບໂດຍການສອບເສັງຜ່ານ / ສຳເລັດກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ກາຍເປັນ "ສະກຸນເງິນ" ທີ່ຜູ້ຮຽນສາມາດນຳໃຊ້ເພື່ອປ່ຽນລະບົບການສຶກສາໜຶ່ງໄປອີກລະບົບການສຶກສາໜຶ່ງ.

ມາດຕະຖານ ແລະ ຄຳແນະນຳສຳລັບການຮັບປະກັນຄຸນນະພາບການສຶກສາຊັ້ນສູງໃນເອີຣົບ (ESG – Standards and guidelines for quality assurance in European Higher Education⁴): ແມ່ນຊຸດມາດຕະຖານ ແລະ ຄຳແນະນຳສຳລັບການຮັບປະກັນຄຸນນະພາບພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກຂອງການສຶກສາຊັ້ນສູງ. ESG ບໍ່ແມ່ນມາດຕະຖານດ້ານຄຸນນະພາບ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ກຳນົດວິທີດຳເນີນການຂະບວນການຮັບປະກັນຄຸນນະພາບ, ແຕ່ເປັນການໃຫ້ຄຳແນະນຳ ທີ່ຄວບຄຸມເຖິງພື້ນທີ່ສຳຄັນສຳລັບການສະໜອງຄຸນນະພາບ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ປະສິດທິພາບສຳເລັດໃນການສຶກສາຊັ້ນສູງ. ESG ສະໜອງເງື່ອນໄຂໃນລະດັບຢູເອີຣົບສຳລັບປະເມີນໜ່ວຍງານປະກັນຄຸນນະພາບ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆ.

ລະບົບໜ່ວຍກິດເອີຣົບສຳລັບການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ (ECVET - European Credit System for Vocational Education and Training⁵) ແມ່ນລະບົບໜ່ວຍກິດສຳລັບການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ (VET), ນັ້ນແມ່ນ, ກອບດ້ານເທັກນິດວິຊາການໃນການໂອນ, ຮັບຮູ້ ແລະ ສະສົມຜົນການຮຽນຮູ້ຂອງບຸກຄົນເພື່ອບັນລຸຄຸນນະພາບການສຶກສາ. ລະບົບນີ້ມີຈຸດຮ່ວມບາງຈຸດກັບ ECTS, ECTS ແມ່ນລະບົບການສະສົມໜ່ວຍກິດ ໂດຍມີຈຸດປະສົງເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການຮັບຮູ້ຜົນການຮຽນຮູ້ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບຄຸນນະພາບການສຶກສາ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນການເຄື່ອນຍ້າຍຂອງພົນລະເມືອງໃນຢູເອີຣົບ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ລະບົບນີ້ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບປະລິມານວຽກງານການຮຽນ ແຕ່ຂຶ້ນກັບຜົນການຮຽນໂດຍກົງ. ລະບົບການນີ້ກວມເອົາການສຶກສາໃນລະບົບ (ເປັນທາງການ) ແລະ ນອກລະບົບ (ບໍ່ເປັນທາງການ); ແລະ ເນັ້ນໃສ່ຕະຫຼາດແຮງງານຫຼາຍຂຶ້ນ.

³ European Credit Transfer and Accumulation System (ECTS), <https://education.ec.europa.eu/education-levels/higher-education/inclusive-and-connected-higher-education/european-credit-transfer-and-accumulation-system>

⁴ ESG – Standards and guidelines for quality assurance in European Higher Education, https://enqa.eu/wp-content/uploads/2015/11/ESG_2015.pdf

⁵ ECVET - European Credit System for Vocational Education and Training, <https://www.cedefop.europa.eu/en/projects/european-credit-system-vocational-education-and-training-ecvet>

ກອບເອກະສານອ້າງອີງການຮັບປະກັນຄຸນນະພາບຂອງເອີຣົບ (EQAVET – European Quality Assurance Reference Framework⁶): ເປັນເຄື່ອງມືອ້າງອີງທີ່ຖືກອອກແບບມາເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ບັນດາປະເທດສະມາຊິກສະຫະພາບເອີຣົບ ແນະນຳການປັບປຸງລະບົບການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໂດຍອີງໃສ່ການອ້າງອີງທີ່ຕົກລົງກັນໄວ້. EQAVET ມີວັດຖຸປະສົງເພື່ອສ້າງຄວາມໄວ້ວາງໃຈເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນລະຫວ່າງລະບົບອະຊີວະສຶກສາ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ປະເທດຕ່າງໆຍອມຮັບ ແລະ ຮັບຮູ້ທັກສະ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ໄດ້ມາໂດຍຜູ້ຮຽນໄດ້ຮັບມາຈາກປະເທດ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ.

ທັກສະ, ຄວາມສາມາດ, ຄຸນສົມບັດ ແລະ ວິຊາຊີບຂອງເອີຣົບ (ESCO-European Skills, Competences, Qualifications and Occupations⁷): ແມ່ນການຈັດແບ່ງປະເພດທັກສະ, ຄວາມສາມາດ, ຄຸນສົມບັດ ແລະ ວິຊາຊີບໃນພະຫຸພາສາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຕະຫຼາດແຮງງານ ແລະ ການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມຂອງ ສະຫະພາບຢູຣົບ ຊຶ່ງສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນປີ 2017, ມັນຍັງກຳລັງພັດທະນາຢູ່. ຄະນະກຳມະການພັດທະນາ ESCO ເປັນເຄື່ອງມືເສີມສຳລັບ EQF. ESCO ສະເໜີຄຳສັບທີ່ເປັນມາດຕະຖານເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄຳອະທິບາຍຜົນການຮຽນຮູ້ເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລະ ສາມາດປຽບທຽບໄດ້ຂ້າມຊາດ.

ສະຫຼຸບ

ສະຫຼຸບແລ້ວ, ບົດທີ 3 ຂອງບົດແນະນຳການພັດທະນາຫຼັກສູດໄດ້ຊີ້ແຈງຂະບວນການແບບບຸລະນາການ ແລະ ວິນິດໄສສຳລັບການອອກແບບ, ອະນຸມັດ, ແລະ ຮັບປະກັນຄຸນນະພາບຂອງຫຼັກສູດ ໂດຍເນັ້ນໜັກວ່າການພັດທະນາຫຼັກສູດນັ້ນແມ່ນມີຈຸດປະສົງເພື່ອໃຫ້ເປັນຂະບວນການຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ວົງຈອນທີ່ມີຂັ້ນຕອນທີ່ເຊື່ອມໂຍງເກາະກ່າຍກັນ. ຂະບວນການນີ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບມາດຕະຖານການຄຸ້ມຄອງ, ຕະຫຼອດເຖິງຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການທີ່ປ່ຽນແປງໄປຂອງຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຂອງສັງຄົມ. ການພັດທະນາຫຼັກສູດແມ່ນອາໄສການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດຕະຫຼອດຮອດການເປັນເຈົ້າການຂອງທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງຊຸມຊົນ ເພື່ອຮັບປະກັນການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ການສ້າງຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມ ແລະ ຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຕິດຕາມສະຫມໍ່າສະເຫມີຂອງຜົນກະທົບ, ການແນະນຳມາດຕະການປ້ອງກັນ ແລະ/ຫຼື ການແກ້ໄຂທີ່ຈຳເປັນໃນທຸກຄັ້ງທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ.

ກິດຈະກຳແບບມີສ່ວນຮ່ວມ

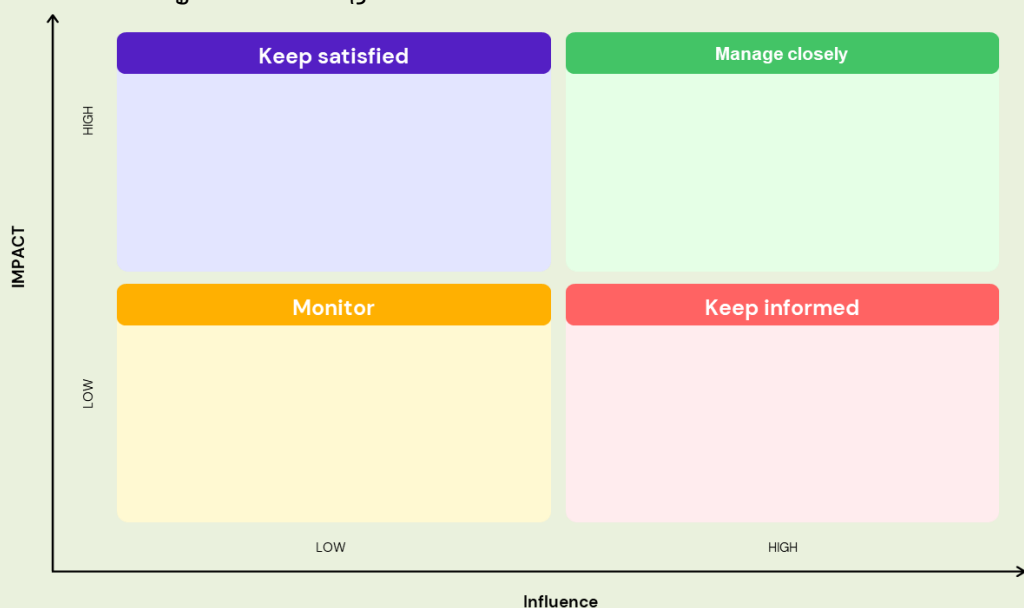
ກິດຈະກຳ 1

ຫົວຂໍ້ກິດຈະກຳ	ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຜູ້ກ່ຽວຂ້ອງ
---------------	-----------------------------

⁶ EQAVET – European Quality Assurance Reference Framework, <https://epale.ec.europa.eu/en/blog/eqavet-framework>

⁷ ESCO - European Skills, Competences, Qualifications and Occupations, <https://esco.ec.europa.eu/en>

ເວລາ	60 ນາທີ
ວິທີການສຶດສອນ	• ແບ່ງຜູ້ຮຽນອອກເປັນສອງກຸ່ມ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ (ຕາມຈຳນວນຂອງຜູ້ຮຽນ). • ມອບແຜ່ນແຜ່ນພັບ ແລະ ເຄື່ອງໝາຍບົກເຟີດ ຫຼື ປາກກາ ແລະ ເຈ້ຍໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມ. • ແນະນຳຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກ່ຽວກັບຕາຕະລາງມາຕຣິກຂອງຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ. ມາຕຣິກຂອງຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງລວມເຖິງບັນດານັກສະແດງທີ່ສຳຄັນທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ ແລະ ກຸ່ມຄົນຕ່າງໆໃນລະດັບຊຸມຊົນ, ລະດັບຊາດ, ພາກພື້ນແລະ ສາກົນທີ່ຄວນມີສ່ວນຮ່ວມເພື່ອຮັບປະກັນວ່າວິໄສທັດຫຼັກສູດແມ່ນຜົນມາຈາກຂະບວນການປຶກສາຫາລືຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມກັບຜູ້ກ່ຽວຂ້ອງ. ມາຕຣິກແມ່ນແຜນງານຍຸດທະສາດທີ່ໃຊ້ເພື່ອຈັດປະເພດພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງອອກເປັນສີ່ສ່ວນ ໂດຍອີງໃສ່ສອງປັດໃຈຕົ້ນຕໍ, ຄື, ອຳນາດທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ຫຼັກສູດ ແລະ ລະດັບຄວາມສົນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ/ຫຼື ອິດທິພົນໃນຜົນໄດ້ຮັບຂອງຫຼັກສູດ. • ບອກໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກຳນົດ ແລະ ຈັດວາງຢູ່ຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງທັງຫມົດທີ່ມີອຳນາດ ແລະ ອິດທິພົນທີ່ສຳຄັນໃນຂະບວນການພັດທະນາຫຼັກສູດຂອງຕົນໃນຕາຕະລາງມາຕຣິກ. • ຖາມຄຳຖາມຕໍ່ໄປນີ້: ກຸ່ມຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃດສາມາດສະໜອງຂໍ້ມູນທີ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດຕໍ່ຂະບວນການພັດທະນາຫຼັກສູດຂອງພວກເຮົາ? ຄຳຖາມສຳຄັນອັນໃດທີ່ພວກເຮົາຄວນຖາມແຕ່ລະກຸ່ມຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ? ກິນໄກໃດແດ່ (ເວທີປາໄສ, ກອງປະຊຸມສຳມະນາ, ການສຳມະນາ, ກອງປະຊຸມ, ການສຳຫຼວດ, ແລະອື່ນໆ) ທີ່ເຫມາະສົມທີ່ສຸດທີ່ຈະເຈາະຄຳຕອບຈາກແຕ່ລະກຸ່ມ? ພວກເຮົາສາມາດຮັບປະກັນແນວໃດວ່າບັນດາພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງເຫຼົ່ານີ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສ້າງ ແລະ ຮັກສາວິໄສທັດຫຼັກສູດຮ່ວມກັນ? • ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມມີສ່ວນຮ່ວມເພື່ອນຳສະເໜີ ແລະ ປຶກສາຫາລືຜົນການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ແລກປ່ຽນຄຳຄິດເຫັນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ.

ກິດຈະກຳ 2

ຫົວຂໍ້ກິດຈະກຳ	ວິໄສທັດຫຼັກສູດ
ເວລາ	60 ນາທີ
ວິທີການສຶດສອນ	ນຳສະເໜີນິຍາມກ່ຽວກັບວິໄສທັດຫຼັກສູດຂອງ UNESCO ໂດຍເນັ້ນເປົ້າໝາຍການບັນລຸຂອງການບັນລຸວັດຖຸປະສົງທີ່ເປັນເອກະພາບ ແລະ ທິດທາງໃນໄລຍະຍາວ. - ແບ່ງຜູ້ຮຽນອອກເປັນສອງກຸ່ມ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ (ອີງຕາມຕົວເລກຂອງຜູ້ຮຽນ). - ມອບແຜ່ນແຜ່ນພັບ ແລະ ເຄື່ອງໝາຍບົກເຟີດ ຫຼື ປາກກາ ແລະ ເຈ້ຍໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມ. - ອີງຕາມການຄົ້ນພົບຕົ້ນຕໍ ແລະ ຜົນຂອງການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການການຮຽນຮູ້ທີ່ດຳເນີນຢູ່ໃນຊຸມຊົນເປົ້າໝາຍ, ພາກພື້ນ ຫຼື ປະເທດສະເພາະ, ເຊີນແຕ່ລະກຸ່ມມາລະດົມຄວາມຄິດ ແລະ ກຳນົດວິໄສທັດໄລຍະຍາວ ແລະ ຄຳນິຍົມຫຼັກຂອງຫຼັກສູດ. - ໃຫ້ຄຳແນະນຳ ແລະ ແນວທາງປະຕິບັດໃນການລະບຸວິໄສທັດຂອງຫຼັກສູດນີ້, ເຊັ່ນ: ຖະແຫຼງການ ຫຼື ຄຳຊີ້ແຈງຄວນມີຄວາມຮັດກຸມ, ສັ້ນກະທັດຫັດ, ສົ່ງເສີມຄວາມເປັນອັນໜຶ່ງອັດຕະໂນມັດຂອງຈຸດປະສົງ ແລະ ທິດທາງໄລຍະຍາວ, ອີງໃສ່ການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ, ມີຄວາມມຸ່ງຫວັງປາຖະໜາ ແລະ ແຮງບັນດານໃຈ, ເປັນໝາກຜົນຂອງຂະບວນການປົກສາຫາລືຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ, ຜູ້ຮຽນ ແລະ ຊຸມຊົນການສຶກສາ. - ຫຼັງຈາກລະດົມສະໜອງແລ້ວ, ແຕ່ລະກຸ່ມຄວນຮ່ວມມືກັນຮ່າງຖະແຫຼງການວິໄສທັດໜຶ່ງວັກທີ່ສະທ້ອນແນວຄວາມຄິດລວມຂອງຕົນ. - ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມມີສ່ວນຮ່ວມເພື່ອນຳສະເໜີ ແລະ ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບຜົນການຄົ້ນຄວ້າ, ພ້ອມທັງແລກປ່ຽນຄຳຄິດເຫັນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ພາຍຫຼັງການນຳສະເໜີແຕ່ລະຄັ້ງ, ເປີດຟື້ນເພື່ອຮັບຄຳຄິດເຫັນໂດຍຫຍໍ້ຈາກບັນດາກຸ່ມອື່ນໆ, ໂດຍເນັ້ນໃສ່ວິໄສທັດທີ່ສອດຄ່ອງກັບແນວທາງຂອງອົງການ UNESCO ແລະ ຂໍສະເໜີເພີ່ມເຕີມເພື່ອປັບປຸງ. - ໃນຕອນທ້າຍ, ໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທັງໝົດແລກປ່ຽນຄຳຄິດເຫັນກ່ຽວກັບຜົນສຳເລັດໃນການຮຽນຮູ້ຂອງຕົນ. ຂໍໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມສະທ້ອນວ່າຂະບວນການຮ່ວມມືນີ້ສາມາດນຳໃຊ້ໃນວຽກງານປະຈຳວັນ ແລະ ສະຖາບັນຂອງຕົນໄດ້ແນວໃດ.

ກິດຈະກຳ 3

ຫົວຂໍ້ກິດຈະກຳ	ກອບພັດທະນາຫຼັກສູດ
ເວລາ	120 ນາທີ
ວິທີການສຶດສອນ	- ແບ່ງຜູ້ຮຽນອອກເປັນສອງກຸ່ມ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ (ອີງຕາມຕົວເລກຂອງຜູ້ຮຽນ). - ມອບແຜ່ນແຜ່ນພັບ ແລະ ເຄື່ອງໝາຍບົກເຟີດ ຫຼື ປາກກາ ແລະ ເຈ້ຍໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມ. - ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມ ເພື່ອພັດທະນາກອບຫຼັກສູດກ່ຽວກັບການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ໃນປະເທດ ແລະ/ຫຼື ພາກພື້ນໃດໜຶ່ງ, ໂດຍການນຳໃຊ້ ແລະ ຕື່ມໃສ່ໃນແບບທີ່ 1: “ກອບການພັດທະນາຫຼັກສູດ”. ແຜນງານຫຼັກສູດ “ກຳນົດພາລາມິຕິ, ທິດທາງ ແລະ ມາດຕະຖານສຳລັບນະໂຍບາຍ ແລະ ການປະຕິບັດຫຼັກສູດ” (IBE-UNESCO, 2017, ໜ້າ 6-7-8). - ອ່ານວຍຄວາມສະດວກໃນການລະດົມສະໜອງກຸ່ມ, ການສື່ສານແບບເປີດ ແລະ ການພັດທະນາເນື້ອຫາຮ່ວມກັນ. - ຊຸກຍູ້ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມນຳສະເໜີ ແລະ ສົນທະນາການຄົ້ນຄ້ວາຂອງຕົນ, ສົນທະນາຂໍ້ມູນຢາກເລິກເຊິ່ງ ແລະ ແລກປ່ຽນຄຳຄິດເຫັນຢ່າງສ້າງສັນ. - ສະຫຼຸບກິດຈະກຳ ໂດຍການເຊີນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທັງໝົດໃຫ້ສະທ້ອນ ແລະ ແລກປ່ຽນຄຳຄິດເຫັນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ມາ. - ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ - ແມ່ແບບທີ 1: “ກອບການພັດທະນາຫຼັກສູດ”: ແມ່ແບບນີ້ປະກອບດ້ວຍຊຸດຫົວຂໍ້, ຫົວຂໍ້ຍ່ອຍ ແລະ ລຳດັບສຳລັບຂໍ້ມູນທີ່ຖືກອອກແບບມາເພື່ອອ່ານວຍຄວາມສະດວກໃນການພັດທະນາ, ການນຳສະເໜີ ແລະ ການກວດສອບຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງກອບຫຼັກສູດ. ຜູ້ໃຊ້ທີ່ສົນໃຈອາດຈະເພີ່ມຫົວຂໍ້ເພີ່ມເຕີມທີ່ເຂົາເຈົ້າເຫັນວ່າກ່ຽວຂ້ອງ.

ກິດຈະກຳ 4

ຫົວຂໍ້ກິດຈະກຳ	ການອອກແບບໂມດູນ
ເວລາ	60 ນາທີ
ວິທີການສຶດສອນ	- ແບ່ງຜູ້ຮຽນອອກເປັນສອງກຸ່ມ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ (ອີງຕາມຕົວເລກຂອງຜູ້ຮຽນ). - ມອບໝາຍໂມດູນການຮຽນຮູ້ສະເພາະທີ່ປະກອບເປັນຫຼັກສູດໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມ. - ມອບແຜ່ນແຜ່ນພັບ ແລະ ເຄື່ອງໝາຍມ ບົກ ຫຼື ປາກກາ ແລະ ເຈ້ຍໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມ.

	● ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມມີສ່ວນຮ່ວມ ເພື່ອຈັດໂຄງສ້າງຂອງໂມດູນການຮຽນຮູ້ສະເພາະ, ໂດຍການໃຊ້ ແລະ ຕື່ມຂໍ້ມູນໃສ່ໃນແມ່ແບບ 2 “ການອອກແບບໂມດູນ”. ● ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການລະດົມສະໜອງກຸ່ມ, ການສື່ສານແບບເປີດ ແລະ ການພັດທະນາເນື້ອຫາຮ່ວມກັນ. ● ຊຸກຍູ້ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມນຳສະເໜີ ແລະ ສົນທະນາການຄົ້ນຄ້ວາຂອງຕົນ, ສົນທະນາຂໍ້ມູນຢາກເລິກເຊິ່ງ ແລະ ແລກປ່ຽນຄຳຄິດເຫັນຢ່າງສ້າງສັນ. ● ສະຫຼຸບແຊຊັນ ໂດຍການເຊີນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທັງໝົດໃຫ້ສະທ້ອນ ແລະ ແລກປ່ຽນຄຳຄິດເຫັນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ມາ. ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ- ແມ່ແບບທີ 2: “ການອອກແບບໂມດູນ”: ແມ່ແບບນີ້ປະກອບດ້ວຍຊຸດຫົວຂໍ້, ຫົວຂໍ້ຍ່ອຍ ແລະ ລຳດັບສຳລັບຂໍ້ມູນທີ່ຖືກອອກແບບມາເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການພັດທະນາ, ການນຳສະເໜີ ແລະ ການກວດສອບຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງກອບຫຼັກສູດ. ຜູ້ໃຊ້ທີ່ສົນໃຈອາດຈະເພີ່ມຫົວຂໍ້ເພີ່ມເຕີມທີ່ເຂົາເຈົ້າເຫັນວ່າກ່ຽວຂ້ອງ.
--	--

ແບບປະເມີນນ້ອຍ

- ການວາງແຜນຍຸດທະສາດການປະເມີນຜົນເປັນໄລຍະທີ່ສຳຄັນໃນຂະບວນການພັດທະນາຫຼັກສູດ
 - ຖືກຕ້ອງ
 - ບໍ່ຖືກຕ້ອງ
- ວົງຈອນການພັດທະນາຫຼັກສູດປະກອບດ້ວຍຂັ້ນຕອນທີ່ສຳຄັນຄື:
 - ຄວນຈະສຳເລັດໃນລຳດັບຄວາມຄືບໜ້າ ແລະ ມີເຫດຜົນຢ່າງເປັນລະບົບ
 - ຖືກຕັດການເຊື່ອມຕໍ່ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ
 - ສາມາດໄດ້ຮັບການປະຕິບັດເປັນເອກະລາດແລະບໍ່ມີລຳດັບເຫດຜົນຢ່າງເປັນລະບົບ
 - ເປັນແບບຄົງທີ່
- ອີງປະກອບຫຼັກຂອງໂມດູນແມ່ນຫຍັງ?
 - ຈຸດປະສົງ, ຜົນການຮຽນຮູ້, ວິທີການ, ໄລຍະເວລາ, ສື່ອຸປະກອນການຮຽນ, ການປະເມີນ
 - ຈຸດປະສົງ, ຜົນການຮຽນຮູ້, ເນື້ອໃນ, ວິທີການ, ໄລຍະເວລາ, ສື່ອຸປະກອນການຮຽນ, ການປະເມີນ
 - ຈຸດປະສົງ, ຜົນການຮຽນຮູ້, ເນື້ອໃນ, ວິທີການ, ການປະເມີນຜົນ
 - ເນື້ອໃນ, ວິທີການ, ໄລຍະເວລາ, ສື່ອຸປະກອນການຮຽນ, ການປະເມີນ
- ຜົນການຮຽນເປັນຂໍ້ຄວາມທີ່ອະທິບາຍເຖິງສິ່ງທີ່ຜູ້ຮຽນຄວນສາມາດເຮັດໄດ້ໃນຕອນທ້າຍຂອງຫຼັກສູດການຮຽນ, ຫຼັກສູດ, ຫຼື ກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ ໂດຍສະເພາະທັກສະ, ຄວາມຮູ້ ຫຼື ຄວາມສາມາດທີ່ເຂົາເຈົ້າຄວນຈະໄດ້ຮັບ.
 - ຖືກຕ້ອງ
 - ບໍ່ຖືກຕ້ອງ

5. ການດຳເນີນການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການຢ່າງລະອຽດແມ່ນມີຄວາສຳລັບສຳລັບການກຳນົດອົງປະກອບຕ່າງໆທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ປະສິດທິຜົນຂອງຫຼັກສູດ.
- ກ. ຖືກຕ້ອງ
 - ຂ. ບໍ່ຖືກຕ້ອງ

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ

[Curriculum Development Guidelines - CEDEFOP](#)

[Council of Europe Experts - Curriculum Development Good Practice Guide](#)

[Prototype of a national curriculum framework: Training tools for curriculum development - UNESCO](#)

[Skills for industry curriculum guidelines 4.0 - Publications Office of the EU](#)

ເອກະສານອ້າງອີງ

Council of Europe (2011). Towards a European Higher Education Area: Curriculum development good practice guide. Available at https://pjp-eu.coe.int/bih-higher-education/images/curriculum_development_good_practice_guide_eng_feb2011_-_abbyy.pdf

DiPietro, C., Dyjur, P., Fitzpatrick, K., Grant, K., Hoessler, C., Kalu, F., Richards, J., Skene, A., & Wolf, P. (2022), Educational Development Guide Series: No. 4. A Comprehensive Guide to Working with Higher Education Curriculum Development. Educational Developers Caucus. Available at <https://prism.ucalgary.ca/server/api/core/bitstreams/4a60c3e9-139b-496d-b791-a5f43e49335f/content>

European Commission, Executive Agency for Small and Medium-sized Enterprises (EASME) (2018). Skills for Industry - Curriculum Guidelines 4.0. Available at <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/845051d4-4ed8-11ea-aece-01aa75ed71a1>

-
- Kolomitro, Queen's University Centre for Teaching and Learning (2017). Curriculum design handbook. Available at <https://www.aku.edu/qtl/Documents/Queens%20Curriculum%20Design%20Handbook.pdf>
- O'Neill (2015). Curriculum Design in Higher Education: Theory to Practice. Available at https://www.ucd.ie/teaching/t4media/curriculum_design_in_higher_education.pdf
- UNESCO (2017), Prototype of a National Curriculum Framework. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000260045?posInSet=2&queryId=N-EXPLORE-ac404d96-0c2b-4f8c-9624-4ceae0843056>
- UNESCO (2017). Developing and implementing curriculum frameworks. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000250052>
- UNESCO (2013). Glossary of Curriculum Terminology. Available at https://openlearning.unesco.org/assets/courseware/v1/111c351f93f6c17c82675935a739f317/asset-v1:UNESCO+UNESCO-04+2021_01+type@asset+block/IBE_GlossaryCurriculumTerminology2013_eng.pdf
- UNESCO (2014). Textbooks and Learning Resources: Guidelines for Developers and Users Textbooks and Learning Resources, available at https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000226135_eng
- University of Sussex, (2024). Curriculum Development Handbook. Available at <https://www.sussex.ac.uk/adqe/curriculum/curriculumdevelopment>
- University of Tennessee (2019). Teaching and Learning Innovation's curriculum development guide. Available at <https://teaching.utk.edu/curriculum-development/the-curriculum-development-guide/>

ບົດທີ 4: ວິທີການສຶກສາທີ່ມີປະສິດຕິພາບ

ພາກສະເໜີ

ການນຳໃຊ້ວິທີການສຶກສາ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ມີປະສິດຕິພາບທີ່ສະໜັບສະໜູນ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້ແມ່ນສິ່ງສຳຄັນຂອງຫຼັກສູດທີ່ເຂັ້ມແຂງ. ໃນເວລາທີ່ໂຄງການສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນຕາມຄວາມສາມາດ, ນັກວິຊາການດ້ານການສຶກສາຄາດວ່າຈະພິຈາລະນາໄປຫຼາຍກວ່າຮູບແບບການຖ່າຍທອດການສຶກສາ. UNESCO “ເນັ້ນໜັກເຖິງຄວາມຈຳເປັນໃຫ້ມະຫາວິທະຍາໄລກາຍເປັນສະຖາບັນເປີດກວ້າງຂວາງສາມາດເຊື່ອມໂຍງລະບົບວັດທະນະທຳ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ຫຼາກຫຼາຍ, ແລະ ໃຊ້ວິທີການແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ແບບປະຊາທິປະໄຕ. ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຫຼາຍໃນສັງຄົມໂດຍຜ່ານການຍົກສູງຄວາມຮັບຮູ້, ການເຜີຍແຜ່ ແລະ ການຮ່ວມມື. ຈຸດປະສົງແມ່ນເພື່ອຄວາມຍືນຍົງເພື່ອກາຍເປັນການປະຕິບັດຫຼັກ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ, ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນໃນໂຄງສ້າງ, ໂຄງການ ແລະ ກິດຈະກຳ, ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນພົວພັນກັບບັນຫາຕົວຈິງ ແລະ ປະສົບການທີ່ເລິກເຊິ່ງ (UNESCO, 2022)”. ປະສົບການ, ການຮຽນຮູ້ແບບເອີ້ນກຽນເປັນໃຈກາງ, ການຮ່ວມມື ແລະ ວິທີການສຶກສາແບບສະຫະວິຊາ ແລະ ການປະຕິບັດສາມາດສະໜອງວິທີທີ່ມີປະສິດຕິພາບຫຼາຍໃນການຍົກລະດັບຄວາມສາມາດ ແລະ ຄຸນຄ່າທີ່ສຳຄັນສຳລັບການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດ ແລະ ການເຕີບຕົວສ່ວນບຸກຄົນ. ການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດຕະຫຼອດຊີວິດການເຮັດວຽກຂອງແຕ່ລະຄົນເບິ່ງຄືວ່າມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ການປັບປຸງໃຫ້ເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງຂອງຕະຫຼາດແຮງງານໃນເສດຖະກິດທີ່ຫັນເປັນດິຈິຕອນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ຍ້ອນວ່າມັນຊ່ວຍໃຫ້ບຸກຄົນຮັກສາທັກສະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການເຮັດວຽກທີ່ມີຢູ່ ແລະ ໄດ້ຮັບທັກສະທີ່ຕ້ອງການໃໝ່ (OECD, 2019). ການແຜ່ລະບາດຂອງ COVID-19 ແລະ ຜົນກະທົບຂອງມັນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະເຊື່ອມໂຍງການຮຽນຮູ້ແບບດິຈິຕອລ ແລະ ອອນໄລນ໌ຢ່າງຍືນຍົງເຂົ້າໃນສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແລະ ລະບົບການຝຶກອົບຮົມ. ຫຼັກສູດທັງໝົດຄວນໄດ້ຮັບການປັບປຸງທາງດ້ານດິຈິຕອລ, ການເຂົ້າເຖິງໄດ້ງ່າຍ, ມຸ່ງໝັ້ນເອີ້ນກຽນເປັນໃຈກາງ, ແລະ ຮັບປະກັນຄຸນນະພາບ (European Union, 2022).

ຜົນການຮຽນທີ່ສຳຄັນ

ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງວິທີການດ້ານການສຶກສາທີ່ມີນະວັດຕະກຳ: ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈຈາກການວິທີການທົດລອງຫຼາຍຄັ້ງ, ການຮຽນແບບເອີ້ນກຽນເປັນໃຈກາງ, ການຮ່ວມມືກັນ, ແລະ ວິທີການສຶກສາແບບສະຫະວິຊາ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ປັບປຸງການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງນັກສຶກສາຢ່າງທົ່ວເຖິງ, ການຄິດແບບວິເຄາະ, ການສື່ສານ ແລະ ການຮ່ວມມືໃນຂອບຂອງລາຍວິຊາ ແລະ ຫຼັກສູດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ.

ການຮຽນຮູ້ວິທີການນຳໃຊ້ວິທີການສຶກສາເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າໃນການປະຕິບັດ: ການຮຽນຮູ້ວິທີການນຳໃຊ້ ແລະ ຮັບຮອງເອົາວິທີການທົດລອງ, ການຮຽນຮູ້ແບບເອີ້ນກຽນເປັນໃຈກາງ, ການຮ່ວມມືກັນ, ແລະ ວິທີການສຶກສາແບບສະຫະວິຊາ ແລະ ການປະຕິບັດໃນຫຼາຍບໍລິບົດຂອງການສຶກສາ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້.

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູຝຶກ

- **ຄົ້ນຫາວິທີການສຶກສາ (ການຮຽນ-ການສອນ) ທີ່ມີປະສິດທິພາບທີ່ສຸດ:** ລະບຸວິທີທີ່ມີປະສິດທິພາບຈາກວິທີການທົດລອງ, ການເອົານັກສຶກສາເປັນໃຈກາງ, ການຮ່ວມມືກັນ, ແລະ ຮຽນແບບສະຫະວິຊາ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ທົດລອງນຳໃຊ້ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຮຽນ ແລະ ເພື່ອບັນລຸຜົນການຮຽນທີ່ມີຄວາມຫມາຍ.
- **ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ເໝາະສົມ:** ສ້າງບັນຍາກາດການຮຽນຮູ້ທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ເໝາະສົມເພື່ອສົ່ງເສີມການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນຂອງນັກຮຽນ, ການຄິດແບບວິເຄາະ, ການສື່ສານ ແລະ ການຮ່ວມມືກັນ.

ແນວຄວາມຄິດຫຼັກ

ບົດນີ້ນຳສະເໜີວິທີການຮຽນ-ການສອນແບບທົດລອງ, ແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ, ການຮ່ວມມື, ແລະ ຮຽນແບບສະຫະວິຊາ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ສາມາດນຳໄປສູ່ການສ້າງນະວັດຕະກຳ ແລະ ຫຼັກສູດການສຶກສາທີ່ປັບປຸງເປັນສ່ວນບຸກຄົນກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ. ຂະນະທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ບົດຮຽນຫຼາຍເກີນໄປ, ບົດນີ້ເນັ້ນແນວທາງ ແລະ ວິທີການສຶກສາທີ່ໄດ້ພິສູດແລ້ວວ່າມີປະສິດທິພາບໃນການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ໃນທາງບວກ ແລະ ບັນລຸຜົນການຮຽນໂດຍລວມ.

ບົດທີ 4.1.: ສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້

ແນວທາງໃໝ່ຂອງການສຶກສາກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງໝາຍເຖິງການອອກແບບຂອບຫຼັກສູດໃໝ່ທີ່ຄຳນຶງເຖິງຄວາມຕ້ອງການໃນການສ້າງວັດທະນະທຳການສຶກສາ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງການຮຽນຮູ້ທີ່ນຳໄປສູ່ການພັດທະນາບຸກຄະລາກອນທີ່ມີທັກສະສູງ, ມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ມີຫົວຄິດປະດິດສ້າງ. ສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້, ທັງແບບເຊິ່ງໜ້າ ແລະ ແບບອອນລາຍ, ທີ່ສາມາດຈັດໃນຫຼາຍວິທີທີ່ ແລະ ລະດັບແຕກຕ່າງກັນ, ແລະ ມັນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເລີ່ມຈາກຈຸດປະສົງການຮຽນຮູ້ສະເພາະ ແລະ ຜົນການຮຽນທີ່ຕ້ອງການ.

ບາງຫຼັກການທີ່ສຳຄັນສຳລັບການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ສ້າງສັນ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- **ວິທີການເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ:** ນັກຮຽນຕ້ອງເປັນສູນກາງຂອງການອອກແບບຫຼັກສູດ, ເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດ. ນັກຮຽນຄວນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການອອກແບບຫຼັກສູດການຮຽນຮູ້, ປະເມີນຄວາມຄືບໜ້າ ແລະ ປະສົບການຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ, ພ້ອມທັງປະເມີນປະສິດທິພາບການສິດສອນຂອງອາຈານ/ນັກວິຊາການດ້ານການສຶກສາ.

- **ການຮຽນຮູ້ຜ່ານການແກ້ໄຂບັນຫາ:** ການກະຕຸ້ນໃຫ້ຜູ້ຮຽນສຶກສາບັນຫາ ແລະ ສິ່ງທ້າທາຍທີ່ພົບໃນຊີວິດ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນມີຄຳຕອບ. ວິທີການດັ່ງກ່າວນີ້ສົ່ງເສີມໃຫ້ຜູ້ຮຽນປັບການຮຽນຮູ້ພາກທິດສະດີໃຫ້ເຂົ້າກັບບໍລິບົດຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຈະໝູນໃຊ້ທິດສະດີນັ້ນໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ໂລກອ້ອມຕົວເຂົາເຈົ້າ.
- **ການຮຽນຮູ້ແບບຮ່ວມມືກັນ:** ສົ່ງເສີມການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນໃນທີມງານທີ່ມີພື້ນຖານແບບພະຫຸວິຊາ, ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ສົ່ງເສີມການພັດທະນາທັກສະທາງສັງຄົມ ແລະ ການສື່ສານ.
- **ການຮຽນຮູ້ຜ່ານປະສົບການຕົວຈິງ:** ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການສ້າງປະສົບການຜ່ານການປະຕິບັດວຽກຕົວຈິງ ໂດຍສ້າງໂຄງການ ແລະ ບັນຫາຕ່າງໆທີ່ເປັນກໍລະນີສຶກສາໃນຊີວິດຈິງ ແລະ ການເຮັດວຽກ.
- **ການຮຽນແບບພະຫຸວິຊາ:** ເສີມຂະຫຍາຍລາຍວິຊາການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ແລະ ຫຼັກສູດທີ່ມີຫົວຂໍ້ການຮຽນຮູ້ ແລະ ເນື້ອໃນທີ່ກະຕຸ້ນການຄິດວິເຄາະ, ການເປັນຜູ້ປະກອບການ, ການຈ້າງງານ, ທັກສະສີຂຽວ ແລະ ດິຈິຕອນ, ລວມທັງທັດສະນະທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ຈັນຍາບັນເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ.
- **ວິທີສ້າງລະບົບນິເວດການຮຽນຮູ້:** ເຊື່ອມຜູ້ຮຽນກັບຜູ້ຈ້າງງານ ແລະ ຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງທີ່ສຳຄັນອື່ນໆ ຜ່ານການສ້າງໂຄງການຈັດການ, ການເຮັດວຽກ-ຮຽນຮູ້ໄປພ້ອມກັນ, ການລົງຝຶກງານ, ແລະ ການຈັບຄູ່.
- **ການຮຽນຮູ້ແບບນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີເຂົ້າຊ່ວຍ:** ສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ຊອບແວແອັບພລິເຄຊັນສຳລັບການຮຽນຮູ້ແບບດິຈິຕອລ (ເຊັ່ນ: ການຮຽນຜ່ານລະບົບອອນໄລນ໌, ຮຽນຜ່ານການຫຼິ້ນເກມ, ຫຼັດສູດອອນລາຍແບບເປີດກວ້າງ (MOOCs), ຮຽນຜ່ານຫຼັກສູດສະເໝືອນຈິງ, ປັນຍາປະດິດ ແລະ ອື່ນໆ).

ບົດທີ 4.2.: ວິທີການສອນແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ

ແນວທາງການສອນແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງໄດ້ຖືກນຳສະເໜີຢູ່ໃນຖະແຫຼງການລູເວັນ (Leuven Communiqué) ປີ 2009, ເຊິ່ງໄດ້ຢືນຢັນຄືນໃໝ່ເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດການສຶກສາສອນຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແລະ ຄວາມຈຳເປັນຂອງການປະຕິຮູບຫຼັກສູດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອປະຕິຮູບທີ່ເນັ້ນໃສ່ການພັດທະນາຜົນການຮຽນ. ການສອນທີ່ເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງແມ່ນອີງໃສ່ສົມມຸດຕິຖານທີ່ວ່ານັກສຶກສາຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນມາຈາກຫຼາຍພື້ນທີ່. ດັ່ງນັ້ນ, ຄູ່ຄ້ອງນຳໃຊ້ວິທີການສອນທີ່ຫຼາກຫຼາຍເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນ (Sylvester Donkoh, 2024). ສະນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຄຳນຶງເຖິງການປັບປ່ຽນວິທີການສອນທີ່ເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງທີ່ລວມເອົາຄວາມຕ້ອງການ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄຸນລັກສະນະຂອງຜູ້ຮຽນເມື່ອອອກແບບຫຼັກສູດ. ສະນັ້ນ, ຫຼັກສູດສາມາດກົງກັບຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມສົນໃຈຂອງນັກຮຽນຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຊິ່ງສ້າງປະສົບການຮຽນຮູ້ທີ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມຫຼາຍຂຶ້ນ.

ບົດທີ 4.3.: ການຮຽນຜ່ານປະສົບການປະຕິບັດຕົວຈິງ

ການຮຽນຮູ້ຜ່ານການປະຕິບັດຕົວຈິງ ແມ່ນຂະບວນການທີ່ຄູ່ເນັ້ນໃຫ້ນັກຮຽນມີສ່ວນຮ່ວມ "ຮຽນຮູ້ຜ່ານການປະຕິບັດ" ແລະ ປະສົບການປະຕິບັດຕົວຈິງ. ວິທີການດັ່ງກ່າວເນັ້ນບົດບາດສໍາຄັນໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້ໂດຍການນໍາໃຊ້ປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການຂອງປະຊາຊົນ. ການຮຽນຮູ້ຜ່ານການປະຕິບັດຕົວຈິງ ແມ່ນຕາມການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຂອງ ທ່ານ David A. Kolb, ຜູ້ທີ່ນິຍາມການຮຽນຮູ້ຜ່ານປະສົບການເປັນການຮຽນຮູ້ແບບວົງຈອນ ທີ່ກວມເອົາ 4 ຂັ້ນ: (1) ປະສົບການໂດຍກົງ (Concrete Experience), (2) ການສັງເກດ ແລະ ສະທ້ອນກັບປະສົບການ, (3) ການສ້າງຂອບແນວຄວາມຄິດ ແລະ (4) ການທົດສອບແນວຄວາມຄິດນັ້ນໃນສະຖານະການໃໝ່ (Kolb, 1984). ການຮຽນຮູ້ຜ່ານການປະຕິບັດຕົວຈິງ ຍັງເຊື່ອມໂຍງກັບສີ່ເສົ້າຂອງການສຶກສາທີ່ກຳນົດໂດຍອົງການ UNESCO: ການຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຮູ້; ການຮຽນຮູ້ທີ່ຈະເຮັດ, ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຢູ່ຮ່ວມ ແລະ ການຮຽນຮູ້ທີ່ຈະເປັນ (UNESCO, APEID International Conference on Education, 2014). ການຮຽນຮູ້ຜ່ານການປະຕິບັດຕົວຈິງ ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ທັງແບບເຊິ່ງໜ້າ ແລະ ຜ່ານທາງອອນລາຍ ທີ່ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ຜູ້ຮຽນໄດ້ພັດທະນາບໍ່ພຽງແຕ່ທັກສະການຄົ້ນຄິດ, ແຕ່ຍັງພັດທະນາທັກສະທາງສັງຄົມ, ອາລົມຈິດ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈວັດທະນະທຳທີ່ແຕກຕ່າງ.

ບົດທີ 4.4.: ການຮຽນຮູ້ແບບເຮັດວຽກເປັນທີມ

ການຮຽນຮູ້ແບບເຮັດວຽກເປັນທີມ ແມ່ນວິທີການສອນທີ່ນັກຮຽນນໍາໃຊ້ຄວາມຮູ້ທາງທິດສະດີຜ່ານກິດຈະກຳທີ່ເປັນຂັ້ນຕອນ ເຊິ່ງປະກອບມີການວຽກງານສ່ວນບຸກຄົນ, ເຮັດວຽກເປັນທີມ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຄໍາເຫັນ/ຄໍາແນະນໍາ. ການຮຽນຮູ້ແບບເຮັດວຽກເປັນທີມ ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍທ່ານ Larry Michaelson ໃນຊຸມປີ 1970, ເມື່ອມີຈຳນວນນັກຮຽນເຂົ້ານຽນໃນຫຼັກສູດບໍລິຫານທຸລະກິດຂອງລາວເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 40 ເປັນ 120 ຄົນ. ລາວຄຳນຶງວ່ານັກສຶກສາຄວນຈະສາມາດນໍາໃຊ້ແນວຄວາມຄິດທິດສະດີເຂົ້າແກ້ໄຂບັນຫາໃນໂລກຄວາມເປັນຈິງໄດ້ ຫຼາຍກວ່າທີ່ຮູ້ພຽງຢ່າງດຽວ. ປັດຈຸບັນນີ້, ການຮຽນຮູ້ແບບເຮັດວຽກເປັນທີມ ຖືກສຶກສາເປັນຢ່າງດີ ແລະ ຍອມຮັບວ່າເປັນວິທີການສອນໜຶ່ງທີ່ຖືກຮັບຮອງ ແລະ ນໍາໃຊ້ໃນຫຼາຍຂົງເຂດການສຶກສາ ແລະ ຫຼາຍປະເທດທົ່ວໂລກ. ຂະບວນການສະເພາະຂອງການຮຽນຮູ້ແບບເຮັດວຽກເປັນທີມເລີ່ມຈາກການວາງແຜນວຽກຈົນຮອດການປະເມີນເພື່ອຮ່ວມງານ, ເຊິ່ງປະຕິບັດໂດຍອີງໃສ່ສີ່ຫຼັກການທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ສ້າງ ແລະ ບໍລິຫານກຸ່ມຢ່າງຖືກຕ້ອງ
2. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງນັກຮຽນທັງໝົດ ແລະ ຂອງກຸ່ມ
3. ການປະກອບຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ແລກປ່ຽນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນຂອງນັກຮຽນ
4. ກິດຈະກຳ/ວຽກທີ່ສົ່ງເສີມທັງການຮຽນຮູ້ ແລະ ການພັດທະນາທີມ

ການຮຽນຮູ້ແບບເຮັດວຽກເປັນທີມ ສາມາດເພີ່ມການມີສ່ວນຮ່ວມ, ການເຮັດກິດຈະກຳ ແລະ ການຮ່ວມມືຂອງນັກສຶກສາ, ຄະນະດຽວກັນກໍປະກອບສ່ວນໃນການຮັບມືກັບສິ່ງທ້າທາຍຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການສົນທະນາສື່ສານກ່ຽວກັບອຸປະສັກຕ່າງໆ,

ຄວາມຂັດແຍ່ງພາຍໃນກຸ່ມ, ຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ວິທີການຮຽນຮູ້ທີ່ຫຼາກຫຼາຍ. ການຮຽນຮູ້ແບບເຮັດວຽກເປັນທີມຍັງເພີ່ມຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງຜູ້ຮຽນໃນວຽກງານທີ່ສະຫຼັບຊັບຊ້ອນ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາ ຫຼື ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫົວຂໍ້ຕ່າງໆທີ່ເປັນອົງລວມ ແລະ ສະຫະວິຊາ.

ບົດຮຽນ 4.5.: ຮຽນຮູ້ໂດຍການປຽບທຽບ: ຜົນປະໂຫຍດຂອງການສອນຮ່ວມກັນ

ການສອນຮ່ວມກັນເກີດຂຶ້ນໂດຍການຮ່ວມມືຢ່າງໃກ້ຊິດລະຫວ່າງອາຈານສອງ ຫຼື ຫຼາຍທ່ານ, ທີ່ແບ່ງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບກຸ່ມນັກສຶກສາ ແລະ ສອນລາຍວິຊາດຽວກັນ. ການຮ່ວມມືດັ່ງກ່າວນີ້ສາມາດເຮັດໄດ້ຫຼາຍຮູບແບບ, ເຊິ່ງເຫັນໃນຮູບແບບຕ່າງໆທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໂດຍ Cook and Friend (1995):

- **ຄົນໜຶ່ງສອນ, ຄົນໜຶ່ງເປັນຜູ້ຊ່ວຍ:** ອາຈານທັງສອງທ່ານເຮັດວຽກຮ່ວມກັນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ, ແຕ່ທ່ານໜຶ່ງມີບົດບາດເປັນຜູ້ສອນຫຼັກ, ໃນຂະນະທີ່ທ່ານອື່ນເຮັດໜ້າທີ່ສະໜັບສະໜູນຜູ້ຮຽນ ແລະ ຜູ້ສອນຫຼັກ.
- **ການສອນແບບເປັນຈຸດ:** ອາຈານແບ່ງເນື້ອໃນວິຊາອອກເປັນຫຼາຍພາກສ່ວນ ແລະ ສອນເນື້ອໃນນັ້ນເປັນກຸ່ມນ້ອຍໂດຍສອນໝູນວຽນກັນ. ຂະນະດຽວກັນ, ການສອນຮ່ວມກັນປະເພດນີ້ຈະເຮັດວຽກຮ່ວມກັນໂດຍມີອາຈານສອງທ່ານຜັດປ່ຽນກັນສອນເນື້ອໃນທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃຫ້ນັກຮຽນກຸ່ມດຽວກັນ.
- **ການສອນແບບຄູ່ຂະໜານ:** ອາຈານແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນກຸ່ມຕາມເງື່ອນໄຂສະເພາະ ແລະ ຕົກລົງເຫັນດີນຳກັນ.
- **ການສອນແບບທາງເລືອກ:** ອາຈານທ່ານໜຶ່ງສອນກຸ່ມໃຫຍ່, ຂະນະທີ່ຜູ້ອື່ນສອນກຸ່ມນ້ອຍ (ມີນັກສຶກສາໃນກຸ່ມ 3-6 ຄົນ) ເພື່ອຈຸດປະສົງແຍກຄວາມແຕກຕ່າງກັນ.
- **ການສອນເປັນທີມ:** ອາຈານ 2 ທ່ານຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນກັບນັກສຶກສາກຸ່ມໃຫຍ່ ແລະ ທັງສອງທ່ານສອນຮ່ວມກັນກັບນັກຮຽນທັງໝົດ.

ບົດທີ 4.6.: ການຮຽນຮູ້ຜ່ານການແກ້ໄຂບັນຫາ

ການຮຽນຮູ້ຜ່ານການແກ້ໄຂບັນຫາ (PBL) ແມ່ນວິທີການຮຽນຮູ້ຢ່າງທ້າວຫັນທີ່ຜູ້ຮຽນເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເພື່ອເຂົ້າໃຈ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ຊັບຊ້ອນ, ບັນຫາທີ່ບໍ່ມີໂຄງສ້າງ. ເນື່ອງມາຈາກລັກສະນະສະລັບສັບຊ້ອນ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງບັນຫາ ຕາມທຳມະຊາດ, ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງການໃຫ້ນັກຮຽນແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ, ເຈລະຈາຕໍ່ລອງຈາກຫຼາຍແນວຄວາມຄິດ, ຄົ້ນຫາຂໍ້ມູນ, ແລະ ສົນທະນາແລກປ່ຽນຢ່າງມີຫຼັກການເພື່ອສະໜັບສະໜູນວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາຂອງເຂົາເຈົ້າ (Lu, Bridges, & Hmelo-Silver, 2014). ການຮຽນຮູ້ຜ່ານການແກ້ໄຂບັນຫາ ຊ່ວຍເຊື່ອມຕໍ່ການຮຽນຮູ້ກັບບັນຫາໃນໂລກ ຄວາມເປັນຈິງ, ເຊິ່ງເປັນບັນຫາທີ່ນັກຮຽນສາມາດເຊື່ອມໂຍງໄດ້ໂດຍກົງ. ຜ່ານການຮຽນຮູ້ຜ່ານການແກ້ໄຂບັນຫາ, ນັກຮຽນບໍ່ພຽງແຕ່ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ບັນດາທັກສະການເຮັດວຽກເປັນທີມ, ການສື່ສານ ແລະ ການຄົ້ນຄວ້າ ຂອງ ນັກຮຽນ, ແຕ່ຍັງຝຶກຝົນການຄົ້ນຄິດແບບວິເຄາະ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ຈຳເປັນສໍາລັບການຮຽນຮູ້ ຕະຫຼອດຊີວິດ.

ຂອບເຂດໄປ (ແຜນງານ) ຂອງປະສົບການຮຽນຮູ້ຜ່ານການແກ້ໄຂບັນຫາລວມມີ:

- ກຳນົດ ແລະ ວິເຄາະບັນຫາທີ່ສະຫຼັບຊັບຊ້ອນໃນໂລກຄວາມເປັນຈິງທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບໂດຍກົງຕໍ່ຜູ້ຮຽນ ແລະ/ຫຼື ຊຸມ ຊົນທີ່ພວກເຮົາອາໄສຢູ່.
- ສ້າງຫຼວດວິທີແກ້ໄຂບັນຫາຈາກມຸງມອງ ແລະ ທັດສະນະທີ່ຫຼາກຫຼາຍ.
- ປ່ຽນວິທີການທີ່ກຳນົດຂຶ້ນມາໃຫ້ເປັນຍຸດທະສາດ ແລະ ການປະຕິບັດທົ່ວໄປ.

ບົດທີ 4.7.: COIL ໝາຍເຖິງ ການຮຽນຮ່ວມກັບຕ່າງປະເທດຜ່ານທາງ ອອນລາຍ

COIL ຫຍໍ້ມາຈາກ Collaborative Online International Learning (ການຮຽນຮ່ວມກັບຕ່າງປະເທດຜ່ານທາງ ອອນລາຍ), ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ "ການຮຽນໃນສະພາບແວດລ້ອມສາກົນ, ເຊິ່ງມີນັກສຶກສາ ແລະ ອາຈານ ຈາກປະເທດ ແລະ ພື້ນຖານວັດທະນະທຳທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ທີ່ກຳລັງຮຽນຮ່ວມກັນທັງໃນ ແລະ ນອກຫ້ອງຮຽນ" (Leask, 2020). ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ COIL ລວມມີ: ພັດທະນາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບລາຍວິຊາ, ຫົວຂໍ້ ແລະ/ຫຼື ສິ່ງທ້າທາຍຊີວິດຈິງ ທົ່ວໄປ, ເພີ່ມທະວີການແລກປ່ຽນສາກົນ ແລະ ວັດທະນະທຳຕ່າງໆ, ສົ່ງເສີມການຮຽນຮູ້ແບບຮ່ວມມື ແລະ ມີມິດໃນການຮຽນ, ພ້ອມທັງພັດທະນາຄວາມສາມາດທາງດ້ານພາສາ ແລະ ທັກສະການສື່ສານ.

ຂັ້ນຕອນຂອງໂຄງການ COIL ປະກອບມີ:

- ການລະລາຍພຶດຕິກຳ: ເປັນກິດຈະກຳເບື້ອງຕົ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນທຳຄວາມຮູ້ຈັກເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ສ້າງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນທີ່ຈະຮ່ວມກັນ.
- ມອບວຽກທີ່ຕ້ອງເຮັດຮ່ວມກັນໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມໂດຍກຳນົດໃຫ້ແຕ່ລະຄົນປະກອບສ່ວນເປັນລາຍບຸກຄົນ ແລະ ມີສ່ວນ ພັດທະນາຜົນໄດ້ຮັບຮ່ວມກັນ.
- ການປະເມີນຜົນ: ປຽນປະສົບການຮຽນຈາກໂຄງການ COIL ເປັນກິດຈະກຳສະຫ້ອນ/ຖອດຖອນບົດຮຽນ ແລະ ສ້າງການຮັບຮູ້ໃໝ່.

ບົດທີ 4.8.: ການຮ່ວມມືລະຫວ່າງມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ພາກທຸລະກິດ

ໂຄງການ COIL ຂຶ້ນຢູ່ກັບການຮ່ວມມືລະຫວ່າງອາຈານ ແລະ ນັກສຶກສາ ທີ່ມາຈາກຫຼາຍຂົງເຂດ, ພາສາ ແລະ ວັດທະນະທຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ເພື່ອພັດທະນາຂະບວນການຮຽນ ແລະ ການສອນຮ່ວມກັນ ໂດຍໃຊ້ເຄື່ອງມືສື່ສານຜ່ານທາງອອນລາຍ. ໂຄງການຮ່ວມມືດັ່ງກ່າວເປັນທາງເລື່ອກທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ເພື່ອສ້າງຄວາມສະເໝີພາບໃນກັບອາຈານ ແລະ ນັກສຶກສາ ໄດ້ຮັບປະສົບການການຫັນເປັນສາກົນ (ທີ່ສະຖາບັນຂອງຕົນເອງ) ຕະຫຼອດຈົນສ້າງໂອກາດໃນການເສີມສ້າງຂະບວນການສ້າງຄວາມຮູ້ຂອງບຸກຄົນ ແລະ ສ່ວນລວມ, ໂດຍນຳສະເໜີຄວາມທາທ້າຍທີ່ມີການປຽນແປງໃນການເຮັດວຽກໃນທີ່ມາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ການເພື່ອກ້າວໄປສູ່ຂະບວນການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດ, ການຮ່ວມມືດ້ານຍຸດທະສາດລະຫວ່າງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແລະ ອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວຄວນໄດ້ຮັບການປັບປຸງເພື່ອສ້າງລະບົບນິເວດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ. ການຮ່ວມມືລະຫວ່າງມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວສາມາດນຳຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍຢ່າງມາໃຫ້ທັງສອງຝ່າຍ, ເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະຝ່າຍໄດ້ຜົນປະໂຫຍດຈາກຄວາມຊ່ຽວຊານຂອງອີກຝ່າຍ. ການຮ່ວມມືດ້ານຍຸດທະສາດດັ່ງກ່າວນີ້ສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ໃນຫຼາຍຮູບແບບ (ຕົວຢ່າງ, ໂຄງການລົງຝຶກງານ/ການຝຶກເຮັດວຽກຕົວຈິງ, ການໃຫ້ຄຳປຶກສາ, ສະໜັບສະໜູນໂຄງການ, ການແຂ່ງຂັນດ້ານວິຊາການ, ໂຄງການຮຽນຍາມພັກແລ້ງ, ອື່ນໆ).

- **ການຮ່ວມມືກັບຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ:** ບໍລິສັດທ່ອງທ່ຽວ, ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ, ການຕັ້ງຕົ້ນທຸລະກິດເລີ່ມໃໝ່, ລວມທັງ ສວນສາທາລະນະທຳມະຊາດ ແລະ ວັດທະນະທຳ, ຫໍພິພິທະພັນ ແລະ ຈຸດໃຫ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານການທ່ອງທ່ຽວ.
- **ການຮ່ວມມືດ້ານໂຄງສ້າງສະໜັບສະໜູນການທ່ອງທ່ຽວ:** ຕົວຢ່າງ, ສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳ, ກຸ່ມອົງກອນການທ່ອງທ່ຽວ, ແລະ ໜ່ວຍງານຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ.
- **ການຮ່ວມມືກັບສະຖາບັນການສຶກສາອື່ນໆ:** ຜ່ານການສ້າງຫຼັກສູດຮ່ວມ, ລາຍວິຊາ, ເຄືອຂ່າຍ, ອື່ນໆ), ລວມທັງ ລັດຖະບານ, ອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມ, ອົງກອນທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ແລະ ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ.

ບົດຮຽນ 4.9.: ຜູ້ຮຽນເປັນຕົວແທນການປ່ຽນແປງ

ສຸດທ້າຍ, ການກຳນົດຍຸດທະສາດຂອງຫຼັກສູດໝາຍເຖິງການຖືວ່ານັກຮຽນເປັນຕົວແທນການສ້າງການປ່ຽນແປງ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການພັດທະນາ ແລະ ການປະຕິບັດຫຼັກສູດຢ່າງຈິງຈັງ.

ຮູບແບບການມີສ່ວນຮ່ວມທີ່ເປັນໄດ້ຂອງນັກຮຽນລວມມີ:

- **ການໃຫ້ຄຳປຶກສາ:** ປົກກະຕິແລ້ວຈະດຳເນີນໂດຍການສຳຫຼວດ ຫຼື ການສື່ສານກຸ່ມ. ວິທີການເຫຼົ່ານີ້ສາມາດເຂົ້າເຖິງນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ, ນຳໄປສູ່ຊຸດຂໍ້ມູນຂະໜາດໃຫຍ່, ວ່ອງໄວ ແລະ ຄຸ້ມຄ່າ.
- **ການຮ່ວມມື:** ປົກກະຕິແລ້ວເປັນການລວມເອົາຜູ້ຮຽນເຂົ້າຮ່ວມໃນການປັບປຸງຂະບວນການຂອງໂຄງການທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ, ຕົວຢ່າງ, ເຂົາເຈົ້າອາດຈະຖືກຂໍໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຄະນະກຳມະການໂຄງການ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມໃນການທົບທວນຫຼັກສູດແຕ່ລະໄລຍະ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີອິດທິພົນຕໍ່ຂະບວນການທີ່ມີຜົນກະທົບໂດຍກົງຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ.
- **ການຜະລິດຮ່ວມກັນ:** ເປັນອີກວິທີໜຶ່ງທີ່ລວມເອົາຜູ້ຮຽນເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ, ເຊິ່ງເຂົາເຈົ້າ ຈະກຳນົດເງື່ອນໄຂ ແລະ ບົດບາດຂອງຕົນໃນການມີສ່ວນຮ່ວມ, ເຊິ່ງນຳໄປສູ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບປະສົບການການຮຽນຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ພັດທະນາຄວາມຮູ້ສຶກເປັນເຈົ້າຂອງຮ່ວມກັນ.

ບົດທີ 4.10.: ກໍລະນີສຶກສາ: ໂຄງການ “ຄູຝຶກສອນ” ທີ່ມະຫາວິທະຍາໄລປາເລີໂມ

ໂຄງການ "MENTORE - ການປັບປຸງ ແລະ ປ່ຽນແປງການສອນໂດຍຜ່ານການສັງເກດເພື່ອນມິດ ແລະ ແລກປ່ຽນບົດຮຽນກັບຜູ້ຊ່ຽວຊານ" ໄດ້ປະຕິບັດໂດຍມະຫາວິທະຍາໄລປາເລີໂມ. ໂຄງການດັ່ງກ່າວສົ່ງເສີມການຮ່ວມມື ແລະ ແລກປ່ຽນປະສົບການລະຫວ່າງອາຈານສອນຈາກຫຼາຍສາຂາວິຊາ ແລະ ມີພື້ນຖານແຕກຕ່າງກັນ. ອາຈານທີ່ເປັນທີ່ປຶກສາ ຫຼື “ພໍ່ລ້ຽງ” ຈະສະໜັບສະໜູນຊ່ວຍເຫຼືອອາຈານໜຸ່ມນ້ອຍເພື່ອພັດທະນາເສັ້ນທາງວິຊາຊີບຂອງເຂົາເຈົ້າ ໂດຍການສະໜັບສະໜູນ, ໃຫ້ຄຳແນະນຳ, ສະໜັບສະໜູນ ແລະ ສະເໜີແນວຄວາມຄິດໃໝ່ເພື່ອປັບປຸງວິທີການສອນໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນກວ່າເກົ່າ. ອາຈານພໍ່ລ້ຽງຊ່ວຍອາຈານທ່ານອື່ນໃນການວິເຄາະ ແລະ ຖອດຖອນບົດຮຽນຢ່າງຈິງຈັງກ່ຽວກັບການສອນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າລະບຸຈຸດແຂງ ແລະ ຈຸດທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງປັບປຸງ. ທັງສອງຝ່າຍຈະຮ່ວມກຳນົດຍຸດທະສາດ ແລະ ວິທີການເພື່ອທົດລອງໃຊ້ວິທີການສອນແບບໃໝ່ ແລະ ມີນະວັດຕະກຳ ແບບ ເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ມີປະສິດທິພາບສູງຂຶ້ນ ແລະ ຜູ້ຮຽນເຂົ້າຮ່ວມການສອນ. ເນື່ອງຈາກເປັນຂະບວນການແບບ “ເພື່ອຊ່ວຍເພື່ອນ” (Peer-to-Peer), ອາຈານທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນໂຄງການຈະມີບົດບາດເປັນທັງພໍ່ລ້ຽງ ແລະ ຜູ້ຖືກແນະນຳ. ຜົນປະໂຫຍດຂອງຂະບວນການໃຫ້ຄຳປຶກສາແບບຮ່ວມມືນີ້ແມ່ນມີຫຼາຍ: ອາຈານມີໂອກາດຈະພັດທະນາທັກສະການສອນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ໄດ້ຮັບວິທີການ ແລະ ແນວການສອນແບບໃ

ໝ່ ແລະ ພັດທະນາຄວາມຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບບົດບາດການສຶກສາ. ຈາກມຸມມອງຂອງສະຖາບັນໂດຍລວມ, ໂຄງການດັ່ງກ່າວນີ້ ຊ່ວຍສ້າງເຄືອຂ່າຍການພົວພັນຮ່ວມມືລະຫວ່າງອາຈານພາຍໃນສະຖາບັນ, ອົງຕາມການສະໜັບສະໜູນ, ແລກປ່ຽນ ປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ. ຫຼາຍກວ່າ 10 ປີ ຫຼັງຈາກການເລີ່ມໂຄງການນີ້, ເຄືອຂ່າຍຮ່ວມມືໄດ້ກາຍ ເປັນການດູກສັນຫຼັງຂອງຊຸມຊົນນັກວິຊາການທີ່ມີສະມາຊິກຫຼາຍກວ່າ 150 ກວ່າຄົນ, ເຊິ່ງເປີດໂອກາດຫຼາຍໃຫ້ແກ່ການ ພົວພັນທາງສັງຄົມ ແລະ ແລກປ່ຽນຢ່າງບໍ່ເປັນທາງການ ທີ່ໄດ້ເສີມສ້າງຄວາມຮູ້ສຶກເປັນເຈົ້າຂອງ ແລະ ຄວາມປາຖະຫນາທີ່ ຈະສືບຕໍ່ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ.

ສະຫຼຸບ

ສະຫຼຸບແລ້ວ, ວິທີການສຶດສອນ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ມີປະສິດທິພາບແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນໃນການສ້າງຫຼັກສູດໃຫ້ເຂັ້ມ ແຂງ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຂະແໜງການສຶກສາຊັ້ນສູງທີ່ກຳລັງສຸມໃສ່ການວິທີການສອນທີ່ເນັ້ນຄວາມສາມາດ. ມີການສຶກສາ ຄົ້ນຄວ້າຈຳນວນໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ການຮຽນ-ການສອນແບບການຮຽນຮູ້ຜ່ານປະສົບການ, ການເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ, ການຮ່ວມມືກັນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ແບບສະຫະວິຊາ ເຊິ່ງສາມາດເສີມຂະຫຍາຍການພັດທະນາວິຊາຊີບໃນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ໂດຍການໃຫ້ທາງເລືອກທີ່ຫຼາຍກວ່າການຮັບເອົາຄວາມຮູ້ພຽງຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ, ສະຖາບັນການສຶກ ສາຊັ້ນສູງ ແລະ ອາຈານ ຕ້ອງກ້າວໄປໄກກວ່າຮູບແບບການສອນແບບດັ້ງເດີມ ເພື່ອສົ່ງເສີມການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຜູ້ຮຽນ ແລະ ບັນລຸຜົນການຮຽນຮູ້ທີ່ມີປະສິດທິຜົນ.

ກິດຈະກຳແບບມີສ່ວນຮ່ວມ

ກິດຈະກຳ 1

ຫົວຂໍ້ກິດຈະກຳ	ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ: ນິຍາມ, ຄຸນຄ່າ ແລະ ຫຼັກການຜ່ານການຮຽນຮູ້ຜ່ານປະສົບການ ແລະ ການຮ່ວມມື.
ໄລຍະເວລາ	60 ນາທີ
ວິທີການສອນ	• ແນະນຳຫົວຂໍ້ “ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ” ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮຽນ ໂດຍການອ່ານບາງຂໍ້ຄວາມທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫົວຂໍ້ນີ້. ຈຳນວນຂໍ້ຄວາມອາດຈະແຕກຕ່າງກັນໄປຂຶ້ນກັບຈຳນວນຜູ້ຮຽນ ແລະ ເວລາທີ່ມີ. • ແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນກຸ່ມອີງຕາມຈຳນວນ ແລະ ຂໍ້ຄວາມທີ່ໃຊ້ໃນກິດຈະກຳ. ຢາຍເຈ້ຍ ແຜ່ນໃຫຍ່ ແລະ ຊຸດເຄື່ອງຂຽນໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມ. • ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມລະດົມສະໝອງ ແລະ ອະທິບາຍຂໍ້ຄວາມໃຫ້ລະອຽດ. ການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການຂອງສະມາຊິກພາຍໃນກຸ່ມ • ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມນຳສະເໜີຜົນການລະດົມສະໝອງໃຫ້ສະມາຊິກໃນຫ້ອງຟັງ. ສະຫຼຸບຜົນຂອງ ການສົນທະນາໃສ່ເຈ້ຍແຜ່ນພັບຂອງແຕ່ລະກຸ່ມ. • ສະຫຼຸບກິດຈະກຳໂດຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນທັງໝົດໄດ້ຖອດຖອນບົດຮຽນ ແລະ ແລກປ່ຽນສິ່ງທີ່ໄດ້ ຮຽນຮູ້ຜ່ານກິດຈະກຳນີ້.

	ບາງຂໍ້ຄວາມຕົວຢ່າງທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໃນກິດຈະກຳ • ຫຼັກການຄວາມຍືນຍົງໝາຍເຖິງການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວທີ່ກວມເອົາດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ, ເສດຖະກິດ ແລະ ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ. ການດຸ່ນດ່ຽງທີ່ເໝາະສົມຕ້ອງໄດ້ຮັບການສ້າງຂຶ້ນລະຫວ່າງສາມມິຕິເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງໃນໄລຍະຍາວ. • ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຄວນນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຢ່າງເໝາະສົມ. ຮັກສາຂະບວນການທາງນິເວດວິທະຍາທີ່ສຳຄັນ ແລະ ອະນຸລັກມໍລະດົກທາງທຳມະຊາດ ແລະ ຊີວະນາໆພັນ. • ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຄວນເຄົາລົບຄວາມເປັນເອກະລັກທາງດ້ານວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມຂອງຊຸມຊົນເຈົ້າພາບ, ຮັກສາມໍລະດົກວັດທະນະທຳທີ່ສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ດັ່ງເດີມ, ຄຸນຄ່າພື້ນເມືອງ ແລະ ສິ່ງເສີມຄວາມເຂົ້າໃຈທາງວັດທະນະທຳ ແລະ ຄວາມທົນທານ. • ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຕ້ອງສ້າງເສດຖະກິດທີ່ໝັ້ນຄົງໃນໄລຍະຍາວ, ໂດຍການແຈກຢາຍຜົນປະໂຫຍດຢ່າງຍຸດຕິທຳ ແລະ ຍືນຍົງໃຫ້ແກ່ທຸກພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ, ລວມທັງການຈ້າງງານທີ່ໝັ້ນຄົງ ແລະ ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ. • ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການມີສ່ວນຮ່ວມຈາກທຸກພາກສ່ວນ ແລະ ການນຳພາທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງລັດຖະບານເພື່ອສ້າງຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມ. • ການບັນລຸການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງແມ່ນຂະບວນການຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຕິດຕາມຜົນກະທົບຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ໃຊ້ມາດຕະການປ້ອງກັນ ຫຼື ແກ້ໄຂຕາມຄວາມຈຳເປັນ. ຫມາຍເຫດ: ຖ້າຈັດກິດຈະກຳຜ່ານທາງອອນລາຍ, ຂໍແນະນຳໃຫ້ໃຊ້ເຄື່ອງມືການຮຽນອອນໄລນ໌ທີ່ສາມາດແບ່ງກຸ່ມນັກຮຽນໄດ້.
--	--

ກິດຈະກຳ 2

ຊື່ກິດຈະກຳ	ຜົນກະທົບດ້ານລົບຂອງການທ່ອງທ່ຽວ: ການຮຽນຮູ້ຜ່ານການແກ້ໄຂບັນຫາ (PBL)
ໄລຍະເວລາ	ນາທີ
ວິທີການສອນ	• ແນະນຳນັກຮຽນດ້ວຍຄຳຖາມຕໍ່ໄປນີ້: “ການທ່ອງທ່ຽວສິ່ງຜົນກະທົບດ້ານລົບອັນໃດແດ່ໃນຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນຂອງເຈົ້າ?” • ແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນສອງ ຫຼື ຫຼາຍກຸ່ມ. (ອີງຕາມຈຳນວນນັກຮຽນ) • ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມລະດົມຄວາມຄິດເພື່ອຕອບຄຳຖາມ, ວິເຄາະບັນຫາໃຫ້ເລິກເຊິ່ງ, ເກັບກຳຂໍ້ສະເຫນີແນະນຳຈາກສະມາຊິກທັງຫມົດ ແລະ ກຳນົດຜົນກະທົບທາງລົບທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ຊຸມຊົນຂອງພວກເຂົາ. • ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມຄົ້ນຄວ້າວິທີແກ້ໄຂຈາກມູມມອງ ແລະ ຫັດສະນະຕ່າງໆ. • ເມື່ອພົບວິທີແກ້ໄຂທີ່ເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສ້າງແຜນການທີ່ປະກອບມີການແກ້ໄຂທີ່ສົມບູນແບບເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບທາງລົບທີ່ໄດ້ກຳນົດ. • ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມນຳສະເໜີຜົນຂອງການວິເຄາະ ແລະ ສະຫຼຸບການສົນທະນາຂອງຕົນໃສ່ເຈ້ຍແຜ່ນພິບ. • ສະຫຼຸບກິດຈະກຳໂດຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນທັງໝົດໄດ້ຖອດຖອນບົດຮຽນ ແລະ ແບ່ງປັນສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້.

ກິດຈະກຳທີ 3

ຊື່ກິດຈະກຳ	ການຈັດກຸ່ມໂດຍໃຊ້ 4 ຫຼັກການຂອງການຮຽນຮູ້ແບບເຮັດວຽກເປັນທີມ (TBL).
ໄລຍະເວລາ	30 ນາທີ
ວິທີການສອນ	ແບ່ງຜູ້ຮຽນອອກເປັນສອງ ຫຼື ຫຼາຍກຸ່ມ (ອີງຕາມຈຳນວນນັກຮຽນ) ໂດຍນຳໃຊ້ 4 ຫຼັກການຂອງການຮຽນຮູ້ແບບເຮັດວຽກເປັນທີມ (TBL): - ສ້າງ ແລະ ບໍລິຫານກຸ່ມຢ່າງຖືກຕ້ອງ: ຮັບປະກັນການຈັດກຸ່ມໃຫ້ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງດ້ານພື້ນຖານ, ປະສົບການ, ຄວາມສົນໃຈ, ແລະ ລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນອື່ນໆ. ຫຼັກເວັ້ນການຈັດກຸ່ມໂດຍອີງໃສ່ເຊື້ອຊາດ, ພາສາ, ຫຼື ຄວາມສຳພັນສ່ວນບຸກຄົນທີ່ອາດຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມສາມັກຄີຂອງທີມງານນັກຮຽນຄວນຢູ່ໃນກຸ່ມດຽວກັນຕະຫຼອດຫຼັກສູດເພື່ອໃຫ້ທີມງານໃຊ້ເວລາໃນການພັດທະນາເປັນທີມທີ່ມີປະສິດທິພາບ. - ຄວາມຮັບຜິດຊອບ: ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ອາຈານ/ຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ເພື່ອນຮ່ວມທີມ. ມອບໝາຍໃຫ້ກຸ່ມແບ່ງປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ວຽກງານ ແລະ ນຳໃຊ້ການປະເມີນເພື່ອນຮ່ວມທີມເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂະບວນການເຮັດວຽກ. - ການຄຳຄິດເຫັນ: ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຜູ້ຮຽນແລກປ່ຽນຄຳຄິດເຫັນຕະຫຼອດຂະບວນການຮຽນຮູ້. - ວຽກທີ່ສົ່ງເສີມທັງການຮຽນຮູ້ ແລະ ການພັດທະນາທີມງານ: ການອອກແບບກິດຈະກຳ ແລະ ໜ້າວຽກທີ່ສະມາຊິກໃນທີມຕ້ອງມີສ່ວນຮ່ວມເຮັດວຽກເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ຊັບຊ້ອນ. ການນຳໃຊ້ຫຼັກການສີ່ຢ່າງນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນພັດທະນາທັກສະການຮຽນຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ການແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້ ແລະ ເຮັດວຽກເປັນທີມເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍທົ່ວໄປຂອງທີມ.

ແບບປະເມີນນ້ອຍ

- ການຮຽນຮູ້ຈາກປະສົບການຕົວຈິງ (Experiential learning) ເປັນຂະບວນການທີ່ອາຈານຕັ້ງໃຈໃຫ້ນັກຮຽນມີສ່ວນຮ່ວມ "ການຮຽນຮູ້ໂດຍການລົງມືເຮັດ" ແລະ ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນປະສົບການ:
 - ກ. ຖືກ
 - ຂ. ຜິດ
- ຂໍ້ໃດຕໍ່ໄປນີ້ບໍ່ໄດ້ລວມຢູ່ໃນສີ່ຫຼັກການຂອງການຮຽນຮູ້ແບບເຮັດວຽກເປັນທີມ?
 - ກ. ການສອນ
 - ຂ. ຄວາມຮັບຜິດຊອບ
 - ຄ. ຄຳຕິຊົມ
 - ງ. ວຽກງານທີ່ສົ່ງເສີມການພັດທະນາທີມງານ
- ຂໍ້ໃດຕໍ່ໄປນີ້ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບການຮຽນຮູ້ຜ່ານການແກ້ໄຂບັນຫາ (Problem-Based Learning)?

ກ. ການລະບຸ ແລະ ວິເຄາະບັນຫາທີ່ຊັບຊ້ອນ ແລະ ເປັນບັນຫາໃນໂລກຄວາມເປັນຈິງທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບໂດຍຕົງຕໍ່ຜູ້ຮຽນ ແລະ ຊຸມຊົນທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່

- ຂ. ການສະໜອງທັດສະນະທີ່ສົມບູນແບບຂອງເນື້ອຫາໂດຍຜ່ານວິທີການເທິງລົງລຸ່ມ.
- ຄ. ການຄົ້ນຫາວິທີແກ້ໄຂຈາກຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງທັດສະນະແລະທັດສະນະ.
- ງ. ການນຳແນວທາງແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ລະບຸໄດ້ມາໃຊ້ຊື່ເປັນຍຸດທະສາດແລະການປະຕິບັດ
- 4. ການສອນຮ່ວມກັນແມ່ນຜົນມາຈາກການຮ່ວມມືຢ່າງໃກ້ຊິດລະຫວ່າງຄູສອນຄົນຂຶ້ນໄປ. ເຊິ່ງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການສອນນັກຮຽນກຸ່ມດຽວກັນ ຫຼື ວິຊາດຽວກັນ:
 - ກ. ຖືກ
 - ຂ. ຜິດ
- 5. ຮູບແບບການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງນັກຮຽນໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດປະກອບມີ:
 - ກ ການໃຫ້ຄຳປຶກສາການຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ແລະການຝຶກອົບຮົມຮ່ວມກັນ
 - ຂ.ຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ ແລະການຮ່ວມມື
 - ຄ ການຮ່ວມມືແລະການຝຶກອົບຮົມຮ່ວມກັນ
 - ງ. ການໃຫ້ຄຳປຶກສາເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ແລະການສ້າງຮ່ວມກັນ

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ

[UNWTO Education Toolkit - EDUCATION TOOLKIT For the incorporation of tourism as a subject in high schools.](#)

[SALTO -Tools For Learning in non-formal education](#)

[SALTO - Guide.pdf Support Young Women and Professionals in the field of Alternative and Sustainable Tourism](#)

[Council of Europe – Compass: Manual for human rights education](#)

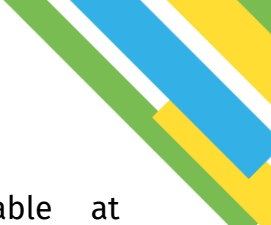
ເອກະສານອ້າງອີງ

Bacharach, Heck, Dahlberg, (2008). Co-teaching in Higher Education. Tlc 53, 9–16

Buckingham, López-Hernández, Strotmann, (2021). Learning by Comparison: The Benefits of Co-Teaching for University Professors' Professional Development

Caradonna, (2020). Il Progetto “Mentori per la didattica” dell’Università di Palermo dopo sei anni dalla nascita e le iniziative future. Genova University Press, pp. 271-279.

Ciencies, Oznan, Oland, Grzeskowiak, Podlewski, Turowska-koska, Drobnik, (2009). The first attempt at initiating problem-based learning as a method of teaching. The

Kaohsiung Journal of Medical Sciences, 25(5), 271–275. Available at [http://doi.org/10.1016/S1607-551X\(09\)70073-7](http://doi.org/10.1016/S1607-551X(09)70073-7)

Council of Europe. Brander, De Witte, Ghanea, Gomes, Keen, Nikitina, Pinkeviciute, (2023). Compass: Manual for Human Rights Education with Young People (2nd edition). Available at <https://rm.coe.int/compass-2023-eng-final-web/1680af992c>

European Union, (2022). The Future of Digital and Online Learning in Higher Education. Available at <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/90c23493-7cc9-11ec-8c40-01aa75ed71a1/language-en>

Falconer, (2016). Why Not Try Active Learning? Available at www.wileyonlinelibrary.com

Kibble, Bellew, Asmar, Barkley, (2016). Team-based learning in large enrollment classes. Adv Physiol Educ 40: 435–442

Levintova, Mueller, (2015). Sustainability: Teaching an Interdisciplinary Threshold Concept through Traditional Lecture and Active Learning. Canadian Journal for the Scholarship of Teaching and Learning, 6(1), 20. Available at <http://doi.org/10.5206/cjsotl-rcacea.2015.1.3>

Lu, J., Bridges, S., & Hmelo-Silver, C. E. (2014). Problem-based learning. In R. K. Sawyer (Ed.), The Cambridge handbook of the learning sciences (2nd ed., pp. 298–318). Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9781139519526.019>

Maggio, Lombardo, Martino, (2015), La formazione e l'aggiornamento dei docenti chimici dell'Università di Palermo: le attività del Progetto Mentore e del TLC-CIMDU. STEBICEF Department – University of Palermo. Available at <https://chimicanellascuola.it/index.php/cns/article/view/198/333>

Moro, Christian & McLean, (2017). Supporting students' transition to university and problem-based learning. Medical Science Education, 27, 353–361. Available at <http://doi.org/10.1007/s40670-017-0384-6>

Parmelee, Michaelsen, Cook, Hudes, (2012), Team-based learning: a practical guide: AMEE guide. No. 65. Med Teach 34: e275–e287

Smith, (2010). 'David A. Kolb on experiential learning', The encyclopedia of pedagogy and informal education. Available at <https://infed.org/mobi/david-a-kolb-on-experiential-learning/>

Sylvester Donkoh, (2024). The Use and Challenges of Learner-Centered Pedagogy: Basic School Teachers' Perspective. Available at <https://www.ej-edu.org/index.php/ejedu/article/view/774>

Thwin, Phyu Aye & Lwin, (2018). Simple interactive lecturing strategies for fostering students' engagement and active Participation. *Medical Science Education*, 28, 203–209

UNESCO, (1996). Education for the 21st century: learning to learn. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000102622>

UNESCO. (2014). The heart of education: learning to live together; selected papers presented at the 16th UNESCO-APEID International Conference. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000227373>

UNESCO, (2022). Knowledge-driven actions: transforming higher education for global sustainability. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000380519>

ບົດທີ 5: ຫຼັກສູດພັດທະນາວິຊາຊີບກ່ຽວກັບການ ພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ

ພາກສະເໜີ

ສິ່ງທ້າທາຍທີ່ມີຢູ່ຕະຫຼອດໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວເນັ້ນໃຫ້ຮູ້ວ່າສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແລະ ຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃນອຸດສາຫະກຳຕ້ອງໄດ້ສອດແຊກຄ່ານິຍົມກ່ຽວກັບຄວາມຍືນຍົງເຂົ້າໃນຫຼັກສູດການທ່ອງທ່ຽວເພື່ອສ້າງກຳລັງແຮງງານທີ່ມີຄວາມຕ້ານທານ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ສາມາດປະກອບສ່ວນຢ່າງມີຄວາມໝາຍໃນເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງພາຍໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ. ເພາະສະນັ້ນ, ສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງຄວນຈະສາມາດສະໜອງຫຼັກສູດການພັດທະນາວິຊາຊີບທີ່ເປັນລະບົບທີ່ປັບປຸງອາຊີບຂອງຜູ້ຮຽນໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ, ໃນເວລາດຽວກັນຮັກສາການຕອບໂຕ້ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນຕໍ່ສິ່ງທ້າທາຍຂອງໂລກໃນຍຸກໃໝ່. ເປັນຜົນມາຈາກການຮ່ວມມື ແລະ ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນຂົງເຂດການສຶກສາຊັ້ນສູງລະຫວ່າງມະຫາວິທະຍາໄລໃນເອີຣົບ ແລະ ອາຊີຢູ່ໃນຂອບຂອງໂຄງ Erasmus+ ນະວັດຕະກາເພື່ອການທ່ອງທ່ຽວ. ບົດນີ້ສະເໜີຕົວຢ່າງຈາກວນໜຶ່ງຂອງຫຼັກສູດພັດທະນາວິຊາຊີບກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ເຊິ່ງພັດທະນາຂຶ້ນໂດຍອີງໃສ່ຂອບ ແລະ ວິທີວົງຈອນຊີວິດຫຼັກສູດເຊິ່ງໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ໃນບົດທີ 3.

ຜົນການຮຽນຫຼັກ

- ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຫຼັກສູດພັດທະນາວິຊາຊີບກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ: ເຂົ້າໃຈຂອບ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງຫຼັກສູດພັດທະນາວິຊາຊີບທີ່ຖືກອອກແບບເພື່ອໃຫ້ນັກສຶກສາໄດ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ, ເຊິ່ງແນໃສ່ຄວາມຍືນຍົງ, ການຫັນປ່ຽນເປັນດິຈິຕອລ ແລະ ສີຂຽວ, ຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ, ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ.

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູ່ຝຶກ

- ສຳຫຼວດຕົວຢ່າງຫຼັກສູດການພັດທະນາວິຊາຊີບກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ: ໄດ້ຄວາມຮູ້ເລິກເຊິ່ງ ແລະ ແບບວິທີປະຕິບັດຂອງຫຼັກສູດການພັດທະນາວິຊາຊີບກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ.
- ສ້າງແຮງບັນດານໃຈ: ສ້າງແຮງບັນດານໃຈຈາກຕົວຢ່າງຫຼັກສູດການພັດທະນາວິຊາຊີບເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອສ້າງຫຼັກສູດວິຊາການ ແລະ ວິຊາຊີບ ເຊິ່ງສອດແຊກຫຼັກການຄວາມຍືນຍົງໃນການສຶກສາການທ່ອງທ່ຽວ.

ແນວຄວາມຄິດຫຼັກ

ອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຊ່ອງຫວ່າງດ້ານທັກສະຂອງກຳລັງແຮງງານໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການໃນປະເທດໄທ ແລະ ສປປ ລາວ ໂດຍມະຫາວິທະຍາໄລຄູ່ຮ່ວມງານຂອງໂຄງການນະວັດຕະກຳດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ, ບົດນີ້ສະເໜີຜົນຂອງການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມໂດຍຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມຈາກ ມະຫາວິທະຍາໄລສິງຂານະຄະລິນ, ມະຫາວິທະຍາໄລຊຽງໃໝ່ ໃນປະເທດໄທ, ແລະ ຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມຈາກມະຫາວິທະຍາໄລສະຫວັນນະເຂດ, ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ໃນ ສປປ ລາວ. ໂຄງການຝຶກອົບຮົມຄູ່ຝຶກ “ຫຼັກສູດນະວັດຕະກຳເພື່ອການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດຂອງກຳລັງແຮງງານການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ”, ເຊິ່ງປະສານງານໂດຍມະຫາວິທະຍາໄລປາເລີໂມ ໃນປະເທດອິຕາລີ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລມາເຊໂດເນຍ ໃນປະເທດເຣັກ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດພາຍໃຕ້ຂອງໂຄງການ Erasmus+. ມະຫາວິທະຍາໄລຄູ່ຮ່ວມງານຈາກ ສປປ ລາວ ແລະ ປະເທດໄທ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການຝຶກອົບຮົມແບບມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ກິດຈະກຳທີ່ເຮັດເປັນກຸ່ມເພື່ອອອກແບບຂອບຫຼັກສູດໃໝ່. ການຝຶກອົບຮົມສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຮຽນຮູ້ລະຫວ່າງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມດ້ວຍກັນ, ການແລກປ່ຽນບົດຮຽນທີ່ດີເລີດ ແລະ ການແກ້ໄຂບັນຫາຮ່ວມກັນ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມສາມາດເອົາຊະນະສິ່ງທ້າທາຍຮ່ວມກັນ ແລະ ປັບຍຸດທະວິທີທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດຈາກປະເທດໜຶ່ງໄປຍັງອີກປະເທດໜຶ່ງ. ຫຼັກສູດທົດລອງນີ້ເປັນແມ່ແບບ ແລະ ເປັນແຫຼ່ງຂອງຄວາມບັນດານໃຈ ເຊິ່ງສະຖາບັນການສຶກສາອື່ນໆ ສາມາດໃຊ້ເປັນບ່ອນອີງ, ປັບ, ແລະ ພັດທະນາຕື່ມ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການສະເພາະຂອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ພາກພື້ນ.

ບົດທີ 5.1.: ຫຼັກສູດນະວັດຕະກຳເພື່ອການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດກ່ຽວກັບ ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ

ຊື່ວິຊາ	ການຈັດການການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງແບບເຊື່ອມສານ
ປະເພດຫຼັກສູດ	ການພັດທະນາວິຊາຊີບ
ໄລຍະເວລາ	90 ຊົ່ວໂມງ (45 ຊົ່ວໂມງ/ໂມດູລ - ລວມທັງໝົດ 2 ໂມດູລ)
ສະຖານທີ່	ປະເທດໄທ, ພູເກັດ
ຄຳອະທິບາຍ	
ວິຊານີ້ອອກແບບເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງກວ້າງຂວາງກ່ຽວກັບຫຼັກການ, ວິທີປະຕິບັດ, ແລະ ບຸດທະສາດທີ່ຈຳເປັນໃນການຈັດການການທ່ອງທ່ຽວໃນວິທີທີ່ສົ່ງເສີມຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ຜົນສຳເລັດໃນໄລຍະຍາວຂອງສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ.	
ປະເມີນຄວາມຕ້ອງການ	
- ຄວາມຕ້ອງການທັກສະໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ: ເຕັກໂນໂລຊີດິຈິຕາລ, ຄວາມສາມາດໃນການປັບຕົວ, ຊຸດຄວາມຄິດທີ່ເອົາການບໍລິການເປັນຫຼັກ, ພາສາ, ທັກສະຄອມພິວເຕີ, ທັກສະສື່ຂຽວ ແລະ ຄວາມຍືນຍົງ, ທັກສະການເປັນຜູ້ປະກອບການ ແລະ ການບໍລິຫານຈັດການ. - ການກະທຳທີ່ຮີບດ່ວນຈຳເປັນເພື່ອປະກອບກຳລັງແຮງງານດ້ວຍທັກສະທີ່ສຳຄັນໃນ 3 ຂົງເຂດຕົ້ນຕໍປະກອບດ້ວຍຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ສື່ຂຽວ, ດິຈິຕອນ ແລະ ການເປັນຜູ້ປະກອບການ. - ຄວາມສຳຄັນຂອງການພັດທະນາທັກສະທັງໃນມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ຜ່ານຊ່ອງທາງການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດຊີວິດ - ການປະສານສົມທົບລະຫວ່າງຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຫຼັກຄວນເພີ່ມຂຶ້ນ: ລັດຖະບານ, ໜ່ວຍງານຂອງລັດ, ສະມາຄົມທຸລະກິດ, ຜູ້ປະກອບການ, ແລະ ສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ.	
ວິໄສທັດຂອງຫຼັກສູດ	
ວິໄສທັດຂອງວິຊານະວັດຕະກຳພັດທະນາວິຊາຊີບແມ່ນເພື່ອ: “ປະກອບໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີສິ່ງເສີມຂະຫຍາຍຂອງທັກສະເຊັ່ນ: ການຈັດການຄວາມຍືນຍົງ, ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານດ້ານດິຈິຕອນ, ຄວາມຄິດສ້າງສັນ ແລະ ການຄິດວິເຄາະ, ແລະ ການເປັນຜູ້ປະກອບການໃນສະພາບແວດລ້ອມຂອງອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການທີ່ມີການປ່ຽນແປງ ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກກຳນົດຍາວນານສຳລັບການທ່ອງທ່ຽວຂອງອົງການທ່ອງທ່ຽວໂລກ.”	
ລັກສະນະຂອງຄຸນນະວຸດທິ	
ຫຼັງຈາກຮຽນຈົບວິຊານີ້, ຜູ້ຮຽນສາມາດ:	
- ສາທິດຄວາມຮູ້ພື້ນຖານກ່ຽວກັບ: ການຈັດການຄວາມຍືນຍົງ, ພື້ນຖານດິຈິຕອນ, ແນວຄິດສ້າງສັນ ແລະ ການຄິດວິເຄາະ, ແລະ ການເປັນຜູ້ປະກອບການ. - ສາທິດຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນການວິເຄາະເພື່ອພັດທະນາບຸດທະສາດການທ່ອງທ່ຽວ. - ຍອມຮັບຄວາມຮູ້ ແລະ ບັນຫາຂ້າມສາຂາວິຊາ ແລະ ນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວເພື່ອພັດທະນາບຸດທະສາດ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ. - ພັດທະນາແນວຄິດລິເລີ່ມການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງທີ່ມີຄວາມລະອຽດອ່ອນທາງສັງຄົມ ແລະ ມີຄວາມຍືນຍົງທາງເສດຖະກິດ. - ສົ່ງເສີມການເຮັດວຽກເປັນໝູ່ຄະນະ, ທັກສະການແກ້ໄຂບັນຫາໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງວັດທະນາທຳ.	
ເງື່ອນໄຂຜູ້ສະໝັກ	
ຄຸນນະວຸດທິ: ຢ່າງຕໍ່າມີໃບປະກາດຈົບມັດທະຍົມປາຍ, ປະສົບການ: ມີປະສົບການເຮັດວຽກໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ຢ່າງຕໍ່າ	

2 ປີ

ທັກສະ: ທັກສະສື່ສານພາສາອັງກິດຂັ້ນພື້ນຖານ (ຢ່າງຕໍ່າຄະແນນ TOEIC 500 ຫຼື ທຽບເທົ່າ), ສາມາດນຳໃຊ້ Microsoft Word ແລະ Office.

ບຸກຄະລິກລັກສະນະ: ເຂົ້າຄົນງ່າຍ, ເຮັດວຽກເປັນໝູ່ຄະນະ, ເປີດໃຈຕໍ່ຄົນອື່ນ ແລະ ຄວາມຫຼາກຫຼາຍ.

ຜູ້ສະໝັກທີ່ຜ່ານການຄັດເລືອກຕ້ອງເຂົ້າສຳພາດ ແລະ ຂຽນບົດສະແດງຈຸດປະສົງໃນການສຶກສາຂອງຕົນເອງ.

ເປົ້າໝາຍຂອງຫຼັກສູດ

ຫຼັງຈາກຮຽນຈົບຫຼັກສູດນີ້, ນັກຮຽນຈະມີຄຸນລັກສະນະດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ເປັນຜູ້ນຳທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບຄວາມຍືນຍົງ, ມີຄວາມຮູ້ເລິກເຊິ່ງ, ມີຄວາມສາມາດໃນການປັບປຸງຄວາມຮູ້ໃຫ້ທັນກັບສະພາບການໃນສະພາບແວດລ້ອມການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການທີ່ການແຂ່ງຂັນສູງ.

ຜົນການຮຽນ

ຫຼັງຈາກສຳເລັດວິຊານີ້, ນັກຮຽນຈະບັນລຸຜົນການຮຽນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ຄວາມຮູ້

- ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຮູ້ກວາງຂວາງ ແລະ ຄວາມຍືນຍົງໃນບໍລິບົດຂອງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ.
- ນຳໃຊ້ວິທີປະຕິບັດ ແລະ ການຈັດການແບບຍືນຍົງໃນການປະຕິບັດງານໃນທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ.
 - ສະເໜີແຜນທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການໃໝ່ທີ່ມີຄວາມສ້າງສັນ ແລະ ຍືນຍົງ.

ທັກສະ

- ສາມາດເຮັດວຽກໄດ້ດີກັບຄົນອື່ນໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງວັດທະນາທຳ.
 - ສະແດງຄວາມເປັນຜູ້ນຳ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິທາງບວກ.

ທັດສະນະຄະຕິ

- ຮັບເອົາເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ.

ໂມດູລການຮຽນ

ໂມດູລການຮຽນໃນວິຊານີ້ປະກອບມີ:

ຊື່	ວິຊາ	ໜ່ວຍກິດ
ໂມດູລ 1: ການປະຕິບັດງານ ແລະ ການຈັດການທຸລະກິດການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ	- ຫຼັກການການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ - ຫຼັກຈັນຍາບັນສາກິນສຳລັບການທ່ອງທ່ຽວ - ຜົນກະທົບຂອງການທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ - ແນວຄວາມຄິດເສດຖະກິດໝູນວຽນ/ສິ່ງເສດເຫຼືອເປັນສູນ - ການຈັດການຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ - ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສັງຄົມສຳລັບທຸລະກິດທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ - ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານການປະຫຍັດພະລັງງານສຳລັບທຸລະກິດທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ	3 ໜ່ວຍກິດ (45 ຊົ່ວໂມງ)
ໂມດູລ 2: ການເປັນຜູ້ປະກອບການທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ	- ການຈັດການທຸລະກິດທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ - ການອອກແບບຮູບແບບທຸລະກິດ - ປະສິບການຂອງລູກຄ້າ ແລະ ການອອກແບບການບໍລິການ - ພື້ນຖານການບັນຊີສຳລັບທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ - ການຕະຫຼາດສຳລັບທຸລະກິດການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ	3 ໜ່ວຍກິດ (45 ຊົ່ວໂມງ)

	- ການເງິນທຸລະກິດສໍາລັບທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ - ເຕັກໂນໂລຊີຂໍ້ມູນຂ່າວສານສໍາລັບການດໍາເນີນງານທຸລະກິດ	
ໂອກາດໃນການຈ້າງງານ		
ຫຼັງຈາກຈົບຫຼັກສູດພັດທະນາວິຊາຊີບໃນການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ, ນັກຮຽນຈະສາມາດປະກອບອາຊີບໃນຫຼາຍຊ່ອງທາງພາຍໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ. ຕົວຢ່າງອາຊີບໃນພາກເອກະຊົນປະກອບດ້ວຍ, ແຕ່ບໍ່ຈຳກັດສະເພາະ: ທີ່ປຶກສາການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ, ນັກວິເຄາະ, ພະນັກງານ, ຜູ້ປະສານງານ ແລະ ນັກວິຊາການດ້ານການສຶກສາ.		
ຄຸນຄ່າໜ່ວຍກິດ		
6 ໜ່ວຍກິດ (90 ຊົ່ວໂມງ)		
ຮູບແບບການຮຽນ		
ກັບທີ່ແບບເຊິ່ງໜ້າ ແລະ ຮູບແບບປະສົມ (ແບບເຊິ່ງໜ້າ ແລະ ອອນລາຍ)		
ການວິເຄາະຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ		
ແມັດທຣິກຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ: ພາກລັດ ແລະ ພາກເອກະຊົນທີ່ຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນວິໄສທັດ ແລະ ການພັດທະນາຫຼັກສູດ: The diagram is a 2x2 matrix with 'IMPACT' on the vertical axis (LOW to HIGH) and 'Influence' on the horizontal axis (LOW to HIGH). The quadrants are: Top-Left (High Impact, Low Influence): 'Keep satisfied' (purple header). Stakeholders: Ministry. Top-Right (High Impact, High Influence): 'Manage closely' (green header). Stakeholders: University, Lecturers, Responsible department of the program. Bottom-Left (Low Impact, Low Influence): 'Monitor' (orange header). Stakeholders: Agency, Global Sustainable Tourism Council, Administrative staff, Other partner universities. Bottom-Right (Low Impact, High Influence): 'Keep informed' (red header). Stakeholders: International Accreditation Bodies, Students (Current and Potential), Industry trends, Employers, Internship places, Tourism Authority of Thailand, Industry associations, Alumni.		

ຊີວິຊາ	ການຈັດການການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ
--------	-------------------------------

ປະເພດຫຼັກສູດ	ຫຼັກສູດພັດທະນາວິຊາຊີບ
ໄລຍະເວລາ	225 ຊົ່ວໂມງ (45 ຊົ່ວໂມງ/ໂມດູລ - ລວມທັງໝົດ 5 ໂມດູລ)
ສະຖານທີ່	ສປປ ລາວ
ຄຳອະທິບາຍ	
ຫຼັກສູດນີ້ກຽມຄວາມພ້ອມໃຫ້ຜູ້ຮຽນເພື່ອສ້າງຄວາມດຸນດ່ຽງໃນການເຕີບໂຕຂອງການທ່ອງທ່ຽວກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ. ມັນລວມເອົາຫຼັກການຂອງວິທະຍາສາດສິ່ງແວດລ້ອມ, ນະໂຍບາຍ, ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນ, ແນ່ໃສ່ການນຳໄປໃຊ້ໃນຊີວິດຈິງ ແລະ ທັກສະທີ່ຈຳເປັນຜ່ານການລົງພາກສະໜາມ ແລະ ການຝຶກງານ. ກັບຄວາມຕ້ອງການໃນການເດີນທາງທີ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ນັກຮຽນໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ມີຄຸນຄ່າໃນການວິເຄາະ, ການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີ, ແລະ ການສື່ສານທີ່ພາໄປສູ່ການປະຕິບັດທີ່ມີຄວາມຍືນຍົງໃນອຸດສາຫະກຳ. ນັກຮຽນໄດ້ປະກອບຄວາມຮູ້ເພື່ອນຳພາແນວຄິດລິເລີມການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ທີ່ເຄົາລົບມໍລະດົກທາງວັດທະນາທຳ, ການອະນຸລັກຊັບພະຍາກອນ, ແລະ ການສົ່ງເສີມຜົນປະໂຫຍດຍືນຍາວສຳລັບຈຸດໝາຍປາຍທາງ, ຊຸມຊົນ ແລະ ລະບົບນິເວດ.	
ການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການ	
- ຄວາມຕ້ອງການນັກວິຊາການທີ່ມີຄວາມສຳນານງານໃນການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງແມ່ນເຕີບໂຕທີ່ມີຄວາມສຳຄັນ ລວມທັງເຕັກໂນໂລຊີດິຈິຕອນ, ຄວາມສາມາດໃນການປັບຕົວ, ຊຸດຄວາມຄິດທີ່ເອົາການບໍລິຫານເປັນຫຼັກ, ພາສາ, ທັກສະຄອມພິວເຕີ, ທັກສະສື່ຂຽວ ແລະ ຄວາມຍືນຍົງ, ທັກສະການເປັນຜູ້ປະກອບການ ແລະ ການຈັດການ. - ຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ ແລະ ນັກທ່ອງທ່ຽວໃນການປະຕິບັດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງເພີ່ມຂຶ້ນ. - ຄວາມຮູ້, ຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ການມີສະຕິຕໍ່ລະບຽບ ແລະ ນະໂຍບາຍການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງເພີ່ມຂຶ້ນ. - ຄວາມມຸ່ງໝັ້ນຂອງບໍລິສັດຕໍ່ຄວາມຍືນຍົງເພີ່ມຂຶ້ນ.	
ວິໄສທັດຂອງຫຼັກສູດ	
ວິໄສທັດຂອງຫຼັກສູດພັດທະນາວິຊາຊີບທີ່ມີນະວັດຕະກຳນີ້ແມ່ນເພື່ອ: “ຜະລິດບຸກຄະລາກອນໃນສາຂາການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງເພື່ອສັງຄົມໂລກ. ຫຼັກສູດນີ້ມີເປົ້າໝາຍເພື່ອປະກອບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງໃນດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ, ກິດໝາຍ, ແລະ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໃຫ້ແກ່ນັກສຶກສາ. ຫຼັກສູດນີ້ເນັ້ນຄວາມສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ, ຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ານວິທະຍາສາດ, ແລະ ວິທີການວິເຄາະເພື່ອສະທ້ອນບັນຫາທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວທີ່ກຳລັງປ່ຽນແປງ.”	
ລັກສະນະຂອງຄຸນະຈຸດທີ	
ຫຼັງຈາກສຳເລັດຫຼັກສູດນີ້, ນັກຮຽນສາມາດ: - ເຂົ້າໃຈວິທີສ້າງຍຸດທະສາດການທ່ອງທ່ຽວທີ່ສ້າງຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນໃນດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມໃນທາງທີ່ຍືນຍົງ. - ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວິທີທີ່ຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຈາກກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ, ລວມທັງການອະນຸລັກຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ການຫຼຸດຜ່ອນມົນລະພິດ. - ເພື່ອເຂົ້າໃຈບັນຫາທາງຈັນຍາບັນໃນການທ່ອງທ່ຽວ, ລວມທັງຈັນຍາບັນດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສັງຄົມເພື່ອຮັບປະກັນການປະຕິບັດທີ່ຈັນຍາບັນໃນການທ່ອງທ່ຽວ. - ນຳໃຊ້ເຄື່ອງມື ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີດິຈິຕອນເພື່ອປັບປຸງວິທີປະຕິບັດແບບຍືນຍົງເຊັ່ນ: ການນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນເພື່ອຕິດຕາມຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ, ການນຳໃຊ້ຊ່ອງທາງດິຈິຕອນເພື່ອການຕະຫຼາດທີ່ເປັນມິດຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ຫຼື ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບົບການຈັດການພະລັງງານ. - ເພື່ອສື່ສານວິທີປະຕິບັດຄວາມຍືນຍົງຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ລວມທັງນັກທ່ອງທ່ຽວ, ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ, ແລະ ທຸລະກິດ.	
ເງື່ອນໄຂຜູ້ສະໝັກ	

<u>ຄຸນນະພາບ:</u> ຢ່າງຕໍ່າມີໃບປະກາດຈົບມັດທະຍົມປາຍ, ປະສົບການ: ມີປະສົບການເຮັດວຽກໃນອຸດສາຫະກຳການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ ຢ່າງຕໍ່າ 2 ປີ. <u>ທັກສະ:</u> ທັກສະສື່ສານພາສາອັງກິດຂັ້ນພື້ນຖານ (ຢ່າງຕໍ່າຄະແນນ TOEIC 500 ຫຼື ທຽບເທົ່າ), ສາມາດນຳໃຊ້ Microsoft Word ແລະ Office. <u>ບຸກຄະລິກລັກສະນະ:</u> ມີຄວາມຕັ້ງໃຈ, ປະສານກັບໝູ່ຄະນະໄດ້ດີ, ມີແນວຄິດສ້າງສັນ ແລະ ເປີດໃຈ.		
ເປົ້າໝາຍຂອງຫຼັກສູດ		
ວິຊານີ້ມີເປົ້າໝາຍເພື່ອ - ພັດທະນາຄວາມຮູ້ພື້ນຖານກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ - ສົ່ງເສີມຄວາມສາມາດຕົ້ນຕໍກ່ຽວກັບຄວາມຍືນຍົງ - ເພີ່ມຄວາມຮັບຮູ້ດ້ານຈັນຍາບັນ, ວັດທະນາທຳ, ແລະ ສັງຄົມສຳລັບການຈັດການການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ - ປັບປຸງທັກສະການວິເຄາະ ແລະ ການຄິດວິເຄາະໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ - ກັບກຽມນັກຮຽນເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດເພື່ອການປະຕິບັດທີ່ຍືນຍົງ		
ຜົນການຮຽນ		
ຫຼັງຈາກສຳເລັດຫຼັກສູດນີ້, ນັກຮຽນຈະບັນລຸຜົນການຮຽນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ຄວາມຮູ້ - ອະທິບາຍທິດສະດີ ແລະ ຫຼັກການການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ, ການສົ່ງເສີມ ແລະ ການຈັດການການທ່ອງທ່ຽວ. - ມີຄວາມຮູ້ເຕັກນິກກ່ຽວກັບວິທະຍາສາດສິ່ງແວດລ້ອມໃນຂັ້ນພື້ນຖານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການທ່ອງທ່ຽວ. ທັກສະ - ມີຄວາມສາມາດດ້ານການວິເຄາະເພື່ອປະເມີນສິ່ງທ້າທາຍດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ, ສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດໃນການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ພັດທະນາວິທີແກ້ໄຂທີ່ມີນະວັດຕະກຳ. - ມີທັກສະສີຂຽວ (ນຳໃຊ້ແນວຄວາມຄິດແບບຍືນຍົງໃນພາກປະຕິບັດ) - ສາມາດສື່ສານຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ. - ມີນະວັດຕະກຳ ແລະ ທັກສະການຄິດວິເຄາະ. ທັດສະນະຄະຕິ - ໃຫ້ການບໍລິການການທ່ອງທ່ຽວຢ່າງມີຈັນຍາບັນ - ສະແດງຄວາມເປັນມືອາຊີບໃນສະພາບແວດລ້ອມການເຮັດວຽກ		
ໂມດູລການຮຽນ		
ໂມດູລການຮຽນສະເພາະຂອງຫຼັກສູດນີ້ປະກອບດ້ວຍ:		
ຊື່	ວິຊາ	ໜ່ວຍກິດ
ໂມດູລ 1: ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານກ່ຽວກັບວິທະຍາສາດສິ່ງແວດລ້ອມສຳລັບການທ່ອງທ່ຽວ	- ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານກ່ຽວກັບນິເວດວິທະຍາ ແລະ ລະບົບນິເວດ - ຊີວະນານາພັນ ແລະ ການອະນຸລັກ - ການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ຜົນກະທົບຕໍ່ການທ່ອງທ່ຽວ - ມົນລະພິດ ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອ - ການຈັດການຈຸດໝາຍປາຍທາງການທ່ອງທ່ຽວ	3 ໜ່ວຍກິດ (45 ຊົ່ວໂມງ)

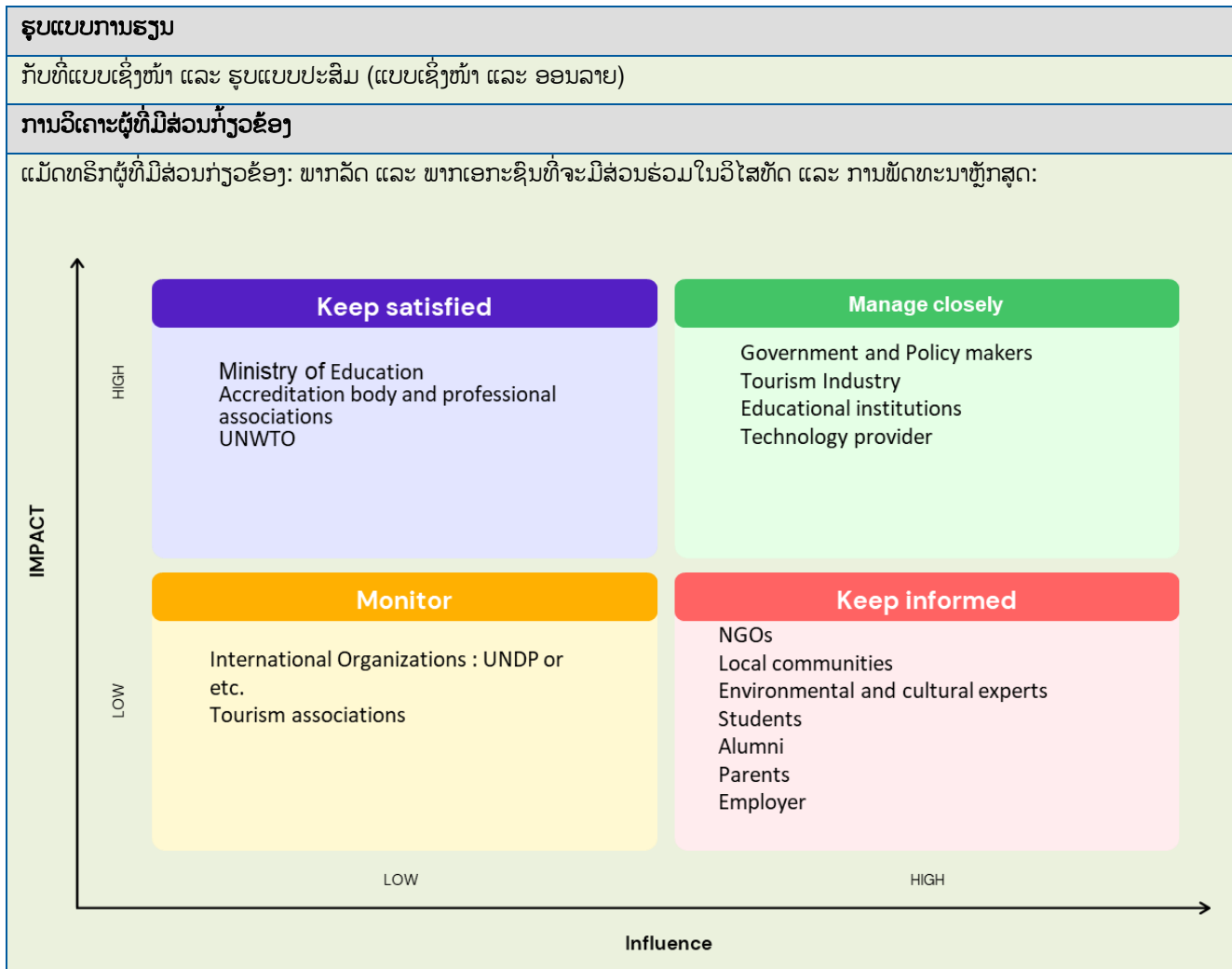
	- ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນແບບຍືນຍົງ - ການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ	
ໂມດູລ 2: ກິດໜາຍສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ນະໂຍບາຍການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ	- ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານກ່ຽວກັບກິດໜາຍສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ກິດລະບຽບ - ສິນທິສັນຍາສາກົນຫຼັກ (ຕົວຢ່າງ ສິນທິສັນຍາປາຣີ, ເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງຂອງ ສປຊ) - ນະໂຍບາຍວ່າດ້ວຍສິ່ງແວດລ້ອມໃນລະດັບຊາດ ແລະ ລະດັບທ້ອງຖິ່ນ - ກົນໄກບັງຄັບໃຊ້ ແລະ ປະຕິບັດລະບຽບກິດໜາຍ - ກໍລະນີສຶກສາຂອງການນຳໃຊ້ກິດໜາຍສິ່ງແວດລ້ອມໃນການທ່ອງທ່ຽວ - ບົດບາດຂອງຜູ້ປະກອບການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຜູ້ຄຸມຄອງ	3 credits (45 hours) 3 ໜ່ວຍກິດ (45 ຊົ່ວໂມງ)
ໂມດູລ 3: ຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວໃນສັງຄົມໂລກ	- ບົດບາດຂອງການທ່ອງທ່ຽວໃນການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ - ຜົນກະທົບດ້ານເສດຖະກິດສັງຄົມຂອງການທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊຸມຊົນໂລກ - ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຈັນຍາບັນ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນ - ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງໃນວັດທະນາທຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ - ການຕະຫຼາດ ແລະ ການສົ່ງເສີມຈຸດໝາຍປາຍທາງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ	3 credits (45 hours) 3 ໜ່ວຍກິດ (45 ຊົ່ວໂມງ)
ໂມດູລ 4: ນະວັດຕະກຳດິຈິຕອນ ໃນການດຳເນີນການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ	- ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ ແລະ ການເຊື່ອມສານເຕັກໂນໂລຊີດິຈິຕາລ - ການນຳໃຊ້ການຈຳລອງສະຖານະການຈິງໃນການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ - ການຈຳລອງສະຖານະການຈິງເພື່ອເພີ່ມການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ - ການເລັ່ງເລື່ອງໃນຮູບແບບດິຈິຕາລເພື່ອການສຶກສາສິ່ງແວດລ້ອມ - ການອອກແບບ ແລະ ພັດທະນາປະສົບການທາງດິຈິຕາລທີ່ເປັນມິດຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ - ສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ທ່າອຽງໃນອະນາຄົດໃນນະວັດຕະກຳການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກໃນຮູບແບບດິຈິຕາລ	3 ໜ່ວຍກິດ (45 ຊົ່ວໂມງ)
ໂມດູລ 5: ການຝຶກງານໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ	ການຝຶກງານແມ່ນເປີດໂອກາດໃຫ້ນັກສຶກສາໄດ້ສຳປະສົບການຈິງໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ, ໃຫ້ນັກສຶກສາໄດ້ນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແທ້ຈິງ. ນັກຮຽນຈະໄດ້ເຮັດວຽກກັບທຸລະກິດທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ, ອົງການອະນຸລັກສິ່ງແວດລ້ອມ, ຫຼືສະມາຄົມການທ່ອງທ່ຽວ, ເຂົ້າຮ່ວມໃນໂຄງການທີ່ສົ່ງເສີມຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ການອະນຸລັກວັດທະນາທຳ, ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນ.	3 ໜ່ວຍກິດ (45 ຊົ່ວໂມງ)

ໂອກາດໃນການຈ້າງງານ

ຫຼັງຈາກຈົບຫຼັກສູດພັດທະນາວິຊາຊີບໃນການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ, ນັກຮຽນຈະສາມາດປະກອບອາຊີບໃນຫຼາຍຊ່ອງທາງພາຍໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງທີ່ກຳລັງເຕີບໂຕຢ່າງໄວວາ, ລວມທັງບົດບາດເປັນຜູ້ຈັດການການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ທີ່ປຶກສາການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ, ຊ່ຽວຊານພັດທະນາຈຸດໝາຍປາຍທາງ, ທີ່ປຶກສານະໂຍບາຍສິ່ງແວດລ້ອມສຳລັບການທ່ອງທ່ຽວ, ຜູ້ປະສານງານການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນ.

ຄຸນຄ່າໜ່ວຍກິດ

15 ໜ່ວຍກິດ (225 ຊົ່ວໂມງ)

ບົດທີ 5.2.: ຫຼັກສູດ INNO4Tourism ສໍາລັບພັດທະນາວິຊາຊີບກ່ຽວ ກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ

ເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບບົດລາຍງານລະຫວ່າງປະເທດກ່ຽວກັບ “ຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຊ່ອງຫວ່າງທັກສະຂອງແຮງງານໃນອຸດສາຫະກຳການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຄໍາແນະນຳສໍາລັບການພັດທະນາຫຼັກສູດໃໝ່” ພັດທະນາຂຶ້ນໃນຂອບຂອງໂຄງການນະວັດຕະກຳເພື່ອການທ່ອງທ່ຽວ, ຫຼັກສູດການພັດທະນາວິຊາຊີບໄລຍະສັ້ນກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໄດ້ແນະນຳເພື່ອພັດທະນາ ແລະ ທົດລອງໃນມະຫາວິທະຍາໄລຄູ່ຮ່ວມງານໃນປະເທດໄທ, ມະຫາວິທະຍາໄລສິງຂານະຄະລິນ, ມະຫາວິທະຍາໄລຊຽງໃໝ່, ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລສະຫວັນນະເຂດ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ, ສປປ ລາວ.

ຫຼັກສູດພັດທະນາວິຊາຊີບໄລຍະສັ້ນ	ໂມດູລ
ຮູບແບບການການຮຽນ	ອອນລາຍ
ໄລຍະເວລາ	45 ຫາ 90 ຊົ່ວໂມງ
Sustainable Tourism	- ຫຼັກການຫຼັກ ແລະ ຄຳນິຍົມການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ - ສາມເສົາຄໍ້າຂອງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ: ສິ່ງແວດລ້ອມ, ສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດ - ການເຊື່ອມຕໍ່ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ແລະ ເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ - ຈັນຍາບັນ ແລະ ຄວາມລະອຽດອ່ອນດ້ານວັດທະນາທຳໃນການທ່ອງທ່ຽວ: ຫຼັກຈັນຍາບັນສາກົນສໍາລັບການທ່ອງທ່ຽວ - ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ - ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສັງຄົມຂອງທຸລະກິດບໍລະການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ - ການວັດແທກຜົນກະທົບຈາກການທ່ອງທ່ຽວ: ເຄື່ອງມື, ແມັດທຣິກ, ແລະ ຂອບທົດສະດີ - ມາດຕະຖານການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ແລະ ການຍັງຢືນ - ກໍລະນີສຶກສາການປະຕິບັດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ
ການຈັດການແບບຍືນຍົງໃນຂະແໜງບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ	- ການຈັດການທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ - ການອອກແບບຮູບແບບທຸລະກິດ - ປະສົບການຂອງລູກຄ້າ ແລະ ການອອກແບບການບໍລິການ - ພື້ນຖານການບັນຊີສໍາລັບທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ - ການຕະຫຼາດສໍາລັບທຸລະກິດການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ - ການເງິນທຸລະກິດສໍາລັບທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ
ການປະຕິບັດສີຂຽວ ແລະ ຍືນຍົງໃນຂະແໜງການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ	- ຄວາມຮູ້ທົ່ວໄປກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວສີຂຽວ ແລະ ຍືນຍົງ - ປະສິດທິພາບ ແລະ ການອະນຸລັກພະລັງງານໃນທຸລະກິດການບໍລິການ - ແຫຼ່ງພະລັງງານທົດແທນ (ແສງຕາເວັນ, ລົມ, ຄວາມຮ້ອນໃຕ້ດິນ) - ເຕັກນິກ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີການຮັກສາແຫຼ່ງນໍ້າ - ການຈັດການສິ່ງເສດເຫຼືອ ແລະ ການຫຼຸດຜ່ອນ ແລະ ແນວຄວາມຄິດເສດຖະກິດໝູນວຽນ/ສິ່ງເສດເຫຼືອເປັນສູນ - ການຈັດການການຈັດຊື້ ແລະ ຕ່ອງໂສດປະທານແບບຍືນຍົງ - ການຍັງຢືນ ແລະ ມາດຕະຖານສີຂຽວໃນທຸລະກິດບໍລິການ

	- ກໍລະນີສຶກສາກ່ຽວກັບວິທີປະຕິບັດສີຂຽວ ແລະ ຍືນຍົງ
ການບໍລິການອີເລັກໂຕຣນິກໃນຂະແໜງການ ບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ	- ການບໍລິການອີເລັກໂຕຣນິກ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມທຸລະກິດ - ວິວັດທະນາການ ແລະ ຮູບແບບຂອງນະວັດຕະກຳທຸລະກິດອີເລັກໂຕຣນິກ - ການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນທາງທຸລະກິດຜ່ານນະວັດຕະກຳ - ຄວາມສາມາດໃນການສ້າງສັນຂອງທຸລະກິດອີເລັກໂຕຣນິກ - ການວາງແຜນ ແລະ ການພັດທະນາການບໍລິການ - ການຫັນເປັນການຄ້າຂອງເຕັກໂນໂລຊີ - ການວິເຄາະ, ການປະເມີນ ແລະ ການແກ້ໄຂບັນຫາສໍາລັບນະວັດຕະກຳການບໍລິການອີເລັກໂຕຣນິກ - ກໍລະນີສຶກສາຂອງນະວັດຕະກຳການບໍລິການເພື່ອການປະຕິບັດທີ່ດີເລີດ
ລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານສໍາລັບຕ່ອງໂສ້ອຸປະ ທານ ແລະ ການບໍລິຫານຄວາມສໍາພັນກັບລູກ ຄ້າ	- ຄວາມເຂົ້າໃຈພື້ນຖານຕ່ອງໂສ້ອຸປະທານໃນພາກທຸລະກິດ - ຂອບເທິດສະຕິສໍາລັບການວິເຄາະຕ່ອງໂສ້ອຸປະທານ - ຜົນກະທົບຂອງປັດໄຈສະໜັບສະໜູນ ແລະ ອຸປະສັກຂອງການປະຕິບັດງານຂອງຕ່ອງໂສ້ອຸປະທານ - ອຸປະສັງ, ອຸປະທານ ແລະ ການວາງແຜນຍຸດທະສາດ - ຂໍ້ມູນໂຄງສ້າງ ແລະ ຂໍ້ມູນສໍາລັບຕ່ອງໂສ້ອຸປະທານ - ຄວາມເຂົ້າໃຈພື້ນຖານກ່ຽວກັບການບໍລິຫານຄວາມສໍາພັນກັບລູກຄ້າ - ໜ້າທີ່ໃນການບໍລິຫານຄວາມສໍາພັນກັບລູກຄ້າ ແລະ ລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານສໍາລັບການບໍລິຫານຄວາມສໍາພັນກັບລູກຄ້າ
ເຕັກໂນໂລຊີຂໍ້ມູນຂ່າວສານສໍາລັບທຸລະກິດ ການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ	- ການນໍາໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີຂໍ້ມູນຂ່າວສານສໍາລັບການດໍາເນີນທຸລະກິດການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວຂະໜາດນ້ອຍ - ການນໍາໃຊ້ແອບພລິເຄຊັນການທ່ອງທ່ຽວ - ການຈັດການ ແລະ ການວິເຄາະຂໍ້ມູນການທ່ອງທ່ຽວ
ການຕະຫຼາດດິຈິຕອນສໍາລັບການທ່ອງທ່ຽວ	- ທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວແບບອັດຕະໂນມັດ - ຄວາມຮູ້ທົ່ວໄປກ່ຽວກັບການຕະຫຼາດດິຈິຕອນ - ບົດບາດຂອງເນື້ອໃນໃນການຕະຫຼາດດິຈິຕອນ ແລະ ຍຸດທະສາດການຕະຫຼາດດິຈິຕອນ - ສ່ວນປະສົມການຕະຫຼາດສື່ສັງຄົມ ແລະ ການຕະຫຼາດດິຈິຕອນ - ປະສົບການຂອງລູກຄ້າອອນລາຍ - ຜົນກະທົບຂອງການຕະຫຼາດສື່ສັງຄົມຕໍ່ການຈັດງານ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງ - ອົງປະກອບທີ່ຈໍາເປັນຂອງການຕະຫຼາດດິຈິຕອນສໍາລັບຜູ້ປະກອບການທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວ - ວິທີເພີ່ມການທ່ອງທ່ຽວຜ່ານການຕະຫຼາດດິຈິຕອນ
ຫຼັກຈັນຍາບັນ	- ຫຼັກຈັນຍາບັນໃນການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ - ຄວາມລະອຽດອ່ອນທາງວັດທະນາທຳ - ຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງ ແລະ ການເສີມພະລັງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ - ການຈັດການອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ນະໂຍບາຍ

ສະຫຼຸບ

ບົດນີ້ໄດ້ອະທິບາຍການອອກແບບ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງສ້າງຫຼັກສູດການພັດທະນາວິຊາຊີບໃນການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ເຊິ່ງພັດທະນາພາຍໃຕ້ໂຄງການນະວັດຕະກຳເພື່ອການທ່ອງທ່ຽວ. ເນື່ອງຈາກວ່າຄວາມຍືນຍົງໄດ້ກາຍເປັນສ່ວນສຳຄັນຂອງອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ, ຫຼັກສູດນີ້ຕອບສະໜອງໂດຍກົງຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນບົດປະເມີນຄວາມຕ້ອງການລະຫວ່າງປະເທດ, ເຊິ່ງໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຊ່ອງຫວ່າງສຳຄັນໃນສະໝັດຕະພາບດ້ານຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ດິຈິຕາລພາຍໃນກຳລັງແຮງງານໃນອຸດສາຫະກຳການບໍລິການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ, ໂດຍສະເພາະໃນປະເທດໄທ ແລະ ສປປ ລາວ. ມັນມີຄວາມສຳຄັນທີ່ຈະເນັ້ນ ຮູບແບບທີ່ເປັນທາງເລືອກທີ່ສາມາດພັດທະນາ ແລະ ປັບໃຫ້ແທດເໝາະກັບລັກສະນະສະເພາະຂອງແຕ່ລະປະເທດ, ຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຮຽນ ແລະ ລັກສະນະຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ.

ກິດຈະກຳແບບມີສ່ວນຮ່ວມ

ກິດຈະກຳ 1

ຫົວຂໍ້ກິດຈະກຳ	ການວິເຄາະ SWOT
ເວລາ	60 ນາທີ
ວິທີສຶດສອນ	- ແບ່ງນັກຮຽນເປັນ 2 ຫຼື ຫຼາຍກຸ່ມ (ຂຶ້ນກັບຈຳນວນນັກຮຽນ) - ຢາຍເຈ້ຍແຜນໃຫຍ່, ເຈ້ຍແຜນນ້ອຍ, ແລະ ບິກໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມ - ອະທິບາຍໃຫ້ນັກຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບການວິເຄາະ SWOT ເຊິ່ງເປັນຂອບທີ່ທາມະດາ ແລະ ນຳໃຊ້ຫຼາຍ ເພື່ອປຽບທຽບຈຸດແຂງ ແລະ ຈຸດອ່ອນຂອງໂຄງການ, ໂອກາດ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດຈາກສະພາບແວດລ້ອມພາຍນອກ. - ກຳນົດຈຸດແຂງ: ແນະນຳໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມສະທ້ອນຄືນລັກສະນະສະເພາະຂອງຫຼັກສູດ (ປັດໄຈພາຍໃນ). ສິ່ງທີ່ພື້ນເດັ່ນແມ່ນຫຍັງ? ອັນໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ມັນພື້ນເດັ່ນ? ເອກະລັກຂອງຊັບພະຍາກອນ, ຄວາມອາດສາມາດ ແລະ ທັກສະມີຄືແນວໃດ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ມີຄວາມໄດ້ປຽບໃນການແຂ່ງຂັນ? ມີນະວັດຕະກຳຄືແນວໃດ? ມັນມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ທ່າວຽງຂອງອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວໃນປັດຈຸບັນຫຼືບໍ່? ຕົວຢ່າງຂອງຈຸດແຂງປະກອບດ້ວຍຊັບພະຍາກອນ, ສະມັດຕະພາບ ແລະ ວັດທະນາທຳຂອງອົງກອນຕະຫຼອດເຖິງປັດໄຈທີ່ຊ່ວຍປັບປຸງປະສິດທິຜົນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພື້ນເດັ່ນເຊັ່ນ: ວິໄສທັດ, ນະວັດຕະກຳ, ວິທີສະຫະວິຊາການ, ວິທີການເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ, ການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີ, ການປະຕິບັດທີ່ມີຈັນຍາບັນ, ທັກສະ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ກວ້າງຂວາງເຊິ່ງມີຄວາມຈຳເປັນໃນການນຳພາແນວຄິດລິເລີ່ມກ່ຽວກັບຄວາມຍືນຍົງໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ, ແລະ ອື່ນໆ ... - ກຳນົດຈຸດອ່ອນ: ແນະນຳໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມເພື່ອພິຈາລະນາຈຸດອ່ອນຂອງຫຼັກສູດ (ປັດໄຈພາຍໃນ). ຈຸດອ່ອນຂອງຫຼັກສູດແມ່ນຫຍັງ? ຈຸດອ່ອນເຫຼົ່ານີ້ສາມາດປັບປຸງໄດ້ຫຼືບໍ່? ໄດ້ເຊື່ອມສານທັດສະນະຈາກຫຼາຍວິຊາການຫຼືບໍ່? ມັນສອດຄ່ອງກັບຄວາມການ ແລະ ທ່າວຽງໃນປັດຈຸບັນຂອງອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວຫຼືບໍ່? ມັນໄດ້ສະທ້ອນສິ່ງທ້າທາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງໃນສະພາບຄວາມເປັນຈິງໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ຫຼື ບໍ່? ຕົວຢ່າງຂອງຈຸດອ່ອນປະກອບດ້ວຍເນື້ອໃນຫຼັກສູດລ້າສະໄໝ, ຂາດຊັບພະຍາກອນ, ຂະບວນການຈັດການບໍ່ມີປະສິດທິພາບ, ຂາດນະວັດຕະກຳ, ຂາດການນຳໃຊ້ວິທີສະຫະວິຊາການ ແລະ ການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີ. - ກຳນົດໂອກາດ: ແນະນຳໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຊອກຫາໂອກາດທີ່ຫຼັກສູດອາດຈະມີ (ປັດໄຈພາຍນອກ). ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້

Wilson, & Von der Heide (2013). Business as usual? Barriers to education for sustainability in the tourism curriculum. *Journal of Teaching in Travel & Tourism*, <https://doi.org/https://doi.org/10.1080/15313220.2013.786337>

UNESCO, (1996). Education for the 21st century: learning to learn. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000102622>

UNESCO, (2017). Developing and implementing curriculum frameworks. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000250052>

UNESCO, (2013). Glossary of Curriculum Terminology. Available at https://openlearning.unesco.org/assets/courseware/v1/111c351f93f6c17c82675935a739f317/asset-v1:UNESCO+UNESCO-04+2021_01+type@asset+block/IBE_GlossaryCurriculumTerminology2013_eng.pdf

UNWTO, (1999). Sustainable Development of Tourism - An Annotated Bibliography. Available at <https://www.e-unwto.org/doi/epdf/10.18111/9789284403127>

ສະຫຼຸບ

ສະຫຼຸບລວມແລ້ວ, ຄູ່ມືຝຶກອົບຮົມສະບັບນີ້ແມ່ນຄູ່ມືທີ່ກ້ວາງຂວາງ ແລະ ແບບວິທະຍາສາດ ທີ່ອອກແບບມາສໍາລັບພະນັກງານ-ອາຈານ ຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານວິຊາຊີບ, ນັກຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຜູ້ບໍລິຫານສະຖາບັນການສຶກສາ, ເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍຂໍ້ຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພາກອຸດສະຫະກຳໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ເປົ້າໝາຍຄວາມຍືນຍົງຂອງໂລກ. ຄູ່ມືດັ່ງກ່າວນີ້ຍັງສາມາດນໍາໃຊ້ໄດ້ນອກສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງອີກດ້ວຍ, ເຊິ່ງເປັນແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນເພື່ອການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄ່າສໍາລັບນັກວິຊາການດ້ານການສຶກສາ ແລະ ຜູ້ຊ່ຽວຊານວິຊາຊີບໃນໂຮງຮຽນ, ວິທະຍາໄລ ແລະ ສູນຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບຕ່າງໆ ທີ່ມີຄວາມສົນໃຈຈະພັດທະນາຫຼັກສູດກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ. ວິທີການຮຽນຮູ້ແບບກວມລວມນີ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງການນໍາໃຊ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງຂອງຫຼັກການ ແລະ ວິທີປະຕິບັດ, ຮັບປະກັນວ່າຜູ້ຊົມໃຊ້ທີ່ຫຼາກຫຼາຍໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກຄວາມຮູ້ ຢ່າງເລິກນີ້ ແລະ ຊ່ວຍປະກອບສ່ວນຕໍ່ການສ້າງຫຼັກສູດທີ່ມີນະວັດຕະກຳ ແລະ ມີຜົນດີຫຼາຍທີ່ສຸດຕໍ່ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ. ຫຼັກສູດຄວນຖືກອອກໃຫ້ມີລັກສະນະເປັນຂະບວນເຮັດວຽກເປັນລະບົບ, ເປັນວົງຈອນ, ຄ່ອງຕົວ ແລະ ມີຜົນກະທົບໃນທາງບວກ ທີ່ສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາການສຶກສາ ແລະ ວິຊາຊີບຂອງຜູ້ຮຽນ, ສົ່ງເສີມນະວັດຕະກຳຂອງຂະແໜງການ, ແລະ ປະກອບສ່ວນຕໍ່ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງຂອງສັງຄົມໂດຍລວມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບວ່າຄວາມພະຍາຍາມທີ່ສຳຄັນທີ່ຈະອອກແບບ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຫຼັກສູດໃດໜຶ່ງນັ້ນຄວນເຮັດໂດຍ ໂດຍຜູ້ນຳ (ສະຖາບັນການສຶກສາ), ນັກວິຊາການດ້ານການສຶກສາ, ນັກຮຽນ, ຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ລະບົບການສຶກສາໂດຍລວມມີສ່ວນຮ່ວມ.

ຄໍາຈາລຶກບຸນຄຸນ

ພວກເຮົາຂໍສະແດງຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນ ແລະ ຂອບໃຈເປັນຢ່າງສູງມາຍັງບັນດານັກວິຊາການ, ສະຖາບັນການສຶກສາ ແລະ ອົງກອນທັງໝົດ ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂອບໂຄງການ INNO4Tourism ທີ່ໄດ້ສະໜັບສະໜູນ ແລະ ປະກອບສ່ວນໃນການສ້າງຄູ່ມືສະບັບນີ້ໃຫ້ສໍາເລັດສົມບູນ.

ພວກເຮົາຂໍສະແດງຄວາມຂອບໃຈເປັນພິເສດມາຍັງ:

ທ່ານ ສາດສະດາຈານ ຈອນ ບຸສ໌ແມນ (John Buschman), ໂຮງຮຽນບໍລິຫານການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ຊາບລິນ, ມະຫາວິທະຍາໄລນາງຊາດຟໍຣິດາ

ທ່ານ ຜູ້ຊ່ວຍສາດສະດາຈານ ຊູຊານ ແບັກເນຣາ (Suzanne Bagnera), ໂຮງຮຽນບໍລິຫານການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການບໍລິການ ຊາບລິນ, ພະແນກວິຊາການ, ມະຫາວິທະຍາໄລນາງຊາດຟໍຣິດາ

ສຸດທ້າຍນີ້, ພວກເຮົາຂໍສະແດງຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນມາຍັງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທຸກທ່ານ ແລະ ຄະນະຜູ້ຕາງໜ້າ ຈາກ ປະເທດໄທ ແລະ ສປປ ລາວ ທີ່ໄດ້ປະກອບຄວາມຄິດເຫັນຢ່າງກົງໄປກົງມາ ແລະ ຂໍສະເໜີແນະທີ່ມີປະໂຫຍດ ໃນໄລຍະເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມ ເປັນຄູ່ຝຶກກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ທີ່ຈັດຂຶ້ນຢູ່ເມືອງປາເລີໂມ, ປະເທດອິຕາລີ, ແລະ ເມືອງເທັດສະໂລນນິກິ, ປະເທດເກຣັກ, ໃນຂອບໂຄງການ INNO4Tourism, ການປະກອບສ່ວນດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ຍົກລະດັບຄຸນນະພາບຂອງຄູ່ມືສະບັບນີ້.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ

ພາກທີ I

ແມ່ແບບທີ 1 – “ຂອບການພັດທະນາຫຼັກສູດ - ແຜນການສອນລາຍວິຊາ”

ແມ່ແບບດັ່ງກ່າວນີ້ເປັນຮ່າງທີ່ປະກອບມີຊຸດຫົວຂໍ້, ຫົວຂໍ້ຫຍໍ້ ແລະ ດຳລັບສຳລັບຂໍ້ມູນຕ່າງໆ ທີ່ຖືກອອກແບບມາ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການພັດທະນາ, ການນຳສະເໜີ ແລະ ການກວດຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງຂອບຫຼັກສູດ. ຜູ້ຊົມໃຊ້ທີ່ສົນໃຈອາດຈະເພີ່ມຫົວຂໍ້ໃດໜຶ່ງເຂົ້າຕື່ມອີກທີ່ເຂົາເຈົ້າເຫັນວ່າກ່ຽວຂ້ອງ.

ຮ່າງແມ່ແບບ 1 ຂອບການພັດທະນາຫຼັກສູດ	
ຊື່ຫຼັກສູດ	ຂຽນຊື່ເຕັມຂອງຫຼັກສູດ
ປະເພດຫຼັກສູດ	ປະລິນຍາຕີ, ໂທ, ຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບໄລຍະສັ້ນ/ໄລຍະຍາວ, ອື່ນໆ (ລະບຸລະອຽດ)
1.	ແນະນຳ/ອະທິບາຍວິຊາສອນໃນຫຼັກສູດ
	ຄວນປະກອບດ້ວຍການແນະນຳໂດຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບວິຊາທີ່ຈະສອນ ໂດຍສະຫຼຸບລັກສະນະທີ່ໂດດເດັ່ນທີ່ສຸດ, ຄຸນລັກສະນະຫຼັກຂອງວິຊາ ແລະ ຈຸດທີ່ເປັນເອກະລັກສະເພາະ ທີ່ກຳນົດຄຸນສົມບັດສະເພາະ, ລວມມີຂໍ້ມູນທີ່ວ່າວິຊານີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຈ້າງງານແນວໃດ ແລະ ຄວາມເປັນໄປໄດ້ສຳລັບການສຶກສາຕົ້ນຄວ້າຕໍ່ໄປໃນບໍລິບົດອ້ອມຮອບສະຖາບັນ, ລະດັບທ້ອງຖິ່ນ, ລະດັບພາກພື້ນ ແລະ ລະດັບຊາດ ຫຼື ສາກົນ.
2.	ການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການ
	ຄວນປະກອບດ້ວຍຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຈາກການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການຮຽນຮູ້ຈາກຊຸມຊົນ, ທອງຖິ່ນ ຫຼື ປະເທດ ທີ່ເປັນກຸ່ມເປົ້າໝາຍ, ລວມທັງຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄຸນລັກສະນະຂອງນັກສຶກສາ, ຄວາມຕ້ອງການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃໝ່ໃນຂະແໜງການໃດໜຶ່ງ, ແລະ ແນວໂນ້ມ ແລະ ໂອກາດທາງວິຊາຊີບໃໝ່ ທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ການເຮັດໃຫ້ຫຼັກສູດສອດຄ່ອງກັບຕະຫຼາດແຮງງານທີ່ກຳລັງຂະຫຍາຍຕົວ.
3.	ວິໄສທັດຂອງຫຼັກສູດ
	ຄວນປະກອບດ້ວຍຂໍ້ຄວາມທີ່ສ້າງແຮງບັນດານໃຈ, ກວມລວມ ແລະ ກະທັດຮັດ ທີ່ສະແດງເຖິງວິໄສທັດໄລຍະໄກ ແລະ ຄຸນຄ່າທີ່ສຳຄັນຂອງຫຼັກສູດ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຜູ້ຊົມໃຊ້ຫຼັກສູດທຸກຄົນ ແລະ ຜູ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃນຂະແໜງການສຶກສາ. ວິໄສທັດຂອງຫຼັກສູດຄວນສົ່ງເສີມຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວຂອງເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງທິດທາງໄລຍະຍາວ, ວິໄສທັດດັ່ງກ່າວຄວນຕັ້ງຢູ່ບົນພື້ນຖານການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ ທີ່ສ້າງຄວາມທະເຍີທະຍານ ແລະ ແຮງບັນດານໃຈ ໃນເວລາດຽວກັນ. ວິໄສທັດຂອງຫຼັກສູດຄວນເປັນຜົນຮັບຂອງການປຶກສາຫາລືໃນວົງກວ້າງ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງເປັນຂະບວນຂອງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ນັກສຶກສາ ແລະ ກຸ່ມ/ຊຸມຊົນທີ່ເຮັດວຽກກ່ຽວກັບການສຶກສາ ເພື່ອແບ່ງປັນ ແລະ ເສີມສ້າງຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງໃນຫຼັກສູດ.
4.	ລັກສະນະຂອງຄຸນນະວຸດທິ
	ຄວນລະບຸກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ຈຳເປັນທີ່ຜູ້ຮຽນຄວນຈະໄດ້ຮັບຫຼັງຈາກຮຽນຈົບວິຊາ ແລະ/ຫຼື ຫຼັກສູດການສຶກສາ ແລະ ອະທິບາຍເຖິງຄວາມສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພາກອຸດສະຫະກຳ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງສັງຄົມ.
5.	ເງື່ອນໄຂຜູ້ສະໝັກ

	ຄວນສະຫຼຸບບັນດາຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະຕ່າງໆທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີເພື່ອພິຈາລະນາຄັດເລືອກເຂົ້າຮຽນ ແລະ ລົງທະບຽນເຂົ້າຮຽນໃນລາຍວິຊາ/ຫຼັກສູດນີ້, ເຊິ່ງລວມມີຄຸນນະວຸດທິ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະ ທີ່ມີຢູ່, ແລະ ຄຸນລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນ ທີ່ຜູ້ຮຽນຄວນຈະມີກ່ອນເຂົ້າຮຽນ. ລະບຸເຫນການປະເມີນທົ່ວໄປເຊັ່ນ: ລະດັບປະລິນຍາ, ອະນຸປະລິນຍາ, ຫຼື ການຍັງຢືນຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບລາຍວິຊາ/ຫຼັກສູດ.
6.	ເປົ້າໝາຍຂອງຫຼັກສູດ
	ຄວນປະກອບມີຂໍ້ຄວາມສັ້ນ, ກະທັດຮັດ ແລະ ຊັດເຈນ ທີ່ອະທິບາຍເປົ້າໝາຍສະເພາະຂອງຫຼັກສູດ, ໂດຍສະເພາະສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຮັບຈາກການເຂົ້າຮຽນໃນຫຼັກສູດ. ຫຼັກສູດດັ່ງກ່າວມີເປົ້າໝາຍກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງ, ຄຳນິຍົມ ແລະ ປັດສະຍາການສຶກສາໃດໜຶ່ງສະເພາະ.
7.	ຜົນການຮຽນ
	ຄວນອະທິບາຍຜົນຮັບການຮຽນສະເພາະທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຜູ້ຮຽນສາມາດເຮັດສິ່ງໃດໜຶ່ງໄດ້ຫຼັງຈາກຮຽນຈົບລາຍວິຊາ/ຫຼັກສູດນີ້, ໂດຍໃຫ້ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບທັກສະ, ຄວາມຮູ້ ຫຼື ຄວາມສາມາດ ທີ່ຜູ້ຮຽນຄວນໄດ້ຮັບ. ອະທິບາຍຂໍ້ມູນດັ່ງກ່າວໃນຮູບແບບຜົນການຮຽນ (ສິ່ງທີ່ຜູ້ຮຽນຄາດວ່າຈະໄດ້ຮຽນຮູ້), ຜະລິດຕະພັນ ຫຼື ຜົນການປະຕິບັດ (ສິ່ງທີ່ຜູ້ຮຽນຈະຜະລິດ ຫຼື ສ້າງຂຶ້ນ ທີ່ເປັນຜົນຈາກການເຮັດ/ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳຮຽນຮູ້ຕ່າງໆ) ຫຼື ຂະບວນການຕ່າງໆ (ອະທິບາຍເຖິງຈຸດສຸມຂອງກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້ຕ່າງໆ)
8.	ໂມດູນການຮຽນ
	ອະທິບາຍບົດຮຽນສະເພາະທີ່ເປັນແກນຫຼັກຂອງຫຼັກສູດ. ແຕ່ລະບົດຮຽນ, ຕ້ອງໄດ້ອະທິບາຍຂອບເຂດ (ຄວາມກວ້າງຂອງຄວາມຮູ້, ທັກສະ, ທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ພຶດຕິກຳ) ແລະ ລຳດັບຂັ້ນຕອນ (ລຳດັບ ແລະ ຄວາມກ່ຽວພັນກັນຂອງລຳດັບຂັ້ນ) ຂອງບົດຮຽນ. ອະທິບາຍຕາມຄວາມເໝາະສົມກ່ຽວກັບລະດັບ, ເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນກ່ອນເຂົ້າຮຽນ, ເງື່ອນໄຂເຂົ້າຮຽນ, ແລະ ຄຸນຄ່າໜ່ວຍກິດຂອງໂມດູນພາຍໃນຫຼັກສູດ. ໃຊ້ແຜນວາດເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນໂຄງສ້າງຂອງຊຸດບົດຮຽນ ແລະ ຄວາມສຳພັນກັນຂອງແຕ່ລະບົດຮຽນ.
9.	ແນວທາງການສຶກສາ (ການຮຽນ-ການສອນ)
	ອະທິບາຍວິທີການຮຽນ-ການສອນ ແລະ ແນວທາງປະຕິບັດດ້ານການສຶກສາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ມີປະສິດທິພາບສູງສຸດ ທີ່ຈະນຳໃຊ້ໃນຫຼັກສູດ ແລະ ເຫັນວ່າມີຄວາມເໝາະສົມກວ່າວິທີການອື່ນໆ ທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນສາມາດບັນລຸເປົ້າໝາຍຜົນການຮຽນ ແລະ ລາຍວິຊາ/ໂມດູນການຮຽນໃດໜຶ່ງສະເພາະໄດ້.
10.	ສຶກສາຮຽນຮູ້
	ໃຫ້ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບເອກະສານປະກອບການຮຽນທີ່ຈະມີໃຫ້ຜູ້ຮຽນ. ນອກຈາກນີ້, ຍັງແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຮຽນຮູ້ເຖິງແຫຼ່ງຂໍ້ມູນພາຍໃນສະຖາບັນທີ່ຜູ້ຮຽນສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້.
11.	ການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ
	ໃຫ້ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຍຸດທະສາດການປະເມີນຜົນ ແລະ ເຄື່ອງມືສຳລັບການປະເມີນຜົນການຮຽນ ແລະ ວັດແທກບັນດາທັກສະ ແລະ ຄວາມຮູ້ຕ່າງໆທີ່ຜູ້ຮຽນຄາດວ່າຈະໄດ້ຮັບ.
12.	ໂອກາດການຈ້າງງານ
	ຄວນໃຫ້ຂໍ້ມູນພາບລວມຂອງການພັດທະນາອາຊີບ ແລະ ໂອກາດການຈ້າງງານໃນຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼັງຈາກຮຽນຈົບຫຼັກສູດ ແລະ/ຫຼື ລາຍວິຊາ.
13.	ທີມງານຮັບຜິດຊອບດ້ານວິຊາການ ແລະ ເຕັກນິກ
	ຄວນປະກອບຂໍ້ມູນຂອງນັກວິຊາການດ້ານການສຶກສາ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ແລະ ນັກວິຊາການ ເພື່ອສ້າງທີມງານຮັບຜິດຊອບຫຼັກສູດທີ່ມີຄຸນນະວຸດທິ ແລະ ລະດັບວິຊາການຕາມຂໍ້ກຳນົດ ທີ່ຖືກຕ້ອງກັບຜົນການຮຽນ ແລະ ລາຍວິຊາໃນຫຼັກສູດການສຶກສາ.
14.	ໄລຍະເວລາ
	ຄວນໃຫ້ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຄວາມຍາວ ແລະ ໄລຍະເວລາຂອງຫຼັກສູດ ແລະ/ຫຼື ລາຍວິຊາ (ເຊັ່ນ: ເປັນຊົ່ວໂມງ, ເດືອນ, ອື່ນໆ)

15.	ຄຸນຄ່າໜ່ວຍກິດ
	ລະບຸກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າໜ່ວຍກິດທີ່ກຳນົດໃຫ້ກັບຫຼັກສູດ ແລະ/ຫຼື ລາຍວິຊາ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບລະບົບໜ່ວຍກິດໃນສະຫະພາບ ເອີຣົບ ແລະ/ຫຼື ລະບົບການຮັບຮອງຄຸນຈຸດທີ່ຫຼັກສູດໃນລະດັບຊາດ ແລະ/ຫຼື ລະດັບນາໆຊາດ.
16.	ການຢັ້ງຢືນຫຼັກຮຽນຈົບຫຼັກສູດ
	ຄວນໃຫ້ຂໍ້ມູນລະອຽດກ່ຽວກັບປະເພດຂອງການຢັ້ງຢືນທີ່ຜູ້ຮຽນຈະໄດ້ຮັບຫຼັກຮຽນຈົບຫຼັກສູດ ແລະ/ຫຼື ລາຍວິຊາ
17.	ຮູບແບບການຮຽນ-ການສອນ
	ແບບກັບທີ່ເຊິ່ງໜ້າ, ແບບອອນລາຍ ຫຼື ປະສົມປະສານ (ແບບເຊິ່ງໜ້າ ແລະ ອອນລາຍ)
18.	ຄະນະວິຊາ/ໂຮງຮຽນ/ພາກວິຊາ
	ໃຫ້ຂໍ້ມູນຕິດຕໍ່ຕາມຄວາມເໝາະສົມ ເຊັ່ນ: ອີເມວ, ເບີໂທລະສັບ, ທີ່ຢູ່ຫ້ອງການ/ໜ່ວຍງານຮັບຜິດຊອບ

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ II

ແມ່ແບບທີ 2 – “ອອກແບບໂມດູນການຮຽນ - ແຜນການສອນລາຍວິຊາ”

ແມ່ແບບດັ່ງກ່າວນີ້ເປັນຮ່າງປະກອບມີຊຸດຫົວຂໍ້, ຫົວຂໍ້ຫຍໍ້ໂຍຍ ແລະ ດຳລັບສຳລັບຂໍ້ມູນຕ່າງໆ ທີ່ຖືກອອກແບບມາເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການການພັດທະນາ, ການນຳສະເໜີ ແລະ ການກວດຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງໂມດູນການຮຽນ. ຜູ້ຊົມໃຊ້ທີ່ສົນໃຈອາດຈະເພີ່ມຫົວຂໍ້ໃດໜຶ່ງເຂົ້າຕື່ມອີກທີ່ເຂົາເຈົ້າເຫັນວ່າກ່ຽວຂ້ອງ.

ໂມດູນ 1	
1.	ຊື່ໂມດູນ ຂຽນຊື່ເຕັມຂອງໂມດູນ
2.	ເນື້ອໃນແຜນການສອນລາຍວິຊາ ຄວນປະກອບດ້ວຍຄຳອະທິບາຍໂດຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງໂມດູນ - ແຜນການສອນລາຍວິຊາ, ລວມມີອົງປະກອບ ແລະ ຄຸນລັກສະນະພິເສດຂອງໂມດູນ
3.	ເງື່ອນໄຂເຂົ້າຮຽນເບື້ອງຕົ້ນ ຄວນໃຫ້ຂໍ້ມູນເງື່ອນໄຂຜູ້ສະໝັກເຂົ້າຮຽນ ແລະ/ຫຼື ໂມດູນສະເພາະໃດໜຶ່ງທີ່ຜູ້ຮຽນຕ້ອງໄດ້ຮຽນກ່ອນເຂົ້າຮຽນໃນໂມດູນນີ້
4.	ເປົ້າໝາຍຂອງໂມດູນ ຄວນປະກອບມີການອະທິບາຍໂດຍຫຍໍ້, ກະທັດຮັດ ແລະ ຊັດເຈນ ກ່ຽວກັບເປົ້າໝາຍສະເພາະຂອງໂມດູນ, ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຮຽນທີ່ເປັນກຸ່ມເປົ້າໝາຍສາມາດບັນລຸໄດ້ຜົນການຮຽນຂອງໂມດູນ.
5.	ຜົນການຮຽນ ຄວນອະທິບາຍຜົນການຮຽນສະເພາະທີ່ສະຫຼຸບໃຫ້ເຫັນວ່າຜູ້ຮຽນຈະສາມາດເຮັດສິ່ງໃດໜຶ່ງໄດ້ຫຼັງຈາກຮຽນຈົບໂມດູນນີ້. ກຳນົດ 2-3 ຜົນການຮຽນ ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນປະໂຫຍກວ່າ - ຫຼັງຈາກຮຽນຈົບໂມດູນນີ້, ຜູ້ຮຽນຈະສາມາດ...)
6.	ແນວທາງການສຶກສາ (ການຮຽນ-ການສອນ) ອະທິບາຍວິທີການຮຽນ-ການສອນ ແລະ ແນວທາງປະຕິບັດດ້ານການສຶກສາ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ມີປະສິດທິພາບທີ່ສຸດ ທີ່ຈະນຳໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮຽນສາມາດບັນລຸເປົ້າໝາຍຜົນການຮຽນໃນໂມດູນດັ່ງກ່າວນີ້.
7.	ສື່ການຮຽນຮູ້ ໃຫ້ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບເອກະສານປະກອບການຮຽນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໂມດູນ ແລະ ມີໃຫ້ຜູ້ຮຽນ.
8.	ການປະເມີນຜົນ ອະທິບາຍຍຸດທະສາດການປະເມີນຜົນ ແລະ ເຄື່ອງມືສຳລັບການປະເມີນຜົນການຮຽນ ແລະ ວັດແທກບັນດາທັກສະ ແລະ ຄວາມຮູ້ຕ່າງໆທີ່ຜູ້ຮຽນຄາດວ່າຈະໄດ້ຮັບ.
9.	ສະຖານະຂອງໂມດູນ ສະຫຼຸບບົດບາດຂອງໂມດູນວ່າເປັນໂມດູນຫຼັກ ຫຼື ໂມດູນເລືອກຂອງຫຼັກສູດ
10.	ທີມງານຮັບຜິດຊອບ ຄວນປະກອບມີຂໍ້ມູນຂອງນັກວິຊາການດ້ານການສຶກສາ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ແລະ ນັກວິຊາການ ເພື່ອສ້າງທີມງານຮັບຜິດຊອບ ຫຼັກສູດທີ່ມີຄຸນວຸດທິ ແລະ ລະດັບວິຊາການຕາມຂໍ້ກຳນົດ ທີ່ຖືກຕ້ອງກັບຜົນການຮຽນ ແລະ ໂມດູນໃນຫຼັກສູດການສຶກສາ.
11.	ໄລຍະເວລາ ພາກນີ້ຄວນໃຫ້ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຄວາມຍາວ ແລະ ໄລຍະເວລາຂອງຫຼັກສູດ ແລະ/ຫຼື ລາຍວິຊາ (ເຊັ່ນ: ເປັນຊົ່ວໂມງ, ເດືອນ,

	ອື່ນໆ)
12.	ຄຸນຄ່າໜ່ວຍກິດ
	ລະບຸກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າໜ່ວຍກິດທີ່ກຳນົດໃຫ້ກັບຫຼັກສູດ ແລະ/ຫຼື ລາຍວິຊາ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບລະບົບໜ່ວຍກິດໃນສະຫະພາບ ເອີຣົບ ແລະ/ຫຼື ລະບົບການຮັບຮອງຄຸນຈຸດທີ່ຫຼັກສູດໃນລະດັບຊາດ ແລະ/ຫຼື ລະດັບນາໆຊາດ.
13.	ຮູບແບບການຮຽນ-ການສອນ
	ແບບກັບທີ່ເຊິ່ງໜ້າ, ແບບອອນລາຍ ຫຼື ປະສົມປະສານ (ແບບເຊິ່ງໜ້າ ແລະ ອອນລາຍ)
14.	ຄະນະວິຊາ/ໂຮງຮຽນ/ພາກວິຊາ
	ໃຫ້ຂໍ້ມູນຕິດຕໍ່ຕາມຄວາມເໝາະສົມ ເຊັ່ນ: ອີເມວ, ເບີໂທລະສັບ, ທີ່ຢູ່ຫ້ອງການ/ໜ່ວຍງານຮັບຜິດຊອບ

Prince of Songkla University (PSU)
en.psu.ac.th

Chiang Mai University (CMU)
cmu.ac.th

National University Of Laos
nuol.edu.la/index.php/en

Savannakhet University
sku.edu.la

University Of Macedonia
www.uom.gr/en

symplexis

Symplexis
symplexis.eu

**Università
degli Studi
di Palermo**

Università degli Studi di Palermo
www.unipa.it/mobilita/en

CESIE
cesie.org/en

Phuket Tourist Association
www.phukettourist.com

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them.

Project Number: 101129247

**Co-funded by
the European Union**